CLARA SÁNCHEZ

Misterul numelui tău

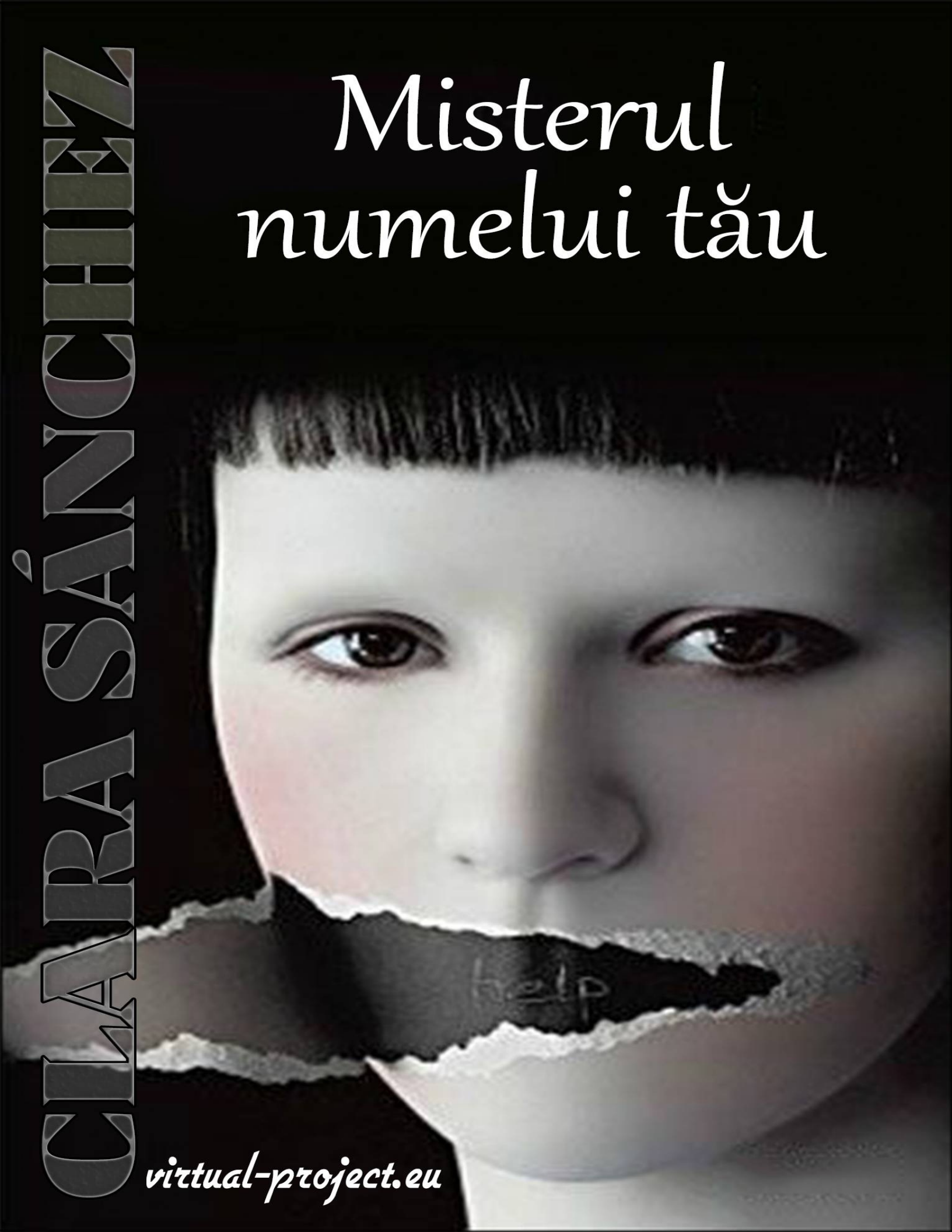

virtual-project.eu

CLARA SÁNCHEZ

MISTERUL NUMELUI TĂU

Original: *Lo que esconde tu nombre* (2010)

Traducere din limba spaniolă de:
ELENA-ANCA COMAN

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2014

1. În bătaia vântului

Julián

Știam la ce se gândea fiica mea în timp ce mă privea cu ochii ei negri pătrunzători și puțin speriați cum îmi făceam bagajul. Semănau cu ai mamei ei, iar buzele fine erau ca ale mele, dar, pe măsură ce creștea și trupul i se dezvolta, semăna din ce în ce mai mult cu ea. Dacă ai fi comparat-o cu pozele în care Raquel avea 50 de ani, ar fi fost evident că semănau ca două picături de apă. Fiica mea credea că sunt un bătrân nebun și incurabil obsedat de acel trecut care nu mai interesa pe nimeni și din care nu eram în stare să uit nicio zi, niciun detaliu, niciun chip, niciun nume, chiar de-ar fi fost un lung și greu nume nemțesc, deși deseori trebuia să fac un mare efort pentru a-mi aminti titlul unui film.

Și oricât m-aș fi străduit să par vesel, nu puteam să nu-i trezesc mila, căci, pe lângă faptul că eram bătrân și nebun, mai aveam și o arteră obturată și, cu toate că medicul cardiolog, ca să nu mă sperie, îmi spusese că sângele își va căuta o traiectorie alternativă evitând artera deteriorată, nu-mi făceam iluzii că m-aș mai putea întoarce. Așa că mi-am sărutat copila, dându-i ceea ce pentru mine reprezenta ultimul sărut și încercând, ce-i drept, ca ea să nu-și dea seama. Cândva tot trebuia să mă vadă pentru ultima oară și preferam să mă vadă viu și făcându-mi bagajul.

Adevărul este că niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte o asemenea nebunie în starea în care mă aflam, dacă n-aș fi primit o scrisoare de la prietenul meu Salvador Castro, Salva, pe care nu-l mai văzusem de când ne pensionaserăm la Centru, înverșunat să îi vâneze pe ofițerii naziști împrăștiați prin lume. Și însuși Centrul se pensiona pe măsură ce obiectivele sale ajungeau la limita bătrâneții și mureau, și acei monștri muribunzi scăpau de noi încă o dată. În cele mai multe cazuri, frica îi menținuse vigilenți și îi ajutase să scape și le era teamă de noi, pentru că îi uram. Fusese de ajuns doar să învețe să ne miroasă ura ca să o ia la fugă.

Când am luat plicul în mână, în casa mea din Buenos Aires, și am văzut expeditorul, am simțit o tresărire care aproape că m-a paralizat și apoi o emoție imensă. Salvador era unul de-ai mei, singurul care mai rămăsese pe pământ și care știa cine sunt cu adevărat, și de unde provin, și de ce sunt în stare pentru a nu muri sau, din contră, pentru a muri. Ne-am cunoscut pe când eram foarte tineri, pe un culoar strâmt care există între viață și moarte și pe care credincioșii îl numesc infern, iar necredincioșii, ca mine, tot așa. Avea un nume, Mauthausen, și nu-mi trecea prin minte că infernul ar putea fi altfel sau mai rău. Și, pe când mintea mea lupta încă o dată să iasă din infern, traversam cerul printre nori albi și stewardesele răspândeau un miros plăcut de parfum când treceau pe lângă mine, iar eu călătoream comod, întins în scaunul meu, la mai bine de șase mii de metri înălțime, în bătaia vântului.

Salva îmi spunea că se retrăsese de mai mulți ani în Alicante, într-un azil de bătrâni. Un azil foarte frumos, însorit, între portocali, la câțiva kilometri de mare. La început, intra și ieșea din azil când avea chef, era ca un hotel, cu o cameră cu baie proprie și meniu *à la carte.* Apoi a avut probleme de sănătate (nu mi-a spus ce fel de probleme) și depindea de alții ca să fie dus și adus din sat. Dar, în ciuda inconvenienților, nu încetase să muncească, în felul său și fără ajutorul nimănui. „Există lucruri de care nu te poți desprinde așa ușor, nu-i așa, Julianín? Este singurul lucru pe care îl pot face dacă nu vreau să încep să mă gândesc la ce mă așteaptă. Îți amintești? Când am intrat acolo eram un băiat ca oricare altul.”

Îl înțelegeam aproape perfect și nu voiam să-l pierd, așa cum nu vrei să pierzi un braț sau un picior. „Acolo” știam deja ce însemna, lagărul de exterminare unde ne-am nimerit să muncim

împreună în cariera de piatră. Salva ştia ce văzusem şi îndurasem, iar eu ştiam ce văzuse el. Ne simţeam blestemaţi. La şase luni de la eliberare, pe când încercam să ne ascundem înfăţişarea care le provoca repulsie celor din jur cu un costum şi pălărie, Salva aflase deja că existau mai multe organizaţii al căror obiectiv era să-i localizeze şi să-i vâneze pe nazişti. Noi aveam să ne ocupăm de asta. Când ne-au eliberat, ne-am înrolat la Centrul „Memorie şi Acţiune". Eu şi Salva eram doi dintre miile de republicani spanioli prizonieri ai lagărelor de concentrare şi nu voiam să fim compătimiţi. Nu ne simţeam eroi, ci mai degrabă nişte ciumaţi. Eram victime, şi nimeni nu iubeşte victimele, nici pe cei învinşi. Alţii nu au avut încotro şi au fost nevoiţi să tacă îndurând frica, ruşinea şi sentimentul de vinovăţie al supravieţuitorilor, dar noi am devenit vânători; el mai mult decât mine. De fapt, m-am lăsat târât de furia şi de dorinţa lui de răzbunare.

A fost ideea lui. Când am ieşit de acolo, tot ce voiam era să fiu normal, să mă alătur oamenilor normali. Dar el mi-a spus că acest lucru era imposibil şi că trebuia să supravieţuim în continuare. Şi avea dreptate: nu am mai putut să fac niciodată duş cu uşa închisă, nici nu am mai putut suporta mirosul de urină, chiar dacă era a mea. În lagăr, Salva avea douăzeci şi trei de ani, iar eu optsprezece, din punct de vedere fizic eram mai robust decât el. Când ne-au eliberat, Salva cântărea treizeci şi opt de kilograme. Era slab şi tras la faţă, şi melancolic, şi foarte inteligent. Uneori trebuia să îi dau ceva ce acolo numeam mâncare, coji de cartofi în apă fiartă, puţină pâine mucedă; nu din milă, ci pentru că aveam nevoie de Salva ca să merg înainte. Îmi amintesc că într-o zi i-am zis că nu înţelegeam de ce luptam să trăim, când ştiam prea bine că aveam să murim, iar el mi-a răspuns că toţi murim la un moment dat, chiar şi cei care erau în casele lor, aşezaţi pe un fotoliu, cu un pahar de vin şi un trabuc. Paharul de vin şi trabucul reprezentau pentru Salva traiul regesc la care trebuie să aspire orice fiinţă umană. Şi fericirea consta în a găsi o fată care să-l facă să zboare. Credea, de asemenea, că orice om are dreptul să zboare o dată în viaţă.

Pentru a-şi învinge groaza, în loc să închidă ochii şi să nu vrea să vadă, nici să ştie, Salva era adeptul ideii de a-i ţine larg deschişi şi de a strânge orice informaţie posibilă: nume, chipuri de gardieni, grade militare, vizite ale celorlalţi ofiţeri ai lagărului, organizarea. Mă îndemna să-mi aduc aminte orice puteam, pentru că mai târziu avea să ne fie de folos. Şi adevărul e că, pe când încercam să ne amintim totul, uitam puţin de teamă. Am aflat imediat că Salvador era convins că nu avea să sfârşească în acea carieră de piatră, şi nici eu, dacă stăteam în preajma lui.

Când s-au deschis porţile şi am ieşit, eu am alergat buimac şi plângând, în timp ce Salva mi-a pomenit de o misiune. Nu se putea ţine pe picioare, dar avea o misiune. A reuşit să găsească şi să aducă în faţa judecătorilor nouăzeci şi doi de nazişti de grad superior; pe alţii nu am avut încotro şi i-am răpit, i-am judecat şi i-am executat. Eu nu am fost la fel de priceput ca Salva, ci exact invers. Niciodată nu am putut să închei cu succes un caz, în cele din urmă mi-o luau alţii înainte sau scăpau. Părea că destinul râdea de mine. Îi găseam, îi urmăream, îi încolţeam şi, când eram aproape de reuşită, îmi alunecau printre degete, dispăreau; aveau un al şaselea simţ.

Salva îmi trimisese în plic o tăietură dintr-un ziar publicat de colonia norvegiană de pe Costa Blanca, pe al cărui frontispiciu apărea fotografia cuplului Christensen. Fredrik avea vreo optzeci şi cinci de ani, iar Karin ceva mai puţin. I-a fost uşor să-i recunoască, pentru că nici nu se gândiseră să-şi schimbe numele. Potrivit spuselor lui Salva, articolul nu îi denunţa, pur şi simplu dădea amănunte despre ziua de naştere pe care acest bătrân cu aer respectabil o sărbătorise în casa lui şi la care participaseră numeroşi compatrioţi. I-am recunoscut ochii de uliu care planează asupra pradei. Astfel de ochi îţi rămân întipăriţi în memorie toată viaţa. Fotografia nu era de foarte bună calitate. I-o făcuseră în timpul petrecerii, alături de soţia lui şi o publicaseră ca un fel de cadou. Şi uite că acolo era Salvador, ca să o vadă! Fredrik nu avusese niciun pic de milă, era mânjit de sânge până în gât, poate pentru că, nefiind neamţ, deşi era arian adevărat, trebuia să demonstreze că e de încredere, trebuia să-şi câştige respectul superiorilor. A servit în mai multe regimente ale Waffen-SS şi a fost

responsabil cu exterminarea a sute de evrei norvegieni. Puteam să-mi dau seama cât de crud a trebuit să fie din faptul că a devenit singurul străin demn de crucea de aur.

Erau înfățișați stând pe o canapea, unul lângă celălalt. Își ținea mâinile sale mari și osoase pe genunchi. Chiar și când stătea jos părea foarte mare. Era greu să treacă neobservat. Ea, în schimb, era mai greu de recunoscut. Bătrânețea o deformase mai mult. Nu era nevoie să caut în memorie, fusese una dintre multele tinere blonde, cu față rotundă și ingenuă și cu brațul ridicat, care îmi umpleau memoria.

„Nu văd bine, am aritmie, mi-ai fi de mare ajutor, așa că, dacă nu ai altceva mai bun de făcut, te aștept. Cine știe, poate că tu chiar vei găsi tinerețea eternă", îmi spunea Salva în scrisoarea lui. Cu siguranță, se referea la soare, la paharul de vin și la trabuc. Și nu aveam de gând să-l dezamăgesc. La urma urmelor, eu avusesem norocul de a mă însura cu Raquel și de a pune pe picioare o familie, pe când el se devotase cauzei cu trup și suflet. Raquel avea darul de a transforma răul în bine și am considerat că moartea ei înaintea mea este o nouă pedeapsă, la fel și faptul că gândurile ei bune au dispărut din această lume și că au rămas ale mele. Dar, în cele din urmă, mi-am dat seama că Raquel nu mă părăsise de tot și că, gândindu-mă la ea, sufletul mi se umplea de pace, iar mintea, de mici raze de soare.

Fiica mea voia să mă însoțească, o speria gândul că inima mea ar putea să nu reziste. Sărăcuța, credea că la vârsta mea totul este mai greu, și asta era adevărat. Dar era adevărat și faptul că preferam să mor făcând asta decât torturându-mă la gândul că îmi crește glicemia. În plus, măcar o dată lucrurile puteau să se schimbe și era posibil ca inima lui Fredrik Christensen să cedeze înaintea inimii mele. Oricât de bătrân ar fi, mereu va crede că poate să trăiască un pic mai mult, mereu îl va frământa gândul că am putea apărea în viața lui și că, în cele din urmă, după ce reușise să scape atâta timp, îi vom băga frica în suflet.

Mă entuziasma gândul că eu și Salva am putea ajunge până la canapeaua din fotografie și că, de îndată ce ne-ar vedea, Fredrik ar face pe el.

Sandra

Sora mea mi-a lăsat la dispoziție casa ei de pe plajă ca să reflectez în liniște asupra a ceea ce era mai bine pentru mine: dacă să mă căsătoresc sau nu cu tatăl copilului meu. Eram însărcinată în luna a cincea, iar ideea de a-mi forma o familie era din ce în ce mai puțin clară, deși era adevărat și faptul că îmi lăsasem serviciul, dând dovadă de o inconștiență totală, și asta tocmai acum, când este foarte greu să găsești serviciu și avea să-mi fie greu să cresc singură un copil. Deocamdată, făceam naveta cu un copil în burtă, dar mai târziu… Mama mă-sii! Aveam să sfârșesc prin a mă căsători din comoditate? Îl iubeam pe Santi, dar nu atât de mult pe cât știam că pot ajunge să iubesc. Lui Santi îi lipseau foarte, foarte puține lucruri pentru a fi marea mea dragoste. Deși s-ar putea și ca marea iubire să nu existe decât în mintea mea, precum cerul, infernul, paradisul, Pământul Făgăduinței, Atlantida și toate acele lucruri care nu se văd și pe care știm dinainte că nu le vom vedea niciodată.

Nu aveam chef să iau nicio hotărâre definitivă. Îmi făcea bine să mă gândesc superficial și fără apăsare la diferitele posibilități, la fel de inaccesibile deocamdată ca norii, în timp ce în frigider mai era mâncare, și copilul meu încă nu se născuse, și nu-mi cerea nimic. Era o situație destul de bună, care, din păcate, avea să țină puțin, pentru că sora mea găsise deja un chiriaș pentru luna noiembrie.

Era sfârșitul lui septembrie și încă mai puteam să ne bălăcim și să facem plajă. Pe la jumătatea lunii, casele dimprejur erau deja încuiate până vara viitoare sau erau folosite doar în unele weekenduri sau în zilele libere. Doar câteva funcționau pe tot parcursul anului, ca a noastră, care, noaptea, fiind atât de puține case și atât de împrăștiate, cu luminile aprinse, se dovedeau a fi extrem de

însingurate. Iar această atmosferă îmi plăcea, până când mi se făcea dor de cineva cu care să vorbesc sau care să fie prin preajmă, să facă zgomot, şi atunci mi se năzărea să-mi aduc aminte de Santi. Erau momente de slăbiciune, acele momente care determină cuplurile să rămână împreună mult timp, ca părinţii mei. Gândul la ei era singurul care îmi dădea curaj să înfrunt momentele de singurătate. Ştiam că, dacă nu le înfruntam acum, nu aveam să le mai înfrunt niciodată în tot restul vieţii mele.

Ca să mă duc la plajă trebuia să iau motocicleta, una marca Vespino, pe care mă preveniseră sora, cumnatul şi nepoţii mei, de nenumărate ori, să nu-mi treacă prin cap să o parchez fără să-i pun lanţul. Pe când luam micul dejun şi udam florile (una dintre obligaţiile pe care sora mea mi le impusese), băgăm într-o pungă pe care scria Calvin Klein un număr vechi al unei reviste, pe care o scosesem dintr-un coş de nuiele, o sticlă cu apă, parasolarul şi un prosop, şi plecam să mă tolănesc pe nisip. Sub razele de soare nu existau necazuri. Turiştii practic dispăruseră. Aproape întotdeauna mă întâlneam cu aceeaşi oameni pe porţiunea de drum pe care obişnuiam să o străbat la pas lejer, când mă plictiseam să mai stau întinsă: o doamnă cu doi căţeluşi, mai mulţi pescari aşezaţi lângă trestiile aplecate, un negru în halat cu glugă care probabil că nu avea un loc mai bun unde să se ducă, cei care alergau pe plajă şi un cuplu de pensionari străini sub o umbreluţă cu flori mari, cu care deja schimbam saluturi din priviri.

Datorită lor nu mi-am pierdut cunoştinţa în acea dimineaţă şi nu am căzut lată pe nisip, ci doar m-am aşezat în genunchi şi am vomitat. Era prea cald, una dintre acele zile în care termometrul urcă atât de mult că aproape se sparge. Şapca cu cozoroc făcea prea puţină umbră şi îmi uitasem sticla cu apă. Uneori, cei care îmi spuneau că sunt un dezastru aveau dreptate. Îmi spuneau asta toţi cei care mă cunoşteau cât de cât. Dacă nu mi-o spuneau de la început, mi-o spuneau mai târziu, „eşti un dezastru”, şi dacă ţi-o spune toată lumea de-a lungul întregii tale vieţi, un motiv trebuie să existe. Ridicându-mă în picioare, cu prosopul pe mine, mi s-a făcut greaţă, totul se învârtea cu mine, dar, cu toate astea, am reuşit să ajung, clătinându-mă, pe malul apei ca să mă răcoresc, şi atunci nu am mai putut şi am vomitat. Mâncasem prea mult la micul dejun; de când rămăsesem însărcinată, teama de a nu leşina mă făcea să mănânc până nu mai puteam. În momentul acela, cuplul de pensionari străini s-a apropiat alergând cât de repede sunt în stare să alerge nişte bătrâni pe nisipul fierbinte. A durat o eternitate până au ajuns, eu îmi cufundam mâinile în nisipul ud, încercând să mă agăţ, în timp ce nisipul se destrăma de fiecare dată.

„Doamne Dumnezeule, nu mă lăsa să mor”, mă gândeam eu, când nişte mâini mari şi osoase m-au apucat. Apoi am simţit prospeţimea apei în gură. O mână îmi tamponă fruntea şi-mi trecu prin păr. Auzeam cuvintele, ciudate şi îndepărtate, nu înţelegeam nimic. M-au aşezat pe nisip şi am văzut că era vorba despre cuplul de străini. Bărbatul aduse o umbrelă de soare, umbrela de soare cu flori mari sub care ei se protejau mereu şi cu care îşi marcau teritoriul. În mod evident, era mai uşor să aducă umbreluţa aici decât să mă ducă pe mine până la umbreluţă.

— Eşti bine? Acestea au fost primele lui cuvinte rostite în spaniolă.

Am încuviinţat.

— Putem să te ducem la spital.

— Nu, mulţumesc, mi-a picat greu micul dejun.

Femeia avea ochii mici şi albaştri şi şi i-a oprit asupra burţii mele, care îmi ieşea din bikini puţin bombată şi rotundă. Nu am lăsat-o să mă întrebe.

— Sunt însărcinată. Uneori mâncarea nu-mi priieşte.

— Odihneşte-te acum, spuse ea făcându-mi aer cu un evantai de ziar în care am văzut dublu cuvintele Nordic Club. Mai vrei apă?

Am băut mai multă apă în timp ce ei mă observau fără să clipească, de parcă m-ar fi susţinut cu privirile.

După o vreme, când probabil erau mai ameţiţi decât mine, s-au încăpăţânat să mă însoţească până

la motocicletă şi apoi să meargă în urma mea cu maşina lor, în caz că aş fi leşinat pe şosea. Mergeam atât de încet încât toată lumea ne claxona şi, de îndată ce am pătruns pe drumul în al cărui capăt stâng casa surorii mele părea vârâtă cu greu, am apăsat pe claxon şi le-am făcut un semn de rămas-bun cu mâna.

Poate că ar fi trebuit să îi invit să bea ceva, să stăm puţin pe verandă, unde adia de obicei o briză destul de plăcută. Mă uram că nu fusesem mai amabilă, căci le stricasem ziua de plajă, deşi nu era mai puţin adevărat şi faptul că nu le-ar prinde rău acestor cupluri de bătrâni care se plimbau toată ziua contemplând priveliştea să le fie întreruptă această monotonie. M-am stropit cu furtunul şi m-am tolănit la umbră într-un hamac. Nu voiam să mă gândesc la ameţeala de pe plajă, pentru că nu voiam să mă simt vulnerabilă, de acum înainte trebuia să am mai multă grijă, căci adevărul era că trupul meu nu mai era ca înainte şi-mi provoca surprize.

Julián

M-a enervat că a trebuit să-mi cheltui o parte din economii pentru un loc la clasa business, am făcut asta ca să o liniştesc pe fiica mea şi pentru că voiam să ajung la destinaţie în cea mai bună formă posibilă, să nu bat drumul în zadar şi tocmai de aceea m-am mărginit să-mi mănânc meniul cu o bere fără alcool şi, după ce mi-am îndepărtat cum am putut gândurile negre din minte, am dormit ca un îngeraş, în timp ce alţi pasageri continuau să bea whisky *on the rocks*.

Nu contam pe faptul că Salva ar veni să mă ia de la aeroportul din Alicante, nici măcar nu-mi răspunsese la scrisoarea prin care îl anunţam în ce zi sosesc. Oare cum o fi arătând acum? Poate că nu aveam să-l recunosc. Nici el pe mine, desigur. În orice caz, m-am uitat la plăcuţele pe care le ţineau oamenii care aşteptau în spatele cordonului de siguranţă şi am căutat să ies cât mai mult în evidenţă, sperând ca Salva să vină dintr-odată spre mine şi să mă îmbrăţişeze. Până când, după aproape un sfert de oră, m-am hotărât să mă îndrept spre staţia de autobuze şi să iau unul care să mă ducă la Dianium, satul aflat la vreo sută de kilometri distanţă, unde rezervasem cameră la hotel şi în ale cărui împrejurimi locuiau familia Christensen şi, ceva mai departe, Salva, în azilul de bătrâni.

Nu m-am dus direct la hotel. Când m-am dat jos din autobuz, am luat un taxi şi l-am rugat pe taximetrist să mă ducă la azilul de bătrâni Tres Olivos, pentru ca apoi să revin în localitate.

A pus valiza în portbagaj şi ne-am urcat în maşină într-un miros de brad încins şi, la scurt timp după aceea, taximetristul m-a întrebat mirat dacă urma să rămân la azil. Nu m-am ostenit să-i răspund, m-am prefăcut că sunt absorbit de peisaj, ceea ce era, de altfel, adevărat. Se lăsa seara şi mi s-a părut minunat. Pământ roşu, pădurici, podgorii şi grădini de zarzavaturi şi păsări care planau ciripind. Mi-am amintit de copilărie, când, înainte ca lucrurile să capete importanţă, părinţii mei ne duceau în vacanţă la plajă. Mi-am pipăit buzunarele jachetei, verificând dacă nu uitasem nimic în avion sau în autobuz. Începea să mă îngrijoreze faptul că oboseala m-ar fi făcut să-mi pierd din reflexe fără să-mi dau seama.

•

Azilul de bătrâni avea o grădină mai mică decât mă făcuse să-mi imaginez Salva, dar se afla la ţară şi asta părea a fi bine, deşi nouă, bătrânilor, ne place mai mult să vedem lume decât copaci. Nu era nevoie să apăs pe sonerie, era deschis şi am intrat într-un salon, unde începeau să fie aranjate mesele pentru cină. Am întrebat-o pe îngrijitoare de Salva, i-am spus că vin de foarte departe ca să-l văd şi ea, după ce m-a privit mirată, m-a îndrumat spre un birou mic, unde o femeie corpolentă şi robustă, de o vitalitate nemaipomenită, mi-a zis că prietenul meu murise. Şi când i-am arătat plicul pe care îl primisem, mi-a explicat că el însuşi a cerut să fie pus la poştă fără alte informaţii suplimentare, după decesul lui. Deces, ce cuvânt! Fusese incinerat, iar hainele rămase fuseseră donate unei parohii, în caz

că vreun nevoiaș le-ar fi vrut. Murise din cauza unei slăbiciuni generalizate, organismul lui spusese stop, e de-ajuns.

Mi-a spus, fără ca eu să o fi întrebat, că nu suferise.

Am dat o raită prin grădină și mi l-am imaginat acolo pe Salva, slăbit și adus de spate, rezistând, privind cerul uneori, în timp ce se gândea la planurile sale, fără să-și piardă din vedere obiectivele. Trecuseră mulți ani de când pierduserăm legătura, de pe vremea când nu ne-au mai considerat utili la Centru, iar eu am preferat să mă dedic familiei, făcând cercetări pe cont propriu, care nu au dat niciodată rezultate. Am încercat să pun cap la cap lucrurile neclare în ceea ce-i privea pe Aribert Heim, cel mai căutat criminal nazist din întreaga lume, și pe Adolf Eichmann, fără prea mari sorți de izbândă. Și-mi era greu să cred că, în tot acest timp, Salva renunțase să lucreze. Cu siguranță continuase să strângă informații și să le pună pe tavă altora, ca aceștia să se bucure de elogii. Și acum îmi venise mie rândul. Îmi lăsa ultima lui descoperire, care avea valoare doar în măsura în care eu eram în stare să o dezvălui. Când a știut că va muri, s-a gândit la mine, și-a amintit de prietenul său și mi-a lăsat o moștenire otrăvită, cum de altfel era orice altceva ar fi izvorât din sufletele noastre zbuciumate. Mi-ar fi plăcut atât de mult să vorbesc cu el, să-l văd pentru ultima oară. Nu mai exista nimeni care să știe totul despre mine, care să cunoască chinul prin care am trecut. Acum, o nuanță argintie fără strălucire acoperea înserarea.

M-am urcat din nou în taxi și, după ce am dat indicații să mergem la hotelul Costa Azul, a trebuit să-mi scot batista din buzunar și să-mi șterg nasul. Imaginea azilului, din ce în ce mai mică, de unde Salva mi-a scris ultima lui scrisoare, a făcut ca ochii să mi se umple de lacrimi; erau lacrimi ușoare, care au udat doar cearcănele ochilor, dar care însemnau că încă trăiam. Îi supraviețuisem lui Salva fără să vreau, la fel cum îi supraviețuisem și lui Raquel, spre marele meu regret.

Taximetristul mi-a aruncat o privire prin oglinda retrovizoare. Ce departe era tinerețea lui de bătrânețea mea, era inutil să povestesc ceva, să explic ceva, era inutil să-i spun că prietenul meu murise pentru că oricum considera că, la vârsta noastră, e firesc să mori. Cu toate acestea, nimic nu era firesc, pentru că, dacă ar fi firesc, nu ne-ar mai părea ciudat și de neînțeles. Eram oare eu demn să privesc, în continuare, aceste frumoase câmpii argintii? Raquel m-ar fi luat la rost că-mi trec prin cap astfel de gânduri, ar fi zis că sunt masochist și ciudat. La urma urmelor, eu și Salva nu ne mai văzuserăm de multă vreme, de când m-am instalat la Buenos Aires cu Raquel, iar el și-a continuat viața dintr-un loc în altul; nu mi-aș fi imaginat niciodată că s-ar fi închis într-un azil. Și, după cum el însuși spunea, nu numai noi murim, toată lumea moare, toată umanitatea, și nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne resemnăm.

•

Când am ajuns la hotel, mi-am petrecut timpul desfăcându-mi valiza și aranjând hainele în șifonier. Am studiat apoi harta localității, încercând să localizez casa lui Fredrik și Karin Christensen într-o zonă înaltă și bogată în păduri, numită Tosalet. Cum nu voiam să mă culc prea devreme, pentru a depăși efectele schimbării fusului orar, am coborât la barul hotelului ca să-mi înghit pastilele de noapte cu un pahar de lapte cald. O barmaniță cu vestă roșie, care jongla cu paharele și cuburile de gheață, m-a întrebat dacă vreau o picătură de coniac în lapte. I-am răspuns că de ce nu și, în timp ce mi-l servea, am privit-o, iar ea mi-a zâmbit vesel și frumos. Cu siguranță, avea vreun bunic pe care trebuia să-l înveselească uneori. Când deja începeam să mă simt amețit de oboseală, am rugat pe cineva de la recepție să-mi clarifice unele nelămuriri de pe hartă și am închiriat o mașină pentru a doua zi. Nu m-a surprins că am fost întrebat dacă am permis de conducere valid, era ceva ce, în ultima vreme, mi se întâmpla des. Dacă aș fi avut timp, m-aș fi simțit ofensat, dar aveam alte chestii mai importante la care să mă gândesc: pe lângă faptul că eram bătrân și tratat ca atare, trebuia să îndeplinesc misiunea lui Salva.

•

Camera nu era cine ştie ce. Dădea spre o străduţă şi, prin perdeluţă, pătrundea lumina câtorva baruri din zonă. M-am lungit pe pat, relaxat cum nu mă mai simţisem de mult timp. Reveneam la vechiul obicei de a sta singur în hoteluri, obiceiul de a nu spune nimănui ceea ce făceam cu adevărat, cu diferenţa că acum nu aveam niciun fel de aşteptări, pentru că, după asta, nu va mai exista nimic.

Ce mai conta că lumea-ntreagă ar fi avut mai multă putere şi mai puţini ani decât mine… Eu aveam marele avantaj de a nu aştepta nimic. Mă simţeam… mă simţeam… Cum să explic? Mă simţeam împăcat. Când mi-am dat seama că mă ia somnul, m-am dezbrăcat, mi-am pus pijamaua, am închis aerul condiţionat, mi-am dat jos lentilele şi mi-am aşezat pe nas ochelarii cu fund de borcan, pe care îi foloseam ca să citesc în pat; cel puţin, dantura era fixă. Ce vremuri acelea în care aveam nevoie doar de mine însumi ca să mă deplasez dintr-o parte în alta, fără niciun alt ajutor! Am închis ochii şi m-am lăsat în grija lui Raquel şi a lui Salva.

•

M-au trezit razele de soare care treceau prin perdeluţă. Am făcut duş şi m-am bărbierit cu aparatul de ras electric pe care mi-l pusese în valiză, scrâşnind din dinţi, fiica mea, pentru că spunea că este o prostie să nu profiţi de kitul de bărbierit de la hotel. Aveam faţa proaspăt rasă, nici măcar când am fost bolnav în spital nu am încetat să mă bărbieresc, nici măcar în cele mai grele momente din viaţa mea. Soţia mea zicea că felul meticulos în care mă bărbieresc mă caracterizează şi poate că avea dreptate. Am mâncat mai mult decât obişnuiam la micul dejun, pentru că bufetul suedez intra în preţul camerei şi pentru că, în felul acesta, la prânz, nu mai eram nevoit să iau decât o gustare şi aveam să cinez devreme.

Maşina închiriată nu avea să-mi fie adusă mai devreme de ora douăsprezece, aşa că am pornit într-o plimbare spre port şi mi-am cumpărat de la o tarabă de pe Paseo Marítimo o pălărie care costa douăzeci de euro şi care îmi făcea mai multă umbră decât şapca pe care o aveam pe cap. Fiica mea insistase să nu-mi iau atâtea lucruri, că mi le puteam cumpăra de oriunde, dar mie mi se părea o risipă să le las acolo, pentru ca apoi să nu ştie ce să facă cu ele. Deşi era foarte cald, nu aveam încotro şi trebuia să port jachetă, din fericire, una subţire, căci aveam nevoie de buzunare unde să-mi pun ochelarii, în caz că-mi cădea vreo lentilă (pe cei de soare îi scoteam şi îi băgam în buzunarul de la cămaşă), portofelul cu bani şi cardurile, un carnet pe care să iau notiţe şi cutiuţa cu pastile. Când eram tânăr, mai aveam şi un Marlboro şi bricheta. Din fericire, mobilul puteam să-l las în camera de hotel, pentru că, de îndată ce am trecut oceanul, a încetat să mai funcţioneze. Îmi plăcea să am totul repartizat prin buzunare, îmi echilibra greutatea. Fiica mea mi-a cumpărat odată un ghiozdan, dar îl uitam mereu peste tot, pentru că nu mi se părea că era al meu. Ori de câte ori aveam ocazia, purtam costum, cel puţin pantaloni şi sacou de cea mai bună calitate şi iarna, haină de lână *beige* până aproape de genunchi, adevărul e că nu aş şti să trăiesc fără aceste mici obiceiuri.

M-am aşezat pe o terasă să beau o cafea şi să-mi mai treacă timpul, studiind din nou harta. Cafeaua era singurul obicei nesănătos la care nu renunţasem şi la care nu aveam de gând să renunţ, refuzam să trec la ceaiul verde, cum făcuseră puţinii prieteni care-mi mai rămăseseră. Cel mai rău la bătrâneţe este că, încet-încet, rămâi singur şi devii un străin pe o planetă unde toată lumea este tânără. Dar eu încă o aveam pe soţia mea înlăuntrul meu, iar fiica mea trebuia să-şi trăiască viaţa fără să o suporte pe a mea, cu tot răul prin care trecusem. În balanţa mea, ura cântărea mult, dar, slavă Domnului, cântărea şi iubirea, deşi, din nefericire, trebuie să fiu sincer, ura câştigase mult teren în faţa iubirii.

Bându-mi cafeaua pe această terasă – o cafea *espresso* destul de bună, apropo –, m-am gândit că, după ce ai cunoscut răul, binele nu mai are acelaşi gust plăcut. Răul este un drog, răul este plăcut, de aceea măcelarii ăia exterminau din ce în ce mai mult şi erau mai sadici, niciodată nu le era de ajuns. Am rupt eticheta pălăriei, mi-am pus-o pe cap şi mi-am vârât şapca într-un buzunar. Dacă ar mai fi trăit Raquel, i-aş fi cumpărat şi ei una. Îi stătea bine cu orice fel de pălărie, mai târziu au început să nu se mai poarte, iar femeile şi-au pierdut din eleganţă. Nu cu mult timp în urmă, un doctor îmi spusese

că la vârsta mea memoria este o memorie cristalizată, ceea ce înseamnă că îmi aduc aminte mai uşor întâmplările de demult decât cele recente. Era adevărat, acum îmi aminteam cu lux de amănunte pălăria pe care o purtase Raquel când ne-am căsătorit, prin anii ’50, într-o dimineaţă însorită de primăvară.

Sandra

A doua zi n-am mai riscat să merg la plajă, nu aveam chef să mă urc pe motocicletă şi m-am mulţumit să mă duc la un supermarket la vreo cinci sute de metri distanţă; suficient cât să mă plimb puţin şi să cumpăr nişte sucuri. Am avut toată ziua la dispoziţie ca să pregătesc ceva sănătos, să citesc şi să stau liniştită. Lămâiul şi portocalul dădeau micii grădini un aer paradisiac, iar eu eram Eva. Eu şi Paradisul. Sora mea îmi lăsase o grămadă de rufe murdare ca să le spăl. Trebuia să ud grădina dimineaţa şi după-amiaza, şi să pun rufele la maşină, şi să le întind pe sârmă, şi apoi să le strâng, şi să le împăturesc şi, dacă aveam chef, să le calc. Dacă mă luam după ea, mi-aş fi putut petrece tot timpul trebăluind, de unde scosese oare atâtea haine murdare? Cred că mă lăsase să mă instalez în casa ei ca să mă oblige să fac ceva şi pentru ca, după părerea ei, să fiu utilă într-un fel sau altul. Poate că îşi petrecuse mai multe zile murdărind haine. Îi plăcea să dea ordine într-un asemenea mod, încât să nu pară că dă ordine. Chiar şi mie îmi trebuiseră mai mulţi ani a înţelege că-mi comanda şi mă obliga să fac, fără să-mi dau seama, lucruri pe care nu voiam să le fac.

Şi tocmai îmi îndeplineam sarcina de a uda grădina după-amiaza, după siestă, când am auzit zgomotul unei maşini care parca lângă grilajul de la intrare. Am auzit cum se trânteau uşile maşinii şi nişte paşi lenţi, până când i-am văzut. Erau ei, bătrâneii care îmi întinseseră o mână de ajutor pe plajă. Se bucurau, pasămite, să mă vadă, la fel şi eu, căci de prea mult timp cugetam în singurătate. Am închis furtunul şi m-am apropiat de ei.

— Ce surpriză! am spus.

— Ne bucurăm că ţi-ai revenit, a zis el.

Vorbeau foarte bine limba mea, dar cu accent. Nu era englezesc, nici franţuzesc. Nu era nici german.

— Da, m-am odihnit, aproape că nu am ieşit de aici.

I-am invitat să intre şi să se aşeze pe verandă.

— Nu vrem să deranjăm.

I-am servit cu ceai dintr-un ibric din cupru pe care sora mea îl avea într-un dulap în perete, imitaţie de pe vremuri. Nu le-am oferit cafea pentru că nu găsisem nicio cafetieră.

Au băut cu sorbituri mici în timp ce le povesteam că nu eram sigură dacă sunt sau nu îndrăgostită de tatăl copilului meu şi că nu voiam să încep această nouă etapă a vieţii mele călcând în străchini. Mă ascultau şi mă înţelegeau, iar mie nu-mi păsa că ar putea şti totul despre mine, cel puţin ceea ce mă rodea pe dinăuntru, nu-mi păsa, pentru că erau nişte necunoscuţi, era ca şi cum i-aş fi povestit aerului.

— Îndoieli de tinereţe, a spus el luând-o de mână pe soţia lui.

Se vedea că fusese foarte îndrăgostit şi că acum nu mai putea merge nicăieri fără ea. Ea era o enigmă.

Nu era un bărbat care să zâmbească, dar era atât de educat, încât părea că zâmbeşte. Statura sa uriaşă făcea ca fotoliul de nuiele să pară de jucărie. Era foarte slab, i se vedeau pomeţii, oasele parietale şi absolut toate celelalte oase. Purta nişte pantaloni gri de vară şi o cămaşă albă cu mâneci trei sferturi şi era foarte îngrijit.

— Mâine, dacă vrei, putem să venim să te luăm, să mergem la plajă şi să te aducem înapoi, a zis el.

— Pentru noi va fi o distracţie, a afirmat ea zâmbind din toată inima, cu nişte ochi mici albaştri,

care fuseseră probabil cândva frumoşi, dar care acum erau urâţi.

În loc să răspund, le-am servit şi mai mult ceai. Cântăream în gând situaţia. Niciodată nu intrase în calculele mele să devin prietena a doi bătrânei. În viaţa mea de toate zilele, bătrânii cu care aveam vreo legătură erau cei din familia mea, niciodată prieteni.

S-au uitat unul la celălalt vorbindu-şi din priviri şi şi-au desprins mâinile ca să ia ceştile de ceai.

— Vom veni la nouă, nici prea devreme, nici prea târziu, a spus el şi s-au ridicat.

Ea părea mulţumită, i se însufleţiseră mult ochii. Cu siguranţă, ea era cea care ţinea frâiele căsniciei. Ei i se năzăreau diverse chestii de făcut, ea era cea care avea capricii. Poate că eu eram un capriciu al acestei doamne, ceea ce, în principiu, nu era nici bine, nici rău.

Ea a pus mâna pe braţul meu, mi l-a apucat de parcă ar fi încercat să nu mă lase să-i scap.

— Nu e nevoie să aduci nimic, eu o să am grijă de tot. Avem o ladă frigorifică portabilă.

— Fredrik şi Karin, a zis el întinzându-mi mâna.

Şi eu i-am întins-o şi am sărutat-o pe Karin cu o expresie veselă şi tristă în acelaşi timp. Până acum nu le ştiusem numele şi nu-mi dădusem seama de asta, poate pentru că până acum nu mă interesaseră, îmi fuseseră cu totul străini, oameni care trec pe stradă.

— Sandra, m-am prezentat eu.

Nu-mi cunoscusem niciodată bunicii, muriseră când eu eram mică, iar acum viaţa mă recompensa cu doi bunici cărora nu-mi păsa să le fiu nepoata preferată sau, şi mai bine, singura nepoată, beneficiara afecţiunii lor depline şi… a tuturor bunurilor lor, acele bunuri fabuloase pentru care nu trebuie să te zbaţi, nici măcar nu trebuie să ţi le doreşti, pentru că le meriţi de la naştere. Poate că ceea ce nu dobândisem prin legăturile de sânge îmi oferea destinul.

Julián

Umblând de colo-colo, până la ora unu nu am putut să plec cu maşina. Am deschis geamul pentru că aerul străzii îmi plăcea mai mult decât aerul condiţionat. A trebuit să mă opresc la o benzinărie şi la un chioşc de ziare ca să cer informaţii despre Tosalet, după aceea m-am pomenit pe o şosea lungă şi întortocheată, unde era imposibil să întreb ceva pe cineva şi apoi am intrat într-o zonă împădurită în care casele erau aproape ascunse între copaci de cincisprezece metri înălţime şi nu se auzea decât, uneori, lătratul vreunui câine. Şi poate pentru că îmi pierdusem cele mai bune reflexe odată cu vârsta, mi-a fost destul de greu să găsesc strada pe care se presupunea că locuia Fredrik Christensen. Dar, în cele din urmă, am descoperit-o, precum şi numele acesteia, Villa Sol, un nume deloc original pentru o asemenea suprafaţă.

Era ca un fort mic, practic nu se vedea nimic în interior şi nu voiam ca vecinii să mă prindă dând târcoale, căci faptul că eu nu puteam să-i văd pe ei nu însemna că nici ei nu m-ar fi văzut pe mine. Predominau tăcerea şi un miros puternic de flori. Ce legătură avea asta cu suferinţa, umilinţa, mizeria şi cruzimea fără limite? La fel ca în ziar, nici pe cutia de scrisori nu erau schimbate numele. Scria: Fredrik şi Karin Christensen.

Porţile erau metalice şi vopsite în verde-închis, atât cea glisantă pentru maşină, cât şi cea mică pe care intrau oamenii, iar în jurul lor iedera ameninţa să le astupe. M-am prefăcut că admir plantele agăţătoare, aşteptând să aud vreun zgomot, vreo mişcare înăuntru şi m-am întors la maşină. O parcasem pe partea cea mai îngustă pe care o găsisem la două sau trei străzi mai sus, loc care, acum îmi dădeam seama, îmi putea folosi drept punct de supraveghere, dat fiind faptul că strada era cu sens unic şi, în mod obligatoriu, trebuiau să treacă pe acolo.

Dar asta avea să se întâmple mai târziu sau mâine. Se făcuse trei şi jumătate, ora la care trebuia să mănânc ceva pentru a-mi putea lua pastilele şi ca să mă lungesc un pic, nu voiam să-mi risipesc puţina

energie din prima zi.

Am parcat cu greu în preajma hotelului şi, când am reuşit, se făcuse aproape patru şi un sfert. Am comandat la bar o omletă franţuzească şi un suc de portocale şi la sfârşit am băut o cafea cu puţin lapte. Cafeaua era la fel de bună ca aceea de dimineaţă. Mă simţeam oarecum euforic, eram bucuros şi am sunat-o pe fiica mea. Am liniştit-o, i-am spus că mă simţeam mai bine ca niciodată, că faptul că schimbasem aerul îmi făcea bine, că îmi revigora plămânii. Nu i-am pomenit de moartea prietenului meu Salva.

I-am spus că descoperisem deja casa familiei Christensen şi că numaidecât aveam să începem să o supraveghem. Fiicei mele nu-i plăcea deloc să mă audă vorbind aşa, tot ce i se părea a fi o obsesie o făcea să spună: „aha”, aşa că am schimbat subiectul şi i-am zis că era un loc minunat pentru a-ţi petrece vacanţa, cu multe colonii de oameni străini în vârstă. Şi am adăugat ceva ce ştiam că avea să-i facă plăcere: că voi profita ca să vizitez case de închiriat şi de vânzare, case albe cu verandă şi cu o mică grădină, în care să mă retrag să trăiesc şi unde ea să poată veni să petreacă oricât de mult timp ar dori.

— Şi cu ce bani? a întrebat ea, căci asta spunea când o idee începea să-i surâdă.

Poate că fusesem foarte egoist cu Raquel şi, din păcate, continuam să fiu şi cu fiica noastră. Nu o lăsam să respire, nu o lăsam să uite răul. I-l aminteam în mod constant, urmărind fantasme. Ea spunea mereu că nu are timp să facă ordine în lume şi că ar vrea să fie un om normal, o persoană căreia să nu i se fi întâmplat ceea ce i s-a întâmplat familiei sale, că măcar la atâta lucru avea şi ea dreptul, nu-i aşa?

Iar eu mă întrebam dacă era corect ca Fredrik şi Karin să trăiască înconjuraţi de flori şi de neprihănire.

•

Când am ajuns în camera de hotel, m-am trântit pe pat cu hainele pe mine, m-am învelit pe jumătate cu pătura şi am aprins televizorul. Nu voiam să adorm, dar picam de somn şi când am deschis ochii se lăsa înserarea şi am simţit telecomanda în mână. Mă odihnisem, însă aveam minţile brambura şi am mers clătinându-mă până la baie, de parcă aş fi fost beat. Nu-mi dădusem jos lentilele şi mă usturau ochii. Aveam de gând să ies să fac o plimbare până în port, ca să respir aer curat de cea mai bună calitate. Şoseaua până la Tosalet era plină de curbe, de aceea nu-mi prea venea să plec cu maşina noaptea, voiam să aştept până a doua zi, având senzaţia că pierd timpul. Nu mă aflam aici în vacanţă, nu aveam timp de concedii. Vacanţa era pentru cei tineri, pentru oameni care au toată viaţa înainte, pe mine mă aştepta marea odihnă după colţ.

Luminile frumoase din port nu însemnau nimic în comparaţie cu luminile care ar putea fi aprinse în grădina cuplului Christensen. Acele lumini aveau un sens, erau semnale care se încadrau în lumea mea şi care mă conduceau spre infernul pierdut. Am mers în sus şi-n jos pe Paseo Marítimo, unde încă mai era deschisă taraba de la care îmi cumpărasem pălăria, şi am conceput un plan de bătaie. De dimineaţă, voi lua micul dejun devreme şi voi pleca spre Tosalet. Voi aştepta până ce Fredrik va ieşi şi apoi îl voi urmări. Aveam să notez tot ce făcea. În două, trei zile aveam să-mi fac o idee referitoare la activităţile sale zilnice. Chiar dacă era vorba despre un ofiţer care purta decoraţia SS, maestru în fuga dintr-o ţară în alta, în schimbarea domiciliului, a oraşului, nu putea să scape de vârstă, iar vârsta este împlinită şi el supravieţuieşte doar pe baza obiceiurilor.

Încă nu eram sigur cum aveam să folosesc informaţiile pe care urma să le culeg, dar ştiam că, în cele din urmă, aveam să le utilizez cumva. Să cunoşti obiceiurile cuiva şi persoanele cu care are legături este ca şi cum ai cunoaşte uşile şi ferestrele unei case, găseşti până la urmă o modalitate de a intra. Căci, hai să vedem, ce urma să fac după ce voi fi verificat adevărata identitate a lui Fredrik? Să-l capturez şi să-l duc în faţa unui tribunal, acuzându-l de crime oribile, de neconceput pentru o fiinţă umană? Vremea aceea trecuse, nu mai erau judecaţi naziştii bătrâni. Cel mult, se aştepta moartea lor

şi, odată cu ei, să dispară şi problema de a-i extrăda, de a-i judeca, de a-i închide şi de a scărmăna încă o dată atâta rahat negru şi împuţit. Şi m-am gândit, contemplând stelele, că, deşi bătrâni şi trăindu-ne ultimele clipe, încă ne mai aflam aici, eu şi Fredrik, şi că puteam să ridicăm capul şi să le admirăm frumoasa strălucire. Şi m-am gândit că încă era posibil ca acelui porc să-i tremure picioarele şi că eu aş putea să mor cu conştiinţa împăcată, pentru că mi-am îndeplinit datoria. Ştiu că Raquel m-ar întreba pe cine vreau eu să păcălesc, ar spune că o fac pur şi simplu din plăcere şi pentru satisfacţia mea personală şi s-ar putea să aibă dreptate, dar ce mai conta cum se numea ceea ce simţeam eu?

2. Fata cu părul roșu

Sandra

În felul acesta, plaja era foarte comodă. Din când în când, Fredrik ne aducea o înghețată, un suc, umbra umerilor săi laţi şi osoşi cădea peste noi. Lui Karin îi plăcea să vorbească despre Norvegia, despre casa frumoasă pe care o aveau într-un fiord şi care, pe vremuri, fusese o fermă. Nu se mai duceau acolo din cauza climei, umiditatea le intra în oase. Dar îi era dor de zăpadă, de aerul curat al zăpezii albăstrii. Karin nu era scheletică, precum soţul ei. Trebuie că fusese slabă în tinereţe şi grasă la maturitate, acum era un amestec al ambelor siluete, un amestec deformat. Se uita la tine cu acea privire atât de greu de definit, între prietenoasă şi neîncrezătoare, încât nu ştiai ce să crezi cu adevărat. Sau, mai bine zis, ceea ce spunea probabil că era a mia parte din ceea ce gândea, la fel ca toţi oamenii în vârstă care au trăit mult pentru ca, în cele din urmă, să sfârşească prin a se bucura de lucrurile mărunte. Nu m-ar fi mirat să aibă în coşul ei de paie vreun roman cu un bărbat şi o femeie sărutându-se pe copertă. Îi plăceau mult poveştile romantice şi, uneori, îmi povestea vreuna care se înfiripa între şef şi secretară sau între un profesor şi eleva lui, sau între medic şi infirmieră, ori între doi oameni care s-au cunoscut într-un bar. Niciuna nu semăna cu povestea dintre mine şi Santi.

Era foarte plăcut să mă las în voia lor. Mă plimbam pe malul mării, de la umbreluţa cuplului de norvegieni până la porţiunea pietruită şi înapoi. Nu am mai vomitat, aveam oricâtă apă proaspătă am fi vrut în lada frigorifică, o ladă foarte bună cum nu găseai prin magazinele spaniole. Aproape nimic din ce foloseau ei nu era de aici, cu excepţia baticurilor ei, cumpărate de la vreo tarabă de pe plajă.

Mai ales, erau paşnici. Se mişcau încet, nu vorbeau tare, nu se certau aproape niciodată, cel mult aveau un schimb de opinii. Nu semănau deloc cu părinţii mei, care făceau din ţânţar armăsar la cel mai mic comentariu în contradictoriu. Părinţilor mei nici măcar nu le spusesem că sunt însărcinată, nu credeam că le pot suporta una dintre dramele lor obişnuite. Profitau de orice ocazie ca să întreacă măsura, să-şi iasă din minţi. Poate că din acest motiv mă combinasem cu Santi, pur şi simplu pentru că avea un caracter frumos, era răbdător şi echilibrat. Şi totuşi, după cum se vede, relaţia nu a mers. După o jumătate de oră de stat cu Santi, mă invada senzaţia insuportabilă că pierd vremea, iar acesta era un motiv întemeiat ca să nu mă imaginez alături de el peste vreun an sau doi.

Eu şi norvegienii mergeam, din când în când dimineaţa, împreună la plajă, ceea ce nu mă sufoca prea tare. Când mă lăsau acasă, uneori nici măcar nu coborau din maşină. Îşi luau rămas-bun de la mine prin geamul de la maşină şi mă lăsau în pace.

Julián

Voiam să beau ceva înainte de a mă întoarce la hotel, mereu am fost de părere că la hoteluri e mai scump să mănânci ceva decât undeva pe stradă. Am evitat restaurantele pe care le-am întâlnit în drumul meu, pentru că nu voiam să-mi petrec două ore luând cina fără prea mult chef. Aşa că am intrat într-un bar şi am cerut o porţie de salată *à la russe* şi un iaurt, precum şi o sticlă mare de apă ca să o iau la hotel, pentru că fiica mea insistase atât de mult să nu beau apă de la robinet, încât era aproape ca un gest de loialitate faţă de ea să beau apă îmbuteliată.

Recepţionerul de la hotel era tot cel pe care îl văzusem când sosisem. Avea un pistrui mare pe obrazul drept care îl făcea să pară pitoresc şi care mă ajutase să nu-l uit, mi se întipărise imediat în

minte, cum mi se întâmpla când eram tânăr şi arhivam chipuri în mod automat, fără să le încurc între ele. L-am întrebat în timp ce-mi dădea cheia de la cameră dacă nu i se termină tura. El păru surprins că îmi făceam griji pentru el.

— Peste o oră, a spus.

Avea vreo treizeci şi cinci de ani. A aruncat o privire sticlei de apă.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, cafeneaua este deschisă până la douăsprezece, uneori şi mai târziu.

M-am întors, căutând-o împrejur cu privirea.

— În capăt, a zis.

Probabil că era aceeaşi unde băusem paharul cu lapte. Nu ştiu de ce i-am zis să nu se lase tentat să-şi şteargă pistruiul, pentru că pata aceea l-ar putea ajuta să se facă remarcat în viaţă. Mi-a venit în minte cicatricea în formă de U pe care Aribert Heim o avea în colţul drept al gurii şi care, odată cu vârsta, se ascunsese printre riduri. Timp de mulţi ani m-a tulburat atât de mult, încât, de îndată ce vedeam un bătrân de vreo optzeci, nouăzeci de ani având ceva lângă gură care părea o cicatrice, mă năpusteam asupra lui. Dar chiar şi cu o statură care atrăgea atât de mult atenţia şi acel semn reuşise să se ascundă de ochii noştri de nenumărate ori. Se adaptase celor din specia lui şi uneori era confundat cu alţi nazişti uriaşi şi longevivi, ca însuşi Fredrik Christensen, cu care semăna foarte mult. În timpul celor cinci săptămâni cât a stat în lagărul de concentrare de la Mauthausen, între octombrie şi noiembrie 1941, şi-a petrecut vremea amputând fără anestezie şi fără să fie nevoie, numai pentru a vedea câtă durere poate suporta un om. Experimentele sale includeau şi injectarea de venin în inimă şi observarea rezultatelor, pe care le notau amănunţit în caiete cu coperte negre şi făcea toate astea fără să-şi piardă bunele maniere, nici zâmbetul. Din fericire, nici eu, nici Salva nu am dat peste el în lagăr. Alţi compatrioţi nu puteau spune acelaşi lucru. Îl numeau, fără exagerare, Măcelarul, şi probabil că acum Măcelarul stătea la soare şi se bălăcea în apă într-un loc ca acesta. El şi ceilalţi probabil că se bucurau de ceea ce nu le semăna, de ceea ce nu transformaseră după chipul şi asemănarea lor. Salva avusese curajul de a nu fi vrut să uite nimic.

— Ia te uită ce zi! Sunt puţin cam obosit, am spus dându-mi jos pălăria şi ştergându-mi din minte imaginea a doi evrei aduşi de spate ţipând de durere şi implorând să fie omorâţi mai repede. Cine a făcut asta? Cineva pe care acele ţipete de durere îl afectau la fel cum ne întristau pe noi cele ale unui porc la tăiere sau ale unui şoarece prins într-o capcană.

Era imposibil să revii la punctul în care nu ai văzut încă aşa ceva. Puteai să te prefaci că eşti ca toţi ceilalţi, dar ce-i văzut, văzut rămâne.

Această veche fantomă din capul meu probabil că mă îmbătrânise, căci recepţionerul zise, cu o expresie a feţei destul de serioasă:

— După cum vă spuneam, dacă aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi să mă chemaţi.

În semn de răspuns, am făcut un gest cu pălăria pe jumătate mototolită în mână.

De fapt, nu eram obosit, dar eram atât de obişnuit să fiu obosit şi să spun asta, încât am zis-o. A fi obosit se potrivea mai bine cu profilul meu decât a nu fi obosit.

După ritualul care îmi lua vreo trei sferturi de oră, m-am băgat în pat. M-am uitat puţin la televizor şi, imediat după aceea, am stins lumina şi am început să vizualizez în minte strada şi casa lui Fredrik, fotografia din ziar şi ceea ce ştiam despre el. Fotografiile lui din tinereţe, dintre care aveam doar două în arhiva din biroul meu şi încă una în arhiva mea mintală erau de-ajuns ca să-mi amintesc cum era în realitate, un monstru care, la fel ca Aribert Heim, credea că are putere asupra vieţii şi a morţii. Ca şi Heim, avea un metru nouăzeci înălţime, trăsăturile feţei colţuroase şi ochi deschişi la culoare. Când eşti tânăr, aroganţa este mai vizibilă, este prezentă în trup, în felul de a merge, într-un gât mai lung şi, prin urmare, într-un cap mai ridicat, într-o privire mai fermă. La bătrâneţe, trupurile ramolite deghizează răutatea în bunătate, iar lumea tinde să le considere inofensive, dar şi eu eram bătrân, iar pe mine ramolitul Fredrik Christensen nu mă putea păcăli. Aveam de gând să-mi păstrez toată puterea

care-mi mai rămăsese pentru bătrânul Fredrik, restul lumii trebuia să se descurce fără mine, mi-am spus întrebându-mă ce ar fi crezut Raquel despre toate astea, deşi îmi imaginam, mi-ar fi zis că aveam să-mi irosesc puţina viaţă care-mi mai rămăsese.

•

M-am trezit la şase dimineaţa. Nu era rău, dormisem buştean şi mi-am făcut un duş, m-am bărbierit şi m-am îmbrăcat fără grabă, ascultând ştirile la radioul deşteptător cu leduri roşii care se afla lângă telefon, ceea ce îmi folosea şi ca să fiu la curent cu politica locală şi cu efortul ecologiştilor de a stopa construcţia caselor pe plajă.

Am fost unul dintre primii sosiţi în sala de mese şi am luat un mic dejun îmbelşugat, mai ales multe fructe, practic cât mi-ar fi trebuit pentru o zi întreagă, plus un măr, pe care mi l-am vârât în buzunarul jachetei. Am ieşit şi am mers spre maşină, simţind aerul dimineţii destul de răcoros pentru acest sfârşit de septembrie.

Am urcat până la Tosalet intersectându-mă cu maşini care erau mai grăbite decât mine, cu siguranţă se duceau la serviciu. Şi eu, într-o oarecare măsură, mergeam la serviciu, deşi nu eram plătit. Ar putea fi numit serviciu orice activitate care presupune o obligaţie impusă de propria persoană sau de ceilalţi, iar munca mea mă aştepta într-o mică piaţă în care dădeau mai multe străzi, una dintre ele fiind cea pe care locuia Fredrik. M-am poziţionat în aşa fel încât să pot observa de la distanţă iedera deasă a casei, care practic îi acoperea numele, Villa Sol. Pentru că Christensen nu mă văzuse niciodată în viaţa lui, nu eram nevoit să mă ascund prea mult, doar să mă port firesc în cazul în care drumurile noastre s-ar fi intersectat.

Şi se vor intersecta, pentru că, la nicio oră de aşteptare, s-a ivit botul unui jeep de culoarea măslinei din fortul mic al Villei Sol. Inima mi-a tresărit, acea tresărire de care atât de mult se temea fiica mea şi aproape că nu am avut timp să iau poziţie şi să-l urmăresc. Tocmai făceam manevra, când a trecut pe lângă mine încet, ca o fantasmă, un fel de tanc condus de Fredrik Christensen. Alături de el mergea cea care trebuia să fie Karin. Am pornit-o pe şoseaua principală după ei. După vreo cinci kilometri, am virat la dreapta. Nu aveam de ce să-mi fac griji că m-ar putea vedea; pentru ei, eu eram un vecin care făcea acelaşi drum, iar asta îmi oferea o oarecare libertate ca să nu risc să-i pierd.

După câţiva kilometri, dintr-o viluţă ieşi o tânără şi se urcă în maşina lor. Şi-au continuat drumul până la plajă, şi eu în urma lor. Lăsam, când şi când, alte maşini să se strecoare între noi ca să nu le atrag atenţia asupra mea, dar nici nu voiam să risc să le pierd urma, nici să fac manevre de urgenţă sau ciudate. Nu era cazul de prea multe înfloriturі.

Am mers paralel cu plaja vreo zece kilometri până când a virat la dreapta şi a parcat pe o stradă, în capătul căreia se vedea o parte din mare, o zonă de un albastru strălucitor. Cum de puteau fi atât de aproape infernul şi paradisul? Valurile, dacă te uitai cu atenţie la valuri, erau rezultatul unei imaginaţii extraordinare.

S-au dat jos din maşină şi mi-a fost teamă să nu mă emoţionez prea mult, am tras aer în piept atât de adânc, încât am început să tuşesc. Era el, încă foarte înalt, lat în umeri, mâini şi picioare lungi, slab. A deschis portbagajul şi a scos o umbreluţă, o ladă frigorifică şi două scaune pliante. În schimb, pe ea n-aş fi recunoscut-o. Părea că trupul i se descompusese şi mergea fără vioiciune, se îngrăşase şi se deformase. Şi-a pus pe braţ o pungă de plastic. Purta o rochie largă de plajă, de culoare roz, crăpată în ambele părţi, iar el, pantaloni scurţi, cămaşă largă şi sandale. Tânăra purta un tricou peste costumul de baie, o şapcă, prosopul pe umăr şi în mână ţinea o pungă de plastic drăguţă, nu din acelea de la supermarket. S-ar putea spune că, după ce şi-au instalat umbreluţa, i-am avut sub control şi m-am ocupat să caut prin împrejurimi vreun local unde să intru să îmi fac nevoile şi să beau o cafea. Nu a fost uşor de găsit, dar în cele din urmă, am adus în maşină chiar şi două sticle de apă. Fiica mea nu m-ar fi iertat niciodată dacă aş fi murit prin deshidratare.

Mi-am dat jos pantofii şi şosetele ca să calc pe nisip, era foarte plăcut. Când voi avea timp, voi face

o baie. Marea Mediterană te ducea cu gândul la tinereţe şi la dragoste, la femei frumoase, la lipsa grijilor. I-am localizat cu privirea pe Fredrik şi pe Karin sub umbreluţă. El privea marea şi ea citea şi, din când în când, făceau câte un comentariu. Stăteau cu capul sub umbreluţă şi cu trupul în afară, la soare. Erau puţini cei care făceau baie, cei care-şi luaseră vacanţa târziu, puţini străini lipsiţi de griji, ca aceştia. Tânăra venise deja la mal. Eram atât de concentrat asupra cuplului de norvegieni, încât nu mi-am dat seama că i se întâmpla ceva, până când Fredrik nu s-a îndreptat spre ea. Se pare că un val îi luase revista pe care o citea şi ea sări ca să o prindă. Mi-am dat jos ochelarii de soare ca să văd mai bine, dar lumina m-a orbit şi am fost nevoit să-i închid. Când i-am deschis, Fredrik se întorcea făcând paşi mari cu revista în mână, a deschis-o cu mare grijă şi a întins-o la soare pe umbreluţă. Apoi a scos o îngheţată din lada frigorifică şi i-a dus-o fetei. M-am aşezat lângă zidul care despărţea nisipul de stâncile submarine, de trestiile şi tufişurile care se întindeau în spatele meu, cu o oarecare curiozitate, dar şi puţin somnoros.

Păreau foarte grijulii şi amabili cu fata aceasta care nu făcea parte din rasa lor ariană. Mă îngrozea să-i văd făcând bine cuiva. Se purtau de parcă niciodată n-ar fi fost cu adevărat conştienţi că făcuseră mult rău. De obicei, în viaţa de zi cu zi, binele şi răul se întrepătrund, dar în Mauthausen răul era răul. Niciodată, de-a lungul vieţii mele, nu am întâlnit binele absolut, dar am fost înăuntrul răului, răul cu majuscule, şi înăuntrul forţei sale devastatoare, şi acolo nu exista nimic bun. Oricine l-ar vedea în acest moment pe Fredrik ar gândi: omul acesta a fost tânăr, a luptat de-a lungul vieţii, a muncit şi apoi s-a pensionat şi s-a odihnit. Şi nu ar ajunge niciodată să afle că se înşală şi că ar continua să se înşele ori de câte ori s-ar întâlni cu un om fără suflet.

Am stat acolo vreo două ore. Când am văzut că începeau să-şi strângă umbreluţa, iar fata să-şi scuture prosopul, m-am dus la maşină şi am aşteptat. La scurt timp, au apărut toţi trei. Au urcat în jeep. Norvegienii stăteau în faţă, iar fata pe bancheta din spate. Au pătruns în centrul localităţii, unde casele aveau un aspect mai campestru, mai autentic şi unde erau grădini de zarzavaturi şi mulţi portocali. Apoi au intrat pe drumul îngust de unde o luaseră pe fată de dimineaţă şi mi s-a părut prea riscant să mă ţin după ei, aşa că am mers înainte şi am aşteptat lângă o ieşire care dădea spre mare până când zării botul pătrat şi mare al jeepului lui Fredrik îndepărtându-se. Cu siguranţă aveau să se întoarcă la Tosalet şi m-aş putea apropia de vila lor mai târziu. Acum aveam să-i arunc o privire mai de aproape fetei de la plajă, voiam să ştiu ce interes putea să aibă ea pentru fericitul cuplu. Aşa că am parcat mai bine maşina şi m-am dat jos.

•

Mă uitam în stânga şi-n dreapta drumului pe când nişte câini furioşi lătrau şi se izbeau de grilaje, de parcă ar fi vrut să se omoare. Până când am descoperit-o lângă bougainvillea, întinsă într-un hamac. Era tânără, avea în jur de treizeci de ani, nu era nici blondă, nici brunetă, avea părul cafeniu cu nuanţe de grena. Avea un tatuaj negru cu roşu pe gleznă care părea un fluture şi altul pe spate, nişte litere în chineză sau japoneză, scrise cu negru. Stătea într-o rână, deci ar fi putut avea şi altele de cealaltă parte. Grădina era mică, cu un portocal şi un lămâi, în afară de bougainvillea, deşi poate că se întindea mai mult în spatele casei. Avea o sârmă de rufe de care atârnau ceva lenjerie intimă şi un prosop. Era singură. O victimă perfectă pentru cuplul Christensen. Poate că au cunoscut-o pe plajă şi au pus ochii pe ea ca să-i sugă sângele tânăr, ca să o stoarcă de energie, ca să se molipsească de prospeţimea ei. Oamenii, în fond, se schimbă foarte puţin, iar pentru Fredrik un seamăn era o fiinţă de care putea să profite ca să-i fure ceva. Nu se putea schimba în două zile, nici în patruzeci de ani, eu nu mă schimbasem în ceea ce priveşte aspectele mele esenţiale.

Ce putea şti această fiinţă despre toate astea? Cum ar putea să descopere răul în aceşti doi bătrânei care îşi făceau griji pentru ea? Nu voiam să o sperii, nici nu voiam să creadă vreun trecător că sunt un libidinos delectându-se cu imaginea unei fete adormite şi lipsite de apărare, încă mai aveam un strop de pudoare, în pofida tuturor lucrurilor, deşi nu-mi păsa ce ar putea crede lumea despre mine. Am

încetat să mai scrutez şi am continuat să merg pe stradă în jos, spre un capăt al acestui drum, căutând afişe cu „se vinde” sau „se închiriază”, ca să nu fiu total lipsit de loialitate faţă de fiica mea. Să o mint în privinţa unui lucru atât de lipsit de însemnătate, să o înşel spunându-i că sunt în căutarea unei case pe care nu o căutam mi se părea mai meschin decât să fac asta în ceea ce priveşte un lucru important, periculos, ceva ce ar merita cu adevărat osteneala de a mă ascunde. Astfel că, pentru a mă ţine de promisiune, trebuia să mă ocup în timpul liber de căutarea unei case frumoase pentru noi şi trebuia să mă gândesc chiar şi la posibilitatea de a veni să locuim aici. Nu voiam să devin, pe lângă tot ce mai eram, şi un flecar care-i tromboneşte pe cei dragi. Aşa ceva, nu.

La capătul acestei străzi umbroase şi pline de cotituri, pe care locuia fata cu părul roşu, existau mai multe drumuri mărginite de bungalow-uri şi, în comparaţie cu acestea, vila fetei era o căsuţă, o căsuţă asemănătoare celor din poveşti. Cum nu am văzut nicio tăbliţă indicatoare şi nicio ieşire clară care să dea undeva, m-am hotărât să mă întorc la maşină şi, trecând din nou pe lângă căsuţă, am aruncat o privire spre bougainvillea, iar tânăra nu mai era acolo. Se deschisese o fereastră pe care, cu siguranţă, a deschis-o ea, şi eu mi-am continuat drumul. Era timpul să-mi iau medicamentele şi să mă întind puţin în pat.

M-am dus la acelaşi bar din ziua precedentă, dar încă simţeam micul dejun în stomac şi am cerut doar un suc şi o cafea ca să-mi iau pastilele. Apoi am urcat în cameră să mă odihnesc. Mirosea a detergent, a prospeţime, patul era perfect aranjat şi micul balcon care dădea în stradă, întredeschis. Dar nu puteam să mă delectez, să mă relaxez, să dorm ca şi cum aş fi fost un pensionar normal care profită de ultimele sale puteri, ca prietenul meu Leónidas, care se trezea dimineaţa şi se culca târziu ca să trăiască mai mult şi apoi îşi petrecea ziua moţăind. Va veni o vreme, nu foarte îndepărtată, când nu voi mai putea să conduc, nici să mă mai urc singur într-un avion, va veni o vreme când nici măcar nu va mai exista vreun Fredrik Christensen. Viaţa m-a aruncat într-o lume pe care eu nu o voiam, o lume inumană, fără visuri, iar acum acea lume se apropia de sfârşit, ca un film care se termină.

Sandra

Pe măsură ce treceau zilele rămâneau din ce în ce mai puţini vecini, mai precis, niciunul, iar zilele se scurtau şi era din ce în ce mai multă linişte. Uneori, liniştea era atât de mare, încât foşnetul frunzelor, oricât de uşor ar fi fost, se auzea ca şi cum ar fi fost o furtună, iar când intra o maşină pe cărare părea că avea să treacă dincolo de zid şi să se izbească de pat. Slavă Domnului că, în scurt timp, distanţele nu mă mai înşelau şi, dacă auzeam o picătură căzând pe coridor, ştiam că, de fapt, picura în verandă. Într-una dintre aceste după-amiezi am simţit prima mişcare a bebeluşului meu şi, dacă aş fi ştiut unde locuiesc Fredrik şi Karin, aş fi dat fuga să le povestesc. Cu siguranţă că nu i-ar fi deranjat dacă aş fi venit neanunţată la ei acasă. Bineînţeles că am ignorat tentaţia de a-l suna pe Santi, care s-ar fi agăţat ca de un fir de pai de această mişcare a copilului nostru ca să vină să mă vadă. La fel, am ignorat tentaţia de a-i suna pe părinţii mei, care mi-ar fi ţinut o predică referitoare la singurătatea mea.

Îmi aminteam că norvegienii menţionaseră ceva legat de Tosalet, dar în Tosalet vilele se întindeau pe o zonă foarte mare de pini şi palmieri, în realitate, o pădure, ceea ce însemna să caut acul în carul cu fân. Aşa că am rămas lungită, cu mâinile la ceafă, aşteptând să mişte din nou. Până când nu am mai putut să rezist, până când am simţit că trebuie să împărtăşesc cuiva acest moment, până când s-a înnorat şi ameninţa să plouă şi aveam toată după-amiaza la dispoziţie şi nu am putut să mă împotrivesc impulsului de a acţiona. Nu aveam altceva de făcut decât să caut casa norvegienilor. Şi nu ştiu de ce, în timp ce mă urcam pe motocicletă, în acea după-amiază cenuşie, mi-am dat seama că bătrâneii nu mă invitaseră niciodată la ei acasă. Nu îmi dăduseră niciodată adresa, nici numărul lor de

telefon. Ar fi foarte surprinşi să mă vadă acolo dacă aveam să reuşesc să îi găsesc şi atunci eu m-aş simţi jenată, de parcă aş fi depăşit o linie invizibilă trasată numai de ei.

În orice caz, nu mă deranja să mă plimb pe aceste străzi liniştite din Tosalet. Mirosul de pământ şi flori umede, chiar şi înainte de a fi udate, se amesteca cu umiditatea mării. Mi se deschideau plămânii, respiram mai bine ca niciodată, ceea ce îi făcea bine copilului. La urma urmelor, eu eram poarta şi ferestrele lui spre lume, iar ceea ce ajungea la el era prea puţin. Oxigen, muzică uneori, bătăile inimii mele şi, probabil, tristeţea şi bucuria mea. Toate astea aveau să ajungă la el fără ca el să-şi dea seama şi aveau să-l târască de-a lungul vieţii fără să ştie că este târât şi, de aceea, oamenii, încă de la grădiniţă, au un caracter foarte marcat, şi mă întrebam cum marcam eu acum caracterul fiului meu.

Mergeam cu o viteză minimă, uitându-mă la case care ar fi putut corespunde cu noii mei prieteni şi la numele căsuţelor poştale. Acestea din urmă erau mai sigure, căci ce credeam că o să găsesc? O fermă norvegiană? În ceea ce priveşte casele, lumea te surprinde destul de mult. Sunt unii oameni foarte dichisiţi şi locuinţa lor arată ca o cocină, dar şi invers. De exemplu, părinţii mei aveau un caracter dezastruos, vehement, nechibzuit, şi, cu toate acestea, erau foarte ordonaţi în ceea ce priveşte documentele, şi facturile, şi casa, unde totul era pus la locul lui, iar dacă se ardea un bec, era înlocuit imediat. De aceea, nu eram sigură că locuinţa este oglinda fidelă a locuitorilor ei.

Am pătruns mai mult în zona de locuinţe şi am parcat într-o piaţetă, am legat motocicleta cu lanţul şi, când mi-am ridicat privirea, am văzut în faţa mea un restaurant închis, păcat, pentru că de acolo aş fi putut să primesc unele indicaţii. Cădeau câteva picături mari ici şi colo, dar mi-am continuat drumul. Dacă nu mă gândeam, momentul era perfect. Aproape toate vilele erau închise bine cu ziduri din piatră şi uşi metalice dintr-o singură bucată, de parcă n-ar fi vrut să vadă, nici să fie văzuţi, de parcă înăuntru ar fi avut tot ce şi-ar fi putut dori o fiinţă umană. Ploua, acum chiar ploua, iar la scurt timp s-a înteţit torenţial. Mă făceam ciuciulete ca un animal şi nu ştiam unde să mă ascund, nu exista niciun acoperiş sau vreun intrând unde să mă pot adăposti.

O femeie dintr-o maşină, în timp ce deschidea poarta garajului cu o telecomandă, m-a întrebat dacă vreau să intru până se domoleşte furtuna. Nu a fost nevoie să repete. Am intrat în garaj, mergând pe lângă maşină, cu sandalele leoarcă şi de acolo am ieşit în grădină. Aici era o galerie şi i-am spus acelei doamne, străină ca şi Karin, că mă voi aşeza puţin sub boltă.

Înainte de a începe să-i explic eu însămi, a tras concluzia că mă rătăcisem. I-am răspuns că pornisem în căutarea casei unui cuplu de norvegieni pe numele lor Fredrik şi Karin. Am dedus că nu îi erau cunoscuţi, pentru că s-a îndreptat spre poarta principală fără să spună un cuvânt. S-a aşezat între două coloane dorice care o apărau de ploaie, în timp ce eu mă zvântam de apă cum puteam şi mă întrebam cât timp aveam să petrec pe planeta străină a acestei doamne, cam lipsită de bun gust, în treacăt fie zis, dar care, în mod evident, avea destui bani. În acest caz, locuinţa şi locuitoarea ei păreau să se potrivească. Am visat vreo zece minute, imaginându-mi ce aş face eu cu acel teren şi cum aş încerca să salvez faţada casei, când s-a întors aceeaşi doamnă ţinând o umbrelă şi urmată de zarva mai multor căţeluşi. Acum venea zâmbind şi aducea în mână un prosop. Mi l-a întins ca să mă şterg, dar nu m-am şters, pentru că era un prosop de plajă, pe care părea că se tăvăliseră mai multe trupuri, m-am limitat să-l ţin în mână, în timp ce-mi spunea că îi telefonase lui Karin şi că Fredrik venea să mă ia de acolo.

— Sărmana Karin, spuse, azi suferă de artroză. Schimbările climatice o nenorocesc.

Căţeluşii îmi ajungeau până la glezne, lătrau şi săreau în jurul meu. Şi pe fundalul acestei zarve i-am zis că avusesem un adevărat noroc că îi cunoştea pe prietenii mei.

— Aici toţi ne cunoaştem între noi, spuse. Locuiesc la vreo trei sute de metri distanţă.

Şi-a coborât privirea spre burta mea şi şi-a pironit-o pe ea un moment, dar nu a făcut niciun comentariu, nu voia să facă o gafă, dacă cumva era vorba despre o impresie falsă. Pe atunci eu încă purtam haine de vară, cu buricul gol, un tricou până la brâu şi nişte pantaloni cu talie joasă. Îmi

simţeam tălpile băltind în sandalele cu platformă.

— Nu e indicat să răceşti, ar trebui să te ştergi.

Căţeluşii îşi mişcau de colo-colo ciufulbine frizat.

— Nu vă faceţi griji, am răspuns întinzându-i prosopul.

— Îi cunoşti pe Christenseni de mult timp?

— Ne-am cunoscut pe plajă acum câteva zile, ne simţim bine împreună.

Doamna puse umbrela închisă pe banca de lemn care se afla sub boltă. Era îmbrăcată cu o rochie albă până la genunchi şi i se vedeau chiloţii. Deşi era cam de vârsta lui Karin, părea vioaie şi nu foarte conştientă de anii ei. Mi-a zâmbit gânditoare.

Când am auzit claxonul lui Fred, am ieşit la poartă eu, bătrâna cea tânără şi căţeii. Aşa cum bănuiam, Fred m-a privit mirat. M-a întrebat de motocicletă şi dacă venisem singură şi i-am răspuns ceea ce se spune în astfel de împrejurări, că treceam pe acolo, că îmi amintisem că îi auzisem zicând că locuiau în Tosalet şi… Când am obosit să dau explicaţii, am tăcut, nu era chiar atât de grav. La intrare era un mozaic foarte frumos cu numărul 50. Bătrâna cea tânără a scos un mic pachet dintr-unul din buzunarele rochiei şi i l-a înmânat.

— Mulţumesc, Alice, zise Fred. Mulţumesc mult.

M-am urcat în maşină cu oarecare jenă să nu ud tapiseria.

— Karin pregăteşte ceaiul, ajungem imediat, spuse cu o bucurie care, cu siguranţă, nu mi se datora doar mie, în timp ce vira pe mai multe străzi, pe unde părea miraculos că poate intra şi ieşi un ditamai jeepul fără nicio zgârietură.

La intrarea în casă era scris Villa Sol şi coborârăm în profunzimile acestei case, pentru ca apoi să urcăm nişte scări spre un vestibul.

Karin era în bucătărie. O bucătărie de vreo treizeci de metri pătraţi cu mobilă uzată şi cu adevărat veche, nu o imitaţie de antichitate, precum cea a surorii mele. Nu m-a întrebat nimic, s-a bucurat să mă vadă. Se deplasa mai greu decât în celelalte zile şi îi apăruseră încă vreo două, trei riduri de suferinţă pe chip.

— Azi mă doare tot corpul, zise.

— Da, mi-a spus doamna aceea ceva în legătură cu artroza.

— A! Alice. Alice are un mare noroc, are gene de cal. Deşi pare de necrezut, este mai mare cu un an decât mine.

Atunci, Fred i-a pus lui Karin micul pachet în mână, iar ochii ei s-au iluminat.

— Mă întorc imediat, spuse.

S-a întors după un timp cu un halat de mătase roz în mână şi m-a obligat să-mi dau jos hainele ude şi să-l îmbrac, în baia micuţă de lângă scară. Pe Fred l-a obligat să se ducă în garaj şi să-mi caute nişte sandale de pescar. Îmi plăcea mai mult cum arăta Villa Sol decât vila lui Alice. Era mai puţin pretenţioasă şi mai umană. Avea mai multe flori, iar arhitectura era cea tradiţională, a zonei, cu faţada de culoare ocru, acoperişul de olane, obloanele de Mallorca şi tâmplăria verde-închis. Ne-am aşezat într-un salon unde probabil că îşi duceau veacul, fiindcă mirosea a parfumul lui Karin. Avea şemineu şi se vedea grădina şi într-un colţ era un fotoliu care mi-a plăcut din prima clipă şi pe care m-am aşezat. Fred mi-a adus un taburet ca să-mi sprijin picioarele. Ceştile aveau marginea aurită, la fel ca farfuriile şi ceainicul.

— Peste cincisprezece zile vom începe să facem focul la şemineu pe înserat. E multă umiditate în zona asta.

— Îmi pare rău că am venit fără să vă anunţ.

— Nu contează, draga mea, spuse Karin. Vreau să îţi arăt ceva, uite, îi croşetez un pulover bebeluşului.

Fred a luat un ziar şi eu m-am apropiat mai mult de Karin. Nu-mi venea să cred că se gândiseră la

mine atât de mult.

— Azi s-a mişcat, mă rog, s-a mişcat de două ori.

Karin mi-a zâmbit printre ridurile care îi făceau zâmbetul să pară un pic diabolic, ca şi cum ar fi vrut să spună: ce singură eşti din moment ce eşti nevoită să povesteşti un lucru atât de intim şi de important unei necunoscute. Dar cum nu a spus nimic, nu am putut să-i răspund că, dacă îi povesteam asta unei necunoscute, era pentru că voiam să i-o spun unei necunoscute, pentru că poate că voiam să o spun, dar nu şi să o împărtăşesc.

A pus andrelele şi ghemul deoparte, fiindcă din cauza artrozei nu putea să facă nimic în acest moment şi şi-a pus mâinile în poală, una peste alta.

— Urăsc iarna, zise. Îmi plăceau, când eram tineri, zăpada strălucitoare, frigul îngheţat pe chip. Pe vremea aceea, iarna nu mă deranja, puteam să fac faţă la toate, acum am nevoie de soare şi de căldura lui, iar zilele cum e cea de azi mă întristează şi mă fac să cad pe gânduri. Şi ştii ce-i mai rău? Să cazi pe gânduri. Dacă te gândeşti la lucruri frumoase, le simţi lipsa, iar dacă te gândeşti la lucruri urâte, te amărăşti. Când este foarte cald şi sunt pe plajă, nu mă gândesc la nimic.

Şi mie mi se întâmpla cam la fel pe plajă, când soarele îmi încingea creştetul capului, mă simţeam în al nouălea cer.

— Nu-ţi face griji pentru nimic, drăguţo, vei avea mult timp ca să uiţi, eşti atât de tânără…

Şi amândouă am rămas privind spre grădină fără să spunem nimic, căzute pe gânduri, ascultând zgomotul picăturilor care se scurgeau de pe acoperiş şi din copaci. Am închis ochii şi am moţăit, nu pentru că mi-ar fi fost somn, ci pentru că atmosfera era foarte plăcută. Ce să uit? Pe Santi? Nu era chiar aşa de grav. Deşi nu voiam să mă mărit şi nici să împart cu el un copil (nu-mi surâdea ideea de a merge în parc cu el şi cu fiul nostru), ţineam la el. Am deschis ochii şi m-am aşezat mai bine în fotoliu, când a început să mă macine vina de a mă simţi lângă Karin mult mai bine decât mă simţisem vreodată alături de mama, de a prefera să-l am pe Fred sub acelaşi acoperiş, dând foile ziarului, şi nu pe tatăl meu. Îmi ofereau pace. Am băut ce mai rămăsese în ceaşcă, deja se răcise. Karin mi-a spus că, dacă voiam, mă putea învăţa să-i fac o hăinuţă copilului.

M-a entuziasmat ideea de a învăţa ceva util, de a-mi folosi mâinile, la fel de plăcut ar fi să învăţ să lucrez lutul în mijlocul acestei oaze de pace, în zile în care nu se întâmplă nimic. Nu m-am lăsat rugată când, la opt, Fred a anunţat că era ora cinei şi că se aşteptau să îi însoţesc. Am aranjat masa în timp ce Fred pregătea o salată mai degrabă uşoară. El a băut o bere şi noi, apă. După ce a strâns şerveţelele brodate probabil de Karin şi farfuriile cu blazon pe fund, Fred a adus un teanc de cărţi de joc ca să jucăm pocher, moment de care aş fi putut să profit ca să plec. Dar am acceptat să mă îndepărtez încă puţin de lumea mea şi să pătrund din plin în dimensiunea lui Fred şi a lui Karin. Pe de altă parte, era mai bine să încep să ştiu ce avea să mă aştepte mai încolo, când cineva nu îşi poate permite luxul de a se plictisi.

Karin ţinea cărţile cu degetele ei deformate şi îi arunca priviri agere soţului ei. Dac-ar fi fost s-o cred, Fred câştigase mai multe campionate de pocher. Era foarte bun, cel mai bun, dar cupele se aflau în casa-fermă din Norvegia, precum şi cele pe care le câştigase de pe urma tragerii la ţintă. Fred încerca să nu-şi schimbe expresia feţei, în ciuda linguşirilor, nu-şi ridica ochii din cărţi şi se lăsa măgulit. Când în cele din urmă ne-a privit, ochii îi străluceau ca unui copil.

Am întrerupt partida doar pentru că a sunat cineva la uşă.

Erau doi băieţi. Unul nici înalt, nici scund şi gras, ras în cap şi cu nişte obraji foarte fini care îi încadrau mandibula. Un tricou negru fără mâneci îi îmbrăţişa pieptul mare. I-au spus Martín. Martín m-a privit intrigat şi Fred l-a luat de braţ şi l-a dus într-un vestibul în care dădeai ieşind din salon. Celălalt a rămas lângă uşă. Era aproape slăbănog, părul, în comparaţie cu cel al lui Martín, se putea spune că era lung şi şaten-deschis.

— Eşti prietenă cu Fred şi Karin? zise în şoaptă şi întinzându-mi mâna. Sunt Alberto.

I-am întins-o și eu pe a mea, contactul a fost prea intens. Avea mâna foarte caldă sau era a mea? Mi-am retras-o, de parcă m-ar fi fript și am fugit în bucătărie. Nu voiam să mă mai privească ochii lui alunecoși, care păreau că se mișcă în spatele unui strat de ulei. Era imposibil să știu ce gândea, pe când celuilalt i se citise pe chip uimirea când m-a văzut. Ăsta nu manifesta nimic, era ca un țipar.

Când am ieșit din bucătărie, nu mai era. Plecase împreună cu Martín.

•

Nu m-au lăsat să mă întorc acasă. Mă aștepta cumva cineva? Am jucat cărți până târziu și ploaia nu înceta. Fred ar trebui să mă ducă cu mașina până la locul în care lăsasem motocicleta și eu aș fi nevoită apoi să cobor toate acele curbe oribile prin răpăiala aia și, toate astea, pentru ce? Ca să dorm în casa mea?

— Avem destule camere, zise Karin.

Fred nu spunea nimic, ceea ce mă făcea să mă îndoiesc, până când Karin l-a îndemnat pe Fred.

— Spune-i ceva, zise, nu sta ca un mut.

— Dacă îți petreci noaptea aici, mâine vom putea merge împreună la plajă sau poate preferi să faci baie în piscină, comentă el.

M-am lăsat rugată vreo câteva minute și am rămas, prelungind puțin serata până când m-au condus într-o cameră foarte comodă, tapetată cu flori albastre și având o etajeră albă.

— A făcut-o Fred, zise Karin arătând spre etajeră.

M-am gândit că părinții mei ar fi mai fericiți dacă mama l-ar admira pe tata precum Karin pe soțul ei. Dar probabil că era ceva genetic, pentru că nici eu nu reușisem să îl admir pe Santi în felul acesta. Karin mi-a dat o cămașă de noapte din satin de culoarea osului, fabulos de lungă. Părea o rochie de seară. Probabil că aparținea epocii în care ea fusese înaltă și slabă și se făceau țesături care să țină toată viața. Îmi stătea foarte bine și îmi era jenă să mă bag cu ea în pat și să o mototolesc. De obicei, dormeam cu un tricou uzat și comod și niște chiloți, nu aveam nevoie de altceva. Nu înțelegeam de ce m-aș fi băgat între cearșafuri ca și cum m-aș fi dus la o petrecere simandicoasă… până acum, când mătasea sau satinul mi se învolbura pe coapse și mi se potrivea pe niște sâni de prințesă. Poate că fiul meu, ca să se nască cu stima de sine ridicată și să pășească sigur prin viața lui viitoare, avea nevoie ca mama lui să doarmă cu cămăși de femeie-vampir.

Deși mi-au lipsit câteva dintre numerele vechi ale revistelor surorii mele pentru a afla ce s-a mai întâmplat cu prințesa Ira de Fürstenberg, imediat m-a luat somnul, era imposibil să-i reziști acelui pat, cu toate că am avut timp să mă întreb ce căutam eu în acea cameră, în acel pat, printre atâtea floricele albastre și îmbrăcată cu acea cămașă de noapte.

•

Ca în fiecare noapte de vreo două luni încoace a trebuit să mă scol să urinez cel puțin o dată sau de două ori. M-am trezit puțin dezorientată, amintindu-mi vag că exista o baie pe hol. În timp ce o căutam, am auzit neîncetat acel zgomot pe care îl fac paturile atunci când… și unele gemete. Acești doi bătrâni or fi…? Or fi făcând dragoste? Nu știam cât putea fi ceasul și când m-am întors în cameră, auzeam în continuare un murmur îndepărtat, acum niște cuvinte răzlețe, de parcă ar fi vorbit despre cum se simțiseră și mi-am pus perna pe cap aproape rușinată că îi ascultasem fără să vreau. Așa că nu m-a mirat că dimineață i-a prins orele zece în pat. La început, de îndată ce m-am trezit, am crezut că eu sunt leneșa, pentru că nu se auzea niciun sunet, dar văzând că poarta de la stradă avea zăvorul tras, am dedus că dormeau în continuare. Am tras jaluzelele din salon și am deschis ușa, și ziua era minunată. Soarele dădea strălucire frunzelor ude și atmosferei și păsările cântau gureșe. Mi-am făcut o cafea cu lapte și tocmai mi-o beam pe verandă când au apărut căscând, Karin în cămașă de noapte și Fred în pantaloni scurți și tricou cu mânecă până la cot. Erau bucuroși. M-au întrebat dacă m-am odihnit și Karin părea mai vioaie decât cu o zi înainte.

— Mă duc să pregătesc micul dejun, zise Fred.

Nu am avut timp să le spun că era cam târziu şi că trebuia să plec. Karin mi-a luat-o înainte, punând pe masa de pe verandă şerveţelele brodate. Şi în timp ce ea se îmbrăca, Fred pregăti nişte sucuri de portocale şi obişnuitul ceai. Bine, mi-am spus, de îndată ce terminăm, o să plec să-mi continui lectura despre viaţa Irei din romanul-foileton. Nu e vorba că aş fi avut prea multe lucruri de făcut, dar aici aveam impresia că le abandonam, aveam impresia că tot ce nu făceam era foarte important.

Erau foarte însufleţiţi, vorbeau despre serialele tv pe care le urmăreau, îmi povesteau episoade întregi. Eu mă amestecam în conversaţie cu orice mi-ar fi trecut prin minte, dar dintr-odată, în timp ce vorbeam, i-am surprins privindu-mă îngrozitor de serioşi, ca şi cum s-ar fi pregătit să se năpustească asupra mea şi să mă devoreze. Era oare din cauza vreunei prostii pe care o spusesem fără să-mi dau seama? A fost o chestiune de o fracţiune de secundă şi apoi s-au privit între ei în acelaşi fel, în următoarea secundă totul a revenit la normal. Chipurile lor au devenit din nou foarte plăcute. Fusese unul dintre acele miraje pe care abia de le bagi de seamă. Când ne-am ridicat de la masă, Karin mi-a propus să ne odihnim în hamacuri, la soare. M-am gândit că zarurile erau aruncate, că, oricum, ce mai conta să mai aştept încă puţin şi să mă mai odihnesc înainte de a lua motocicleta.

Eu şi Karin ne-am întins cu faţa spre soare şi am închis ochii. Nu aveam de gând să adorm din nou, pur şi simplu mă gândeam la cât de comode erau hamacurile şi la faptul că sora mea ar putea cumpăra unele ca astea şi să le arunce pe cele pe care le avea, în care nu puteai să rezişti mai mult de o jumătate de oră.

În ciuda vârstei, Fred nu obosea. A strâns masa şi a spălat vasele, apoi s-a închis pe undeva să lucreze şi, pe la patru, după ce a pregătit un ceai cu fursecuri pe care doar eu le-am gustat, a plecat să facă nişte cumpărături la supermarket, pentru că se pare că mâncaserăm tot ce era în frigider. M-am gândit că ar putea să mă ducă la motocicletă, dar când am vrut să reacţionez, el ieşise deja din garaj. Noi ne-am întors la hamacuri. Lui Karin i se domolise artroza, avea chiar şi degetele mai drepte şi se putea ridica din hamac cu destul de multă vioiciune, cum am văzut că făcea chiar în acest moment. S-a întors cu ghemul de lână şi cu andrelele şi cu un alt ghem şi alte andrele pentru mine.

— Dacă ai chef, poţi să faci o baie, spuse, nu contează că nu ai bikini, aici n-o să te vadă nimeni.

Apa era rece, nu mai era vreme de piscină oricât de mult soare ar fi fost, dar mi-a prins bine, m-a liniştit şi am putut să stau la soare chiar dezbrăcată, profitând de faptul că Fred nu era, voiam să-i respect vârsta şi obiceiurile, deşi, după cele auzite noaptea trecută, îmi era puţin ruşine să mă gândesc la obiceiurile lui. Când am socotit că s-ar putea întoarce, m-am îmbrăcat şi am luat andrelele. Karin m-a învăţat să pun ochiuri pe andrea. Era plăcut să avansez treptat şi să fac să crească ceea ce avea să fie un puloveraş galben, deşi ochiurile încă nu-mi ieşeau toate la fel. M-am gândit că puteam alterna revistele cu puloverul, cu plimbările, cu mesele, şi că viaţa mea avea să fie plină.

Julián

Timp de mai multe zile l-am urmărit pe Fredrik şi i-am supravegheat casa. Aproape în fiecare dimineaţă el şi Karin se îndreptau spre plajă sau se duceau la cumpărături la cel mai mare centru comercial din zonă. Cred că ea mergea la vreun fel de recuperare, pentru că uneori, după-amiaza, se duceau la o sală de gimnastică, iar ea stătea acolo o oră, timp de care el profita ca să pună benzină în rezervorul maşinii şi să o spele sau ca să se ducă până la Nordic Club. S-ar putea spune că duceau o viaţă normală şi discretă.

El se adaptase (avusese mulţi ani la dispoziţie pentru asta) să împingă căruţul de cumpărături şi să citească etichetele produselor, cu siguranţă, ca să verifice că nu au zahăr sau grăsime. Era politicos cu lumea şi părea că nu-l deranjează harababura de rase care mişuna în jurul lui, fiinţe inferioare care aveau să-i supravieţuiască şi să pună stăpânire pe planetă. Cât de mult trebuie să-i fi întors stomacul

pe dos toate acestea, era un refuz pe care îl purta înlăuntrul său, succesul său în viaţă fusese legat de faptul că îi repugna bună parte din umanitate şi cu siguranţă că avea nevoie, pe lângă Karin, de fiinţe asemănătoare cu care să-şi împartă sentimentele. Or mai exista şi alţii ca ei pe undeva sau erau singuri?

Era ca şi cum eu aş avea nişte ochi diferiţi de cei ai celorlalţi, pentru că, acolo unde oamenii vedeau doar un cuplu de bătrânei, eu o vedeam pe tânăra infirmieră Karin.

Era cu patru ani mai tânără decât Fredrik şi formaseră un cuplu frumos împreună, acum erau nişte rămăşiţe trupeşti. Chip frumos, trup frumos, păr blond ondulat, destul de înaltă încât să nu pară o pitică lângă el, tipic nordică, dar nici chiar o frumuseţe să te dea pe spate. S-au cunoscut pe vremea când erau studenţi şi se pare că ea a fost cea care l-a încurajat să se înscrie în partidul nazist şi să avanseze în ierarhia lui. Din informaţiile pe care le aveam ştiam că ea era capul familiei, cea care manevra şi care profitase de puţinele şi inflexibilele idei ale soţului ei ca să-l împingă înainte şi, totodată, să se împingă şi pe sine, spre ţinta cea mai înaltă. O poveste ca multe altele, doar că împănată cu multe vieţi masacrate. Fredrik fusese sportiv. Fusese jucător de hochei pe gheaţă, la fel ca prietenul său, Aribert Heim. Şi, în plus, călărea, înota, schia, era alpinist, un bărbat sănătos. Oricum, nu erau nişte personaje cărora să le fi dedicat mult timp, ci suficient ca să ştiu cine erau, poate pentru că îmi petrecusem cei mai frumoşi ani din viaţa mea alergând dintr-o parte într-alta după Măcelarul din Mauthausen, după Martin Bormann, după León Degrelle, Adolf Eichmann şi mulţi alţii ca ei. Şi uneori, cum se spune de obicei, nu vezi pădurea de copaci şi nu îi acordasem lui Fredrik atenţia pe care o merita, îl considerasem un nazist de mâna a doua, până acum, până când n-am scos din nou din arhivele mele o informaţie atât de îmbătrânită şi cu aspect de pergament ca el însuşi şi ca mine şi mi-am dat seama că tot ceea ce făcusem până în acest moment mă condusese spre acest loc şi spre el.

În după-amiaza aceea nu-mi găseam locul. Uneori, noi, bătrânii, devenim foarte nerăbdători, de parcă oboseala ne-ar afecta trupul, şi nu creierul. Creierul avea multe de făcut, astfel că se răzvrăteau împotriva mea aceşti muşchi fleşcăiţi şi fără putere şi încercam să mă afund cât mai mult în pat pentru ca salteaua să-şi îndeplinească misiunea de a mă reface. Aşa că, după o siestă de o oră, din care am moţăit un sfert, mă simţeam în stare să urc în piaţeta de la Tosalet şi să supraveghez Villa Sol. Mai devreme sau mai târziu aveau să sosească musafiri, cu puţin noroc, musafiri ca ei, tovarăşi ai infernului, care probabil se atrăseseră unii pe alţii ca să se simtă mai în siguranţă. Muream de nerăbdare să aflu mai multe.

Am luat un binoclu pe care îl adusesem din Buenos Aires şi care, după părerea fiicei mele, avea să îngreuneze prosteşte geamantanul, dar era un binoclu Canon vechi, dintr-acelea care nu se mai fabrică. Îl folosisem atât de mult timp încât mi se ajusta pe ochi aproape singur şi nu aveam de gând, sub nicio formă, să fac o cheltuială fără rost cumpărându-mi altul de aici. Era un binoclu de profesionist, pentru a observa lucruri importante, transcendentale. N-aş folosi niciodată această armă de pătrundere în viaţa celorlalţi ca să văd ceva ce nu ar trebui să văd. Am avut parte de destulă intimitate în lagăr. În baracă dormeam claie peste grămadă în priciuri suprapuse pe trei etaje şi trebuia să ţin ochii strânşi ca să nu văd ce nu se cuvenea să văd. De atunci, nu suportam să fiu martor la scene intime, nici măcar la un film. Situaţia aceasta era diferită, binoclul meu îl încadra doar pe inamic. Binoclul meu fusese mereu în stare de război. Aveam şi un aparat micuţ şi silenţios de pozat, cadou de la fiica mea, care, deşi încerca să mă facă să uit, înţelegea, în acelaşi timp, că există lucruri care fac parte din mine. În rest, felul meu de a funcţiona era foarte conservator, nu aveam nici timp, nici chef să mă pun la zi.

În maşină, mai aveam nişte sticle cu apă de câte un litru şi jumătate fiecare, două caiete, vreo două pixuri şi merele pe care le luam de la micul dejun, în caz că m-aş plictisi şi mi s-ar face foame. Mi-am vârât camera foto în buzunar. Toate gecile mi se lăbărţau şi sfârşeau mai mereu cu buzunarele deformate şi cu căptuşeala celui drept descusută. Astfel echipat, m-am dus să-mi ocup postul de

observaţie în piaţeta din Tosalet, de unde aveam să supraveghez Villa Sol. Dar nu a fost nevoie să ajung până acolo, căci nici nu începusem să urc curbele când m-am intersectat cu jeepul verde măsliniu al lui Fredrik. Cobora încet, ocupând toată şoseaua, există şi nesătui care acaparează totul, până la ultimii centimetri.

Această schimbare bruscă a situaţiei mi-a accelerat pulsul. Trebuia să schimb urgent direcţia în sens invers şi să-l urmăresc pe Fredrik. Ce mai şosea!, am fost nevoit să-mi risc viaţa de îndată ce mi s-au ivit ocazia şi spaţiul pentru a trage brusc de volan. De pe lumea cealaltă, Raquel mi-a spus că sunt nebun, că am pus în pericol şi viaţa altei persoane, cea cu care m-aş fi putut ciocni. Raquel mi-a zis că nu ar mai trebui să plătească nimeni pentru vina lui Christensen sau a altuia. Eu şi Raquel nu ne puseserăm niciodată de acord în această privinţă. Spunea să nu-mi mai fac griji, să nu-mi mai pierd timpul, pentru că toate jigodiile astea aveau să moară în cele din urmă, ca toată lumea, şi că de asta nu puteau să scape, aveau să sfârşească prin a fi nişte schelete sau cenuşă, aveau să moară, să se ducă, să dispară. Iar când eu îi spuneam că voiam să sufere în viaţa asta, că tocmai asta nu voiam, să treacă pe lumea cealaltă şi să scape de mine şi de ura mea, în timp ce eu nu puteam scăpa de ei, de ei, care nu aveau niciun motiv să mă urască, atunci Raquel îmi zicea că le dădeam prea mult din mine, că era ca şi cum n-aş fi ieşit din lagăr şi că ei îmi confiscaseră până când şi ura. Îmi era atât de dor de Raquel…

Am condus nebuneşte ca să nu-i pierd urma şi, într-adevăr, când am ajuns jos şi am intrat pe o porţiune dreaptă, l-am zărit în depărtare. Am înaintat cum am putut până când am ajuns la două sau trei maşini depărtare. Partea bună a jeepului este că îl poţi localiza uşor. Şi, de îndată ce mi-am dat seama că merge către supermarket, m-am relaxat. Tensiunea mi-a scăzut aşa de brusc, încât puţin mi-a lipsit să nu ameţesc.

În centrul comercial îl aveam în vizor, pentru că, deşi era vorba de un spaţiu foarte mare şi cu multe raioane, capul lui Fredrik mereu ieşea în evidenţă în vreun loc. În schimb, în parcare nu distingeam jeepul la prima vedere. Nu conta, pentru că nu trebuia să mă gândesc decât la ce aş avea nevoie să cumpăr eu ca să ştiu de ce ar avea nevoie el şi Karin. Apă îmbuteliată, iaurturi bogate în calciu, apoi fructe şi peşte, celelalte alimente le-ar face rău. L-aş fi putut găsi şi la raioanele de sucuri naturale şi la parfumuri, cumpărând gel, lame de bărbierit de unică folosinţă şi hârtie igienică. Am străbătut magazinul la pas până când l-am zărit în zona centrală stând de vorbă cu un altul, cam de aceeaşi vârstă, care purta o şapcă de marinar.

Amândoi erau în pantaloni scurţi, Fredrik etalându-şi picioarele lungi şi slăbănoage, care se terminau cu nişte adidaşi mari Nike, iar celălalt, nişte picioare mai scurte şi mai puternice sau care probabil că au fost puternice în alte vremuri şi care acum erau plinuţe. Iar Fredrik era atât de îngrijit şi de curat, încât celălalt, alături de el, părea necioplit şi cu aspect de porc. Amândoi se sprijineau de mânerul căruţului. Grăsanul, al cărui chip nu reuşeam să-l văd bine din cauza şepcii pe care o purta şi a lentilelor mele, care mi se abureau în spaţiile închise, a arătat cu mâna spre dreapta şi au pornit într-acolo. Aş fi putut să le fac o poză cu minicamera mea, dar, deşi părea că nimeni nu-mi dă atenţie, nu era indicat să fac asta într-o incintă închisă ca aceasta, unde, cu siguranţă, existau camere de luat vederi, aşa că am împins şi eu căruţul înainte. Spre deosebire de aceşti indivizi, eu nu trebuia să fac cumpărături, pentru că stăteam la un hotel, eram singur şi aveam lucruri mai importante de care să mă ocup: ei. Mersesem des, singur sau cu Raquel, în locuri ca acesta, de când m-am pensionat şi până acum, când din nou începeam să nu mă mai simt ca toţi ceilalţi, şi asta ţinând cont de faptul că atunci când mă prefăceam a fi ca restul lumii era foarte plăcut, şi poate că acelea au fost singurele momente fericite din viaţa mea. Există oameni care au suferit mult mai mult decât noi, spunea Raquel, fiecare suferă în felul lui. În fond, mă durea că Raquel consumase atâta energie ca eu să fiu acea persoană care mi-era imposibil să fiu. Şi făcea asta din iubire, şi doar din acest motiv mă străduisem să mă prefac că uit.

Fredrik şi celălalt se uitau la nişte tricouri la ofertă. Trei tricouri de blugi la preţ de două. Mi s-au

întors mațele pe dos văzând că vorbeau despre tricouri și că se uitau la mărimi, m-a indignat faptul că erau mai fericiți decât mine și că Fredrik, după tot ce făcuse, încă o mai avea pe Karin. Mergeau printre victimele lor, se intersectau cu oameni pe care, cu dragă inimă, i-ar fi gazat.

Fredrik spuse în germană că voia să cumpere un lavrac, pentru că aveau o musafiră la masă și își luară la revedere. Era curios faptul că eu mâncasem mai mult înainte de a intra în lagăr decât după ce am ieșit. De atunci, nu am mai mâncat niciodată prea mult, de parcă mi-ar fi impus respect o simplă bucată de carne și niște morcovi. Pentru mâncare se poate face orice: fura, prostitua, omorî. Raquel a scăpat ca prin urechile acului de a intra împreună cu polonezele în bordelul lagărului. Deși multor ofițeri și *kapos* le plăceau mai mult copiii, mai ales cei ruși. Ce s-o fi întâmplat cu acei copii? În lagăr era un kapo care uneori se băga în pavilion cu zece deodată și nu puteai să faci nimic ca să-l împiedici.

Fredrik s-a dus la raionul cu pește, unde se îmbulzea multă lume și a luat un număr de rând. Am socotit că avea să dureze cel puțin o jumătate de oră până avea să fie servit. Probabil că și el a gândit asta și a scos o hârtiuță din buzunar, cu siguranță, lista cumpărăturilor, a citit-o, a vârât-o la loc, s-a dus până la raionul cu uleiuri și a luat două sticle, apoi a scos din coș tricourile și le-a privit de parcă ar fi vrut să le hipnotizeze și a învârtit căruțul cu hotărâre pentru a face cale întoarsă. Aș fi jurat că avea să le schimbe sau să se debaraseze de ele, pentru că dintr-odată i se năzărise că nu voia să poarte aceleași tricouri ca și celălalt. Probabil pusese stăpânire pe el un sentiment de fraternitate pe care îl dusese prea departe sau le luase pentru a scăpa cât mai repede de prietenul său.

Am ajuns înaintea lui și m-am poziționat în spatele unor prosoape de plajă atârnate pe lungimea lor, pentru a li se aprecia bine desenele. Tricourile reprezentau oferta zilei și erau claie peste grămadă în raionul expozant. Fredrik le-a scos pe ale sale din cărucior și le-a lăsat acolo, și a rămas privind spre celelalte existente, și atunci am simțit impulsul de a-i spune de dincolo de prosoape: „Știu cine ești. Ești Fredrik Christensen și o să pun mâna pe tine, dar mai întâi o să o înhață pe infirmiera Karin”.

După ce am spus asta, tot nu-mi trecuse cheful de a mai zice și altele, de a mai da puțin drumul veninului care mi se urcase în gât, dar era mai bine să mă comport firesc și indiferent și să-i las mintea să lucreze.

Exact cum mi s-ar fi întâmplat mie, a rămas paralizat câteva clipe, fără să reacționeze, fără să știe încotro să privească, în ciuda faptului că vocea se auzea din spate. Probabil că de mult timp nu trecuse printr-o sperietură și lăsase garda jos. Problema e că mi-a fost greu să întorc căruciorul, din cauza acelei tendințe a cărucioarelor de la supermarket de a o lua într-o parte, poate că ar fi trebuit să îl las acolo, dar nu am reacționat la timp și, când m-am dezmeticit, era la câțiva metri distanță de mine. Venea din spate, nu voiam să mă întorc, ca să nu îmi vadă fața, dar simțeam că era el și am știut asta în mod cert când, grăbind pasul, l-a grăbit și el, iar căruciorul lui răsuna cu un tren deraiat. Și al meu, alergam cât puteam de repede ca să scap de pașii lui mari, deși eu aveam avantajul că nu îmi ieșea în evidență capul, că puteam să dispar între pungile de detergent. Așa că am lăsat căruciorul unde am putut și m-am ascuns în spatele unui munte de cărți. Am auzit îndepărtându-se zdrăngănitul căruciorului său și m-am furișat spre ieșire. M-am urcat în mașină și am așteptat, în timp ce-mi ștergeam sudoarea și mă linișteam. Încă nu era momentul să iau pastila de nitroglicerină pe care o purtam mereu în buzunarul cămășii.

A mai întârziat aproape încă o jumătate de oră până a ieșit, a pus cumpărăturile în portbagaj (se pare că nici măcar din cauza unui incident de o asemenea gravitate nu avea de gând să-și întrerupă programul), cu chipul descompus și o privire nemiloasă. Mă simțeam mai stăpân pe mine decât oricând. Aveam de gând să acționez în felul meu. Aveam să mă las purtat de intuiție și de experiență. Eu mă aflam la sfârșitul lumii și când vine sfârșitul lumii, nimic nu mai valorează cât valora înainte. Cu siguranță că nu fusese prudent pasul pe care tocmai îl făcusem, dar, pe de altă parte, voiam să îl scot din minți și să se pună în mișcare și, în orice caz, ce-i făcut e bun făcut.

Acum trebuia să fiu precaut şi să-l urmăresc de la o distanţă mai mare, pentru că, deşi nu mă cunoştea, mi-ar putea intui prezenţa *non grata*.

Am urcat la Tosalet, dar nu ne-am dus la Villa Sol, ci la altă vilă, la vreo trei sute de metri depărtare, care nu avea nume, ci doar un număr: 50. Am parcat mult mai jos şi când am văzut că nici după o oră nu a ieşit, am plecat. Descoperind acest loc, avea să fie o chestiune de timp până să aflu cine locuia acolo. Mai mult ca sigur, unul de-al lor.

Sandra

La şase, Fred nu se întorsese de la centrul comercial şi Karin începu să se îngrijoreze. Nu avea cum da de el. Nu aveau telefon mobil. Niciunul dintre noi trei nu dădeam importanţă telefonului. În ceea ce mă priveşte, când mi se termina o cartelă treceau secole până să-mi cumpăr alta, mi se părea un mod absurd de a arunca banii pe care nu-i aveam. Iar ei nu se obişnuiseră cu noile tehnologii, nu foloseau nici calculator. Aşa că mi se părea nepoliticos să plec şi să o las pe Karin în această situaţie de incertitudine şi am continuat să lucrez la pulover. Ochiurile îmi ieşeau tot mai bine, tot mai egale. Şi, în ciuda îngrijorării lui Karin pentru Fred, din când în când se apleca să vadă cum mă descurcam.

Pe la şase şi jumătate am intrat în casă. Şi puţin mai târziu le-am deschis poarta băiatului grăsuţ din seara precedentă, pe nume Martín, care purta aceeaşi cămaşă neagră fără mâneci, blugi şi tenişi uzaţi şi slăbănogului, Ţiparului, care acorda mult mai puţină importanţă vestimentaţiei şi *look*-ului decât Martín. Ţiparul m-a întrebat despre Fred cu aerul de a nu şti ce rol aveam eu în acea casă şi mi s-a apropiat de ureche într-un mod care m-a intimidat: Ai rămas să locuieşti aici? m-a întrebat.

Slavă Domnului că imediat a sosit Karin. A venit din salon până la poarta dinspre stradă cu o rapiditate uluitoare.

— Mă ocup eu, zise.

Şi i-a dus până în holul-birou aflat tot la parter, unde, în trecere, văzusem o masă cu hârtii, o maşină de scris dintr-acelea de pe vremuri şi cărţi. Am reuşit să aud cum le spunea că Fred întârzia mai mult decât de obicei şi că era îngrijorată.

— Îl ajută pe Fred la socoteli şi comisioane, spuse referindu-se la musafiri când se întoarse în bucătărie, unde eu nu ştiam ce să fac, pentru că, dintr-odată, mă vedeam amestecată în nişte vieţi care nu mă interesau. Ei zic să aşteptăm puţin înainte de a porni în căutarea lui. Uneori, Fred se întâlneşte cu cineva, începe să vorbească şi timpul îi trece zburând.

Apoi s-a luat cu mâinile de cap, nu cu intenţii dramatice, ci pentru a chibzui mai bine. Nişte bucle pleoştite, amintire a ceea ce probabil că fuseseră nişte frumoase bucle aurii, i-au acoperit degetele.

— Dacă lui Fred i s-ar întâmpla ceva, asta ar însemna sfârşitul, înţelegi?

Da, îmi puteam face o idee, dar în astfel de împrejurări este mai bine să nu aprofundezi şi nu am zis nimic. În ceea ce mă priveşte, aveam de gând să mai suport încă puţin, pentru că, dacă aş fi plecat acum, nu aş fi putut să dorm liniştită. Nu era chiar uşor să intri şi să ieşi din nişte situaţii, aşa, pur şi simplu. Din afară, totul se vedea diferit, la fel cum şi fiul meu, înăuntrul meu, probabil că le simţea într-un mod cu totul fantastic.

Şi când, în sfârşit, Fred a deschis uşa cu cheia şi a intrat cu pungile de cumpărături, am simţit o enormă uşurare, de parcă mi-ar fi păsat foarte mult, când de fapt nu-mi păsa aproape deloc. Karin a aruncat andrelele într-o parte, s-a ridicat şi, în adevăratul sens al cuvântului, a alergat până la Fred. Eu am dus pungile în bucătărie, în timp ce ei vorbeau în limba lor. Cum nu înţelegeam nicio iotă, mi-am concentrat atenţia asupra intonaţiei. Mai întâi, Karin şi-a exprimat desigur, uşurarea, combinată cu bucurie. Fred a vorbit pe un ton neutru tinzând spre monoton şi grav, dar ceea ce povestea era ceva important, nu era vreo prostie cum că ar fi făcut vreo pană. Karin asculta în deplină tăcere şi apoi a

răspuns surprinsă, dar şi alarmată. Vocea ei îşi recăpătase puterea. Era clar că aveau o problemă.

•

Pe la nouă, am convins-o pe Karin că trebuia să-şi întindă picioarele şi i-am spus că mă duc să dau o tură până la motocicletă, pe care o abandonasem în piaţetă acum o mie de ani. Fred continua să stea cu asistenţii săi sau cine or fi fost acei musafiri, în birou sau ce-o fi fost camera aceea.

Am coborât cât de încet am putut serpentinele care duceau la ţărmul mării, niciodată nu mi-aş ierta dacă m-aş lovi. Nu ştiu de ce ieşisem din casa familiei Christensen cu mai multă teamă decât când intrasem, o teamă vagă, imaterială, o teamă faţă de toate cele. Ce avea Karin să facă dacă rămânea singură şi o apuca o criză de artroză? Eu încă îmi permiteam luxul de a mă descurca singură, de a fi independentă. Când se va naşte copilul, mai vedem. Cred că destinul, sau Dumnezeu, sau orice o fi fost a scos-o pe Karin în drumul meu ca să văd norii de la orizont şi ca să ştiu să apreciez ceea ce am acum: tinereţe şi sănătate şi un copil în pântece.

Nu i-am mai întâlnit multe zile după aceea.

Julián

De îndată ce intrau în Villa Sol şi închideau poarta metalică, nu se mai auzea nimic în afară, iar eu plecam la hotel. Cinam ceva prin împrejurimi, respiram aerul proaspăt al nopţii, uneori mă aşezam chiar şi la o terasă ca să beau o cafea decofeinizată şi ca să privesc trupurile pe jumătate dezbrăcate ale oamenilor, buricele, spatele, picioarele. Îmi plăcea să îi privesc, pentru că nu erau complet dezbrăcaţi, dar am urcat în camera mea fără o idee clară despre cum să ies din acest impas, cum să îi provoc ca să se manifeste aşa cum erau în realitate. Nu mă puteam duce la poliţie tam-nesam să le spun că aici locuieşte un criminal de război periculos. Periculos? ar spune ei, nu mai e periculos pentru nimeni, e cu un picior în groapă. Le-ar mai rămâne suficientă viaţă pentru un proces? Pentru că, într-adevăr, puteam să reuşesc, cu dovezile necesare, să atrag atenţia ziarelor asupra crimelor făcute de ei şi să-i determin pe vecinii lor să-i marginalizeze, să nu se mai poată plimba prin supermarket, pe la spital şi pe plajă ca orice om. Aş putea să le amărăsc viaţa. Aş putea să-i fac să fugă, să-şi vândă casa, să-şi facă valizele şi să trebuiască să o ia de la capăt, ceea ce, la vârsta lor, ar presupune un adevărat chin. Cu siguranţă, visau să-şi petreacă aici ultimele zile din viaţă. Dar eu aveam să mi le petrec aici, nu ei. Ei nu aveau dreptul să moară liniştiţi. Oare ce s-ar fi gândit să facă Salva cu ei? Îmi lăsase moştenire ţelul, dar nu şi felul de a acţiona. În timpul ultimilor ani din viaţa ei, Raquel îmi spunea, când mă simţeam tentat să fac ceea ce făceam acum, că eram rupt de realitate, că lucrurile funcţionau altfel, că existau alte mijloace de investigaţie, că ar trebui să rămân acasă. Ei bine, eu eram conştient că nimeni nu se baza pe mine şi că nimeni nu-şi amintea de mine, nici de serviciile mele, foştii mei camarazi erau la fel ca mine sau poate chiar mai rău, iar cei care veneau după noi credeau că am murit, lumea se afla pe alte mâini, iar eu trebuia să fac lucrurile în felul meu.

Într-una dintre acele nopţi în care mă întorceam la hotel, mi-a ieşit în cale portarul cu pistrui în obraji. Mă privea speriat şi m-a rugat să mă aşez pe unul dintre fotoliile din hol. Ceva rău se întâmpla.

— E vorba de fiica mea? I s-a întâmplat ceva?

A dat din mâini în semn de negaţie şi m-am liniştit. Dacă fiica mea era bine, nu putea fi vorba despre ceva atât de grav.

— S-a întâmplat ceva grav în camera dumneavoastră… este distrusă.

Îl ascultam cu ochii larg deschişi.

— Camera mea?

— Da, camera dumneavoastră. Au intrat şi au răvăşit tot. De asemenea, au tăiat salteaua şi tapiţeria fotoliului. Avem seifuri. Dacă aveaţi ceva de valoare, ar fi fost mai bine să închiriaţi unul.

Cu siguranţă, seriozitatea cu care tratam problema l-a făcut să treacă de la supărare la dojană.

— Hotelul nu-şi poate asuma aceste neglijenţe.

— Nu am nimic de valoare, dacă vă referiţi la bani, bijuterii sau chestii de-astea.

Încetase să se mai uite la mine ca la un bătrân lipsit de apărare, încerca să vadă dincolo de riduri şi de ramolisment.

— Aha, şi… droguri?

Nu am râs de acest comentariu pentru că tocmai îmi dădusem seama că Fredrik mă descoperise şi dăduse ordin să mi se bage frica în oase. Nu ştiam cum, dar după întâmplarea din supermarket a dat de mine. Şi mai alarmant era faptul că Fredrik nu era singur sau, cel puţin, nu era înconjurat numai de bătrâni, el nu ar fi putut să facă asta, era nevoie de forţă şi rapiditate pentru aşa ceva.

— Cred că cei care au făcut asta au greşit camera, nu găsesc altă explicaţie, am spus.

Portarul mi-a cerut scuze şi mi-a propus să schimb camera. Puteam să beau un pahar de vin la bar cât timp mi se mutau lucrurile la alt etaj. Am acceptat, gândindu-mă că ceea ce trebuia să fac era să schimb hotelul, deşi, chibzuind la rece, aveau să dea din nou de mine. Cu siguranţă, găsiseră dosarul pe care îl scosesem din arhivele mele personale. Din fericire, îmi vârâsem în buzunarul hainei decupajul din ziar şi singurele două fotografii pe care le aveam cu ei de pe vremea când erau tineri. Ea îmbrăcată în infirmieră şi el în tricou, făcând gimnastică.

M-am aşezat la barul hotelului şi am cerut o cafea decofeinizată, gândindu-mă că acum, că Fredrik mă descoperise, situaţia se schimbase în totalitate şi, ceea ce era şi mai înspăimântător, Fredrik era mai treaz decât îmi închipuiam. Şi, în plus, avea oameni alături de el, iar eu eram singur. Oare ar fi în stare să mă omoare?

După o oră, pistruiatul s-a întors ca să-mi spună că bagajul meu fusese mutat, dar că puteam să trec prin vechea cameră ca să verific dacă nu au uitat ceva acolo.

— Este prima dată când se întâmplă aşa ceva în acest hotel. Scuzaţi-ne pentru deranj. Ne pare foarte rău.

I-am făcut un semn cu mâna ca să nu se mai scuze atâta, mă stânjenea faptul că se simţea vinovat.

— Nu vă faceţi griji, noi, bătrânii, suntem o ţintă uşoară, am spus scoţând în zadar portofelul din buzunar, pentru că nici gând să mă lase să plătesc.

În cameră mai rămăsese doar etui-ul pentru lentilele de contact şi unul din cele două caiete cu notiţe, pe celălalt îl aveam în maşină. Nu era ciudat să nu-l fi văzut, la cât de multe lucruri erau împrăştiate pe jos. Perna, faţa de pernă, umplutura pernei tăiate bucăţele şi a saltelei, păturile din dulap, sticluţele de gel şi şampon din baie, sertarele biroului, nişte tablouri ieftine şi sticlele şi pungile cu fructe confiate din minibar. Şi radioul deşteptător. Scopul lor era ca eu să-mi dau seama că pe mine mă căutau.

— Măi să fie! am spus, au făcut o confuzie, nu există nicio îndoială în privinţa asta.

— În orice caz, verificaţi să nu vă lipsească ceva. Mâine, detectivul hotelului va trebui să stea de vorbă cu dumneavoastră, sper că nu aveţi nimic împotrivă.

În semn de consolare pentru sperietura păţită mă mutaseră într-un apartament de la ultimul etaj. Mare păcat că sărmana mea Raquel nu se putea bucura de el! Era o cameră mare cu fotolii şi canapele şi o terasă spaţioasă, cu plante tropicale cu frunze enorme, de unde se vedea o parte din port. Raquel s-ar fi bucurat foarte mult şi de cada cu hidromasaj şi de flori, de coşul cu fructe şi de sticla de şampanie. Cu toate acestea, eram mulţumit că fiica mea nu mă însoţise, pentru că, în felul acesta, nu trebuia să am grijă decât de mine. Am tras aer în piept văzând dosarul amestecat printre cămăşi şi pantaloni. Bătăuşii lui Fredrik nu îl descoperiseră.

— Bucuraţi-vă de şederea dumneavoastră aici! Dacă aveţi nevoie de ceva, numele meu este Roberto.

I-am spus lui Roberto să ia şampania, să o bea cu soţia lui, pentru că eu nu trebuia să pun gura pe

alcool. Roberto a zâmbit și mi-a zis că va trimite o cameristă să o ia.

Am verificat încuietorile de la ușă și de la terasă și modul în care se punea siguranța. Atâta timp cât aveam să rămân acolo, înăuntru, le-ar fi foarte greu să mă atace pe nepregătite. Problema se punea atunci când aveam să ies pe stradă.

Probabil că Fredrik își imagina că după întâmplarea de la hotel aveam să mă întorc în fuga mare acasă. Mesajul era clar: voiau să spună că m-ar putea face bucățele, așa cum făcuseră cu salteaua și pernele. M-ar putea călca în picioare, așa cum făcuseră cu tablourile. Și nu e vorba că o asemenea posibilitate nu m-ar speria, pur și simplu nu aveam nimic de pierdut, pe când dacă aș fi dat înapoi, după ce am ajuns în acest punct, m-ar fi deprimat cu totul. Dacă m-ar omorî, mi-ar părea rău pentru fiica mea, nu voiam să o fac să sufere, dar era adevărat și faptul că era scris că voi muri cu mult înaintea ei și că, prin urmare, cândva tot va fi nevoită să sufere din cauza pierderii mele. Așa că m-am hotărât să dorm buștean și aproape că am reușit. M-au trezit niște raze călduțe de lumină care traversau apartamentul.

În orice caz, nu aveam de gând să fac vreo nebunie. Ținând cont de împrejurări, aveam să-i las să respire pe cei doi Christensen măcar azi. Odată cu zorii acestei noi zile, îmi trecuse prin minte o țintă mai bună, aveam să mă apropii de casa fetei cu părul roșu.

Era sâmbătă, pe la orele unsprezece. Era o zi însorită, deși nu cu un soare arzător. Vara slăbea în intensitate. Înainte de a ieși din cameră m-am hotărât să nu mă las panicat de tehnologia pe care dușmanul ar fi putut să o folosească și am recurs la vechile trucuri dintotdeauna. Am atârnat de clanța ușii afișul cu „Nu deranjați” ca să mă asigur că nu va intra camerista și apoi am așezat niște foițe transparente, tăiate din celofanul care învelea o sticlă, între ușă și toc și între ușă și podea, care fără doar și poate aveau să se miște sau să cadă când avea să fie deschisă. Nu mai aveam timp să mă modernizez, să încerc să fiu mai sofisticat, trebuia să fiu eu însumi, un ramolit care nu putea să conteze nici măcar pe oamenii lui.

Sandra

Când trecea cineva pe cărare, când veneau poștașul sau funcționarii de la apă și lumină, când vreo motocicletă fărâmița pietricelele și pământul, se revolta viața fantomatică a locuitorilor din cartier. Și cu siguranță, bărbatul cu pălărie panama care s-a oprit în fața casei mele și a sunat la sonerie nu bănuia că nu întrerupea vreo activitate, ci pur și simplu o inactivitate care mă adormea. A întrerupt gânduri ca acesta: ar trebui să croșetez hăinuțe pentru copil și mi-a întrerupt cheful de a fi și, în același timp, de a nu fi cu cineva. A întrerupt și acest gând al meu: cine ar fi zis cu ceva timp în urmă că aveam să mă obișnuiesc cu acești doi bunici străini? Bineînțeles, mă gândeam la Fred și Karin, care de câteva zile nu mai dăduseră niciun semn de viață, de când am plecat de la Villa Sol. Cu siguranță, unul din ei se îmbolnăvise sau plecaseră într-o călătorie, sau veniseră rude să-i vadă, schimbându-le ritmul de viață. Îmi treceau prin cap tot felul de lucruri. Trebuia să recunosc că îmi era dor de ei. Era o prostie, pentru că nu însemnau nimic pentru mine, dar chiar și așa, mă opream din udatul grădinii dacă auzeam roțile unei mașini pe pietrișul mărunt de la intrare. Chipurile lor mi se întipăriseră în minte, poate pentru că aveau ceva ieșit din comun. Mai devreme sau mai târziu, toate chipurile sfârșesc prin a avea ceva special, dar acestea avuseseră imediat, aproape de la prima vedere.

Bărbatul care se afla în fața grilajului avea vreo optzeci de ani, poate chiar mai mult, și părea că simțea nevoia să se odihnească, așa că l-am invitat să vină pe verandă. A spus că îi place căsuța mea. A zis „căsuță” de parcă eu aș fi un spiriduș sau o prințesă. Cu siguranță că nu m-a privit cu prea mare atenție. Vorbea cu accent argentinian, ceea ce îi catifela și mai mult comportamentul, deja de la sine foarte corect. Am profitat de faptul că bărbatul voia să închirieze casa, pe care i-am arătat-o și, în

felul acesta, am stat puţin de vorbă cu cineva. Emana senzaţia de om îngrijit pe care o au bătrânii uscăţivi. Avea ochii deschişi la culoare sau i se decoloraseră odată cu trecerea timpului, e posibil ca, odată cu anii, să i se fi micşorat şi statura, având aceeaşi înălţime ca mine: un metru şaizeci şi opt. În timp ce îi arătam căsuţa am simţit o mare neliniște, gândindu-mă că îmi pierdeam timpul, un timp preţios pe care alţii îl foloseau ca să-şi termine facultatea, ca să acumuleze experienţă la locul de muncă şi astfel să devină şefi, să scrie cărţi sau să apară la televizor. Nu ştiu, nu ştiu cum de mă lăsasem purtată de val până am ajuns aici, fără să fi făcut nimic folositor, cu excepţia fiinţei pe care o aveam în pântece, şi nici măcar pe asta nu o făcusem eu. Eu eram purtătoarea, cea însărcinată cu misiunea de a-l aduce pe lume şi măcar atâta lucru voiam să fac în cele mai bune condiţii; de aceea, imediat după ce am aflat că sunt însărcinată, renunţasem la băutură şi la fumat şi, deşi de multe ori mă tentase ideea de a fuma o ţigară la lumina lunii în acest loc de la capătul pământului, cântărea mai mult responsabilitatea.

I-am spus că voi încerca să aflu dacă sora mea ar vrea să-i închirieze casa, dar nu aveam chef să o sun, nu voiam să vorbesc cu ea, nu voiam să-mi ţină o predică şi să-mi aducă aminte că nu puteam trăi la nesfârşit în felul ăsta provizoriu. Nu voiam să mă întrebe dacă udam florile sau dacă-i spălam rufele şi dacă aveam grijă de casă.

Înainte de a pleca, mi-a spus că îl cheamă Julián, în timp ce-şi făcea vânt cu pălăria. Iar pe mine Sandra, i-am zis. Sandra, a repetat. Şi atunci mi-a spus că am fost foarte amabilă cu el şi m-a avertizat să am grijă, pentru că lumea e plină de pericole care nu îşi arată adevărata faţă până nu se abat asupra noastră şi că, orice s-ar întâmpla, să mă gândesc întotdeauna mai întâi la integritatea mea fizică. Apoi s-a scuzat că e aşa de prăpăstios şi mi-a spus că îi amintesc de fiica lui când era de vârsta mea. Am fost puţin mirată, pentru că îmi vorbea de parcă m-ar fi cunoscut, de parcă ar fi ştiut despre mine ceva ce nici măcar eu însămi nu ştiam, dar mi-a trecut uimirea când m-am gândit că era foarte în vârstă şi că aparţinea unei epoci în care femeile erau mai puţin independente şi că, probabil, analiza ceea ce spunea prin prisma experienţei lui.

După ce musafirul a plecat, am scos din punga de plastic marca Calvin Klein, pe care o foloseam când mergeam la plajă, revista despre biografia Irei. Din fericire, se uscase fără să se păteze cu cerneală.

Julián

Am parcat maşina unde am oprit şi ultima oară, în golful de pământ, şi am pătruns pe străduţa aceea atât de îngustă şi de colorată, cea unde voiau acum să-şi facă loc demonii. În căsuţa fetei intra soarele din plin, părea strălucitoare şi veselă, pe sârma de rufe erau întinse haine albe. Se auzea muzică, ceea ce însemna că ea era înăuntru. Am apăsat pe soneria care se afla lângă grilaj şi am aşteptat. După două minute, am sunat din nou. Şi, în cele din urmă, a ieşit în grădină. Era în bikini şi i se puteau vedea mai bine tatuajele, dar eu mi-am îndepărtat privirea de la trupul ei, nu voiam să creadă că sunt un crai bătrân, pentru că ar fi fost o impresie total greşită, niciodată nu m-au tentat femeile mai tinere decât mine, la fel cum nu m-au tentat nici maşinile Ferrari sau vilele; lumea mea are nişte limite şi îmi place să le aibă. Mi s-a părut că a fost decepţionată să mă vadă, poate aştepta pe cineva, poate îl aştepta pe Fredrik? Nu credeam, nu credeam că ar putea fi decepţionată că nu vedea pe cineva din generaţia mea.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez. Mi s-a spus că această casă este de închiriat.

— Păi, aţi fost informat greşit. Nici nu se închiriază, nici nu se vinde.

Avea părul în mai multe nuanţe, care treceau de la roşu la negru, şi mai lung în unele părţi decât în altele. Avea şi un cercel mic în nas. Avea ochii de un verde-închis şi nasul acvilin, iar soarele,

bătându-i în faţă, făcea ca privirea ei să pară uşor ironică. Dacă aş fi fost de vârsta ei, m-aş fi îndrăgostit de ea chiar în acel moment. Îmi aducea aminte de Raquel când era tânără, de felul ei simplu şi direct de a privi viaţa şi lumea.

— Da, păcat, pentru că e o casă într-adevăr frumoasă, casa care îmi place cel mai mult de pe strada asta. Soţia mea a insistat să vin să o văd.

S-a uitat în jurul meu, de parcă ar fi căutat o femeie invizibilă.

— A rămas la hotel, nu se simte bine. Nu aveţi idee de vreo casă asemănătoare cu aceasta care să fie de închiriat?

Mi-am dat jos pălăria panama şi mi-am făcut vânt cu ea fără să-mi fie cu adevărat cald, am făcut asta ca să prelungesc momentul şi să nu plec aşa, pur şi simplu. Stratagema a dat rezultate, pentru că fata a deschis grilajul.

— Puteţi să intraţi şi să luaţi loc, o să vă aduc un pahar cu apă. Încă e cald afară.

— De curiozitate, câte camere are?

— Trei, a răspuns dinăuntru. Apoi s-a auzit apa curgând şi încă un zgomot.

— E foarte plăcut aici, a zis întinzându-mi paharul. Toată ziua în contact cu natura. Vedeţi şi dumneavoastră, copacii, florile, aerul, soarele. În momentele astea este exact ceea ce îmi trebuie.

Se vedea că se confrunta cu problemele tipice vârstei: nu ştia ce să facă cu viaţa ei, cu teama de singurătate, cu energia.

— Mulţumesc că mi-aţi dat voie să mă aşez. Iau o pastilă pentru inimă care îmi scade mult tensiunea.

Mi-a zis că mă înţelege foarte bine, pentru că şi ea, la puţin timp după ce a venit aici, a ameţit pe plajă şi s-a simţit îngrozitor. A tras un tricou de pe sârmă şi l-a pus pe ea.

— Sunt însărcinată în luna a cincea.

În luna a cincea, m-am gândit eu, asta complica lucrurile. Cum aveam să implic o femeie însărcinată în acest bucluc? M-am ridicat, pregătit de plecare, de parcă m-aş fi odihnit destul.

— Unde vă duceţi? a întrebat veselă. Dacă vă place casa, o să v-o arăt.

Am urmat-o înăuntru, la etaj. Da, avea burta proeminentă, rotunjoară. Îndepărtata sarcină a lui Raquel mă conecta într-un fel cu cea a acestei fete, aveam şi eu ceva habar de lucrurile astea, nu-mi erau necunoscute. Nu a avut nimic de obiectat când am vrut să arunc o privire camerei ei, cu patul nefăcut. Părea să privească lucrurile foarte firesc, normal. Vorbea, spunea că se simţea în casa asta ca într-o mănăstire şi că venise să se izoleze şi să cugete asupra vieţii sale. Eu nu întrebam, era mai bine ca ea să povestească ce voia.

— Mai devreme nu v-am spus adevărul. Casa asta este a surorii mele şi o închiriază pe sezoane. Poate că vara viitoare va fi disponibilă. Dacă doriţi, vorbesc cu ea.

Am spus că sunt de acord, că o să-i transmit şi eu soţiei mele vestea cea bună.

— Numele meu este Julián, i-am spus strângându-i mâna. Dacă nu vă deranjează, o să mai trec pe aici şi altă dată.

— Sandra, a zis ea fără să zâmbească, dar şi fără solemnitate. Într-un fel, nu trebuia să zâmbească pentru a fi plăcută. Veniţi când doriţi.

Şi a adăugat, cu oarecare îngrijorare:

— Până acum, mă duceam în unele zile la plajă cu nişte prieteni, dar au dispărut, au încetat să mai vină, fără să-mi dea nicio explicaţie.

Probabil că se referea la Fredrik şi Karin, semn că, trecând peste întâmplarea de la hotel, prezenţa mea îi neliniştise foarte.

— Nu vă faceţi griji, se vor întoarce.

— Mă rog, sunt oameni în vârstă, poate vreunul din ei s-a îmbolnăvit.

— Şi asta e posibil, am spus, atât pentru ea, cât şi pentru mine.

•

De îndată ce aveam să ajung la hotel, aveam de gând să o sun pe fiica mea ca să-i spun că, în sfârșit, găsisem o căsuță ideală pentru noi doi, care deocamdată nu era disponibilă, dar cu siguranță va fi la vară. Și aveam să-i spun, de asemenea, că șederea mea aici se va prelungi cu câteva zile în plus, față de cele prevăzute. Ea va insista să vină până aici ca să mă supravegheze, să nu fac vreo nebunie, dar eu îi voi spune că ar fi mai bine să economisim acei bani pentru închirierea viitoarei case. Și bineînțeles, voi ascunde sub tăcere cele referitoare la apartamentul de la hotel, nu pentru că aș vrea să mă bucur doar eu de el, ci pentru că, în această situație, un apartament nu presupunea nicio plăcere.

Dar niciodată lucrurile nu se întâmplă în ordinea în care sunt gândite. Și de îndată ce am pus piciorul în holul hotelului, Roberto, portarul, a ieșit de după tejghea și a venit spre mine ca să-mi spună că în jurul orei unsprezece un individ întrebase dacă am părăsit hotelul. Din fericire, Roberto era de serviciu.

— I-am spus că aceasta este o informație confidențială, a zis Roberto, dar, când a insistat zicând că era ceva important și că vrea să discute cu directorul, am crezut de cuviință că era preferabil să-i spun că ați părăsit hotelul. Nu știu dacă nu cumva am făcut vreo prostie. Avea cam treizeci de ani, era brunet și grăsuț, mai scund decât mine.

— Mulțumesc, am zis. Nu cunosc pe nimeni cu aceste trăsături. Cum v-am mai spus, cred că mă confundă cu altcineva.

Roberto mă privea bănuitor, nu mai credea tot ce-i spuneam.

— Atunci, o să le transmit colegilor mei să nu răspundă la nicio întrebare referitoare la dumneavoastră.

I-am zâmbit și am întins brațele în sus în semn de neputință și ca să arăt că nu ascundeam nimic și că eram ținta unei confuzii absurde.

Ușa camerei era așa cum o lăsasem. Când am deschis-o, foițele transparente au căzut pe podea și le-am adunat. Nu era o veste bună faptul că Fredrik ar avea discipoli (ca acela care întrebase de mine, ca aceia care distruseseră camera), poate tineri neonaziști. Ar fi fost mai bine să fie vorba despre bătăuși plătiți, ar fi mai puțin fanatici. Mă simțeam din nou ca David împotriva lui Goliat, un David fără puteri. Și, pe de altă parte, oare ce credea Roberto despre mine?

Sandra

Îmi doream să continui puloverul pe care începusem să-l croșetez și îmi era dor și de acești bunici adoptivi care intraseră și ieșiseră din viața mea de parcă ar fi fost metroul sau autobuzul, dar mai ales nu mi se părea normal. Era absolut ilogic ca ei să fie mai haotici decât mine, care mereu m-am considerat regina răzgândelilor și a ideilor tulburi. Mă gândeam că la vârsta lor îndoielile intraseră în istorie, pentru că drumul era deja trasat și nu trebuia să reflecteze atât de mult asupra a ceea ce aveau să facă peste zece minute. Se putea ca eu, fără să vreau, să fi spus sau să fi făcut ceva care să-i fi supărat, la urma urmelor proveneam din culturi diferite și din generații diferite și era normal să apară neînțelegeri. Încă îmi aminteam acea privire, complet de neînțeles pentru mine, pe care și-au aruncat-o unul altuia în timp ce eu vorbeam. Sau, cel mai probabil, artroza lui Karin s-ar putea să fi recidivat. Și îmi păsa mult că pe Karin ar măcina-o durerile? Pe de o parte, da, iar pe de alta, udasem florile, întinsesem și strânsesem și împăturisem mai multe haine și știam aproape totul despre Ira. Aveam nevoie să revăd persoane cunoscute care să îmi ureze bun venit și să-mi ofere căldură omenească și nu trebuia să le caut, le aveam la îndemână, tot ce trebuia să fac era să mă urc pe Vespino și o pun în mișcare.

Aşa că pe seară am pregătit, ca să urc până la Tosalet, un ghiozdan cu câteva haine, în caz că aveam să rămân peste noapte. Ce-i drept, am îndrăznit să urc la ora aceea cu intenţia secretă de a nu fi nevoită să cobor noaptea. Şi deşi ar fi frumos să merg pe motocicletă printre stele, copaci şi munţi la lumina lunii, creştea şi senzaţia de risc, de pericol, de lipsă de apărare. Teama de tot şi de nimic mi se vârâse în trup, pusese stăpânire pe mine o laşitate fără sens. Sau poate că era precauţie. Maşinile care mergeau bară la bară în spatele meu îşi pierdeau răbdarea, pentru că nu era uşor să depăşeşti în curbe, iar prăpastia din dreapta mea mă impresiona mai mult decât acestea. Să vă ia dracu'! Să vă ia dracu'! le spuneam printre dinţi maşinilor. Culmea culmilor, pe la mijlocul drumului a început să burniţeze cu picături care au devenit din ce în ce mai mari. A fost neliniştitor, pentru că nu puteam opri şi vizibilitatea era scăzută. Aşa că am răsuflat uşurată când am ajuns în zona rezidenţială a norvegienilor.

•

Am bătut drumul cu motocicleta până la Villa Sol. Acum picăturile se transformaseră în ace de argint, păreau că au strălucire proprie şi că luminau întunericul. Noaptea căzuse peste mine. Ce căutam aici? Nici părinţii mei şi nici Santi nu şi-ar fi putut imagina că în momentul acesta eu căutam casa unor străini pensionari într-un loc ciudat, prin ploaie. Nu ştiu de ce făceam asta. Făceam lucruri fără sens, pentru că acum nu aveam nici serviciu, nici disciplină. Dar a avea serviciu înseamnă a da vieţii un sens superficial, o siguranţă falsă. Nu-mi convenea nici ca leacul vieţii să fie acela de a avea un orar şi de a fi legată de un salariu. Şi dacă destinul mă pusese în calea lui Fred şi Karin ca să pot scăpa de o viaţă atât de mediocră? Villa Sol, ferma fiordului, jeepul verde măslină şi Mercedesul negru pe care-l văzusem în garaj trebuiau să revină cuiva după moartea lor. Iar moartea lor putea surveni în orice moment. Nu mă călăuzea interesul. Urcasem până aici riscându-mi viaţa, pentru că în împrejurările actuale îmi era mai bine cu ei decât fără ei, ceea ce nu mă împiedica să iau în considerare posibilitatea ca ei să-mi influenţeze viitorul în bine. Mă vedeam deja crescându-mi copilul în această casă şi ducându-l la şcoală cu jeepul. Aş vinde Mercedesul şi aş închiria camerele de la etaj, ca să trăiesc în tihnă. În seră aş deschide un mic atelier de ceramică şi m-aş dedica artizanatului. Poate că aş putea să vând câteva piese la piaţa volantă din fiecare joi. Şi aş avea toate astea pentru că Fred şi Karin mă iubeau ca pe o adevărată nepoată, mai mult decât pe o nepoată, deoarece relaţia noastră era una spontană, aleasă de noi şi nu de legăturile de sânge, despre care ar fi multe de spus, căci, la urma urmei, ce mai e şi chestia asta cu sângele?

Am parcat pe strada pustie şi am sunat la uşă. Nu a deschis nimeni şi m-am simţit puţin abătută. Am sunat din nou şi… nimic. Ce dezamăgire! Nu mă gândisem la această posibilitate şi nu aveam curaj să cobor până la mine acasă pe ploaie, nu era momentul să fiu îndrăzneaţă şi, în acelaşi timp, eram udă leoarcă, cu excepţia capului, acoperit de cască. Atunci mi-a venit ideea să mă apropii de casa lui Alice, unde m-am adăpostit de ploaie prima dată când am urcat la Tosalet. Poate că s-au dus să-i facă o vizită, nu părea logic ca pe ploaia asta să se fi aventurat mai departe. Şi am nimerit-o. Am văzut parcat Mercedesul, nu jeepul, ci Mercedesul negru, la câţiva metri de casa lui Alice. Fred s-o fi gândit că era o ocazie de a-l pune în mişcare. Mai erau şi alte maşini de lux mărginind întreg trotuarul, prin urmare, probabil că Alice dădea o petrecere. Din casă se auzea muzică, muzică îndepărtată, pe care ploaia o aducea şi o lua cu ea în rafale. Am sprijinit motocicleta de zid şi m-am urcat în picioare pe şa. Prin pereţii de sticlă care dădeau în grădină am văzut lumea dansând, mi s-a părut că o zăresc pe Karin învârtindu-se într-o rochie albă de seară, poate că se molipsise de tinereţea eternă a lui Alice. Nu am avut timp să văd mai mult pentru că am simţit o prezenţă în spatele meu.

— Dacă o să cazi, o să te răneşti.

Era Ţiparul, Alberto cred că era numele lui, pe care îl văzusem deja în casa lui Karin. Avea umbrelă, iar faţa îi era morocănoasă. M-am simţit ruşinată, fiindcă fusesem surprinsă în timp ce-mi băgăm nasul unde nu-mi fierbea oala, iar cuplul Christensen avea să afle. Avea să afle Alice. Vedeam

cum moştenirea se îndepărta de mine.

I-am întins mâna ca să mă ajute să mă dau jos.

— Voiam să ştiu dacă Fred şi Karin sunt înăuntru. Am trecut pe la ei pe acasă… sunt udă leoarcă… nu vreau să cobor cu motocicleta pe ploaia asta.

Călcând pe pământ, m-am aşezat sub umbrelă şi mi-am dat jos casca.

— Te cunosc, zise.

— Şi eu pe tine, i-am spus, de parcă am fi vorbit cifrat.

— De ce nu ai sunat la uşă?

— Am sunat, am minţit eu, dar probabil că nu m-au auzit.

— Unde e soneria: la dreapta sau la stânga?

— Nu-mi amintesc.

— Mincinoaso!

Umbrela ne obliga să stăm mult prea aproape şi să ne suflăm unul altuia în faţă, nu îi eram simpatică. Era ciudat, pentru că, încă simţind până-n gât acea teamă confuză de toate şi de nimic, exista ceva în acest tip caraghios de care nu-mi era frică. El nu era ca neantul plin de stele. Nu era ca şoseaua în mijlocul nopţii. El nu era nimic din toate astea, era la fel de muritor ca şi mine şi nu-mi era pe deplin frică de el.

— Dacă poţi, spune-le că am venit să-i văd. Plec, am spus punându-mi din nou casca.

— Nu aşa de repede, a zis el.

— Nu aşa de repede? Eşti poliţist sau ceva de genul ăsta? Hai, scuteşte-mă!

— Nici să nu-ţi treacă prin cap să te mişti, zise scoţând un telefon mobil şi lăsându-mă în afara umbrelei.

S-a îndepărtat puţin ca să vorbească la telefon, fără să-şi ia ochii de la mine. A trebuit să aştepte să i se răspundă, ceea ce îl făcea să-şi piardă răbdarea. Mi i-am imaginat pe Fred şi pe Karin ameţiţi din cauza dansului, fiind nevoiţi să asimileze vestea că eu spionam prin zidul împrejmuitor. Şi eu aşteptam cu braţele încrucişate şi casca în mână. Se comporta ca un paznic de discotecă, ca un bodyguard, ca un gardian. Azi purta costum şi cravată şi părul întins, dat după urechi. În sfârşit, a închis mobilul.

— O să te duc la Villa Sol şi vom aştepta să sosească şi ei.

Băiatul bondoc pe nume Martín a ieşit dinăuntru şi i-a înmânat nişte chei. Nu aveam chef de ceartă, voiam doar să mă usuc, să mă uit puţin la televizor şi să mă culc.

Să mă ducă era doar un fel de a spune. Eu conduceam motocicleta şi el stătea pe locul din spate, cu umbrela deschisă. Când am ajuns, a scos nişte chei din buzunar şi a deschis grilajul şi uşa de la intrare. Mi-am dat jos ghiozdanul din spate şi l-am lăsat să alunece pe podea.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap să te aşezi udă pe canapea, zise ghicindu-mi intenţiile.

Continuam fără chef de discuţii. Mi-am luat ghiozdanul şi am urcat în ceea ce eu consideram a fi camera mea, cea cu floricele albastre. Sub perna mare, cămaşa din saten era aşa cum o lăsasem. Îmbrăcămintea pe care o aveam în ghiozdan era şi ea udă, excepţie făcea doar un tricou, aşa că am pus pe mine cămaşa de noapte. Ştiam cu ce puteam să semăn, dar nu-mi păsa. Nu-mi păsa. Ce-am avut şi ce-am pierdut!

— Nu ştiu ce-ai în cap. Pe mine nu mă păcăleşti. Şi ei te vor descoperi până la urmă, să nu crezi că sunt proşti.

Asta a fost reacţia lui în faţa spectacolului pe care îl oferam coborând scara. Mă privea sprijinit de perete, cu picioarele încrucişate. Cu rochia neagră şi părul ud şi dat pe spate trebuia să recunosc că nu arătam rău. Şi, dintr-odată, această impresie m-a descumpănit. Cămaşa de noapte îmi venea prea bine, chiar mi se ajusta pe pântece, aluneca în zona pieptului, bretelele cădeau. Era acel tip de îmbrăcăminte pe care îl poartă femeile care nu vor să umble cu ocolişuri.

Drept răspuns, m-am învârtit, fusta făcând valuri.

— Poți să crezi ce vrei, mai puțin că vreau să te seduc, pentru că, dacă ți-ai imagina așa ceva, te-ai înșela.

Mă privi cu dispreț infinit, deși eu știam, mi-o spunea instinctul, că mă plăcea mai mult decât și-ar fi dorit. Nu putea să nu se uite la tatuaje. Era un fetișist tipic. Unul dintre acei tipi la care începi să descoperi din ce în ce mai multe lucruri până când nu mai poți să suporți. M-am hotărât să nu mă simt stingherită și m-am dus la bucătărie, iar pașii lui, scârțâitul unor pantofi noi, mă urmăreau. Am deschis frigiderul și mi-am turnat un pahar cu lapte, l-am încălzit în cuptorul cu microunde și am început să-l beau încet, așezată pe canapea și uitându-mă la televizor. Acum îl simțeam în spatele meu. Hainele îi miroseau a umed.

— Cine ți-a dat voie să te îmbraci cu hainele astea?

— Nu e nevoie, sunt ale mele.

— Sigur, în ghiozdan porți lucrurile astea.

Îmi era cam frig, dar am rezistat până când el a intrat în sala-birou, pe care a deschis-o tot cu o cheie, și atunci am luat un șal de-ale lui Karin și m-am acoperit cu el. Avea mirosul ei, al parfumului ei, ceea ce mi-a produs o senzație ușor dezagreabilă, pentru că nu era ca atunci când îmi puneam pe mine un pulover de-al mamei. Deși nu mă înțelegeam cu mama, mirosul ei îmi era la fel de familiar ca masa din ajunul Crăciunului, dar mirosul lui Karin pe trupul meu, în fond, mi se părea dezgustător.

Când mi s-a făcut somn, mi l-am dat jos și, fără să spun nimic, am urcat în cameră și m-am întins în pat. La început, am stat cu urechile ciulite, deoarece camera nu avea zăvor, apoi m-am relaxat. O fi el, Alberto, un țipar, dar atâta tot.

Am adormit buștean, gândindu-mă că și Alberto voia, cu siguranță, să fie nepotul preferat al norvegienilor, până ce zgomotul porții de la stradă, deschizându-se și închizându-se, m-a trezit. Au schimbat câteva cuvinte cu voce joasă și au căscat. Am stat în cumpănă dacă era indicat să ies sau, din contră, dacă nu cumva ar fi mai rău pentru noi toți să fac asta, căci ar trebui să vorbim despre cele întâmplate și nu am mai putea să dormim. Adevărul e că nu știam ce să fac. M-am dus desculță până pe casa scării și l-am văzut plecând pe nesimțitul de Alberto. Și am văzut-o și pe Karin, în minunata rochie albă, cu pene delicate la decolteu, care părea un travesti pentru ea. Și, mai ales, am observat că Fred purta o uniformă pe care o văzusem de o mie de ori în filmele cu naziști, inclusiv cu chipiu, și care îl făcea să pară și mai înalt și îi scotea și mai mult în evidență trăsăturile deja de la sine severe. Îi stătea mai bine decât îi venea ei rochia. Lui Alice i se potrivește stilul acesta de a organiza baluri mascate pentru prietenii ei, după vechiul obicei, când lumea era elegantă, iar femeile se îmbrăcau cu rochii lungi în fiecare seară.

M-am băgat în pat și am stins lumina, încercând să-mi recapăt somnul, și, la scurt timp, i-am auzit urcând scara obosiți. Va veni o vreme, m-am gândit, când nu o vor mai putea urca și vor fi nevoiți să amenajeze ca pe un dormitor salonul-bibliotecă și să-și ducă viața la parter. Ar fi mult mai practic, m-am gândit în timp ce mi se închideau ochii. Dar înainte de a pătrunde pe tărâmul viselor, am auzit cum se deschidea ușa camerei mele, cum niște picioare desculțe se apropiau de patul meu și am simțit cum niște ochii mă priveau o vreme, apoi plecau și închideau ușa. Sau oare visam deja?

•

De dimineață mă așteptau în bucătărie, Karin încă în cămașă de noapte și Fred aranjat din cap până-n picioare ca să se ducă la vreo întâlnire, cu pantaloni gri-deschis, jachetă albastră și pantofi strălucitori, cu pomeții și pavilioanele urechilor mai sclipitoare ca niciodată. Era încă în picioare, bându-și ultimul strop de cafea.

— Credeam că nu-ți place casa asta, nici de noi, după felul în care ai plecat zilele trecute. A o șterge englezește spuneți voi, nu-i așa? zise Karin zâmbindu-mi într-un mod care m-a făcut să mă rușinez.

Dar soțul ei o întrerupse și nu am avut timp să dau niciun fel de explicații.

— Mă bucur că ești aici, astfel o să-i poți ține de urât lui Karin.

Chipul meu nedumerit îl miră și am rămas privindu-ne fix. Întrebarea mea era: să-i țin de urât? Cât timp?

— Trebuie să plec într-o călătorie și nu vreau să o las singură. Va fi o zi sau două, spuse și căzu pe gânduri. Desigur, vei fi recompensată cum se cuvine. Îți vor prinde bine câțiva bani pentru sosirea bebelușului.

— Dar mai ales, interveni Karin, îmi faci mie o mare favoare. Aici îți va fi bine, nu-ți va lipsi nimic.

Mi se părea o idee bună să câștig ceva bani. Era mai bine decât să visez la o moștenire puțin probabilă.

— Vine zilnic o menajeră ca să facă treburile casei. Tu ar trebui doar să faci câteva cumpărături și să-mi ții companie. O să poți să conduci jeepul?

— Fără probleme, am spus.

Prezența lui Fred nu mă deranja. Era tăcut și amabil, dar chiar și așa, mi se părea că locuința avea să se elibereze fără el; pe de altă parte, nu-mi făcea plăcere să îmi asum întreaga răspundere pentru Karin, dacă cumva se îmbolnăvea? Poate că acesta ar fi fost momentul ideal ca să întreb de ce nu dăduseră semne de viață în ultimele zile, dar am crezut că știu deja motivul, voiau ca eu să fiu cea care să vină la ei, pentru că, în caz contrar, ar fi însemnat că nu mă interesau suficient de mult. Și i-ar fi preocupat mereu cât de mult voiam eu să stau cu un cuplu în vârstă de peste optzeci de ani.

Pe când eu mă concentram asupra firului de lână și a andrelelor, pe când încercam să ating perfecțiunea lui Karin, ea a adus din salonul-bibliotecă hârtie și plicuri și a început să scrie niște scrisori. Se apropia ziua ei de naștere și voia s-o sărbătorească. Sub ochelarii de apropiere se întindea cu parcimonie un scris foarte frumos, care părea a fi în germană, fără să am vreo idee de cum ar fi norvegiana, sinceră să fiu.

— Știți germană? am întrebat numărând ochiurile.

Karin și-a dat jos ochelarii ca să mă privească mai bine.

— Puțin. Puțin germană, puțin franceză, puțin engleză. Sunt foarte bătrână, știu câte ceva.

— Ieri erați foarte drăguță cu rochia albă, v-am văzut la petrecerea lui Alice, am spus, pentru ca spionajul meu să nu mai fie un subiect-tabú.

— Da, știu că te-ai uitat. Și eu aș fi făcut asta dacă aș fi putut să mă urc în picioare pe o motocicletă, zise râzând.

M-am limitat să zâmbesc, pentru că mi se părea din ce în ce mai exagerată importanța care i se dădea acelui fapt pe deplin inocent, mai ales acum, că trecuse ceva timp și se făcuse ziuă.

— Ceea ce nu înțeleg este de ce nu ai sunat. O cunoști deja pe Alice.

— Nici eu nu înțeleg, a fost o prostie. Cred că nu voiam să fiu o intrusă, să întrerup, să vin la o petrecere unde nu am fost invitată.

După expresia feței lui Karin mi-am dat seama că explicația o mulțumea pe deplin. Și pe mine mă mulțumea.

Am profitat de acel moment ca să-i spun că îmi uitasem pastilele împotriva greții jos (începusem să numim „jos” casa surorii mele) și că-mi era teamă să nu mă ia amețeala. De fapt, aveam chef să stau puțin singură. Aveam chef să-mi ascult doar propriile gânduri sau niciunul. Faptul că eram atât de contractorie mă distrugea, mai întâi voiam să fiu cu ei și acum, fără ei. Cum se întuneca, mi-a spus să iau jeepul. Probabil că se gândea că motocicleta era prea puțin rezistentă și voia să se asigure că mă voi întoarce, și înțelegeam asta, este foarte ușor să fii curajos când nimic nu-ți stă în cale.

Jeepul era așa de mare încât am parcat într-un golfuleț înainte de a ajunge pe strada mea. Când am închis ușa, am avut o senzație de libertate dintre cele mai prostești, căci nimeni nu mă reținea și nici

nu mă obliga să fac ceva, dar chiar şi aşa, am respirat adânc aerul străzii. În lumina slabă a lămpilor de pe verandă am văzut un bărbat în faţa grilajului meu. Un bărbat în vârstă. M-am uitat mai bine la el. Îl cunoşteam. Era Julián, acelaşi căruia îi arătasem casa. Nu m-a auzit apropiindu-mă şi când i-am vorbit din spate şi i-am atins braţul, mi-a fost frică să nu se sperie. Era ca şi cum aş fi băgat mâna în aceeaşi sferă de slăbiciune în care erau captivi şi Fred, şi Karin. Dar nu, s-a întors calm şi surâzător.

— Mă bucur că eşti bine, a spus în timp ce eu îl pofteam înăuntru.

Venea pentru chestiunea închirierii. Mi-a spus că era a doua oară când încerca să mă vadă, fără să reuşească. Mi-a cerut scuze pentru ora înaintată. Eu i-am zis că m-a prins printr-un miracol. Am vorbit o bună bucată de timp, mai bine zis, vorbea doar el şi o menţiona, ori de câte ori putea, pe soţia lui şi era interesat de prietenii mei norvegieni, poate pentru că îi atrăgea atenţia că eu aveam prieteni de vârsta lui. Şi asculta cu foarte mare atenţie tot ce îi spuneam. Mereu auzisem spunându-se că bătrânilor le place la nebunie să-şi aducă aminte de războaiele de demult, mai puţin în cazul de faţă, pentru că nici cuplul de norvegieni, nici acest bărbat nu păreau să aibă bătălii de povestit.

Când a plecat, am profitat ca să ud plantele şi să strâng nişte prosoape de pe sârmă. Le-am împăturit încet şi le-am lăsat pe masă. Am luat medicamentul, cheile şi am stins lumina. Mă simţeam tot mai legată de Villa Sol faţă de această casă.

Julián

A trebuit să mă duc la spital, la urgenţe. Cunoşteam simptomele, sfârşeală, transpiraţie rece şi nu voiam să mai provoc şi alte neplăceri la hotel, nu voiam să se creadă că eram cel mai problematic client din câţi avuseseră. Mă simţeam bine acolo, mă cunoşteau şi Roberto hotărâse să fie aproape complice într-o chestiune despre care habar nu avea. În fond, aici cunoşteam terenul şi m-aş putea apăra mai bine decât dacă mă mutam la alt hotel, ceea ce m-a determinat să-mi pun în gând să verific, de îndată ce mă voi însănătoşi, instalaţiile, scările, diferitele saloane, toaletele pentru uz general şi bucătăriile. Partea bună în a fi singur este că nu îngrijorezi pe nimeni, nu eşti nevoit să trăieşti zbuciumul dublu de a te simţi rău şi de a-l vedea pe cel de lângă tine suferind din cauza indispoziţiei tale. A fost minunat să o am pe Raquel alături de mine timp de atâţia ani, a reuşit ca în fiecare zi să mă facă să mă simt mai plin de viaţă, dar uneori, în clipele grele, aş fi mulţumit cerului dacă aş fi fost singur, dacă nu aş mai fi fost nevoit să mă prefac că mă simt bine pentru ca ea să nu sufere. Uneori, omul vrea să trăiască ceea ce i se întâmplă exact aşa cum este, la adevărata dimensiune a faptelor, dar nu într-atât încât să-i facă rău persoanei pe care o are alături, aşa că am avut o oarecare senzaţie de libertate când am plecat la spital singur într-un taxi, de îndată ce am simţit că ceva nu era pe deplin în regulă. Nu am suportat niciodată oamenii care le reproşează celorlalţi propria singurătate, nici pe cei care o trăiesc ca pe o jignire. Şi singurătatea înseamnă libertate.

Aşa cum mi-am imaginat, la spital m-au întrebat dacă mă însoţea cineva. Le-am spus că nu, că petrecem câteva zile de vacanţă singur. Doctoriţa a dat din cap gândindu-se la singurătatea mea. Mi-a zis că, în condiţiile acestea, trebuia să petrec noaptea în spital, sub observaţie medicală. Nu era nimic grav, îmi crescuse glicemia, o decompensare generală. I-am spus că sunt de acord, ce mai conta că dorm la hotel sau la spital?

Ceea ce m-a supărat cel mai mult a fost că au întârziat foarte mult până să mă externeze a doua zi de dimineaţă. La ora douăsprezece am spus că nu pot să mai aştept şi că plec. Păream un bătrân morocănos, un bătrân maniac, dar aveam multe treburi şi îmi dădeam foarte bine seama că îmi revenisem. M-au pus să semnez o foaie prin care îmi asumam răspunderea pentru decizia mea, astfel că dacă muream, era din cauza neglijenţei mele. Mi s-a părut corect. O simplă semnătură ne liniştea pe toţi.

Nu dormisem bine din cauza sforăiturilor ieşite din comun ale colegului din patul de alături şi a

infirmierelor care intrau fără întrerupere făcând zgomot, dar mă simțeam bine, în formă, chiar aveam de gând să fac o băiță în mare după ce voi termina ce era mai important. Și important era să mă apropii de Villa Sol, ceva mult prea riscant în aceste momente, cel puțin până nu aveam să schimb mașina. Prin urmare, cel mai bine ar fi să mă îndrept spre casa Sandrei ca să verific dacă mai fuseseră pe acolo cei doi Christensen.

•

Îmbrăcămintea îmi mirosea a spital, mi-am pipăit buzunarele ca să verific că nu-mi lipsea nimic, era o zi mai frumoasă ca oricând. Am parcat mașina într-un alt loc, diferit, din simplă precauție, deși nu credeam că e posibil să se facă vreo legătură între mine și Sandra în vreun fel, și am mers pe stradă până în dreptul căsuței.

Nu a ieșit nimeni după ce am apăsat pe sonerie, obloanele erau întredeschise, iar pe sârmă erau niște prosoape întinse, furtunul șerpuit pe pavaj. Nu am zărit motocicleta în curte. Nu se auzea niciun fel de muzică. Așa că m-am întors la mașină și am băut puțină apă dintr-una dintre sticlele pe care încercam să le am mereu la îndemână, și m-am gândit că cel mai logic ar fi ca la ora asta Sandra să fie la plajă, probabil cu norvegienii. Și m-am îndreptat într-acolo.

•

Cel puțin, în locul în care obișnuiau să campeze nu se aflau. Erau doar niște copii zbenguindu-se și un cuplu sărutându-se. Am mers aproape un kilometru pe plaja, cu speranța că aveam să-i văd pe undeva, până când am hotărât să abandonez căutarea și să mă întorc la mașină. Mă simțeam mult mai vioi decât înainte de a mă interna în spital. Și, cu toate că nu era prea cald, apa era atât de albastră, spuma atât de albă și bătăușii lui Fred sau infarctele puteau să-mi pună capăt vieții în orice moment, încât m-am hotărât să rămân în chiloți, care din fericire erau din pânză și îmi acopereau jumătate de coapsă și păreau aproape un costum de baie, și să mă arunc în apă. Făceam ceea ce Raquel numea nebunii, căci ceea ce pentru un tânăr era sănătos, pentru mine putea să însemne o pneumonie, oricum pe când m-am gândit la asta pluteam deja în valuri, iar frigului i-a urmat o adevărată senzație de bine. De ce să nu profiți de paradis dacă-l ai la îndemână? Raquel îmi spunea întotdeauna că oamenilor care, asemenea nouă, suferiseră mult le era frică să se bucure, le era frică să fie fericiți și mai spunea și că în lume sunt multe tipuri de suferință și că nimeni nu este scutit în totalitate de a o îndura, prin urmare, nu trebuia să ne simțim deloc speciali. Dacă e să fiu sincer, eu îi admiram mult pe acei oameni frivoli care sunt în stare să-și trăiască viața bine, să se distreze în orice situație. A merge la cumpărături, a juca fotbal și a lua cina cu prietenii fără să ai alte griji la care să te gândești. Pentru mine, stilul lor de viață era atractiv, dar și inaccesibil. Inocența e un miracol mai fragil decât zăpada. Și era mai ușor ca cei veseli să devină ca mine decât eu ca ei. În fond, voiam ca Fredrik și Karin, frivoli corupți și perverși, să facă parte din tagma mea, să sufere, să simtă durerea. Acum îmi era clar: justiția nu va putea niciodată să facă dreptate așa cum voiam eu. Dacă Fredrik avea bătăuși, eu aveam ură.

M-am zvântat ridicând brațele și sărind încet pe nisip, apoi m-am așezat, ca să primesc de la soare toată vitamina D posibilă. Mă simțeam mai bine ca niciodată, am închis ochii. Să trăiesc, mereu să trăiesc. În aceste momente simțeam mai puțină frică decât ar fi trebuit.

•

Din precauție, am schimbat restaurantul în care mâncam și am cerut un meniu. Mi-era foame, cu adevărat foame. Încă simțeam sarea pe piele și am observat și părul, puținul păr care-mi mai rămăsese, plumburiu și răvășit, mi-am trecut mâna prin el, într-una din zilele astea trebuia să-l tai. Bălăceala în mare îmi făcuse poftă de mâncare, dar și faptul că de-abia gustasem micul dejun de la spital, de necomparat cu bufetul suedez de la hotel. Deși aveam suficientă energie ca să-mi continui drumul și să mă apropii de împrejurimile casei Christensen, mi-am dat seama că nu aveam pastilele cu mine și m-am întors la hotel.

La recepţie, Roberto m-a oprit cu o expresie de îngrijorare pe chip. Mi-a vorbit cu voce joasă ca să nu-l audă celălalt portar, nici clienţii sprijiniţi cu coatele pe tejghea.

— Eram îngrijorat, camerista mi-a zis că nu aţi dormit în cameră.

Era evident că din partea cuiva ca mine nu se poate aştepta decât ca, dacă nu a dormit în patul lui, să fi murit în altă parte.

— Nu s-a întâmplat nimic, am plecat într-o excursie şi m-a prins noaptea, aşa că am rămas la alt hotel. Mulţumesc pentru grijă.

Şi apoi am adăugat pe un ton confidenţial:

— E vreo noutate?

— Nu, din câte ştiu eu. Mă rog, detectivul vrea să vă vadă.

Fără să se consulte cu mine, Roberto luă telefonul, transmise că eu eram chiar în acel moment la hotel şi a închis.

— Pe detectiv îl cheamă Tony şi vă aşteaptă la bar. Aţi mâncat?

Am încuviinţat, gândindu-mă dacă trebuia sau nu să urc în cameră, să iau pastilele.

— Atunci puteţi să profitaţi ca să beţi cafea.

Mi-am scuturat pălăria pe picior, desprinzând ceva nisip de pe boruri, şi m-am îndreptat spre bar.

Roberto trebuie să fi făcut o descriere frumoasă despre persoana mea pentru că, de cum am intrat, un băiat voinic, care peste vreo doi ani va fi gras, a venit spre mine, mi-a întins mâna şi m-a condus până la o măsuţă, un gheridon, ar spune Raquel, cu o lămpiţă aprinsă, cu toate că era ziuă, dar chiar şi-aşa barul era în penumbră şi se crea o atmosferă de intimitate.

— Ne pare foarte rău pentru incidentul de ieri din camera dumneavoastră.

— Mă rog, se mai întâmplă.

Tony apucă o sticlă de bere cu mâna lui puternică. Eu am cerut o cafea, foarte bună, apropo, şi, în timp ce o savuram, Tony s-a scuzat din nou. Prea multe scuze la un loc. Purta o haină scurtă, care părea că avea să-i crape la spate când se încovoia peste gheridon.

— Practic de mult timp meseria asta, spuse Tony privindu-mă fix cu nişte ochi puţin cam bulbucaţi, şi totul are întotdeauna, şi subliniez *întotdeauna*, o explicaţie.

Am rămas pe gânduri, reflectând la această frază cu ceaşca pe buze.

— Fiule, atunci veţi putea să-mi explicaţi ce s-a întâmplat.

Cred că nu i-a plăcut că l-am numit „fiu”, nici mie nu mi-ar fi plăcut, am făcut-o dinadins, ca să verific cât era de sigur pe sine. Nu era prea sigur.

— Încă nu pot, dar voi putea, zise devenind mai solemn. O să vă avem pe aici mult timp?

— Sper că da, cel puţin, atâta timp cât vremea e frumoasă.

— Mi s-a spus că dumneavoastră credeţi că aţi fost confundat cu altcineva.

— Nu e cel mai logic? am întrebat.

— Poate, a răspuns, şi a băut o ultimă şi lungă sorbitură.

Şi eu am golit ceaşca. Ne-am ridicat.

— Să sperăm că nu se va mai repeta, spuse el.

Mi s-a părut că fraza se referea la mine şi am acceptat-o. A încercat să-şi aranjeze haina, să se mişte în a doua lui piele. Am căutat în trecutul meu pe cineva care să fi semănat cu Tony şi i-am găsit pe mai mulţi. Nu erau chiar de premiul Nobel, dar reuşeau ca, până la urmă, lumea să fie exact aşa cum o vedeau ei.

Eram aproape sigur că Tony distrusese camera, din ordinul lui Fredrik Christensen, sau că îngăduise să se întâmple asta. Era ceva în mişcarea ochilor lui care îl trăda. În drum spre ascensoare, i-am spus lui Roberto că aveam nevoie să schimb maşina, pentru că aceasta nu mai merge bine. Roberto a consimţit, cu gestul de a fi luat deja în calcul această posibilitate. Nu mă mai privea ca în prima zi, mă privea cu mai mult respect şi interes.

A trebuit să folosesc o sticlă de apă din minibar ca să iau medicamentele, ceea ce mă necăjea, pentru că în minibar totul era cu câțiva euro mai scump. Și cu fiecare euro în plus pe care îl cheltuiam ciupeam tot mai mult din moștenirea fiicei mele. Nimeni nu avea să ne recompenseze, nici pe mine, nici pe ea, pentru acest serviciu. Nimănui nu-i păsa, existau alte lucruri la care să te gândești, alți dușmani. Eu rămăsesem în urmă, în lumea mea, acolo erau sentimentele mele de ură, prietenii și dușmanii mei, și nu mă țineau nici puterile, nici mintea pentru mai mult. Și, ca să fiu sincer, era prima dată când nu așteptam nici recompensă, nici recunoștință, era prima dată când nimeni nu avea să afle dacă eșuam sau triumfam, era prima dată când părerea celorlalți mă durea în cot și mă simțeam liber.

Mi-am făcut siesta și, când m-am trezit, soarele apunea. Acum soarele apunea cu un minut mai devreme în fiecare zi, așa cum se întâmpla, mai mult sau mai puțin, și cu viața mea. Iar un minut însemna mult. Nu mi-a părut rău că am dormit mai mult decât trebuia, pentru că aveam nevoie de odihnă. Sfinte Iisuse, demult nu mă mai simțisem atât de bine! Dacă o convorbire telefonică n-ar fi fost atât de scumpă, aș fi sunat-o pe fiica mea ca să i-o spun, dar dacă suni o dată, trebuie să suni și a doua oară, iar dacă într-o bună zi n-aș mai suna-o, ea s-ar îngrijora, așa că preferam să i-o spun prin puterea gândului. Soția mea chiar ajunsese să-mi citească gândurile, mi-o dovedise de multe ori, și obișnuia să-mi spună în glumă să am grijă, să nu cumva să o înșel, nici măcar cu gândul, pentru că putea să mi-l citească pe chip, iar eu o credeam orbește. Eram convins că ochii ei negri erau în stare să pătrundă până în străfundurile minții mele.

•

Mi-a luat jumătate de oră să străbat hotelul: scara normală, scara de incendiu, terasa de pe acoperiș, ascensoare, uși de serviciu, bucătărie, restaurante, cotloane, pivnița. Îmi mai rămâneau de văzut spălătoria, toaletele de uz comun, să examinez fiecare culoar și cămara bucătăriei. Dacă oaspeții ar ști cât de deficitar era sistemul de siguranță, ar fugi mâncând pământul, în loc să-și lase aici economiile, dar așa e viața, unii știu, alții nu. Îmi voi face o schemă cât mai detaliată cu putință și îmi voi trasa un plan de fugă adaptat posibilităților mele. Nu-mi era somn, aveam atâta vitalitate încât m-am năpustit pe stradă. Era răcoare, iar haina nu mă deranja absolut deloc. Pentru o clipă am vrut să uit că eram un bătrân bolnăvicios. Aerul aducea cu sine miros de flori. Poate că era momentul ideal de a mă apropia de casa Sandrei și să verific dacă se întorsese.

Am condus încet, bucurându-mă de momentul în care coteam pe strada îngustă și mă apropiam de căsuță, dar și temându-mă că nu o voi găsi pe Sandra, temându-mă că nu voi putea schimba câteva cuvinte cu această fată care mi-ar putea fi nepoată, o nepoată trimisă pentru a-i putea dărui numai lucrurile bune pe care mi le oferise viața. Dintre toate persoanele pe care le-am cunoscut de când am sosit aici, doar ea mă făcea să simt că mai aveam ceva vreme de trăit, că ar mai fi viață după Fredrik și Karin. Drumul era aproape întunecat și nici măcar căsuța nu avea luminile de pe verandă aprinse. O fată în starea ei… speram să nu i se fi întâmplat nimic. Din ultima noastră conversație dedusesem că nu avea prieteni pe aici, totuși e bine cunoscut felul de a fi al tinerilor, ei își fac imediat prieteni. În timp ce mă gândeam la astfel de lucruri, am rămas distrat lângă grilaj, fără să mă mișc, așteptând poate ca dintr-odată să se aprindă toate luminile, când am auzit pe cineva în spatele meu, cred că am simțit și o mână pe brațul meu și am tresărit, deși m-am străduit să nu se observe.

— Dumneavoastră sunteți? zise Sandra.

Sandra, Sandra. Sosise. Era aici.

— Mă bucur să te văd, am spus, străduindu-mă să-mi ascund bucuria.

Nu o vedeam atât pe Sandra, cât umbrele ei. Părul, brațele, umbrele unor piscuri căzând pe umbra pantalonilor.

— Scuză-mă că am venit la ora asta, dar până acum nu am reușit să vorbesc cu soția mea. Sper că nu te-am speriat.

Sandra a râs.

— Nu sunt fricoasă. Am fost pusă în nişte situaţii mai grele decât aceasta.

A râs din nou, deşi nu părea a fi o fată care să-şi exprime veselia râzând. Cred că a făcut asta pentru mine, ca să mă simt în largul meu.

— Intraţi, nu staţi acolo, a spus în timp ce deschidea grilajul.

Apoi a deschis uşa casei. Am aşteptat, dând o tură prin mica grădină, inspirând mirosul ei şi, dintr-odată, s-a aprins lumina pe verandă, iar eu am văzut plantele în întregime. Sandra a ieşit şi s-a tolănit într-un hamac.

— Voiam să vă ofer o bere, dar nu am. Nu am avut timp să mă duc la supermarket.

— Stai liniştită, prefer să nu beau alcool.

— Nici eu, de când cu sarcina, nu beau şi nici nu fumez, şi nu mi-e deloc bine, îmi doresc să-mi reiau proastele obiceiuri.

Era o fată credulă, credea în dreptul ei de a exista pe lume fără să i se întâmple nimic rău, fără să fie agresată şi fără ca nimeni să profite de ea. Cu siguranţă, nu îi trecea prin minte că lucrurile ar putea fi altfel. M-am aşezat într-un alt hamac fără să mă întind.

— Ei bine… am venit în legătură cu închirierea casei, am putea să aşteptăm până la vara viitoare, dacă sora ta e de acord.

— O să vorbesc cu ea, dar nu chiar acum. În momentul ăsta nu vreau să mă împovărez. Nu aş suporta să mă întrebe dacă m-am gândit ce o să fac cu viaţa mea.

— Ia-ţi cât timp ai nevoie, nu e nicio grabă. Apropo, au apărut prietenii tăi, bătrânii străini?

Sandra se ridică în capul oaselor.

— Da, chiar acum vin de la ei de acasă. Fred tocmai a plecat într-o călătorie şi ea are nevoie de cineva care să o ajute, iar eu nu am nimic de făcut. Casa aia chiar că v-ar plăcea. Ce mai grădină! Piscină, grătar în aer liber, foişor, pomi fructiferi. Trei etaje, pivniţă, seră.

— Prea mare pentru noi. Prea multe cheltuieli de întreţinere. Or fi având mulţi angajaţi.

— Nu vă lăsaţi înşelat. Un grădinar şi o menajeră plătiţi cu ora.

— Şi au prieteni? Pensionarii ăştia din epoca de aur au legături doar cu alţii la fel ca ei.

— Da, cred că da, dar mai vin şi tineri pe acolo. Cel puţin doi spanioli îşi fac apariţia din când în când şi vorbesc cu Fred. Karin mă învaţă să croşetez, este foarte plăcută, foarte înţelegătoare, îşi face griji pentru mine.

— E ciudat, am spus, că se pot înţelege două persoane atât de îndepărtate ca vârstă.

— Nu ştiu de ce, cu toţii suntem mai mult sau mai puţin egali.

Cum ar fi arătat acum Sandra dacă ar fi fost o victimă a lui Fredrik şi Karin? Îmi părea bine că sufletul ei nu avusese de-a face cu nimic asemănător, că era generoasă şi că deschidea uşa casei sale unui necunoscut ca mine, mă bucuram că răutatea nu o atinsese.

— Mâine trebuie să mă duc la supermarket, vrei să-ţi cumpăr ceva şi să-ţi aduc? am întrebat-o. În starea ta, nu ar trebui să cari pungi, nici greutăţi.

— Nu vă faceţi griji, mai mult ca sigur mă voi întoarce în scurt timp la Villa Sol, iar mâine îmi voi petrece toată ziua bălăcindu-mă în piscină. Dacă îmi daţi un număr de telefon, o să vă sun după ce vorbesc cu sora mea.

I-am dat numărul de telefon de la hotel şi numărul apartamentului. Cumva riscam să le vorbească despre mine celor doi Christensen, dar, pe de altă parte, întâlnirile noastre nu erau foarte relevante pentru a fi povestite.

— Uneori, oamenii nu sunt ceea ce par, i-am zis într-o încercare disperată ca ea să-mi citească gândurile, aşa cum ar fi făcut Raquel.

— Acum o să-mi spuneţi că dumneavoastră sunteţi un satir sau ceva de genul ăsta.

Am zâmbit cu jumătate de gură.

— S-ar putea, am spus. Nu ştii niciodată unde e pericolul până nu-l descoperi.

Sandra îşi luă rămas-bun de la mine, făcându-mi semn cu mâna şi intră în casă căscând. Purta nişte pantaloni largi de mătase şi sandale cu barete. Sandra nu ştia în ce se băga, nici eu, şi asta mă îngrijora. Nu luasem în calcul că voi da de cineva care să aibă nevoie de protecţie.

Raquel s-ar fi supărat. Nu, s-ar fi înfuriat. Mi-ar fi spus că atitudinea mea era mişelească şi să o las în pace pe fata asta, să nu o implic, că ea nu avea de ce să fie încă o victimă. Dar nu e aşa de uşor, Raquel, ei sunt cei care au luat-o pe terenul lor, nu eu am vârât-o acolo, ei au făcut asta şi ea s-a lăsat condusă ca un miel. Deşi era adevărat că, dacă nu afla nimic, dacă nu băga de seamă cu ce fel de oameni avea de-a face, pericolul avea să fie infim. Atâta timp cât Sandra avea să-i vadă pe Fredrik şi pe Karin în afara infernului, aveau să i se pară îngeri, şi nu demoni. Şi poate că îngerii nu existau, nu exista binele absolut, dar puteam să garantez că exista într-adevăr răul absolut.

3. Veninul îndoielii

Sandra

A trebuit să o duc pe Karin cu jeepul la sala de gimnastică. Îi spunem sală de gimnastică pentru a nu-l numi centru de recuperare. Sala de gimnastică se afla în centrul localităţii, pe strada principală, unde era imposibil să parchezi, aşa că o lăsam la intrare şi plecam să caut un loc şi să dau o raită. După o oră mă întorceam să o iau, întrebându-mă cât aveau să mă plătească pentru asta şi mă gândeam, de asemenea, că Fred se simţea cumva uşurat luându-şi de pe umeri aceste obligaţii. În afară de sala de gimnastică, mai erau şi controalele medicale, şi cumpărăturile de la supermarket. Îi plăceau şi pieţele volante, să caute vechituri, să meargă la coafor şi să se plimbe pe malul mării sau pe Paseo Marítimo, dacă nu se putea pe plajă. Îi plăcea să pălăvrăgească despre copilăria ei la ferma norvegiană, despre frumuseţea neasemuită a mamei ei, despre frumuseţea bărbătească a tatălui ei şi despre cea a fraţilor ei şi chiar despre propria frumuseţe. Despre frumuseţea somonului pe care îl mâncau, de obicei, la cină şi frumuseţea luminilor în mijlocul nopţii. Când obosea, mă întreba despre viaţa mea, pentru că nu suporta tăcerea. Şi eu i-am căzut în gheare, în timpul acelor zile cât am stat la ea acasă mă obişnuisem încet-încet cu ea şi Karin nu trebuia să facă nimic deosebit pentru ca singurul meu obiectiv să fie acela de a o mulţumi pe ea.

Şi anume, ce avea chef să vadă azi. Am lăsat-o la intrarea în sala de gimnastică, am demarat şi, ajungând la colţul străzii, un bărbat m-a salutat scoţându-şi pălăria. L-am recunoscut pe Julián, cel care voia să închirieze casa surorii mele. L-am salutat făcându-i semn cu mâna şi el s-a apropiat de jeep.

— Pot să urc? a zis deschizând portiera.

M-a întrebat dacă voiam să beau un shake. Descoperise un loc în Faro unde erau preparate din fructe naturale. Ce părere aveam? Riscam să mă duc cu el? I-am spus că fix într-o oră trebuia să fiu înapoi, şi de îndată ce am zis asta, mi s-a părut ciudat, de parcă n-aş fi fost eu însămi, eu care ajungeam târziu peste tot. În acel moment mi-am dat seama că nu aş suporta privirea lui Karin reproşându-mi că o făcusem să aştepte.

•

Am pornit la drum fără să bănuiesc că, din acel moment, Villa Sol nu avea să mai fie aceeaşi, de parcă s-ar fi tras cortina la teatru şi, în sfârşit, exista o poveste. Nu am înţeles dintr-odată, la început nu am vrut să înţeleg, m-am speriat. Julián avea o expresie gravă. Era încruntat, avea privirea tristă. A scos o tăietură de ziar din buzunar, poate că era anunţul vreunei alte case de vânzare.

— Şi soţia dumneavoastră? Nu o văd niciodată, am întrebat simţind că în aer plutea puţină încordare sau ceva neplăcut.

— Soţia mea a murit, nu a fost niciodată aici.

În acel moment m-am gândit că, de îndată ce aveam să coborâm din maşină, aveam să scap de el de pe capul meu cu un şut în fund. M-am gândit că dintr-o singură lovitură puternică aş putea să-l trântesc la pământ şi că i-ar lua atât de mult să se ridice, încât, între timp, aş putea să parcurg mai mulţi kilometri.

— Îmi pare rău că te-am minţit, a spus, dar a fost mai bine aşa.

— Nu te înţeleg, i-am zis simţindu-i privirea şi tutuindu-l, aşa cum făcea şi el cu mine. Eu nu-mi îndepărtam privirea de la şosea.

— Niciodată nu te-aş fi amestecat în asta, ţi-o jur, problema e că atunci când te-am cunoscut erai

deja implicată.

Implicată? În ce puteam fi eu implicată, eu care îmi petreceam viaţa printre plantele din grădină sau printre bătrâni?

— Cred că este de datoria mea să-ţi spun care este situaţia ta reală.

Nu-mi plăcea deloc că cineva încerca să mă manipuleze sau să se joace cu mine, de aceea am ridicat vocea mai mult decât se cuvenea.

— Ştiu deja care este situaţia mea!

— Nu, nu ştii, a zis el în timp ce eu parcam.

Cu foaia de ziar în mână, m-a condus până la o bancă de piatră de unde se vedea marea.

— Cum se poartă cu tine Fredrik şi Karin?

— Fred şi Karin?

— Cuplul de bătrâni norvegieni.

Nu aveam nici cea mai mică idee spre ce se îndreptau lucrurile când i-am răspuns că bine, că erau afectuoşi, că ştiau să-mi respecte spaţiul intim şi eu, pe-al lor. Chestia cu spaţiul l-a făcut să zâmbească vag. Nu mi-a plăcut că râdea de ceva ce spuneam eu, m-a indispus.

— Nu voiam să fiu nevoit să-ţi arăt asta, a spus punându-mi în faţă foaia de ziar.

Pe foaie era o fotografie, poza unui cuplu. La început doar asta am văzut, pentru că rămăsesem agăţată de zâmbetul ironic şi nu mă interesa nimic altceva.

— Uită-te bine la ea, te rog, nu îi recunoşti?

— Nu ştiu ce e aşa de comic în faptul că am spus că îmi respectă spaţiul.

— Pentru că este un clişeu, nu ţi se potriveşte.

Am luat foaia şi m-am uitat cu atenţie la poză. Erau… erau Fred şi Karin. M-am concentrat, ca să o privesc mai bine.

— Da, ei sunt, a zis Julián. Nazişti, criminali periculoşi. Fredrik Christensen a exterminat sute de evrei, înţelegi ce-ţi spun?

Am rămas perplexă. Nu ştiam ce să cred.

— Eşti sigur?

— Am venit după el. Nu vreau să plece pe lumea cealaltă fără să-şi recunoască vina, fără să plătească într-un fel. Poate că sunt singurul care mai trăieşte în momentul ăsta.

— De ce îmi spui mie astea? De ce nu i le spui poliţiei?

— Când am ajuns aici chiar la asta m-am gândit, să fac publică această chestiune, să le amărăsc viaţa, dar asta ar fi o răzbunare prea simplă, acum cred că ei mă pot conduce şi la alţi oameni. Tu intri şi ieşi din casa lor, nu se tem de tine. Dacă n-ai fi însărcinată, dacă nu mi-ai putea fi nepoată şi dacă nu m-aş simţi ca un ticălos cerându-ţi asta, te-aş ruga să-mi povesteşti ce ai văzut acolo.

— Nu am văzut nimic deosebit şi, în plus… sunt prietenii mei.

— Prietenii tăi? Ţi-am mai spus că nu vreau să fii expusă pericolului, dar scoate-ţi asta din minte, ei nu sunt prietenii nimănui, sunt vampiri care se hrănesc cu sângele celorlalţi, iar sângele tău le place foarte mult, le inoculează viaţă. Ai grijă!

Nu am băut shake-ul. Julián ştia foarte bine unde să ne aşezăm să-mi vorbească pentru a nu fi văzuţi de nimeni. Păream perechea tipică de tânără şi bătrân pe jumătate ascunşi printre copaci. Aveam deja numărul de telefon de la hotelul Costa Azul, unde era cazat, în caz că voiam să iau legătura cu el, dar mi-a spus că sub nicio formă să nu mă duc acolo personal, pentru că era supravegheat şi aş fi fost în pericol. Cel mai înţelept era să dispar din viaţa familiei Christensen şi chiar şi din a lui şi să mă întorc la viaţa mea dintotdeauna. M-a rugat frumos să nu mă las pradă tentaţiei de a le povesti ceva prietenilor mei nazişti, să-mi ţin în frâu dorinţa de a le spune ceva, pentru că mai apoi avea să-mi pară bine.

— Ia, a zis întinzându-mi pagina din ziar, priveşte-i cu atenţie.

Am îndoit-o și am băgat-o în buzunar.

Ce știam eu despre Julián? Nu știam absolut nimic. Apăruse într-o zi la mine acasă, iar acum îmi spunea aceste chestii ciudate. Puteam să cred, pentru că naziștii existaseră și toată lumea știa că există neonaziști, înnebuniți după svastică și chestii de-astea, dar Fred și Karin? Îi cunoșteam, Karin îmi punea o pernă la spate când mă așezam în fotoliul meu preferat. Era înalt, avea căști mari de pus pe urechi și scăunel pentru odihna picioarelor. Respectau poziția fotoliului lângă șemineu, care încă nu se aprindea, dar care, atunci când ardea, era foarte plăcut. Fred nu vorbea mult, când era acasă se mulțumea să plece și să ne cumpere prăjituri, să ne servească ceaiul, Karin era cea care ducea greul grupului. Ea mă învăța să croșetez și Fred primea când și când vreun musafir și petreceau o vreme vorbind. Și ce era atât de deosebit în asta?

Julián îmi inoculase veninul îndoielii. Tocmai îmi povestise lucruri îngrozitoare despre prietenii mei. Îmi povestise că infirmiera Karin era o criminală fără scrupule, că ajutase la omorârea a sute de oameni pentru a prospera alături de soțul ei, decorat de însuși Führer. „Știi pe câți trebuie să-i omori ca să fii demn de o cruce de aur?” Mă obligase să mă îndoiesc de Fred și de Karin și chiar și de el însuși. Nu mai era bătrânul cumsecade cu pălărie albă care vorbea mereu de soția lui, acum nu știam cine era. E posibil ca soția lui să fi existat sau nu. E posibil ca nici măcar să nu fie interesat de închirierea casei. Nu-mi plăcea că se jucase cu mine. Cel puțin norvegienii nu mă mințiseră, poate că nu-mi spuseseră adevărul, era adevărat că nu-mi povestiseră viața lor, ceea ce, fiind vorba despre persoane de optzeci și ceva de ani, nu era normal, dar la ora actuală informațiile pe care le aveam despre ei erau ceea ce văzusem și auzisem și propriile mele concluzii.

Am hotărât să nu mă cert cu el. Cel mai înțelept era să nu întreb și să nu vreau să știu mai mult. Cel mai bine ar fi să nu îl părăsesc pe acest bărbat ciudat aici și să-l duc în sat, iar după aceea să mă întorc la Karin.

Și dacă era adevărat? Chiar dacă apoi m-aș hotărî să-i abandonez, trebuia să mă mai întorc o dată. Ar părea foarte ciudat să nu fac asta și să las acolo puținele haine pe care le adusesem cu mine și pastilele de calciu, cremele antirid și toate celelalte lucruri. Ei și-ar face griji și ar coborî să mă caute, și-ar pune multe întrebări, iar situația ar merge din rău în mai rău. Nici eu n-aș fi mulțumită, nici măcar n-aș putea să dorm bine în noaptea asta. Și, de asemenea, dacă e să fiu sinceră, trebuie să recunosc că mă împingea curiozitatea. Dacă acum mă retrăgeam din toate astea, așa cum îmi propunea Julián, dacă nu aș mai urca la Villa Sol și aș dispărea, aș regreta că nu am rămas fără să aflu ceva. Viața sau destinul mă adusese până la această șosea plină de curbe și era mai puțin complicat să merg înainte decât să fac stânga-mprejur și să mă întorc.

Așa cum mă temeam, când am ajuns la sala de gimnastică, Karin mă aștepta îmbufnată.

Mi-am cerut scuze spunându-i că rămăsesem fără motorină și când am ajuns la Villa Sol, am urcat în cameră și am pus bine tăietura din ziar pe fundul pungii în care îmi adusesem hainele.

Julián

Am fost foarte stângaci cu Sandra, am speriat-o, dar cândva tot trebuia să-i deschid ochii, am ocolit subiectul prea mult, nu puteam să stau și să aștept ca, la un moment dat, una dintre tinerele bestii ale lui Fredrik să-mi dea o lovitură la vreun colț de stradă și atunci ea să nu ajungă să știe pe ce mâini se află. Nu era timp de pierdut. Pe de o parte, Sandra s-ar fi expus mai puțin pericolului neștiind, dar pe de alta, nici n-ar fi știut împotriva cui trebuia să se apere. Încă mai avea timp să fugă și să lase toate astea în urmă, și să-și amintească de ele ca de unul dintre cele mai ciudate lucruri care i s-au întâmplat în viață. Poate că aveau să-i folosească pentru a judeca la adevărata valoare ceea ce abandonase pentru a veni aici.

Din contră, eu alesesem deja. Aveam să continui până la final, probabil al meu, dar nu aveau să mă dea la o parte de bunăvoie. Într-adevăr, mă îngrijora mult suma mare de bani pe care o cheltuiam, bani pe care îi păstram nu atât pentru a-mi duce bătrâneţile, cât pentru fiica mea. Nici soţia mea nu ar fi văzut asta cu ochi buni. Avusesem doar o fată şi Raquel spunea că, dacă tot n-o mai puteam feri de neplăcerile şi supărările vieţii, măcar să nu aibă prea multe probleme cu banii. Iar eu îi cheltuiam pentru o nevoie sau un capriciu, depinde cum este privită problema.

Chiar şi schimbând maşina închiriată a trebuit să fac o cheltuială în plus. Când mi-au dat-o pe cea nouă, am pornit din nou pe urmele lui Fredrik cu o oarecare linişte, cel puţin până aveau să mă descopere iar.

L-am urmărit comod până în parcarea de la Nordic Club, plină de maşini sclipitoare de nivel înalt. Era a doua oară când îi trecea pragul. Mi-am lăsat maşina într-un loc discret şi, de îndată ce am văzut că Fredrik intrase deja, am mers în urma lui. Îmi dădusem jos haina şi învelisem cu ea binoclul, dar mi-am lăsat pălăria pe cap, ceea ce îmi oferea un aer convenabil de străin. Luasem în calcul faptul că portarul avea să strige să mă opresc şi, înainte de a începe să vorbească, i-am spus că veneam cu Fredrik.

— Parcam maşina, am zis, ca o explicaţie.

M-a luat drept şoferul sau prietenul lui, chestia e că m-a lăsat să intru cu toată naturaleţea. Într-un loc s-a ivit capul lui Fredrik şi am început să-l caut, dar picioarele lui lungi, pe care le mişca de parcă îl frigeau tălpile, ridicând în acelaşi timp umerii la fiecare pas, îl îndepărtaseră de raza mea vizuală. Mi-am vârât capul prin diferite saloane şi într-unul dintre ele l-am văzut vorbind cu un individ care probabil că fusese foarte viguros şi care acum era gras. Avea ochii deschişi la culoare şi o guşă zdravănă şi încă i se observa o lovitură de sabie pe faţă. Ar putea fi foarte bine Otto Wagner, fondatorul organizaţiei Odessa, inginer, scriitor şi încă alte câteva profesii, un ticălos fără astâmpăr şi cu o sănătate aparent bună, care cu siguranţă că nu se mulţumea să joace golf. M-am sprijinit de perete ca să mă liniştesc. Eram emoţionat şi trist, deşi în starea mea emoţia era mai puţin indicată decât tristeţea. Şi, după cinci minute, pentru că am respirat adânc de câteva ori, am reuşit să rămân doar cu tristeţea. Mă apăsa faptul că aceşti monştri se bucurau de viaţă aşa cum niciodată nu a ajuns să se bucure de ea nici Salva, nici eu, nici Raquel, oricât de mult ar fi încercat, nici măcar fiica mea. Mă apăsa trufia lor şi cheful lor de viaţă şi de a se simţi bine.

I-am văzut urcându-se într-o maşinuţă şi îndepărtându-se pe pajişte. Nordic Club era o minunăţie: pavilioane răcoroase cu minunate scaune de răchită, terenuri de tenis, paddle, o piscină acoperită şi alta de vară, restaurant, salon de tip pub, sală de biliard, o bibliotecă în care găseai de toate, iar în capăt, delicatele valuri verzi ale câmpului de golf. M-am întrebat de câtă apă o fi nevoie ca să uzi toată acea suprafaţă. Dar ce mai conta, ceea ce conta era ca uriaşul Fredrik şi prietenii lui să facă puţină mişcare.

La ce gaură or fi? Pentru mine acest sport era ceva foarte străin. M-am sprijinit de un copac, cel mai îndepărtat cu putinţă de câmpul vizual al teraselor de la club, şi mi-am agăţat de gât binoclul. Am inspectat puţin zona intermediară şi am dat peste un grup de octogenari, printre care se aflau Fredrik şi Otto, care stăteau de vorbă sprijiniţi de crose. Erau pe-acolo şi vreo câţiva tineri. Cei doi se comportau ca nişte bărbaţi de şaptezeci de ani, era incredibil. Poate faptul că se simţeau superiori celorlalţi le dădea atâta energie. Mi-am luat binoclul de la ochi gândindu-mă la asta, când am observat o oarecare agitaţie. Am privit din nou prin binoclu şi am văzut cum unul dintre ei, care nu era nici Otto, nici Fredrik, era întins pe gazon. Unul dintre tineri vorbea la telefonul mobil şi după câteva minute fu adus de o maşinuţă un bărbat cu o trusă medicală, alţii veneau în urma lui în fugă. Mi-am vârât binoclul în haină, în ciuda faptului că nimeni nu era atent la mine. La urma urmelor, vârsta nu ţi-o alegi, m-am gândit. S-a auzit o ambulanţă. Ăsta a făcut infarct, m-am gândit.

Saloanele de la Nordic Club se însufleţiră la auzul veştii. În sfârşit, o noutate în zilele sufocante de

pe terenul de golf. Judecând după zarva și comentariile care se făceau, părea că murise. Vestea s-a răspândit cu viteza vântului și am văzut din mașină cum îl băgau pe acel om, oricine o fi fost el, devenit cadavru, în ambulanță, pe jumătate acoperit și cu mască de oxigen, pentru a nu-i alarma pe asociații clubului, deși, în fond, aceștia ar fi fost decepționați ca, după toate astea, să nu se fi întâmplat nimic, în felul acesta ar avea ce comenta timp de mai multe zile. Dar pe mine nu mă impresiona: când ai văzut atâția morți, îi recunoști dintr-o privire.

Au plecat toți cât au putut de repede. Pe Fredrik părea că-l ard tălpile picioarelor mai mult ca oricând, mai degrabă sărea decât alerga spre un Mercedes dintre cele care apar în cataloagele distribuite împreună cu ziarele.

L-am urmărit de la distanță pe presupusul Otto prin curbele îndrăcite care coborau la Tosalet. Străbătea același drum ca prietenul său Fredrik, dar nu a rămas la Villa Sol, ci la vreo trei sute de metri a pătruns într-o vilă cu numărul 50. Fredrik mă dusese până la Otto, și Otto mă va duce la altcineva. Erau cu toții uniți printr-un pact de sânge.

Sandra

Fred m-a plătit mai mult decât mă așteptam ca să-i țin companie lui Karin, ca să o duc la sala de gimnastică și să fac o mie și unu de comisioane. Poate că Fred înțelegea că mă simțeam prea legată de mâini și de picioare pentru că lui Karin îi plăcea foarte mult să iasă din casă și să meargă după orice lucru, iar încetineala ei de a urca și de a coborî din mașină și mersul ei greoi în cele din urmă mă enervau. Dar nu ajungeam niciodată la limită, deoarece Karin era o foarte bună observatoare și imediat își dădea seama când aveam nervii întinși la maximum, și atunci slăbea coarda, mă lăsa în voia mea și puteam să plec în weekend la casa de jos și să respir. Nu era rău, strângând tot ce câștigam, îmi cumpăram libertatea viitoare.

Din ce mi-a dat Fredrik am pus deoparte ceva bani pentru niște gheme din bumbac de culoarea perlei și niște andrele noi, ca să încep cel de-al doilea pulover. Aveam să-l păstrez pe primul ca amintire, pentru că îmi fusese de folos ca să greșesc și să învăț, dar cel pe care îl va purta fiul meu va fi acesta din urmă, la care voi lucra cu toată grija din lume. Când voi ajunge la răscroială, inevitabil va trebui să o întreb pe Karin. Restul îl voi face singură.

Așa că, după ce am mâncat, în timp ce Fred și Karin se îmbrăcau ca să se ducă la înmormântarea unui prieten de-ai lor, la ora la care în alte zile Karin își făcea siesta pe canapea, învelită cu o pătură și cu televizorul aprins, căci televizorul era pentru ea ca un drog, am scos ghemul și andrelele dintr-o sacoșă de catifea mov, pe care mi-o dăruise Karin special pentru a le ține în ea, și m-am pus să croșetez încetișor, până când, după vreun sfert de oră, au început să-mi iasă gânduri din cap, ca dintr-un furnicar. Veneau unul după altul, apăreau și dispăreau, mai puțin chestia referitoare la uniformă și la tăietura din ziar pe care mi-o dăduse Julián. După spusele lui Julián, erau naziști, ceea ce coincidea cu uniforma de ofițer SS cu care îl văzusem îmbrăcat pe Fred în noaptea aceea când se întorsese de la petrecerea dată acasă la Otto și Alice. Uniforma, o uniformă pentru talia uriașă a lui Fred, oare era închiriată sau era a lui? Dacă Julián avea dreptate, probabil că o ținea ascunsă pe undeva. Deși, dacă uitam de bănuielile lui, puteam să cred și că oamenii au unele fantezii dintre cele mai ciudate, iar în cazul ăsta, puteau să nu aibă nimic de-a face cu ceea ce însemna acea uniformă. Gândindu-mă la cei care se excitau sexual costumându-se în personaje de desene animate, poate că și Fred avea o justificare, poate că era modul lui de a se stimula cu Karin. Dar de ce voiam să mă păcălesc singură? Fred în uniformă era un adevărat nazist. Chestia e că fără uniformă, cu îmbrăcăminte normală, eu nu știam cum arăta un nazist, prin ce se deosebea. Nu se deosebea defel de ceilalți. Eu nu observasem nimic deosebit.

Şi ce-mi păsa mie? Da, da îmi păsa sau eram curioasă, nu ştiu. Cert e că am lăsat andrelele în sacoşa de catifea şi am pornit în aventură, cotrobăind prin casă. Până atunci nu fusesem niciodată tentată în mod serios să iscodesc. Într-un fel, mă întorceam la copilărie, pe vremea când era atât de plăcut să deschid sertare şi să cercetez ce era înăuntru, fără ca nimeni să ştie ce vedeam. Deşi acum plăcerea se amesteca cu precauţia.

Casa avea două etaje, o pivniţă, o seră, o debara, un garaj şi, la cel mai înalt nivel, o mansardă, fără scară şi fără vreun alt tip de acces. Normal, căci pentru ei era spaţiu de prisos. Prin camere erau împrăştiate cufere şi vechi lăzi mari, foarte frumoase, unde se păstrau vara pilotele voluminoase şi covoarele, şi dulapuri. Când o să fiu bătrână şi nu o să mai pot să mă plimb toată ziua de colo-colo, aş vrea să am şi eu o casă foarte mare, ca asta, să trec dintr-o cameră în alta fără să mă plictisesc. Karin trebuia să urce cu greu la etaj, ţinându-se de ornamentata bară de mahon. Cu siguranţă, atunci când s-au instalat aici, nu-şi putea imagina că va sfârşi aşa. Şi poate că încă nu se întâmplase ce era mai rău. Aşa că încerca să rămână la parter până la ora de culcare, iar jos au apărut tot mai multe vechituri de-ale ei, care trebuiau să fie sus, dar pe care le lăsa aici pentru a nu mai fi nevoită să urce după ele sau să mă trimită pe mine să i le aduc. I-am spus că, pentru a nu mai fi atâtea lucruri prin mijlocul camerei, pantofi, rochii, vreun pulover, o haină, le voi păstra într-un cufăr în salonul-bibliotecă, dar ea mi-a zis că nici să nu-mi treacă prin cap, pentru că în salonul-bibliotecă nu putea să intre decât Fred. El era foarte tipicar când venea vorba despre hârtiile şi cărţile lui şi îşi ieşea din minţi dacă cineva îi atingea lucrurile. Din acest motiv, uşa aceea era închisă cu cheia, ca să nu intre cineva din neatenţie şi ca să se evite asemenea neplăceri. Cu toate acestea, când trebuiau să-l aştepte cunoscuţii lui, Martín, Ţiparul sau Otto, le permitea să stea acolo singuri, ceea ce, dacă mă gândesc bine, nu mă privea şi am tăcut. Era evident că uşa aceea era închisă doar pentru mine.

Am urcat la camerele de la etaj făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă, deşi nu mai era nimeni în casă, în afară de mine. Se auzea doar tic-tacul unui ceas vechi din porţelan, care probabil că era foarte valoros şi, în mod normal, s-ar fi auzit şi sforăiturile lui Karin. Obişnuia să doarmă trei sferturi de oră, sforăind îngrozitor. Uşile nu mai fuseseră unse de o mie de ani şi toate scârţâiau. După spusele lui Karin, funcţionau ca alarmă în cazul vreunui intrus. Şi uşile de la şifoniere scârţâiau. Le-am deschis şi am rămas cu gura căscată în faţa minunatelor rochii de seară ale lui Karin. Nu era numai cea albă pe care o purtase la petrecerea dată de Otto şi Alice. Erau cel puţin o sută, învelite în pânză. Cu siguranţă că fiecare costa o avere. Nu am putut să văd decât câteva, ridicând puţin husele din pânză. Încastrat în peretele dulapului era un seif, unde cu siguranţă păstrau bijuteriile, căci la aceste rochii trebuia să poarte bijuterii la fel de valoroase. Apoi am deschis cealaltă uşă a şifonierului, care-i aparţinea lui Fred. Era şi mai multă ordine decât în partea lui Karin. Învelitorile erau transparente şi înăuntru nu exista nicio uniformă. Am rămas o clipă uluită de perfecţiunea cu care erau aranjate cravatele, batistele, şosetele. Am închis şifonierul şi m-am uitat în cufărul lăcuit de la picioarele patului şi, după cum mi-am închipuit, în el era o pilotă. Am ieşit şi am închis din nou uşa, cu senzaţia că lăsasem urme peste tot, o impresie absurdă, creată de o frică nejustificată.

Am trecut şi în camera de oaspeţi şi m-am uitat în sertarele comodei şi în şifonier. Şi mi-am vârât nasul şi în cele trei dormitoare care mai rămăseseră necercetate. În capătul culoarului am văzut încă o uşă închisă cu cheie. Erau multe locuri unde putea fi ascunsă uniforma de nazist, dar exista şi posibilitatea să fi fost închiriată şi restituită apoi. Nu mi-am dat seama cât timp trecuse de când mă tot fâţâiam de colo-colo, deschizând şi închizând şifoniere, până când am auzit poarta de la stradă şi paşii mari ai lui Fred urcând scara.

•

L-am întrebat despre înmormântare şi el se interesă dacă se întâmplase ceva în lipsa lor. I-am răspuns că nu şi mi-am dat seama că ar fi vrut să ştie ce făceam eu acolo sus, aşa că i-am spus că mă trântisem în patul meu, să mă odihnesc, şi că acum mă simţeam buimacă şi că plecam să dau o tură cu

motocicleta ca să-mi limpezesc mintea.

Am coborât în sat şi m-am dus până la hotelul unde era cazat Julián. Îmi aminteam că-mi spusese să nu mă duc pe acolo, dar nu luam niciodată în serios chestiile astea, mi se păreau exagerate, aşa că am parcat un moment, i-am scris un bilet zicându-i că-l aştept a doua zi la ora patru la Faro, am intrat în hol, m-am prefăcut că mă uit pe un ziar, m-am furişat până la lifturi, am ajuns în dreptul camerei lui şi i-am vârât bileţelul pe sub uşă. Am ieşit la fel cum am intrat, încercând să nu mă vadă nimeni, deşi nu ştiam dacă reuşisem.

Julián

A doua zi după întâmplarea de la Nordic Club a avut loc înmormântarea. Era nici mai mult, nici mai puţin decât cea a lui Anton Wolf, comandantul unui batalion al trupelor Waffen-SS, celebru prin faptul că participase la omorârea a patru sute de civili dintr-un sat italian, majoritatea femei şi copii. Cu siguranţă, Salva îl localizase, dar eu nu fusesem în stare să-l văd, încă o dată îmi scăpa printre degete unul dintre ei, chiar dacă se ducea pe lumea cealaltă. Îl avusesem în faţa binoclului şi nu îl recunoscusem, simţind că, de fapt, uit mai mult decât îmi închipuiam. Eram atât de preocupat de ce făceau Fred şi Otto, încât Anton Wolf a trecut pe lângă mine fără să-l observ. Reuşise să scape. A fost înmormântat în faţa mării.

În ciuda ororii pe care a creat-o cât a trăit, înmormântarea lui a fost înconjurată de frumuseţe, ce bine că nu a putut să se bucure de ea! Soţia lui, Elfe, plângea încetişor şi liniştit între Karin şi Alice, ale căror feţe exprimau dorinţa ca acel moment să se termine mai repede. Aşadar, de ce plângea Elfe? Da, Elfe, şi voi muriţi, nu v-a folosit la nimic atâta cruzime, la urma urmei, viaţa a trecut tot cât ai clipi. Nici măcar nu-ţi mai aduci bine aminte atrocităţile pe care le-aţi comis. Îţi aminteşti cum trebuia să ne săpăm propria groapă? Tu nu ştiai nimic? Ba da, ştiai, şi nu regreţi, pentru că vă imaginaţi că aveţi dreptul. Şi tu vei muri, Elfe, nimeni şi nimic nu va putea evita asta.

M-am gândit la asta din tot sufletul, pentru ca gândul meu să-i străbată toţi neuronii pe care ar trebui să-i străbată până când avea să înţeleagă. Şi atunci, atrasă de forţa mea, a privit în direcţia în care mă aflam, dar nu putea să mă vadă pentru că mă ascundeam în spatele pietrei funerare a unui copil de opt ani cu un înger impresionant sculptat în marmură şi a început să plângă din ce în ce mai tare, spre neplăcerea fraţilor ei arieni, mai ales când s-a apropiat de grup un bătrân înalt, foarte asemănător cu Fredrik, deşi cu mai multă carne pe el, şi care mergea puţin aplecat, de parcă în cap ar fi avut motorul trupului său. Aş fi jurat că era Aribert Heim, Măcelarul din Mauthausen, acelaşi care îl însoţea în supermarket în ziua în care l-am speriat pe Fredrik, dar atunci nu mi-a trecut prin minte să mă gândesc că acel bărbat atât de gras, necioplit şi neîngrijit, cu aspect aproape murdar, ar fi slăbănogul şi fandositul Heim de altădată. Lăsa impresia că lângă gură avea faimoasa literă „v”. Ce păcat, Salva, că nu poţi împărtăşi acest moment cu mine şi că nu ne putem gândi împreună ce să facem cu ei! Toţi îl salutară pe Doctorul Moarte cu respect, acel tip de respect care ascunde şi puţină scârbă. Doi dintre cei prezenţi au luat-o pe Elfe de acolo, iar ceilalţi s-au întors la caleştile lor.

Nu mai aveam nimic de făcut acolo, aşa că am luat cel mai frumos buchet de flori de pe mormântul lui Wolf, i l-am pus copilului de opt ani şi am plecat. În spate rămânea îngerul cu aripile mari şi în faţă, o mare cenuşie, cu forma arcului cimitirului. Şi pe stradă în sus, Heim mergând cu greu spre sat. La asta chiar nu mă aşteptam. Mi-am înfipt unghiile în mână ca să nu-mi bată inima mai mult decât trebuia. Îl urmăream pe un posibil Heim. Şi de ce nu? Ce se ştia de locul în care se afla el? Nu exista certitudinea că murise sau nu. Se presupunea că trăia în Chile, protejat de Waltraut, fiica pe care a avut-o cu o amantă austriacă, sau de fiica acesteia, nepoata lui, Natasha Diharce, la Viña del Mar. Dar nici fiica asta, nici ceilalţi doi fii care locuiau în Germania nu revendicaseră asigurarea de

viaţă de un milion de dolari depusă într-o bancă germană, cea mai bună dovadă că încă trăia şi că-şi râdea de noi toţi. Se zvonise şi că s-ar putea să fi murit în Cairo, dar de asemenea existau indicii că se ascundea într-un cartier din Alicante.

Probabil că în faţa mea, chiar acum, îmbrăcat în blugi, cu impermeabil şi o şapcă de marinar foarte ponosită, mergea îndârjit, de parcă ar fi vrut să se agaţe de viaţă cât mai mult cu putinţă, Măcelarul din Mauthausen. În locul acela unde mirosea a carne arsă şi unde fiinţele ca Heim erau stăpânii vieţii şi ai morţii am încetat să mai cred în Dumnezeu sau a încetat să-mi mai placă de El. Dacă Dumnezeul câmpurilor verzi, al râurilor ca Dunărea, al stelelor şi al persoanelor care te umplu de fericire era şi Dumnezeul lui Heim, al camerelor cu gaz şi al celor cărora le place să-i facă să sufere pe ceilalţi, acel Dumnezeu nu mă interesa, indiferent cum se numea în miile de religii ale lumii. Un dumnezeu din a cărui energie se hrăneau binele şi răul în acelaşi timp nu-mi inspira încredere, aşa că am început să trăiesc fără el această viaţă pe care eu nu o cerusem. Şi nici măcar în cele mai grele momente nu l-am invocat în gândurile mele şi aş sfătui pe toată lumea să treacă cât mai neobservată pe lângă el.

Mergea atât de repede, încât părea că avea să cadă cu faţa la pământ. Se îndrepta spre port, iar eu simţeam nevoia să-i am chipul la câţiva centimetri de al meu, să-l văd din faţă, să-l pot examina câteva minute fără să atrag atenţia şi fără să-i trezesc bănuielile. Nu-l puteam lăsa să plece fără să verific dacă era el cu adevărat. Aşa că m-am aşezat cu greu pe trotuar şi am strigat:

— Vă rog, mă puteţi ajuta?

Heim s-a întors şi a stat o clipă în cumpănă, dar în cele din urmă mi-a întins mâna. Călăul acela îmi întindea mâna ca să mă ajute să mă ridic, era incredibil. Nu făcea asta pentru că voia, ci pentru că asta se aştepta de la el în mediul în care trăia acum, la fel cum în celălalt mediu amputa braţele şi picioarele prizonierilor fără anestezie şi fără să fie nevoie şi făcea tot soiul de experimente macabre. Mă ajuta pe mine să mă ridic, pe un rezident al acelei plăcute zone de locuinţe de vacanţă numită Mauthausen. Mi-a fost greu să mă ridic în capul oaselor, în privinţa asta nu mă prefăceam, iar el a fost nevoit să se aplece puţin mai mult şi l-am văzut. M-am uitat bine la el, la cicatricea de la colţul gurii, ochii deschişi la culoare şi privirea aceea interiorizată, întoarsă către o lume creată după chipul şi asemănarea lui.

I-am mulţumit şi el n-a zis nimic, şi-a continuat drumul. A început să bată vântul. Marea a început să mugească. Şi-a ţinut cu mâna şapca şi apoi şi-a pus gluga. Puteam să merg după el fără nicio grijă, pentru că doar dacă se întorcea complet mă putea vedea. A urcat pe un iaht de lemn, foarte frumos, care purta numele *Steaua*, pictat cu litere mari şi verzi. Cu siguranţă, era numele pe care îl avea când l-a cumpărat şi nu l-a şters pentru a pune altul. Vieţi noi, oameni noi, obiceiuri noi, dar acelaşi suflet. Heim, nu te vei schimba niciodată, i-am zis în gândul meu.

Ce descoperire! Poate că ar trebui să chem vreun prieten vechi al grupării Memorie şi Acţiune şi să-i povestesc tot, deşi mă temeam că atunci când vor reacţiona va fi deja prea târziu şi, mai ales, că ar putea strica totul, din simplul motiv că nu poţi să pui pe cineva la curent, dintr-odată, cu o mulţime de mici amănunte de care trebuie să ţii seama pentru a te menţine pe frecvenţa acestui grup. Pentru că era vorba despre un grup organizat.

Nu ştiam nici dacă trebuia să-i menţionez toate astea Sandrei. Mai devreme sau mai târziu, tot îl va vedea pe acest bătrân inofensiv la vreuna dintre reuniunile grupului şi n-ar fi prea indicat pentru ea ca el să-i citească în ochi că îl recunoaşte. Pentru siguranţa ei, ar fi mai bine să nu ştie nimic.

Sandra

Fred şi Karin nu aveau nicio îndoială că orice localnic ştie încă de la naştere să facă o paella. A

trebuit să îi implor să nu mă oblige să gătesc, pentru că habar n-aveam, a trebuit să le spun că aș prefera mâncare norvegiană în locul celei spaniole și că aș mânca orice ar face ei, astfel că, fără să-mi propun, mi-am luat de pe umeri această sarcină și, cel mult, mă limitam să pun vasele în mașina de spălat, moment în care Karin se întindea pe canapea să se uite la o telenovelă până când adormea, iar Fred intra în salonul-bibliotecă. Eu profitam ca să mă întâlnesc cu Julián.

Am ajuns la patru fără cinci la Faro, locul pe care îl stabiliserăm ca punct de întâlnire. Obișnuiam să ne așezăm pe aceeași bancă, printre palmierii sălbatici pitici care creșteau spontan și pe care era interzis să-i smulgi, și printre pietre cu aspect de roci. În fața noastră, marea ne dădea ocazia să tăcem din când în când.

Julián era deja acolo. Purta mereu aceeași haină de culoare albastru-deschis, căci fără doar și poate, când a hotărât să vină aici, nu-și închipuia că avea să rămână atâta timp. Își adăugase un fular la gât, care, împreună cu pălăria panama, îi dădea aerul unui personaj de film italian, dar în scurt timp avea să fie nevoit să-și cumpere ceva mai gros. M-a întrebat cum îmi merge. Atunci n-am mai putut să rezist și i-am povestit despre noaptea în care îl văzusem pe Fred cu uniforma de nazist și că o căutasem prin șifonierele din casă, dar că nu o găsisem și că mă bătea gândul că nu era altceva decât un costum de bal mascat.

— Pot să te asigur că nu. Dacă ar putea, ar purta-o în fiecare zi. Și dacă ar putea, ar împrejmui o porțiune de teren, cea mai bolovănoasă și unde pământul ar fi cel mai sterp, și ne-ar băga pe toți acolo, și ne-ar tortura, și ne-ar omorî, ca să ne folosească oasele, dinții, pielea și părul, și ca să se impună ca niște ființe superioare.

Și cine era Julián? Oare acesta era numele lui adevărat? De ce trebuia să am mai multă încredere în el decât în Karin și în Fred? Și dacă era puțin nebun? Deși era adevărat și faptul că eu nu le menționasem nimic despre uniformă niciunuia din cei doi. Nu aveam nicio dovadă că ar fi adevărat, dar chiar și așa, evitasem să menționez asta.

Instinctul îmi spusese că nu trebuia să-i fac să se simtă stingheriți și să-i oblig să-mi dea o explicație.

— Ei nu se simt vinovați, a zis Julián. Nu am cunoscut vreodată unul care să fi arătat vreo urmă de regret. Cred că sunt victimele unei lumi care s-a schimbat și care nu-i înțelege. Într-un fel, a adăugat cu capul în jos, lipsa sentimentului lor de vinovăție i-a salvat pe mulți dintre ei, Fredrik și Karin, de pildă. Au scăpat, au reușit să supraviețuiască foarte bine. Cu siguranță că în intimitate continuă să-și hrănească fanteziile de superioritate.

A rămas privindu-mă ca să-mi verifice reacția, dar n-am avut niciuna, nu văzusem la ei niciun indiciu adevărat care să-mi arate că erau naziști, aveam doar bănuieli.

— Și dacă ai avea dreptate, ce vrei să fac eu? Ți-am povestit deja puținul pe care-l știu.

— Nimic. Nu vreau să faci nimic. Vreau să te previn ca să te îndepărtezi la timp. Dacă te mai amesteci mult cu ei, nu o să ieși basma curată. Ei întotdeauna câștigă… așa a fost până acum. Nu o să-mi fie milă de ei.

Nu o să-i fie milă de ei? Dar ce ar avea de gând să facă acest bătrânel slăbănog deghizat în italian? Și ce căutam eu, ascultându-l? Cum se poate diagnostica o persoană care suferă de demență senilă?

— Și dacă aș avea chef să fac ceva, ce ar trebui să fac?

A rămas contemplând marea, mai joasă decât noi și care se îmbrățișa cu orizontul într-un albastru profund.

— Crucea de aur. Dacă ai găsi crucea de aur, n-am mai avea nicio îndoială. Mai bine zis, n-ai mai avea tu, căci atunci când am venit aici, eu știam deja cine e el.

— Trebuie să mă gândesc, am spus.

Nu-mi venea să cred că Fred și Karin ar fi naziști. Naziștii erau ființe de neînțeles. Ultimul lucru care mi-ar fi trecut prin minte în viața asta este că aș putea cunoaște vreunul. Îi văzusem în filme și în

documentare şi întotdeauna mi se păruseră ireali. Uniformele, cizmele, stindardele, mulţimile de oameni cu braţele ridicate, rasa ariană, svastica, atâta şi atâta răutate încâlcită. Era uimitor că lumea, oameni cu creier, îi luaseră în serios şi îi lăsaseră să facă tot ceea ce făcuseră.

— Îţi spun încă o dată, nu ar trebui să faci asta. Nu te lăsa intimidată de ei şi nu mă lăsa să te folosesc. Tu n-ar trebui să faci parte din povestea asta. Ar trebui să fii cu un băiat care să te iubească, cu cineva care să te facă fericită. Nu-ţi irosi viaţa.

— Nu ştiu în ce fel nu se iroseşte viaţa.

— Fiind fericită, mulţumită, bucurându-te de viaţă. Îndrăgosteşte-te.

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar nu e aşa de uşor.

— Şi tatăl copilului tău?

— Santi? Uneori mi-e dor de el, dar nu atât de mult cum mi-ar fi dacă aş fi îndrăgostită de el.

— Ştii ceva? Îndrăgostirea trece.

În restul timpului, am vorbit despre sentimentele mele. Se observa că el o iubise mult pe Raquel a lui, ceea ce însemna că trebuie să fi existat cu adevărat. Aşa că l-am întrebat cum a ştiut că o iubea, ce simţise pentru a-şi da seama. Întrebarea l-a descumpănit şi a rămas o clipă pe gânduri.

— Pentru că uneori mă făcea să zbor, a spus.

Mi-a zis că, dacă aveam nevoie să vorbesc cu el, va veni poimâine în acelaşi loc la patru după-amiază.

Julián

Deci, Otto locuia la numărul 50 cu o femeie pe care o chema Alice, al cărei aspect era, din cap până-n picioare, de gardiană de lagăr. Cunoşteam acea privire îngheţată, foarte asemănătoare cu cea a lui Ilse Coch, celebră printre noi toţi graţie colecţiilor sale de piele omenească tatuată. Îmi producea mai mult dezgust decât Otto, deşi nu mai mult decât Karin şi Fredrik. Şi cel care îmi repugna cel mai mult era Heim, bărbatul cu cel mai depravat creier din câţi au călcat vreodată pe această planetă şi care acum acapara cincizeci la sută din interesul meu. Am umplut cu notiţe cele două caiete pe care le adusesem din Buenos Aires şi a trebuit să mă duc la o papetărie să mai cumpăr încă două. Dacă mi s-ar întâmpla ceva sau dacă nu eram în stare să îi vânez într-un fel sau altul, voiam să rămână dovezi referitoare la aceste zile şi la nopţile de veghe ale sărmanului Salva, ale mele, precum şi ale Sandrei, pentru că Sandra merita ca fiul ei să afle de la cineva ce fel de mamă are. Ca să vorbesc despre Sandra, spuneam „Ea”, în caz că aceste caiete aveau să ajungă pe alte mâini, şi trebuia să mă gândesc foarte bine cui aveam să le trimit dacă lucrurile se vor înrăutăţi, deoarece nu voiam ca toată această investigaţie să dispară, aşa cum se întâmplase cu cea a lui Salva. Problema când eşti bătrân este că nimeni nu te ia în serios. Lumea crede că suntem ancoraţi în trecut şi incapabili să înţelegem prezentul şi, cu siguranţă, de aceea fuseseră aruncate hârtiile lui Salva. Mai notam şi ce cheltuiam. Voiam ca fiica mea să înţeleagă că nu cheltuisem banii pe capricii, ci pe benzină, închirierea maşinii, închirierea apartamentului la preţul unei camere modeste, haine mai groase, caiete, lichid de şters lentilele, meniul de la prânz şi câteva monede pentru spălătorie, ca să nu mai plătesc pentru spălarea şi călcatul hainelor la hotel. Îmi luasem cu mine destule medicamente, dar în caz că mi se terminau, ar trebui să mă duc la spital şi să explic situaţia mea, pentru că erau prea scumpe.

Spălătoria se afla la două străzi mai sus de hotel şi, în timp ce aşteptam, profitam pentru a-mi scrie rapoartele. Mă duceam acolo când nu-mi mai rămânea nici măcar o şosetă, nici măcar o pereche de chiloţi curaţi. Uneori îmi spălam singur cămăşile, folosind sticluţele de gel din cameră şi le atârnam pe sârma din baie, întinzându-le foarte bine ca să nu fiu nevoit să le calc. De asemenea, uneori mă aşezam puţin pe terasă ca să scriu şi mă înveleam cu o pătură, ca să respir aer curat şi să nu-mi fie

frig. Mă obișnuisem atât de mult cu această cameră, cu această terasă, să mă urc în mașină și să-i supraveghez pe naziștii ramoliți, încât nu-mi trecea prin cap ce altceva aș putea să fac în afară de asta. Părea că toate acestea fuseseră pregătite la milimetru de Salva și Raquel dintr-un loc îndepărtat al minții mele, ca să găsesc un sens pentru timpul care-mi mai rămăsese de trăit.

Acum adăugasem itinerariului anterior și casa răposatului Anton Wolf. Era ascunsă spre interior, unde se restauraseră și modernizaseră case cu grădini de zarzavaturi, păstrându-le aerul rustic. Tot ce a trebuit să fac a fost să mă duc la cartea funciară ca să aflu adresa. Era pe numele lui Elfe.

Nu era ușor să dai de ea, trebuia să o iei pe un drum de țară, și eu am făcut asta cu o totală nerușinare, ca și cum m-aș fi rătăcit. Înainte de a intra pe proprietate, lătra deja un câine. M-am pregătit să ocolesc, ca să-l las cu nasul îndreptat spre cărare, rotindu-se în poarta casei înconjurată de o grădină atât de sălbatică, încât părea un tăpșan. Am făcut asta încet, ca Elfe să aibă timp să iasă. Sub o pergolă erau două mașini, una nouă și alta veche.

•

Era o femeie pe ducă. Ochii i se micșoraseră de atâta plânset și avea părul murdar și nepieptănat. Într-un alt moment al istoriei umanității mi-ar fi fost milă de ea. Durerea ei îmi trezea curiozitatea, ar putea fi durerea de a fi avut totul și de a-l fi pierdut. I-a dat niște apă câinelui și apoi a venit spre mine.

— Scuzați-mă, am spus. Cred că am greșit, caut…

— Casa Fridei se află puțin mai jos, a treia curbă la dreapta, pe drum este o cutie de scrisori neagră.

Era clar că toți cei care veneau prin aceste coclauri o căutau pe Frida, niciodată pe Elfe, iar Elfe se obișnuise cu asta. I-am mulțumit, convins că Elfe nu va mai trăi mult. Lăsase garda jos, vorbea prea mult. Ei nu puteau risca ca ea să ducă vorba de colo-colo, povestind ce știa. Și uite cum, fără să-mi propun, localizasem casa acelei Frida. Încă una de luat în seamă.

De pe drum se vedeau mai multe mașini și puțin din casă. Era destul de izolată și, de unde mă aflam, riscam să fiu văzut, așa că n-am îndrăznit să folosesc binoclul și am mers mai departe. O să mă duc să-l urmăresc pe Heim și să fac iahtului o fotografie cu minicamera mea.

Sandra

Nu eram niciodată atentă la ceea ce făcea Frida, asistenta, pe care ei o numeau menajeră. Venea trei ore pe zi și, în timp ce ea aranja prin casă, noi profitam ca să ieșim să îndeplinim unele obligații administrative sau ca să stăm în grădină, mai ales când trebuia să facă curat la parter. Dar dacă rămâneam înăuntru, trebuie să recunosc că era silențioasă ca un spiriduș, se auzeau doar zgomotele unor mobile parcă mișcându-se singure și al unor ferestre care păreau că se deschid de la sine și, de asemenea, se părea că însăși podeaua avea grijă să devină strălucitoare. Într-una din zilele în care Karin se simțea atât de bine încât s-a hotărât să se ducă să joace golf cu Fred și Otto, am văzut că asistenta deschidea salonul-bibliotecă pentru a face curat, cu siguranță pentru petrecerea pe care Karin avea de gând să o organizeze și că îl închidea la loc pe dinăuntru, ceea ce m-a mirat, deoarece Karin îmi spusese că acolo nu intra nimeni.

Fără să stau pe gânduri, am deschis ușa și am intrat. Ea era urcată pe o scară a bibliotecii, ștergând praful de pe niște cărți care nu semănau cu romanele de dragoste pe care le citea Karin. Atmosfera era îmbietoare. Existau fotolii din piele unde probabil că așteptau musafirii tolăniți comod. Atunci menajera s-a întors și m-a întrebat cu accent german dacă cumva căutam ceva și, în acel moment, am înțeles că, dacă ar fi adevărate bănuielile lui Julián, ea era unul dintre ei, așa că nu am riscat, am dat înapoi spre ieșire și i-am spus că poate aveam să plec în scurt timp și am rugat-o să închidă bine casa.

Nu am plecat, am făcut zgomot cu motocicleta și am rămas. Am văzut din grădină cum scutura

unele lucruri pe fereastra salonului-bibliotecă şi cum atârna de pervaz un covor persan mare pe care tocmai îl curăţase de praf cu aspiratorul. Am privit în voie cum deschidea un şifonier foarte frumos, pictat în verde-măr putred, care contrasta cu caracterul grav al bibliotecii şi care i-ar fi plăcut foarte mult surorii mele, şi aproape că am ţipat când a scos uniforma de nazist şi a periat-o cu extrem de multă grijă şi apoi a şters cu o cârpă nişte cizme negre care erau aproape cât mine de înalte. Tocmai descoperisem ceva important, încă un indiciu în favoarea teoriilor lui Julián, şi nimeni din această casă nu trebuia să-şi dea seama de descoperirea mea, fapt pentru care m-am dus în garaj şi am demontat şaua motocicletei, pregătită să mă prefac că o repar, în caz că Frida îşi făcea apariţia pe acolo, ceea ce, din fericire, nu s-a întâmplat. Nici măcar n-a trecut pe la garaj. Când i s-a terminat programul, a închis casa, s-a urcat pe bicicletă şi s-a cărat fără să privească în urmă.

Cei doi Christensen nu sosiseră, era momentul ideal ca să iscodesc prin pivniţă şi încă o dată prin camere. Am pus şaua la locul ei, am scos legătura de chei din buzunarul pantalonilor şi am deschis uşa de la intrare. Mirosea foarte frumos, de parcă Frida ar fi împrăştiat levănţică prin toată casă. Cum era levănţica? Nu ştiu, dar Frida avea un chip foarte sănătos şi un aspect de parcă ar fi avut levănţică în buzunare, şi nişte pulpe extrem de puternice pentru a pedala pe bicicletă. Când intra în casă, aducea cu ea toate aceste senzaţii.

Nu mă gândisem niciodată la Frida, o vedeam sosind şi uneori plecând, şi nimic altceva, dar totuşi mi se fixase în minte. Era blondă şi avea vreo patruzeci de ani, deşi roşeaţa din obraji era a unei fete de cincisprezece ani. Mergând cu viteză pe bicicletă, aerul i se lipea de piele şi de îmbrăcăminte devenind mirosul ei specific.

În pivniţă nu era mare lucru sau eu nu puteam să văd. După povestea cu uniforma aveam impresia că ici şi colo trebuie să mai fi existat şi alte lucruşoare păstrate. Singurul lucru care mi-a atras atenţia a fost un soare cu raze, imprimat pe pardoseală şi vopsit cu negru.

Julián

Nu găseam niciun loc destul de sigur în cameră ca să ascund caietele. Nu aveam încredere în Tony, detectivul hotelului, mi se părea că mă supraveghea şi mă îndoiam din ce în ce mai mult de Roberto, portarul. La început, purtam caietele în haină, dar se înmulţeau, acum îl luam cu mine doar pe cel pe care îl foloseam ca să iau notiţe, pe celelalte le lăsam în maşină, sub carpete, ceea ce nu era foarte indicat, căci oricui i-ar da prin cap să controleze maşina, mai mult ca sigur le-ar găsi, iar, dacă nu, ar sfârşi într-un cimitir de maşini, printre bucăţi de tablă. De asemenea, îmi era groază să nu se facă vreo legătură între mine şi Sandra şi să o pun în pericol. Deşi, dacă ne uităm bine, lumea este mereu periculoasă, uneori într-un mod conştient, alteori inconştient. Lumea era periculoasă pentru mine într-un mod conştient, iar pentru Sandra, într-un mod inconştient.

Ultimul lucru pe care îl notasem era că va trebui să mă întorc acasă la Elfe. Ea, în mod direct, nu mă interesa prea mult, ci ceea ce îi putea scăpa, ceea ce aş putea să aflu de la ea, acum că era dezorientată şi într-o stare proastă. La cimitir nu a lăsat impresia că ar fi prea bună prietenă cu Alice şi Karin. Au stat lângă ea, dar nu au atins-o, nici nu au consolat-o, aproape că nici nu i-au vorbit. Poate că târau după ele o dușmănie de demult sau nu reuşiseră să se aibă niciodată bine. Poate că Elfe nu se ridica la nivelul răutăţii lui Karin şi Alice. Sau se prea poate să le fi depăşit. Nu ştiam nimic despre ea, trecuse pe lângă mine neobservată, ar trebui să cer informaţii de la Centru, dar nu aveam nici timp, nici chef să fac asta.

•

M-am apropiat cu prudenţă de frumoasa casă a văduvei Elfe. În compacta parcare în aer liber se aflau cele două maşini de data trecută. Una era probabil maşina cea de toate zilele şi cealaltă pentru a

se duce să joace golf acasă la ceilalţi ofiţeri, dacă era invitat. Câinele se năpusti la geam lătrând. Am aşteptat puţin, să văd dacă iese Elfe şi am claxonat, dar nimic, cu toate că maşinile erau acolo. Câinele a venit până la poartă, a lătrat şi apoi s-a întors. Părea că vrea să mă anunţe ceva. Bine, am spus, o să cobor. M-am dat jos din maşină şi câinele mă lătra, dar nu-şi scotea colţii la mine, făcea scandal în jurul meu, era destul de mare, dar nu era dispus să mă atace.

M-am apropiat de poartă şi am apăsat pe sonerie. M-am uitat pe fereastra de la bucătărie. Nu se vedea nimeni. Câinele era agitat, voia să-mi transmită ceva, dar eu nu ştiam ce să fac, nu puteam să forţez poarta. Dacă nu era înăuntru? Nu pot să fac nimic, i-am spus câinelui, îmi pare rău, prietene. Atunci câinele s-a dus la colţul casei şi m-a privit ca şi cum mi-ar fi spus: hai, vino! Mi-a arătat solul cu botul, un ghiveci din cupru. L-am dat la o parte cu mare efort, blestemându-l şi pe câine, şi pe Elfe. Era un chepeng pentru a coborî în pivniţă. L-am deschis şi câinele s-a năpustit înăuntru, cât pe-aci să mă dărâme. Am coborât în pivniţă şi am urcat ca să ajungem în vestibul, lângă scară. Câinele a urcat scările în fugă şi a lătrat de sus, dar eu, după efortul pe care-l făcusem ridicând ghiveciul, a trebuit să mă odihnesc şi am urcat încet. Pentru orice eventualitate, în buzunarul cămăşii aveam mereu o pastilă de nitroglicerină, de care speram să nu am nevoie. Nu ştiu de ce, dar eram convins că nu-mi sosise ceasul.

M-am odihnit puţin şi m-am uitat în direcţia pe care mi-o arăta câinele. Ai putea să joci în filme de acţiune, i-am spus. După Sandra, era cea mai admirabilă fiinţă pe care o cunoscusem în ultimul timp.

•

Camera duhnea a alcool şi a vărsături. Elfe era lungită pe pat, cu siguranţă inconştientă. Orice ar fi fost, nu aveam de gând să chem nicio ambulanţă. Am dat afară câinele ca să nu mai lingă mizeria aia şi am închis uşa. M-am uitat să văd dacă există vreo baie în cameră, am udat un prosop şi i-am înfăşurat capul în el, i-am băgat degetele în gură. Nu ştiam dacă, în afară de alcool, mai luase şi pastile. Când a terminat de dat afară tot ce avea înăuntru, am obligat-o să se ridice, făcând un efort pe care Elfe nu îl merita, am dus-o la baie şi am dat drumul la duş. A ţipat şi i-am poruncit să tacă. Apa cădea peste o fustă şi o bluză care duhneau. Apoi am înfăşurat-o într-un halat de baie şi am dus-o în altă cameră, care era curată. Am făcut patul şi i-am zis să se lungească. Ea spunea ceva în germană care suna a jale, a părere de rău şi a neputinţă. Câinele a urcat şi a rămas lângă ea dând din coadă. Eram sigur că, dacă acest animal ar fi avut mâini, ar fi făcut tot ce făcusem eu sau chiar şi mai multe. Am coborât la bucătărie să pun de-o cafea.

Borcane ordonate, pahare de vin, al căror cristal se impregnase cu o uşoară nuanţă violet, pentru că fuseseră folosite des. Am luat o ceaşcă şi, din fericire, în borcanul pe care scria „cafea” era destulă cât pentru o cafetieră întreagă. Am făcut una. Bucătăria respira tristeţe, singurătate mohorâtă, dramă.

Am urcat cu o tavă în cameră. Eu nu am băut cafea, nu voiam să-mi alung somnul şi, mai ales, nu voiam să beau din cafeaua lui Elfe, nici să-mi pun buzele pe ceea ce puseseră şi ei. Câinele şi-a iţit capul lângă picioarele mele şi l-am mângâiat.

— Cum îl cheamă pe câine? am întrebat-o pe Elfe.

— Thor, ca zeul.

— Are şi motive să-l cheme aşa, am spus aşezat pe marginea patului. Dacă n-ar fi fost el, n-aş fi putut să intru.

I-am pus o ceaşcă în mâini şi am servit-o.

— N-am adus zahăr, îmi pare rău.

— Nu contează, mulţumesc. Nu m-am gândit niciodată că ar veni cineva să mă salveze şi, cu atât mai puţin, un necunoscut.

Nu am întrebat-o dacă încercase să se sinucidă, nu mă interesa. Putea să fie vorba despre un amestec de alcoolism şi tentativă de sinucidere.

— Am venit să vă prezint condoleanţele mele. Îl cunoşteam pe Anton de la clubul de golf, dar

Thor nu m-a lăsat să plec. Mi-a arătat unde se află chepengul de la pivniță ca să urc.

Și-a strâns părul cu mâinile și și l-a dat după urechi. Cândva, într-un moment al vieții ei, se poate să fi fost frumoasă, dar acum îți era frică să te uiți la ea.

— M-am vârât în pat plină de apă și l-am udat, a zis necăjită, cu siguranță că nu-și amintea cum părăsise cealaltă cameră.

— Nu vă faceți griji, vă veți ocupa de el când vă veți simți mai bine, acum odihniți-vă. Vă las cafetiera. Thor va avea grijă de dumneavoastră.

— Nu, vă rog, nu plecați. Ei nu mă iubesc, mă consideră debilă și sunt sigură că niciodată nu vor veni să mă vadă, că mă vor lăsa complet singură.

— Vă referiți la prietenii care jucau golf cu Anton?

— Da, a spus vârându-și capul sub plapumă. Ei și proastele de nevestele lor. Mereu m-au dat la o parte.

— Cu siguranță, dumneavoastră erați mult mai frumoasă decât ele în tinerețe.

S-a ridicat în capul oaselor, sprijinindu-se în coate.

— Cum ați spus că vă cheamă?

— Julián.

— Mă rog, Julián, cea pe care o vedeți acum nu sunt eu, dacă nu mă credeți, întrebați-l pe Anton.

Nu i-am amintit că Anton murise, ce rost avea, în lumea ei din acele clipe Anton ar putea să se afle la club jucând golf, iar eu să-i fiu prieten și câinele să fie un zeu.

S-a ridicat cu halatul de baie peste fusta și bluza ude și a coborât în picioarele goale, ținându-se de bară, până în salon, eu o urmam și Thor a ajuns înaintea noastră. Ea a deschis o ladă, a scos un album de fotografii și am putut să o văd tânără, îmbrăcată ca în anii ’40, cu părul despletit pe umeri și cu o privire în care se putea citi că avea să sfârșească în felul ăsta. Cu mâinile ridicate, svastici, Anton Wolf în uniformă de ofițer. Karin în uniformă de infirmieră în altă poză. Am întrebat-o în legătură cu ea.

— Pe vremea aceea nu o cunoșteam pe Karin, dar după ce ne-am cunoscut, mi-a dăruit poza asta, apoi ne-am distanțat.

Ei toți la vârsta maturității, în costume de baie, pe o plajă. Alice singură, în costum de baie. Ei și alți câțiva în uniforme. Albumul acela era o comoară și eu mi-l doream.

— De curiozitate, de când locuiți aici, Elfe?

— Din 1963. În 1970 a trebuit să plecăm timp de trei ani, dar ne-am întors. Când am revenit, casa era la locul ei, nimeni nu se atinsese de nimic.

— Și Karin? Și Otto și Alice?

A trecut cu vederea întrebarea, voia să-mi vorbească despre fiecare dintre fotografii, dar i-am spus, punând la loc albumul în cufăr, că voi veni să o vizitez în curând și că ne vom uita la ele cu mai multă atenție.

— Acum trebuie să vă faceți bine, trebuie să vă odihniți și, dacă vreți, când va fi o vreme frumoasă, cu soare, o să vă duc la plajă. Soarele vindecă orice.

De jos, am văzut cum urca scările încet și, după ce am pierdut-o din vedere, am deschis poarta de la stradă, dar înainte de a pleca, m-am întors în salon și am scos din cufăr albumul cu fotografii. Am închis încet ușa, dar nu și chepengul de la pivniță. Să-l închidă câinele!

Deși îmi murdărisem haina, plecam mulțumit, aveam să mi-o curăț singur sau poate că voi face o cheltuială în plus și o voi trimite la curățătorie.

Acum va trebui să găsesc un loc sigur și pentru albumul cu fotografii.

4. Sesam, deschide-te!

Sandra

Crucea de aur părea a fi dovada de care aveam nevoie ca să-mi confirme că bănuielile lui Julián nu erau simple fantezii şi că nu-mi pierdeam minţile. Aveam în cap două locuri unde ar fi putut să o ascundă: în vreun sertar închis cu cheie din salonul-bibliotecă sau în seiful din dulap, împreună cu bijuteriile lui Karin, şi, prin urmare, ar fi imposibil să ajung la ele. Ar trebui să aflu care este combinaţia de la seif ca să-l deschid, n-aş găsi-o în vecii vecilor. Şi, cu toate acestea, era simplu, trebuia doar să zic: Sesam, deschide-te!

După-amiaza aceea. În după-amiaza lui „Sesam, deschide-te!" fuseserăm să cumpărăm rochia şi pantofii pentru petrecerea organizată în cinstea zilei de naştere a lui Karin, pe care o pregăteam de mai multe zile de dimineaţă până seara. Toate micile neînţelegeri sau, mai bine zis, suspiciuni şi îndoieli, păreau să se risipească odată cu pregătirile care ne făceau să stăm toată ziua în jeep, pornind în căutarea a o mie de lucruri. Vinul într-un sat din vecinătate, carnea sărată în alt sat, tartele la o brutărie specială. Peştele şi fructele de mare le-am comandat la băcănie şi aşa mai departe. Cel mai greu a fost să găsim o rochie nouă (o cârpă, în comparaţie cu cele pe care le avea în şifonier) şi nişte pantofi.

Era o rochie roşie de şifon. Răspândea sclipiri metalizate şi, îmbrăcată cu ea, Karin părea un cadou, un cadou din care cel mai frumos era ambalajul. Am convins-o ca pantofii să nu fie şi ei tot roşii, pentru că ar lăsa impresia că se duce la o nuntă, ci de culoare *beige*, neutră, ca să nu mai vorbim de faptul că nu ar fi putut purta un toc prea înalt, din cauza degetelor deformate de artroză. Karin se lua după mine ca să-mi facă plăcerea de a mă simţi implicată în tot ceea ce o privea pe ea. Îi plăcea foarte mult să vorbim despre ea până la saturaţie, chiar de ar fi fost despre picioarele ei cam strâmbe, şi pe mine nu mă costa nimic.

— La rochia asta ar merge foarte bine nişte cercei mari cu briliante sau un colier, am zis distrată, fără să mă gândesc prea bine la ce spuneam.

— Cred că încă mai am briliante. Dacă nu mă înşală memoria, încă mai am un colier cu briliante.

M-a izbit puţin comentariul, nu atât de mult pe cât ar fi trebuit să mă izbească, pentru că mă epuiza toată atenţia pe care o absorbea Karin din mine. În străfundurile minţii mele, roia comentariul cuiva care se referea la briliantele sale, la fel cum cineva spune: nu ştiu dacă mai am vreun ciorchine de strugure în frigider, pentru că nu a trebuit să le cumpere, nici măcar să le închirieze, nici să le aleagă. Nimeni nu vorbeşte aşa despre bijuteriile sale, oricât de multe ar avea şi oricât de mulţi bani i-ar prisosi, ceea ce nu era cazul lui Fred şi Karin, care nu aveau avion privat, nici iaht, nici vile în diferite locuri de pe planetă, proprietăţile care se potrivesc cel mai bine cu asemenea briliante.

Am terminat cumpărăturile aproape de ora cinei şi, după ce am ajuns acasă şi l-am salutat pe Fred, fericit că soţia lui se distra din plin şi că el se uita la un meci de fotbal, iar lumea aluneca încet în întuneric, Karin m-a obligat să urc cu ea în dormitorul ei. Deşi îl ştiam, niciodată nu avusesem linişte pentru a-l studia cu atenţie. Era foarte mare şi puţin infantil, cu multe perne mari şi păpuşi vechi, care păreau de colecţie şi pe care Frida trebuia să le şteargă cu foarte multă grijă. Şifonierele, comoda, noptierele şi biroul erau toate pline de curbe feminine, la fel sertarele, picioarele şi oglinzile. Lămpiţele de pe noptiere erau din atlaz roz plisat cu ciucuri. Şi cuvertura, şi draperiile, abajururile lămpilor erau tot din atlaz roz, iar ornamentele mobilierului erau aurii. Şi nu era nevoie să mă pricep la covoare ca să-mi dau seama că erau covoare persane autentice. Totul era foarte, foarte scump. Şi

acel pat roz probabil că era patul în care făceau dragoste în acele nopţi înfricoşătoare în care eu crezusem că îşi dădeau duhul sau cam aşa ceva. Mă întrebam ce vor fi auzit pereţii aceia şi mobilele acelea atât de feminine, dar nici pereţii, nici mobilele nu simt, nici nu suferă şi de aceea rezistă mai mult decât noi, suportă orice, în afară de lovituri de ciocan sau vreun alt tip de distrugere directă, în timp ce pe noi, oamenii, ne afectează privirile, sunetele. Sunetele, cu cât sunt rostite mai în şoaptă, cu atât ne tulbură mai tare, dacă se vorbeşte despre noi.

Karin a scos din pungi tot ce cumpărasem şi le-a întins pe pat. A aşezat rochia şi pantofii în aşa fel încât să pară că ea se afla în ele şi că era roz. Ce frumos! a spus. Eu m-am aşezat pe marginea patului, pentru că nu aveam niciun chef să-mi imaginez ce or fi făcut aici ăştia doi, căci eu, fiind o fiinţă vie, puteam să-mi imaginez.

— Cred că am nimerit-o, am spus.

Şi atunci, de parcă nimic n-ar fi fost mai banal, descuie şifonierul, se aplecă peste seif şi-l deschise. Când a scos o altă cutie care exista înăuntru, o cutie de lemn, eu mă uitam în altă parte, ca să vadă că nu fusesem atentă la cum îl deschidea. A pus-o pe pat, lângă rochie. A băgat mâna şi a scos de pe fundul cutiei un colier cu briliante. Era şi unul cu perle răsucite de mai multe ori, cu o brăţară asortată, cercei, o diademă, inele. Dacă n-aş fi ştiut că toate acele bijuterii erau autentice, mi s-ar fi părut că sunt din acelea care se vând cu un euro fiecare, le răscolea cu mâna de parcă ar fi fost tinichele.

— Înainte, când băgam mâna în cutie, bijuteriile îmi ajungeau până la cot, a zis.

A aşezat colierul pe gâtul roz de pe pat. Se potrivea de minune cu roşul rochiei.

— Îmi daţi voie? i-am spus, apropiindu-mi mâna de micile sclipiri care ieşeau din cutie.

— Te rog, draga mea, a zis ea cu acel stil vechi de a vorbi pe care-l avea, probează ce vrei, toate sunt autentice.

Am luat nişte cercei cu rubine şi i-am ţinut atârnaţi de degete lângă urechi, dar fără să mi-i pun, pentru că nu voiam să-mi pun nişte cercei care probabil că fuseseră smulşi de la altcineva, poate chiar odată cu viaţa. M-am privit într-o oglindă cu ramă aurie şi am văzut că ea mă observa.

— Încă nu eşti la vârsta de a purta lucruri de-astea, a spus încercând să mă convingă să nu-mi cadă cu tronc cerceii.

I-am lăsat în cutie şi am continuat să scot podoabe şi să le privesc în lumină, în timp ce pusesem ochii pe o cutiuţă care era la fund.

— De ce nu probezi colierul cu rochia? am spus. Mi-ar plăcea să văd cum vine în ansamblu.

În timp ce se dezbrăca, eu mă prefăceam că mă uit distrată la bijuterii şi, după ce pusese tot pe ea şi se contempla extaziată în oglindă, văzând-o pe legendara infirmieră Karin aranjată pentru încă o petrecere, am deschis cu mâna dreaptă cutiuţa de catifea şi am văzut că înăuntrul ei era o cruce, crucea pe care o văzusem în filme, prinsă de uniformele naziştilor. Inima mi-a tresărit şi mâinile au început să-mi tremure şi să-mi transpire, încercând să închid bine cutiuţa şi, când Karin s-a întors spre mine, am scos colierul de perle şi l-am făcut să foşnească între degete. Mi-am înfipt perlele în mâini ca să mă liniştesc.

— Minunată, Karin, minunată. Vrei să te vadă Fred?

— Nu! a zis purtându-se ca un copil, să fie o surpriză.

Am acoperit bine cutiuţa cu bijuteriile şi după ce Karin s-a schimbat şi s-a dus să le pună înapoi în seif, i-am spus să se uite bine înainte, să nu cumva să ne fi căzut vreuna. I-am zis asta, pentru că simţeam nevoia să aibă încredere în mine şi, într-adevăr, m-a ascultat şi şi-a trecut mâna de mai multe ori printre pietre, de parcă prin simpla atingere ştia ceea ce exista înăuntru. Erau toate, aşa că am plecat, lăsând-o să închidă seiful.

Înainte de a o cunoaşte pe Karin nu mi-ar fi trecut prin minte să mă gândesc că răutatea se preface întotdeauna că înfăptuieşte lucruri bune. Karin mereu se prefăcea că face lucruri bune şi probabil că

s-a prefăcut și atunci când a omorât sau a ajutat la omorârea unor oameni nevinovați. Răul nu-și arată adevărata față, până când cineva nu-i smulge masca binelui.

Julián

La ora patru, așa cum stabilisem, mă aflam la Faro. Nu m-am așezat direct pe bancă, mă învârteam agitat printre palmieri, gândindu-mă la o mie de lucruri.

Din anul 1963 Anton Wolf locuia aici. Cu siguranță, cei care alcătuiau această comunitate plecaseră și veniseră pe sub nasul tuturor, de parcă ar fi fost invizibili. Din niște pensionari tineri au devenit niște pensionari foarte, foarte bătrâni. O adevărată infamie.

Sandra a întârziat, ceea ce m-a neliniștit și mai mult. Ce m-aș face fără Sandra? Trebuia să recunosc că nimic n-ar fi fost la fel fără ea. Sandra era martorul meu. Ceea ce făceam nu rămânea fără efect, nu era complet inutil, pentru că Sandra vedea totul, deși nu-i povesteam totul. Sandra era piesa de rezervă pe care Salva o lăsase în locul lui. Iar dacă Sandra s-ar gândi serios să plece, mare parte din ceea ce clădeam avea să se năruie. Acumulasem atât de mult, ceea ce știam cântărea atât de mult, încât aveam nevoie de mai mult de două mâini ca să susțin toate aceste informații. Slavă Domnului că am auzit zgomotul motocicletei, minunatul sunet rulând pe pietricelele de râu și apoi oprindu-se. Nu am vrut să-i ies în întâmpinare, m-am așezat, de parcă așa aș fi stat în tot acest timp și am băgat de seamă cum se apropia pe la spatele meu. Sandra avea un mers sportiv, lung și flexibil, dar nu bărbătesc. Când a ajuns lângă mine, m-am întors și i-am văzut chipul stupefiat, acesta era cuvântul, dintre toate cele pe care le cunoșteam, care se potrivea cel mai bine cu fața pe care am văzut-o.

— Nu-mi vine să cred nimic din tot ce se întâmplă, a zis, mi se pare că trăiesc un vis sau, mai bine zis, un coșmar.

Nu voiam să-i întrerup gândurile și mi-am înnodat mai bine fularul de la gât. Era evident că avea noutăți, pentru că m-a privit fix. De când o cunoșteam, de foarte puțin timp, privirea i se schimbase, era mai matură, mai stăpână pe sine, hoinărea mai puțin prin jur și era mai selectivă.

— Am văzut crucea de aur.

— Ești sigură?

A încuviințat.

— Până acum mă îndoiam de toate. Când cineva caută ceva, poate să dea peste lucruri care să se potrivească cu ceea ce caută și care totuși să-i dea o impresie falsă. Dar faptul că am văzut crucea de aur a fost esențial. Chiar tu mi-ai spus-o. Crucea de aur reprezintă adevărul. De ce ar avea ei așa ceva dacă n-ar fi a lor?

Am dat din cap afirmativ.

— Eu știam deja asta, am zis, dar tu aveai nevoie de o dovadă.

— Și ce facem acum?

— Lasă toate astea pe seama profesioniștilor, tu pleacă, ai făcut deja destul, îți vorbesc foarte serios, mai încolo poate că va fi prea târziu.

— Încă nu, ei nu știu că eu am aflat, nu s-a schimbat nimic și totuși nu mai sunt prostuța aceea pe care au întâlnit-o pe plajă. De ce mă vor?

— Poate că pentru nimic concret, te vor pentru ceea ce faci, să le înveselești viața, să le dai mai multă viață dintr-a ta. Le faci o favoare.

— Mă voi obișnui cu ideea că nu știu nimic, că n-am văzut crucea de aur și voi continua ca până acum. Mâine sărbătorim ziua de naștere a lui Karin și nu știu ce cadou să-i fac. Aș vrea să fie ceva care să-i placă, care să o atragă de partea mea și mai mult, în felul acesta aș putea să aflu mai multe

despre viaţa ei.

— Dar, Sandra, ştim deja cine sunt şi că, de acum înainte, s-ar putea să găseşti şi mai multe mizerii în casa şi în minţile lor. Acum că ai aflat esenţialul, îţi dai şi tu seama de multe lucruri şi nu putem să continuăm aşa la nesfârşit, ceea ce trebuie să facem este să schimbăm situaţia, să-i neliniştim, să se dea singuri de gol şi să nu ştie niciodată de unde le vin loviturile.

— Şi cum se face asta?

— Se iveşte ocazia, trebuie doar să apăsăm puţin pe pedală. Hai să mergem să cumpărăm cadoul! Îl vom pune pe socoteala mea.

Sandra a protestat, dar măcar atât puteam să fac în acel moment în care mă lăsam purtat de un gând rău necesar. Am dus-o la un magazin de câini şi pisici pe care îl văzusem în centrul comercial, iar Sandrei i s-a părut o idee foarte bună.

Sandra

În ultima zi, ziua petrecerii, Karin a vrut să o machiez. Părea că avea să sărbătorească această zi de naştere ca şi cum ar fi fost ultima din viaţa ei şi pe bună dreptate. Aveau să vină toţi prietenii ei şi era foarte exuberantă, aproape că nici nu mai simţea artroza. O să o simtă după ce totul va fi trecut şi se va relaxa, atunci cel mai bine ar fi să fug de aici. Ceea ce pentru ea era o mare distracţie, mie-mi provoca o mare scârbă. Am sfârşit prin a mă sătura pe deplin şi cel mai rău e că sfârşitul în adevăratul sens al cuvântului nu venea niciodată, pentru că, cu nici măcar o zi înainte, încă nu îi cumpărasem cadoul. A fost tocmai Julián cel care m-a sfătuit să-i cumpăr un căţeluş. Era convins că lui Karin cea adevărată îi plăceau mult câinii, mai ales o rasă anume. Şi a fost atât de drăguţ încât a suportat el cheltuielile. Era un căţeluş negru cu cafeniu, rasa rottweiler, un ghem gingaş şi minunat. Aveam să i-l dau într-un coş de răchită, căptuşit cu flori şi având o panglică de rafie roşie pe-o parte.

M-am îmbrăcat puţin mai protocolar, ca să fiu în ton cu ceilalţi. Mi-am pus pe mine o rochie cu bretele şi peste umeri un şal şi o floare în păr, smulsă din grădină, mai mare decât un trandafir, dar care n-aş şti să spun cum se numea. Adevărul e că totul ne ieşise minunat, iar Fred a avut grijă să aprindă lumânări prin toată casa. De îndată ce au sosit primii invitaţi, au început să se desfacă sticle de şampanie şi un ospătar angajat cu această ocazie trecea cu tăvi de sandviciuri preparate în cel mai renumit restaurant din împrejurimi. Karin mă prezenta tuturor, de parcă aş fi făcut parte din familie, mai puţin lui Alice şi lui Otto, care mă cunoşteau foarte bine şi care s-au limitat să mă salute cu indiferenţă, şi lui Martín şi Alberto, veniţi la petrecere împreună cu alţii ca ei care m-au întrebat dacă eu făceam parte din Frăţie, până când Martín le-a spus ceva la ureche şi s-au îndepărtat de mine. Era şi Frida, prăjise peştele şi făcuse nişte salate colorate din salată verde, sfeclă, ardei iute şi carne sărată. Şi unise câteva mese în seră, căci cu plantele şi cu lumânările aprinse nu putea fi nimic mai plăcut. Nu ştiu de ce, aşezată printre acei oameni care se întrebau cine eram eu şi care mi se adresau din simplă politeţe şi împinşi de o mare curiozitate, mă simţeam oarecum vinovată că nu mă deranjasem niciodată atât de mult ca să-i pregătesc mamei mele o zi de naştere; nici nu-mi trecuse prin cap să pierd mai multe zile ca să-i organizez o petrecere mamei. Şi acum mă aflam aici, printre aceşti străini, sărbătorind o zi de naştere care, de fapt, nu mă interesa deloc. Ce făceam cu viaţa mea? Mergeam fără direcţie, ca atunci când coboram cu motocicleta în sat noaptea, iar în faţă totul era numai stele şi abis.

Nu ştii ce mamă o să ai, m-am gândit adresându-mă telepatic fiului meu. Nu sunt pregătită să fiu nici fiică, nici mamă. Sunt o leneşă, o nestatornică, nu sunt nimic şi o să am un copil care o să depindă de mine. Nici măcar nu ştiu ce nume o să-ţi pun şi tu eşti deja aici, în această seră, în mijlocul unei poveşti care nu are nicio legătură cu tine, nici cu mine. Pe măsură ce mă simţeam tot mai nelalocul meu, în jurul meu chipurile începeau să se înroşească, iar vocile se excitau din ce în ce mai

mult. Mâncarea și băutura nu dădeau niciodată greș când era vorba despre modul de a se distra al unui trib. Și am început să mi-i imaginez fără probleme pe ei în uniformele lor SS și pe ele cu rochiile pe care Karin le păstra în șifonier. Dacă ar fi tineri, poate că după cină ar urma orgia, acum nu ar putea nici să stea în patru labe. Și printre ei, dându-le ascultare, venerându-i, erau Martín și amicii lui. Se îmbrăcaseră în costum și cu cravată și păreau bătăuși de discotecă, cu excepția Țiparului, care urmărea totul dintr-o parte, cu capul aplecat. Era cel care vorbea cel mai mult cu Otto și cu Alice și cel pe care l-am prins uitându-se cel mai mult cu coada ochiului la mine.

Aveam, în continuare, chef să plâng, până când a sosit tortul cu zece lumânări simbolice. Nu se puteau înfige optzeci și două de lumânări, așa că i-am propus să pună două numere de ceară, dar ei nu-i plăceau numerele, atunci i-am sugerat o lumânare, dar lui Karin o singură lumânare i se părea ridicol, în cele din urmă, am optat pentru zece, care umpleau destul de mult tortul.

După ce a suflat în ele, a cântat și a închinat paharul cu șampanie, Karin a desfăcut câteva cadouri și a spus că este cea mai fericită zi din viața ei, că nu s-a gândit niciodată că va ajunge la vârsta asta înconjurată de prieteni și apoi a rostit niște cuvinte în germană. Eu m-am strecurat până la garaj. La prânz, îl lăsasem pe cățelușul Bolita în jeep, astfel ca, dacă gemea, să nu se audă. L-am lăsat să-mi sugă degetul ca să nu facă niciun zgomot până când aveam să intru în seră și să i-l ofer lui Karin.

Deși mie nu-mi plăcea prea mult să zâmbesc, am zâmbit cu jumătate de gură când i-am oferit coșul. Karin m-a privit cu ridul mare pe care-l avea între sprâncene și apoi s-a uitat în coș. Cățelușul s-a mișcat și a gemut. L-a scos cu mâna dreaptă pe care își pusese o brățară cu briliante și un inel asortate.

— Ce e asta? a spus uitându-se la el nedumerită.

— Am nimerit-o? Nu-i așa că-ți place? am zis eu.

Karin nu mi-a mulțumit, nu mi-a răspuns, nu m-a privit, l-a pus înapoi în coș și l-a lăsat lângă celelalte cadouri. Nimeni nu a făcut niciun comentariu. Tăcerea era întreruptă doar de Bolita, numele pe care i-l pusesem câinelui, și de foșnetul frunzelor când cineva se atingea de plante. Până când Fred a zis că șampania o vor bea în casă și toți s-au îndreptat într-acolo. Eu am rămas în seră. Nu aveam voie să beau alcool, măcar atât voiam să fac cum trebuie: să nu-i dau fiului meu nimic rău din ce aș putea evita și m-am vârât printre plante, fără să înțeleg nimic.

Nu numai că nu-i plăcuse cățelușul, ci îi provocase o reacție ciudată, ceea ce însemna că nu avea să-l păstreze. Și asta chiar era o problemă, ce aveam să fac eu cu un cățeluș? Asta-mi mai lipsea! Îmi venea să plâng, dar m-am abținut.

În spatele ferestrelor serei, luna se mișca încet. Era enormă și strălucitoare. De câte ori nu auzisem spunându-se că nu suntem nimic, acum îmi aminteam această frază. Mă cuibărisem între două plante mari cu aspect tropical și am avut senzația stupidă că, dintr-o clipă în alta, frunzele lor mari aveau să mi se prindă de trup și să mă devoreze. Aveau ceva uman, se auzeau ca și cum ar fi respirat și nu era o închipuire, pentru că atunci când ritmul respirației s-a accelerat, m-am întors și Țiparul mă privea fix. Lumina lunii încadra niște ochi teribil de strălucitori. M-am cutremurat și m-am mișcat spre masa pe care erau cadourile, ca să mă îndepărtez de el, întâmplându-se însă exact contrariul. A trebuit să-mi ating întregul trup de al lui ca să evit un cactus, trebuind să aleg cu ce spini preferam să mă rănesc. El nu s-a mișcat, mă observa, ceea ce m-a enervat și mai mult. Ce bine ar fi să devin invizibilă, să dispar, dar nu, trebuia să-mi păstrez sângele rece orice ar fi.

— De ce stai aici? Nu vii să bei șampanie?

Cățelușul a gemut tare și, în curând, avea să latre cât îl ținea gura.

— Nu am voie să beau alcool.

De îndată ce am spus asta, mi-a părut rău, deveneam prea vulnerabilă. Nu mi-a plăcut felul în care și-a coborât ochii alunecoși spre pântecele meu. Nu trebuia să-i fi spus asta și am închis gura, cu intenția de a nu o mai deschide. Dacă rămâneam sau nu în seră, ce-l interesa pe el?! L-am luat pe

Bolita din coș și l-am dus lângă obraz, m-a lins, era ora mesei. Contam pe faptul că se va ocupa Karin de nevoile lui, am crezut că o va distra, și acum, uite ce responsabilitate îmi luasem asupra mea eu singură.

— Îți plac cățeii? l-am întrebat.

— Ai făcut-o de oaie, mi-a răspuns, și cred că nici măcar nu știi. Cine te-a sfătuit să-i faci cadou acest câine lui Karin?

Vorbisem deja mai mult decât trebuia. Nici de nebună nu mi-ar fi trecut prin cap să rostesc numele lui Julián.

— A fost o coincidență. El mi-a plăcut cel mai mult. Acum se pare că lui Karin nu-i plac animalele, asta e, ce să-i facem?

Mă privea încercând să înțeleagă, ce să înțeleagă? Și eu mi-am dat jos floarea pe care mi-o pusesem în păr, eram sătulă de floarea asta. Am aruncat-o într-un ghiveci.

— O să-ți fac o favoare, o să iau câinele cu mine, o să am grijă eu de el, în schimb, într-una din zilele astea, o să ieși cu mine, *okay*?

Ce era mai greu: să mă ocup de cățeluș sau să suport pe durata unei întregi cine ochii lui în fața mea?

I l-am dat în coș.

— Așteaptă-mă, a zis pornind cu pas domol.

Aproape că nu am avut timp să reflectez asupra situației, pentru că s-a întors imediat cu lapte într-un bol. Bolita l-a băut și aproape că mi-a fost milă să mă descotorosesc de el. Mă gândeam că, în mod sigur, mâine eu nu voi mai fi în această casă.

— Să nu-i faci rău, i-am zis.

— Drept cine mă iei? S-a uitat la ceas. E târziu!

S-a îndreptat spre ieșire ținând coșul în mână și, după puțin timp, am auzit motorul unei mașini.

Aș lua motocicleta și aș fugi, m-aș duce acasă la sora mea, la „căsuță”, dar chiriașul, un profesor de generală, venise înainte de data stabilită și se pregătea să se mute în ea. M-aș putea duce și la un hotel, aveam bani, deși banii ăștia nu-mi vor ajunge prea mult, i-ar mânca pe toți plata camerei și, mai ales, era o lașitate să mă simt rănită din cauza reacției lui Karin, să plec ca din pușcă. O mamă, o viitoare mamă, trebuia să știe să facă față oricărei situații. Nu mai eram o copilă și nu puteam să mă dau bătută din cauza oricărei neplăceri. Cu siguranță, mâine o să văd lucrurile altfel. În plus, trebuia să mă duc să-mi fac o ecografie. Mă gândisem să mă însoțească Karin, să împărtășesc cu ea momentul în care voi descoperi sexul copilului meu. Dar tocmai mă răzgândisem, mă voi duce singură, poate că o voi suna pe mama chiar de la clinică, deoarece Karin nu era mama mea și nici nu avea de ce să-i pese de copilul meu. În viață, există în permanență situații pe deplin artificiale. Iar relația mea cu Karin era artificială, pentru că în urmă cu câteva luni nu existase și nici nu avea să existe mai târziu, era ca o saltea gonflabilă în mijlocul mării.

Cel mai bine ar fi să mă bag în pat și să încerc să adorm.

Am intrat timidă în salon. Câteva femei dansau și altele stăteau pe scaune. Ușa de la salonul-bibliotecă rămăsese întredeschisă, se vedea și în același timp nu se vedea ce se întâmpla înăuntru, destul cât să aflu că tinerii erau și ei acolo, alături de Fred și Otto și ceilalți. Ieșea miros de tutun și de trabuc. Râdeau. O mână a închis ușa. Afară rămăsese doar un neamț cu înfățișare de spaniol, mic de statură și cu ochii negri. Căsca tolănit într-un fotoliu. Nu părea să fie interesat de ceva. Când m-a văzut, mi-a zâmbit puțin, de fapt nu mie, ci lui însuși.

— Te distrezi? a zis.

Aveam de gând să-i spun că da, dar i-am răspuns că nu.

— Nu, sunt obosită.

— Ți-ar plăcea să dai o tură prin grădină?

— Aveam de gând să mă culc.

El se ridicase deja şi a făcut o uşoară reverenţă în faţa mea cu capul, în semn de rămas-bun, gest pe care nimeni nu mi-l mai închinase până atunci în viaţa mea. Aşa că mi-am rearanjat şalul şi m-am dus să mă plimb cu el.

— Nu te doare să-ţi faci piercing? a zis uitându-se la urechile şi la nasul meu, deşi mă îndoiam că în lumina slabă din grădină ar putea să le vadă, cu siguranţă le remarcase dinainte.

— Nu, odată făcută gaura, nu mai doare, deşi eu nu mi-aş face niciodată unul în limbă.

— Ce înspăimântător! a zis în timp ce admira luna. Voi, tinerii, sunteţi nebuni, tinerii mereu sunt nebuni, şi noi am făcut fapte nebuneşti.

— Şi ce nebunii făceaţi?

— Pe vremea aceea, nu ni se păreau nebunii, le făceam pentru că puteam şi ni se păreau fireşti. Aşa cum este să-ţi pui un cercel în nas.

Discuţia începu să mă neliniştească, nu ştiam dacă nu cumva vorbea cifrat.

— Aş putea face multe lucruri pe care nu le fac. Aş putea să omor pe cineva şi totuşi nu-l omor, am spus eu.

— Pentru că nu ţi-ar fi uşor şi ţi-ai provoca o traumă. Fie că ai fi sau nu descoperită, ai fi cineva care trăieşte în afara legii, te-ai simţi cu musca pe căciulă sau, pur şi simplu, o criminală. Dar imaginează-ţi că ar exista un sistem în care ar fi legal şi patriotic să omori un anumit tip de oameni şi că, după aceea, nimeni nu te-ar arăta cu degetul, nici nu ţi-ar cere socoteală.

Şi-a scos o ţigară dintr-o tabacheră de argint, care a pocnit făcând un zgomot plăcut când s-a închis, şi şi-a aprins-o. Nu mi-a oferit şi mie una, ceea ce m-a făcut să bănuiesc că ştia că nu fumez. Probabil că în tinereţe fusese un bărbat foarte stăpân pe sine şi nu părea că prietenii lui nu-l făceau prea fericit.

— În fine, ce-i făcut e bun făcut, nu poţi să dai timpul înapoi. În plus, viaţa e scurtă, când ajungi la final, ai impresia că te-ai trezit dintr-un vis de cinci minute, iar în vise se realizează fapte care depăşesc orice logică.

— Cum ar fi, de exemplu, să-ţi înfigi o bilă de oţel în limbă, am zis.

— De exemplu.

— Atâta timp cât îţi faci rău numai ţie… am spus.

— Ai dreptate, în cele din urmă, răul pe care ţi-l faci singur este tot ce-ţi poate uşura conştiinţa.

Eram sprijinită de un copac şi când m-am desprins de el, am considerat încheiată discuţia. Nu voiam să-mi mai spună nimic, poate că băuse şi mâine va regreta tot ce-mi zisese şi nu aveam niciun chef să fiu rănită. L-am lăsat să-şi termine ţigara, cufundat în trecutul său, luna aruncându-şi întreaga paloare asupra lui. Nu s-a întors spre mine, părea o statuie insuportabil de melancolică. Şi eu voiam să se lumineze de ziuă şi să răsară soarele, şi razele lui să mi se înfigă în cap.

Probabil a fost un bărbat elegant la vremea lui. Acum purta un costum gri-închis, cu manşetă la pantaloni şi pe dedesubt un pulover negru pe gât. Era imaginea unui înger negru, fără să ştiu ce însemna asta pentru alţii. Dar era primul lucru care mi-a trecut prin minte, un înger negru. Poate că era cel mai inteligent din gaşca asta, nu părea să se simtă dominat de mediul în care trăia, dar cu toate acestea, nu putea să iasă din el, probabil că încă îi era teamă de singurătate. Niciuna dintre femeile de acolo nu era a lui, poate că era văduv. Trebuie să fie foarte exasperant să nu-ţi rămână nimic altceva decât trecutul şi să nu-l poţi împărtăşi cu nimeni, de aceea fusese cât pe-aci să mi-l împărtăşească mie, problema este ce s-ar fi întâmplat cu mine după aceea. Din fericire pentru el, încă putea să conteze pe aceşti monştri, deşi îi era scârbă de ei uneori.

Câte chestii în câteva ore! La naiba cu reacţia lui Karin în ceea ce priveşte câinele, la naiba că nu mă privise în ochi, la naiba cu îngerul negru şi cu tot. O să urc scările cât mai repede cu putinţă în camera mea. De parcă ar fi aşa de uşor să urc în cameră! După ce am pus piciorul pe prima treaptă, o

mână m-a apucat de braţ cu putere.

Era Alice.

Nu putea fi considerată bătrână, nu părea bătrână, nu avea pielea zbârcită, nici lăsată în jos, cum era specificul vârstei. Părea să aibă vreo şaizeci de ani, când de fapt probabil că trecuse de optzeci. Şi nu putea să arate aşa doar datorită sportului, a soarelui şi a sucurilor naturale. Lăsa impresia că s-ar fi supus vreunui experiment. I se remarcau chiar şi bicepşii de pe braţe.

— Vrei să dansezi cu mine?

Propunerea m-a făcut knock-out. Nu puteam să refuz, nu puteam să fiu nepoliticoasă având în vedere situaţia, aveam nevoie ca experimentul Alice să fie de partea mea.

Se auzea o melodie lentă, pe care nu o voi uita toată viaţa, *Only you*, aşa că am coborât treapta pe care o urcasem şi am luat-o de mijloc. Purta o rochie elegantă, de catifea verde-închis, fără mâneci şi cu decolteu în „V” în faţă şi în spate. Era o catifea care aluneca, având o lungime de vis. Îi ajungea până la glezne. Privită de aproape, avea tipica piele pistruiată din cauza soarelui, şi mi-am trecut mâna peste catifea, nu de plăcere, desigur, ci de curiozitate. Voiam să ştiu cum este talia lui Alice, dacă avea vreo perniţă de grăsime sau oase tari. Şi, ia te uită, era un trup destul de normal, mai mult decât normal, perfect. Cred că Alice mi-a interpretat pipăiala ca altceva şi s-a apropiat într-un mod care m-a stânjenit, deşi doar pentru o clipă. Ce mai conta! Alice, deşi suspect de tânără, era o femeie, şi preferam să întreacă măsura cu mine o femeie decât Martín sau prietenul lui, Ţiparul, Îngerul Negru sau Otto, sau oricare altul dintre ei. Mi-ar prinde bine puţină căldură umană, simţeam nevoia să fiu îmbrăţişată şi sărutată. Şi chiar asta făcu Alice: mă îmbrăţişă şi-şi puse buzele pe părul meu până se termină melodia. Atunci m-am desprins din braţele ei şi, cu capul puţin aplecat, i-am zis că sunt obosită. Ea a spus ceva în germană şi am privit-o, era o limbă greu de interpretat, nu se putea şti dacă era ceva de bine sau de rău.

— Ce tânără eşti! a zis apoi, luându-mă de mână într-un mod care m-a înfricoşat. Dacă ar fi putut, ar fi rămas cu tinereţea mea.

Ochii ei, inexpresivi de obicei, mă priveau cu severitate. Îşi dorea ce aveam eu, ceva greu de furat. M-am desprins cum am putut din mâna ei şi am urcat grăbită, ca să nu mă mai reţină nimeni.

Cu dragă inimă aş fi tras zăvorul la uşă, dar nu exista zăvor. Dintr-odată, mi-am dat seama că existau zăvoare în toate camerele, mai puţin în asta. Am făcut un duş ca să alung atingerea buzelor lui Alice pe părul meu şi apoi am scos cămaşa de noapte de sub pernă şi, ca de obicei, m-am aruncat în fotoliu. Mi-am schimbat hainele, am aprins veioza şi am luat de pe o etajeră mică un roman de dragoste de-ale lui Karin în norvegiană cu copertele uzate. De jos se auzea harababură, muzica, vocile, poarta de la stradă deschizându-se şi închizându-se când cineva pleca, maşinile pornind. Paginile indescifrabile ale romanului mă adormeau, îmi plimbam privirea peste o poveste care se întâmpla chiar în faţa ochilor mei fără să o înţeleg. Am stins lumina şi m-am învelit până la gât, nu mă deranjau zgomotele, se petreceau în altă lume, o lume îndepărtată cu oameni ciudaţi.

•

Nu m-am trezit până când nu a intrat lumina pe fereastră, trecând prin perdele, în absenţa obloanelor din toată casa. A fost o deşteptare meditativă, avusesem nişte vise ciudate, adânci, simţisem chipurile lui Fred şi Karin observându-mă şi, de asemenea, pe cel al lui Alice. Iar faţa lui Alice mă neliniştise cel mai mult. Şi am târât după mine această agitaţie toată ziua.

Am coborât pe la nouă pe când ei încă dormeau. Frida strângea deja resturile de la petrecere cu obişnuita ei tăcere. De fapt, nu am văzut-o, i-am intuit prezenţa după mirosul plăcut şi strălucirea care începea să iasă la suprafaţă a mobilelor şi a podelei. Tocmai îmi pregăteam micul dejun, când vocea ei m-a făcut să tresar.

— Azi n-o să pot să-ţi fac curat în cameră. Am multă treabă aici jos.

— Nu contează, am spus. O să fac mai târziu patul.

Frida scotea din ce în ce mai multe pahare din maşina de spălat vase şi toate laolaltă pe blatul din bucătărie produceau un efect luminos şi intens care aproape m-a hipnotizat.

Îmi era frig. Se răcorise mult şi soarele nu mai făcea faţă, trebuia să-mi cumpăr cizme şi şosete şi un hanorac. La intrare, pe perete era montat un dulap în care erau depozitate impermeabilele, umbrelele, hainele şi încălţămintea sport pentru a ieşi în grădină şi pentru plimbările pe plajă. M-am încălţat cu nişte tenişi uzaţi de-ai lui Karin. Erau mai mari cu un număr, dar nu conta, nu voiam să răcesc în starea mea. Şi am luat şi o haină de lână cu buzunarele lăsate, atât de mult băgase Karin mâinile în ele. Mi-am încheiat bine nasturii şi am pornit motocicleta, jeepul era prea dificil să-l parchez şi, în plus, nu îndrăzneam să-l iau fără permisiunea lui Karin, aveam impresia că se schimbase ceva noaptea trecută şi că nu mai eram pe aceeaşi undă.

Vântul intra printre ochiurile hainei de lână şi mă îngheţa până la oase. Părea că nenorocita de şosea plină de curbe nu se mai termina. Am parcat în apropiere de hotelul la care stătea Julián, voiam să-i povestesc întâmplarea referitoare la câine şi, mai ales, voiam să vorbesc cu cineva care să nu facă parte din Frăţie. Frăţia, cineva rostise acest cuvânt şi era cel care i se potrivea cel mai bine tribului în care nimerisem fără să-mi propun.

Portarul, un bărbat cu nişte pistrui destul de mari pe obrazul drept, mi-a zis că Julián ieşise să se plimbe. M-am întrebat pe unde mi-ar plăcea mie să mă plimb la ora asta şi m-am îndreptat spre port. Mergând, haina mă deranja, aşa că mi-am dat-o jos şi mi-am pus-o pe umeri, şi atunci am început să dârdâi. Am străbătut portul căutându-l cu privirea pe Julián până când am descoperit o pălărie albă lângă catamarane şi corăbiile cu pânze.

— Salut, am spus.

Julián nu a fost surprins să mă vadă.

— Absorb vitamina D. Vrei şi tu puţină? mi-a zis făcându-mi loc pe scăunelul pe care stătea.

Am strănutat şi mi-am pus din noua haina pe mine.

Julián

N-am dormit bine, deşi am luat un sedativ. L-am luat pentru că nu aveam conştiinţa împăcată şi ştiam că, la un moment dat, în timpul nopţii, fie în vis sau în stare de veghe, avea să-mi apară Raquel cu reproşurile ei. Soţia mea nu ar fi fost de acord să o amestec pe această fată într-o chestiune atât de încâlcită fără consimţământul ei. Mi-ar fi interzis să mă folosesc de ea. Mi-ar fi spus că devenisem la fel ca ei, că mă contaminasem cu răutatea lor.

Din fericire, Sandra era aici, aşezată lângă mine, dar remuşcările mă împiedicau să o privesc în ochi. Am întrebat-o cum se simte, privind cum, în depărtare, se legăna iahtul lui Heim, *Steaua*.

— Bine, a zis şi în continuare mi-a povestit mai mult sau mai puţin ceea ce eu îmi închipuisem că se va întâmpla cu afurisitul de câine.

— Nu înţeleg, a spus ea. Au o grădină aşa de mare şi casa este atât de spaţioasă, încât un câine nu i-ar putea deranja, le-ar ţine companie, i-ar proteja. Şi apoi, Frida aia, care ar putea să-i dea de mâncare. Am rămas şocată de reacţia lui Karin.

— Îmi pare rău, am zis, regretând cu adevărat, dar fără să-i mărturisesc că acea rasă de câini era cea pe care Fred şi Karin o foloseau în lagărul de concentrare ca să-i terorizeze pe prizonieri (fiind una dintre particularităţile cele mai cunoscute şi mai uşor de identificat, prin urmare, reacţia ei îmi confirma că, fără nicio îndoială, ei erau), câini pe care i-au omorât împreună când au venit aliaţii şi au fost nevoiţi să fugă. Şase câini de rasă, puternici şi asasini, la fel ca stăpânii lor, erau grămadă pe jos, împuşcaţi în cap, de parcă ar fi fost umbrele lui Fredrik şi a lui Karin. Nu i-am povestit asta Sandrei, pentru că mai aveam nevoie puţin de inocenţa ei.

Și m-am simțit ca un porc mizerabil când mi-a mărturisit că era agitată pentru că urma să i se facă o ecografie ca să afle sexul copilului ei. Stătea cu degetele de la mâini împletite, pe ambele degete mijlocii purta inele mari. Soarele îi cădea peste părul roșu, îl avea mai lung decât când o cunoscusem la căsuță, deși tuns inegal, căci aceasta era moda tinerilor. Strălucea cerculușul din nas. Era atât de frumoasă și de naturală, în ciuda a tot ceea ce-și punea pe ea, încât m-am gândit că nu meritam să stau lângă ea, nu meritam să îi vorbesc, nici să-i privesc ochii verzui. Nu meritam să-mi zâmbească, nici să mă considere un seamăn. Chiar dacă eram împreună, eu aparțineam unei planete diferite, eu aparținusem în mod forțat unui trecut fără de iertare. Mă puteam așeza și lângă un trandafir cu petale roșii catifelate și lângă o stâncă sau sub o stea strălucitoare, și am fi fost la fel de diferiți. Mi-a zis că, în fond, avea senzația că își trăda mama dacă îi permitea lui Karin să trăiască acest moment împreună cu ea. Sandra avea niște dileme morale atât de frumoase și ingenue, încât îmi venea să o îmbrățișez și să o protejez într-o bulă de sticlă.

— Pot să te însoțesc, dacă vrei. Eu nu sunt femeie, așa că nu o vei trăda pe mama ta. Știu ce înseamnă chestiile astea. Am o fiică și tu mi-ai putea fi nepoată.

N-ar fi trebuit să spun asta, m-aș fi purtat cu propria nepoată așa cum mă purtam cu ea? Aș fi expus-o în felul ăsta?

— Da, cred că ești persoana care vreau să vină cu mine, a zis.

Până să se facă ora consultației, ne-am dus pe strada cu magazine, pentru că voia să-și cumpere încălțăminte de iarnă. Și-a luat niște cizme negre până la gleznă cu talpă de cauciuc, șase perechi de șosete la ofertă și un hanorac impermeabil comod. Și-a pus niște șosete, cizmele, hanoracul și a băgat într-o pungă adidașii și haina de lână pe care le avusese pe ea. Eu mi-am cumpărat o canadiană trei sferturi pe gustul Sandrei.

— Acum putem să mergem la eco, a zis.

Cu cizmele era la fel de înaltă ca mine. Pășea pe stradă ca o regină și mie îmi plăcea să merg alături de ea. Din când în când strănuta, de parcă ar fi căpătat o răceală. Vântul venea dinspre mare și aducea cu el câteva picături reci.

•

Când am ajuns la clinică, ne-am așezat în sala de așteptare până când au chemat-o. Nu m-am ridicat, i-am zis că o voi aștepta acolo. Ea m-a rugat să o însoțesc, și nu e vorba că mă simțeam stânjenit, eram conștient că mă aflam într-o situație care nu mă privea, pe care nu o meritam și nu mă simțeam în stare să îi ofer sprijinul de care avea nevoie.

Am intrat într-o încăpere foarte mică, unde de-abia încăpeam tustrei: Sandra întinsă pe un pat, doctorița așezată pe un scaun rotativ lângă ea și eu, într-un colț, ținând în mână punga cu adidașii și puloverul, și ghiozdanul Sandrei, și peste toate astea, pălăria mea.

— Este băiat, a zis doctorița.

A fost o clipă de tăcere și apoi Sandra a întrebat:

— Un băiat? Sunteți sigură?

— Destul de sigură. Uite, asta e inima.

Am întins capul ca să privesc pe monitor, dar totul era foarte neclar, ar putea fi un băiat sau orice altceva. Trebuie să recunosc că în momentul acela am uitat totul, chiar și cine eram și ce căutam acolo.

— Și este totul în regulă? a întrebat Sandra.

— Perfect, a răspuns doctorița, atingându-i pântecele cu o hârtie absorbantă și scoțându-și mănușile cu un pocnet de bici.

— Felicitări, i-am zis eu.

— Dumneavoastră sunteți bunicul? a întrebat doctorița din reflex.

Nu ne-am străduit să răspundem, amândoi am considerat că nu era nevoie să mințim pe cineva care

nu avea niciun interes în ceea ce ne privește. I-am întins Sandrei hanoracul și ghiozdanul și eu am luat cealaltă pungă.

— Un băiat, a șoptit Sandra.

Am considerat că era cel mai bine să zâmbesc.

— Nici măcar nu știu ce nume o să-i pun, nu suport oamenii care au un copil ca să-i pună un nume pe care l-au căutat acum o mie de ani.

— Îți va veni ție vreo idee. Ai timp. Ce părere ai dacă am sărbători vestea? Te invit să luăm prânzul. Hai să căutăm un restaurant bun.

Eram un nătărău, pentru nimic în lume nu ar fi trebuit să mă las văzut cu Sandra prin sat. M-am relaxat și am decis să mă încred în soartă, în faptul că n-ar exista o așa mare coincidență ca vreo persoană care să mă recunoască să ne vadă împreună. Sărmana fată, trecuse de la cuibul de vipere la șarpele veninos.

•

Am întrebat-o unde a lăsat parcată motocicleta și i-am propus să mergem cu mașina mea la un restaurant din interiorul satului care să fie mai puțin turistic și unde să servească mâncare tradițională și, în trecere, să vizităm vreun loc care ne-ar atrage atenția. Am rugat-o să mă aștepte pe o terasă cât timp mă duceam până la hotel să-mi iau pastilele.

Roberto mi-a ieșit în cale ca să-mi spună că venise să mă caute o tânără roșcat-brunetă, aproape ca o punkistă.

— Nu este punk, i-am zis. Tipii punk poartă lanțuri, piele, creste. Aproape că nici nu mai există punk.

După fața pe care a făcut-o am dedus că îl amuzase comentariul meu. Băgam de seamă că mă respecta din ce în ce mai mult, că sub acest strat de riduri și oase descoperea treptat o viață.

— Mă rog, se pare că știți despre cine vă vorbesc.

Mi-am luat la revedere de la el făcându-i cu mâna, în drum spre lifturi și încă o dată, când am trecut din nou prin fața lui, îndreptându-mă spre ieșire, cu pastilele în buzunarul cămășii.

•

Când m-am întors pe terasa unde o lăsasem, am găsit-o pe Sandra cu fața sprijinită în mâini și cufundată în cea mai deplină visare. Oricine ar fi putut să creadă că fata asta era plictisită și că nu o interesa nimic din tot ce exista în jurul ei, dar eu știam că era exact invers, că Sandra avea multe lucruri la care să se gândească. Chiar în acel moment viața era în întregime a ei și, dacă ar fi vrut, nu ne-ar fi lăsat nouă, celorlalți, nimic. Simțea nevoia să se concentreze asupra acestei puteri și m-am așezat câteva minute fără să spun nimic.

Am rugat-o pe ea să conducă. A descuiat mașina fredonând.

— Când ne vom întoarce, o să-i sun pe părinții mei din vreun bar, nu pot să țin această veste în mine, mi-e imposibil.

— Mobilul meu nu funcționează aici, nu-l iau din hotel.

— Nu contează, nu-i ceva urgent.

— N-ar fi trebuit să fi venit la hotel, nu e un loc sigur, am zis.

Sandra a dat din umeri.

Am petrecut bine. Am vizitat câteva sate mici și am găsit în apropierea unei șosele înguste un restaurant unde ne-au servit niște felii de pâine prăjită la cuptor și stropită cu ulei de măsline, pe care puteam să le ungem cu sos de usturoi și ulei făcut în casă, cu un miros delicios de mujdei. Am mâncat pe săturate cârnați și carne sărată și Sandra mi-a povestit că nu a avut niciodată o înclinație prea mare pentru studiu, nici pentru serviciu, că se plictisea foarte tare făcând aceste două lucruri. Își terminase studiile de Administrație și Management cu chiu, cu vai, iar tatăl ei reușise să o angajeze la birourile unei firme de construcții. După o săptămână a invadat-o o imensă tristețe și după șase luni slăbise șase

kilograme, și după un an nu era în stare să fie atentă la știrile de la telejurnal. Santi a ajutat-o mult. Era un fel de șef și într-o zi a rugat-o să îi facă o vizită medicului întreprinderii, iar doctorul i-a dat concediu de odihnă din cauza depresiei. Santi s-a purtat foarte frumos, era drăgăstos și mereu se străduia să găsească la Sandra calități pe care ea știa că nu le are. A sfătuit-o să profite de povestea cu depresia cât putea de mult și când avea să i se termine concediul să-și ia tălpășița, căci munca aceea nu era de ea. Ea avea o fire de artist. Nu toată lumea era bună să stea opt ore între patru pereți. Oricum, nu era de niciun folos.

— Când am aflat că sunt însărcinată mi-a trecut prin minte ideea de a avorta. Nu știu dacă fac bine că țin acest copil. Habar n-am dacă voi ști să-l cresc, dacă voi putea să-i ofer tot ceea ce are nevoie. Nu știu dacă…

— Nu-ți face griji, copiii se cresc singuri, sunt în stare să trăiască în condiții pe care nici nu ți le imaginezi. Tot ce trebuie să faci este să-i iubești și să le dai de mâncare. Și nu cred că familia ta v-ar lăsa să muriți de foame.

Sandra era cât pe-aci să înceapă să plângă și m-am speriat. Dădea din cap dintr-o parte în alta, negându-mi vorbele.

— Copilul ăsta ar merita să aibă o mamă inteligentă, o mamă care să fi studiat și care să fie în stare să-i croșeteze pulovere frumoase.

— Copilul ăla merită să aibă o mamă care să nu creadă astfel de lucruri despre ea însăși. Tu ești foarte curajoasă, mai curajoasă decât crezi, peste câțiva ani o să înțelegi asta, atunci vei privi în urmă și vei vedea că erai minunată și că ai făcut ce ai putut în cel mai cinstit mod cu putință.

M-a privit cu ochii pregătiți să izbucnească în lacrimi. Îndura o apăsare sufletească mai puternică decât îmi imaginam. Cunoșteam astfel de sentimente mai bine decât ea. Ea nu putea să vadă dinafară labirintul în care era prinsă, de aceea, când ajungem la vârsta mea și îl putem vedea de sus, ne-am dori să dăm timpul înapoi și să străbatem drumul fără apăsări și fără griji.

I-am dat un șervețel ca să-și șteargă nasul.

— Și acum o să mănânci o bucată de tort de ciocolată cu frișcă, iar eu o să beau o cafea cu lapte. Și mâine, Dumnezeu cu mila!

Pe neașteptate, de parcă ar fi răspuns la o întrebare pe care i-aș fi pus-o în mod inconștient, mi-a zis că pe cățeluș îl luase unul dintre prietenii lui Fred și Karin. Îl chema Alberto, dar ea îl poreclise Țiparul, din cauza privirii sale atât de alunecoase. Probabil că și capul îi plesnea de atâtea informații de care nu era conștientă sută la sută. Probabil că o neliniștea faptul că prelucra date și detalii pe care nu știa să le îmbine. Credem că ne face rău doar ceea ce știm că ne face rău, dar există o mulțime de amintiri și de imagini care provoacă o adevărată melancolie, pentru că nu-i înțelegem rostul.

— Zice că trebuie să ies cu el într-o zi.

Am rămas privind-o fix pe Sandra, încercând să descopăr ce voia acel individ de la ea. După cum mi-l descria, nu mi se părea tipicul fanatic bătut în cap. Asta mirosea a psihopat.

— Nu poți să te încrezi în el. Încearcă să faci ceea ce el se așteaptă să faci. Nu știm ce vrea de la tine.

— O să-i spun că nu pot să ies cu el. Nu vreau să vorbesc cu el. Mai degrabă, aș ieși cu Îngerul Negru, îmi inspiră mai multă încredere.

Îngerul Negru. Îngerul Negru? Neamț, brunet, cam de înălțimea mea, elegant, binevoitor, aparent echilibrat, inteligent, creierul oricărei organizații. Din câte mi-a spus Sandra despre el, ar putea să fie Sebastian Bernhardt. Nu, era imposibil, povestea oficială spunea că murise liniștit la München, în 1980. Totuși, s-ar putea, de asemenea, să fi simțit lipsa minunatului său refugiu spaniol. Șobolanii ăștia intrau pe o gaură și ieșeau pe alta, erau obișnuiți să moară și să învie. Era o alinare pentru mine să știu că nu erau eterni, deși probabil că încercaseră acest lucru, deși căutaseră cu disperare elixirul eternei tinereți. Și cu ce preț! Întrebați-i pe prizonieri, victime ale unor nebuni ca Heim.

— Aşteaptă puţin. Mă duc să caut ceva în maşină.

Sandra nu a răspuns, îşi mânca bucata de tort cufundată în gânduri.

Şi când m-am întors cu albumul de fotografii al lui Elfe stătea în aceeaşi poziţie, gândindu-se la fiul ei, la Îngerul Negru sau la Ţipar, poate la Karin sau la mama ei, care probabil că nu avea nici cea mai mică idee în ce se implicase fiica ei.

— Uite, i-am zis deschizând albumul. Uită-te la bărbatul ăsta.

Era Sebastian. Era îmbrăcat în costum, ceea ce avea să uşureze identificarea. Un costum închis la culoare, fire albe de păr, ochi tot închişi la culoare.

S-a uitat la el, pe când se dezmeticea din visarea ei caracteristică.

— Ar putea fi Îngerul Negru? am întrebat.

— Ar putea. Fumează la fel.

Am şovăit dacă să-i destăinui sau nu Sandrei cine era Îngerul Negru, deoarece, cu cât ştia mai multe, cu atât putea fi mai rău pentru ea. Nu l-ar mai privi la fel sau ar putea să-i scape numele lui adevărat, nu i-ar vorbi cu tonul normal al celui care nu cunoaşte adevărul. Sandra era o fată simpatică şi sinceră, fără nimic de ascuns, iar ei ar citi numaidecât în ochii ei ceea ce ştia. Pe de altă parte, nu mă consideram în stare să o manipulez în aşa hal. Avea dreptul să ştie în ce cuib de vipere pătrunsese. Mă făcuse părtaş la un eveniment frumos din viaţa ei şi nu trebuia să decad, într-atât încât să o trădez, încât să privesc cum se prăbuşea fără să o avertizez că prăpastia o aştepta la zece metri distantă.

— Trebuie să decizi, am zis. Trebuie să-mi spui dacă vrei să-ţi povestesc cine este acest individ. Ia aminte că fiecare informaţie pe care o afli va fi încă un pas spre infern.

5. Și monștrii se îndrăgostesc

Sandra

Din fotografiile pe care mi le arăta Julián era greu să-i recunosc. Acum erau cu totul alţii din punct de vedere fizic. Unii păstrau trăsături pe care nu le puteau ascunde, cum era statura ieşită din comun a lui Fred sau a lui Aribert Heim, Măcelarul de la Mauthausen, care albise între timp. Mergea cocoşat, de parcă nu şi-ar putea susţine imensul schelet. Îmi aminteam doar că-l văzusem o singură dată în casa norvegienilor, la ziua de naştere a lui Karin, şi mi s-a părut un bărbat amabil. Mi-a strâns mâna şi mi-a zâmbit. Cicatricea de pe faţă şi ochii albaştri ai lui Otto Wagner deveniseră din ce în ce mai puţin vizibili, se stinseseră încet-încet. Iar Îngerul Negru, pe care se pare că-l chema Sebastian Bernhardt, nu avea nimic bătător la ochi, era foarte banal, în ciuda faptului că-şi vopsea puţinul păr care-i mai rămăsese de-o parte şi de alta a capului.

Julián presupunea că individul pe care eu îl numeam Îngerul Negru murise în Germania – dar de fapt se întorsese în acest sat – unde a trăit din 1940 până la 1950 şi ceva. El şi familia lui s-au bucurat de o vilă pe care le-a făcut-o cadou Franco, drept recunoştinţă pentru serviciile îndeplinite, care constaseră în faptul că îl convinseseră pe Hitler să-i acorde ajutor lui Franco. Mi-am jurat că, atunci când mă voi întoarce la viaţa normală, îmi voi petrece timpul citind mai mult. Cum se putea ţine pe picioare cineva atât de bătrân? Soţia lui, Hellen, probabil că murise şi copiii lor s-or fi pensionat deja. Toţi îl cunoşteau pe Sebastian ca pe o persoană modestă şi plăcută şi aşa continua să fie, puteam confirma asta. Julián bănui imediat că acea vilă a lui Sebastian era actuala Villa Sol. Probabil că le-o vânduse norvegienilor şi el se retrăsese în vreun apartament mai comod. Se simţea o atmosferă de bunăstare la Villa Sol pe care probabil că o lăsaseră Hellen şi copiii ei. Şi nu înţelegeam cum o persoană care părea atât de raţională ca Sebastian, cineva atât de înţelegător, putea fi unul dintre ei şi cum de nu-i produceau dezgust faptele pe care le săvârşiseră. Mă întrebam ce se putea petrece în mintea cuiva ca să nu ajungă să-şi reproşeze niciodată nimic. La urma urmei, era singurul din acel trib care avea o privire umană, ceilalţi erau nişte impostori. Oare vreunul dintre ei omorâse din nou după război sau se săturase pentru totdeauna? Ar fi în stare vreunul dintre ei să omoare cu propriile mâini sau trebuiau să fie organizaţi în haită?

Înainte nu ştiam lucrurile astea şi nu le-aş fi ştiut niciodată dacă nu mi-ar fi trecut prin minte să vin să petrec câteva zile la plajă. Mauthausen, Auschwitz. De câte ori nu auzisem aceste nume, dar atunci erau la ani-lumină depărtare de mine, erau pe Orion, cel puţin, se aflau într-un trecut care nu era al meu. Acum le aveam la un metru în faţa mea, uneori doar la câţiva centimetri.

Aribert Heim îmi dăduse mâna şi, aflând ce făcuseră acele mâini, mă simţeam rănită, astfel că nu mai puteam să renunţ acum, deşi întotdeauna există posibilitatea să fie vorba doar de simple asemănări, toţi bătrânii seamănă între ei. Măcar de n-ar fi adevărat că îi strânsesem mâna Măcelarului, simplul gând îmi provoca scârbă. Deocamdată, nu se putea demonstra decât identitatea lui Fred, datorită crucii de aur, restul erau ipoteze.

Ştii să te prefaci? mă întrebase Julián. Ştii să te prefaci într-atât încât lor nici să nu le treacă prin minte că pe tine te-ar putea interesa vechea poveste despre nazişti şi despre Holocaust? Adevărul e că nu vorbeau niciodată despre politică în faţa mea. Nu pomeneau nimic ce ar fi putut să pară important, deşi uneori se mai strecura câte o frază în germană, pe care nu era nevoie să o înţelegi ca să-ţi dai seama că părăsea cadrul general al discuţiei. Şi eram sigură că asemenea precauţii nu erau din cauza mea, ci din obişnuinţă şi de aceea scăpaseră din mâinile lui Julián de nenumărate ori. Dacă n-aş fi

ştiut că erau nazişti, aş fi continuat să îi consider nişte persoane normale. Totuşi, acum totul, orice lucru avea o semnificaţie, trăsăturile marcate ale lui Fred erau trăsături ariene şi ciudata tinereţe a lui Alice provenea Dumnezeu ştie de unde, poate din încrederea în superioritatea ei genetică. Am hotărât să nu le folosim niciodată numele adevărate ca să nu-mi scape vreodată când vorbesc cu ei.

Julián

Ca de obicei, Sandra a ajuns la Faro cu motocicleta, a parcat-o şi a intrat în gelaterie. Eu am văzut-o pe fereastră. Ne aşezam întotdeauna la o masă de unde puteai monitoriza traficul maşinilor şi al oamenilor care intrau şi ieşeau din local. Asta pentru a nu avea surprize neplăcute. Când s-a aşezat la masă, a suspinat şi a lăsat casca într-o parte. Am observat că era palidă, poate prea slabă pentru sarcina ei, dar era doar o impresie trecătoare, nu credeam asta în mod conştient, era mai degrabă o imagine decât un gând. Prezentul trecea pe lângă mine grăbit, nu-mi lăsa timp să-l savurez. Păsările zburau foarte repede, aerul se pierdea înainte să-l simt, chipurile se schimbau imediat, mirosurile dispăreau, şi aproape că nu conta, întreaga mea viaţă era trecut. Aveam impresia că rămăsesem pe lumea asta după moartea lui Raquel ca să ispăşesc vreo vină, ca să mai sufăr încă puţin, căci nu avea nicio logică faptul că-i supravieţuisem. Sandra funcţiona în dimensiunea prezentului şi eu în cea a trecutului, cu toate că puteam să ne vedem şi să vorbim.

Când îi voi mărturisi Sandrei că eu cumpărasem câinele cu bună ştiinţă, nebuneşte, fără să iau în calcul riscurile, când îi voi mărturisi că mă folosisem de ea ca să-i scot pe norvegieni din minţi, nu mă va mai privi în faţă toată viaţa ei şi va considera, pe bună dreptate, că şi eu sunt la fel de mizerabil ca ei. Dar trebuia să i-o spun, nu puteam să mor cu asta pe conştiinţă, chiar dacă după moarte n-aş mai simţi, nici n-aş mai gândi, nici nu m-ar mai putea afecta nimic, pentru că m-aş fi dizolvat şi evaporat. Poate că nu era o problemă de conştiinţă, ci pur şi simplu egoismul de a vrea să fiu exact aşa cum eram, nu mai bun. Să rămân în memoria Sandrei ca urma unui picior pe nisip, să mai trăiesc încă puţin acolo aşa cum eram, şi nu ca o fiinţă inventată. Ce aş fi putut obţine părând mai bun decât eram, în acest moment al vieţii mele? Respectul Sandrei? Respectul Sandrei, pentru ce? Ca să mă simt bine într-un mod fals?

M-am gândit să-i scriu o scrisoare şi să i-o dau în momentul în care ne-am fi luat rămas-bun în Faro, dar imediat mi s-a părut o laşitate să nu i-o spun faţă-n faţă, aşa că am privit-o în ochi.

— Vreau să-ţi spun ceva. Nu vreau să mă ierţi, nu vreau nimic, aşa e viaţa, o măgărie după alta. Nu ar trebui să ai legături cu cineva ca mine.

Sandra nu clipea. Uneori, îşi aţintea atât de mult privirea, încât stânjenea, era ca şi cum ar fi uitat să-i schimbe direcţia.

— Este vorba despre câine, despre căţelușul pe care i l-ai dăruit lui Karin.

— Bietul Bolita, a zis. Şi eu m-am gândit la el. Nu trebuia să i-l las Ţiparului, nu trebuia să îl neglijez. Mă mustră rău conştiinţa. Cine ştie ce au făcut cu el.

— Îmi amintesc ce surprinsă ai fost de reacţia lui Karin. Un căţel aşa de frumos, o casă atât de mare. De neînţeles că l-a refuzat, nu-i aşa?

— M-am simţit foarte prost, ştii deja. A fost o umilinţă îngrozitoare, iar Karin nu mi-a zis nimic, nu şi-a cerut scuze, nici nu mi-a dat vreo explicaţie. Am avut impresia că am făcut ceva îngrozitor fără să ştiu, dar acum singurul lucru de care-mi pare rău e în legătură cu ce i s-o fi întâmplat câinelui.

În câteva secunde aveam să-i smulg Sandrei puţin din inima ei bună. De acum înainte va avea încă o bucăţică de inimă bună mai puţin. Şi cu cât vor exista mai puţine inimi bune pe lume, cu atât va fi mai rău pentru noi, toţi.

— A fost vina mea. Absolut şi în totalitate vina mea, am spus aproape închizând ochii ca să nu o

văd. Karin detesta această rasă de câini, pentru că îi foloseau în lagărul de concentrare în care erau repartizaţi ca să-i terorizeze pe prizonieri. Nu o să-ţi spun mai multe. Îi dresau pentru asta, iar prezenţa lor îi aminteşte cine a fost şi cine continuă să fie, oamenii în fond nu se schimbă, nu devin mai buni, doar îmbătrânesc. Din nefericire, este mai uşor să devii mai rău decât mai bun. Eu însumi tocmai mi-am dat seama că sunt mai rău decât credeam.

Sandra era descumpănită. Probabil că nu m-ar fi crezut niciodată în stare de o astfel de mârşăvie, că aş putea s-o pun în pericol sau, cel puţin, într-o situaţie dificilă. Privirea i se schimbase, devenise puţin cam tristă, de parcă ar fi fost foarte obosită.

— Dacă eu, care te stimez şi te apreciez şi te consider minunată, sunt în stare să fac asta, imaginează-ţi până unde ar putea să ajungă ei.

Nu suportam ca Sandra să nu zică nimic. Când Raquel se supăra de-adevăratelea pe mine, nu vorbea, furia îi cosea buzele. La început, mă apuca disperarea încercând să o fac să revină în lumea mea şi să mă privească, să mă accepte din nou, ceea ce înrăutăţea situaţia, până când am înţeles că e mai bine să aştept şi să nu forţez lucrurile. Mă duceam în altă cameră sau să mă plimb, mă îndepărtam, având încredere că forţele naturii aveau să-şi îndeplinească rolul. Şi acum aveam de gând să fac la fel, deşi Sandra nu era Raquel, nici nu i-am făcut vreodată lui Raquel o asemenea măgărie cum îi făcusem Sandrei.

Am chemat-o pe chelneriţă, am plătit şi m-am ridicat. Sandra era tot cu capul în jos. Am lăsat bacşiş doi euro în farfuriuţă şi, chiar şi aşa, chelneriţă m-a privit cu un dispreţ nemărginit. Probabil că i se întâmplase ceva când fusese de vârsta Sandrei, cu cineva de vârsta mea, ceva mai rău decât ceea ce-i făcusem eu Sandrei.

Sandra

Aproape că reuşisem să uit de petrecerea lui Karin, când Julián mi-a mărturisit povestea despre câine. M-am simţit atât de înşelată şi de trădată, încât m-am purtat ca o proastă. În acel moment nu am putut să înţeleg că, dacă mi-ar fi povestit ceea ce avea de gând să facă, eu însămi m-aş fi dat de gol în faţa tuturor când Karin l-a refuzat pe Bolita şi, bineînţeles, n-aş fi reacţionat cu aceeaşi naturaleţe. Julián s-a lăsat condus de dorinţa lui ca ei să se simtă descoperiţi şi să nu mai trăiască de acum încolo ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ar fi putut să nu-şi deschidă sufletul şi nu aş fi aflat niciodată nimic. Doar pentru că se expusese ruşinii de a-şi mărturisi vina, voiam să-i ofer lui Julián un vot de încredere. Îmi trecuse prin minte şi faptul că Julián mi-ar fi dat explicaţia asta referitoare la câine ca să mă retrag odată pentru totdeauna din povestea asta. Nu credeam că se prefăcea când îşi făcea griji pentru siguranţa mea şi insista să plec. Poate că i se năzărise chestia cu acel câine ca să-mi forţeze plecarea, ceea ce nu intra defel în calculele mele. Voiam să fac ceva măreţ.

Pentru că nu ştiam să fac bine lucrurile mărunte ale vieţii, trebuia să fac bine ceva care să iasă în evidenţă, să nu mă mai simt într-atât de inutilă. Nu am crezut niciodată în oportunităţile pe care ţi le scoate viaţa în cale, pentru că nu intrasem în jocul ăsta al ocaziilor, deoarece, ca să le găseşti, mai întâi trebuia să le cauţi, şi care erau cele care îmi conveneau mie? Nu am ştiut niciodată, până când nu m-am nimerit în casa norvegienilor şi până când nu l-am cunoscut pe Julián şi am început să intru în povestea asta înspăimântătoare pe care toată lumea o cunoştea din auzite, căci mai rămăseseră foarte puţini dintre cei care o trăiseră. Mă aflam printre victime şi călăi, între ciocan şi nicovală. Ia te uită cum viaţa tocmai îmi pusese în faţă o oportunitate ca să-l ajut pe Julián să demaşte această gloată. Mamă putea să fie oricine, iar eu nu voiam ca fiul meu să aibă o mamă oarecare. Nu mai eram o copilă şi nici nu aveam să mai fiu vreodată, iar viaţa îmi oferea o ocazie, nu era momentul să fug.

Uitasem şi de Ţipar, şi de promisiunea mea de a ieşi cu el. Era ceva ce îndepărtam din minte cum

puteam, gândindu-mă la ce nume aveam să-i pun copilului meu, acum că știam că era băiat. Ezitam dacă să-i pun numele cuiva din familie sau pe-al tatălui său, Santi, sau dacă să-i pun un nume nou, care să nu amintească de nimeni. Mă gândeam și la cum îi voi decora camera, cu toate că încă nu știam în ce casă va fi acea cameră. Îi voi lipi un cer plin de stele pe tavan care se va ilumina pe întuneric și pe care el îl va vedea când va deschide ochii. Ce bine ar fi să se facă totul cu puterea gândului! Cu puterea gândului aș avea bani ca să deschid un magazin de haine sau de imitații de bijuterii și să angajez un vânzător, pentru ca eu să nu mă simt legată locului. Cu puterea gândului m-aș îndrăgosti până într-atât încât să-mi pierd capul, ca în romanele pe care le citea Karin, și cu puterea gândului, ea și Fred ar fi doi bătrâni normali, pe care eu n-ar trebui să-i bănuiesc de nimic și de care nu mi-ar fi frică. Dar aproape niciodată nu se întâmplă ceea ce te gândești că va fi.

•

Luni, când ne-am întors la Villa Sol de la sala de gimnastică la care mergea Karin, am dat peste Martín care stătea de vorbă cu Fred și, după fața pe care a făcut-o când m-a văzut, s-ar fi zis că mă aștepta. Pe blatul din bucătărie era un pachet mic, pe care probabil că-l adusese el. Karin l-a luat imediat, și Martín mi-a întins o hârtie cu un gest răutăcios.

Un scris rotund și fără îndoială feminin spunea că va veni să mă ia la ora șapte. Semna „Alberto”. Era de la Țipar.

— Ai citit bileţelul? l-am întrebat pe Martín.

Își răsese și mai mult părul și își tatuase pe craniu o sferă.

— Eu l-am scris, a răspuns, fericit să mă descumpănească.

— Și de ce ai făcut asta?

— M-a rugat Alberto, are o trebșoară de rezolvat și nu avea timp.

— Ai un scris foarte frumos.

— Serios? a zis trecându-și mâna peste tatuaj.

Am încuviinţat.

— Uneori, scriu poezii, versuri de cântece. Vreau să înființez o trupă, știi?

— Ai talent, se vede.

— Ascultă, a spus el apropiindu-se atât de mult, încât mă atingea, Alberto este un tip de treabă, dar uneori e impulsiv, nu îl contrazice, de acord?

— Hai, dă-te mai încolo, i-am zis îndepărtându-l cu două degete, după ce înființezi trupa, să nu-ți mai dai cu parfumul ăsta.

M-a luat de braţ, îngrijorat.

— Să nu-ți treacă prin cap să-i spui lui chestii de-astea, nu le înţelege. Îmi eşti simpatică, fetiţo.

Fetiță? De unde ieșise idiotul ăsta? Spunea „fetiță” și avea o caligrafie de călugăriță, dar capul lui îți inspira frică. L-am îndepărtat cu mâna și m-am dus sus, să mă gândesc cu ce să mă îmbrac ca să nu-i tulbur nervii Țiparului.

Când am coborât, Fred și Karin aflaseră deja despre întâlnirea mea. Martín plecase. Mă priveau zâmbitori, le plăcea tot ce era referitor la dragoste. Cu siguranță, îi entuziasma gândul de a mă cupla cu un membru al Frăției, ar fi un mod ideal de a mă avea sub control sau de a nu fi nevoiți să mă controleze deloc. În aceste condiții, s-ar putea să mă numească moștenitoarea tuturor bunurilor lor.

Îmi pusesem ceilalți blugi pe care-i aveam, ghetele și o cămașă albă, brodată la gât și la manșete, pe care mi-o dăduse Karin. Era un articol de îmbrăcăminte pe care nu aveam de gând să-l port cu nicio altă ocazie, pe care aveam de gând să-l arunc după ce se va termina toată această poveste, dar care acum îmi va prinde bine ca să mă ajute să văd puțin lucrurile din perspectiva Frăției. Am luat hanoracul pe braţ.

— Sunt nişte băieţi foarte buni, au spus luându-şi vorba din gură.

— Vrei puţin parfum? a zis Karin.

Din fericire, în acel moment Țiparul claxonă din cealaltă parte a grilajului și am putut să ies alergând. I-am mulțumit că nu a venit să mă ia de la ușă.

— Bună, a spus când m-am urcat în mașină și a pornit-o spre șoseaua principală.

Eu n-am zis nimic, nu știam ce să spun, până când am auzit un amestec de gemete și lătrături pe bancheta din spate. Nu-mi venea să cred, era Bolita în coșul de cadou. M-am aplecat spre el.

— Banditule! am zis. Ce te-ai îngrășat!

— Am mare grijă de el, a zis Țiparul.

— Nu mi-aș fi imaginat niciodată, credeam că…

— Că l-am dat la hingheri ca să-l omoare? Că l-am omorât cu mâinile mele? Că l-am mâncat?

— Nu știu, am spus jucându-mă cu cățelușul. Nu ți se potrivește să ai un cățeluș și să ai grijă de el.

— Aha, mi se potrivește să am unul mare și fioros ca să bag lumea în sperieți.

— Exact, am zis, trecând peste recomandările lui Martín.

Acum mă uitam mai bine la el. Nu se îmbrăcase în vreun mod special ca să se întâlnească cu mine, ceea ce nu mi se părea prea logic, dacă voia să mă cucerească, deși se putea foarte bine ca eu să nu merit mai mult. Purta o cămașă cu mânecă lungă, care nu părea nouă, niște pantaloni gri care nici ei nu păreau recent călcați, și lângă Bolita aruncase o canadiană albastru-închis, de toate zilele. Nici măcar nu încercase să-și pieptene cu degetele părul răvășit din cauza vântului. Fără îndoială, nu avea intenția de a mă impresiona. Avea trăsături delicate și părul șaten-deschis, cu nuanțe de blond, cu un început de chelie, nu era urât, avea vreo treizeci și cinci de ani.

— Îmi poți spune unde mergem? am zis.

— La Faro. Este un loc foarte plăcut.

M-a privit pieziș, și eu la fel pe el.

— Aș prefera un loc mai animat, să văd lume. Dacă ți-e indiferent, aș prefera să merg în sat, am spus.

Slavă Domnului, nu a insistat în privința mersului la Faro. De ce o fi spus Faro? Să fi făcut asta intenționat?

Am intrat într-un *pub* din sat și a trebuit să-l lăsăm pe Bolita în mașină.

— Cum te descurci cu cățelul?

— Încerc să nu moară de foame.

A cerut o bere și eu, un milkshake de fructe și o bucată de tort. Începeam să fac foamea cu norvegienii. Mâncam puțin, prea puțin, aș spune eu. Singura mâncare decentă era micul dejun. Probabil că, la vârsta lor, un ospăț însemna moarte sigură și, uneori, uitau că eu sunt tânără. Așa că, deși eram neliniștită din cauza acestei întâlniri cu Țiparul, am devorat felia de tort și milkshake-ul.

— Ce vrei de la mine? l-am întrebat direct. Am preferat să nu bat câmpii, pentru că el avea mai multă experiență de viață decât mine, atât în ceea ce privește situațiile generale, cât și în cele particulare, cum era aceasta.

În loc să-mi răspundă, s-a ridicat și s-a dus la tejghea, în ale cărei vitrine se aflau adevărate delicii. Voiam să profit de acest moment ca să mă gândesc, dar cu stomacul plin îmi era foarte greu.

S-a întors cu o tavă plină de prăjiturele diferite și cu încă un milkshake. A mai comandat o bere. Aveam de gând să-i spun că aici era o atmosferă mai plăcută decât cea de la gelateria El Faro. Slavă Domnului că m-am oprit la timp, cel mai bine era să vorbesc cât mai puțin posibil.

— Nu vreau ceea ce crezi tu. Vreau doar să te cunosc, ești o noutate în viețile noastre.

— Și ce crezi că mi-am imaginat eu?

— Că vreau să mă culc cu tine sau ceva de genul ăsta.

— Fugi de-aici! am zis sărind și înviorându-mă. Ca să cred asta trebuie să am motive.

— Și ce motive ți-am dat eu?

— E vorba despre ochii tăi, despre felul tău de a privi. Ești ciudat, greu de știut ce gândești.

— Vezi? Eşti la fel ca restul oamenilor, te laşi purtată de aparenţe.

— Da, sunt la fel ca restul lumii, de ce spui că voiai să mă cunoşti?

— Bine, a zis. Ceea ce vreau să ştiu este cum de ai ajuns să locuieşti cu familia Christensen.

— E foarte simplu, i-am cunoscut la plajă, eu sunt singură şi ei au nevoie de mine. Mie îmi prinde bine suma de bani pe care ei mi-o plătesc. Nu e nimic altceva.

— Nu e nimic altceva? Nu mai e nimeni implicat?

Am băut milkshake-ul ca să nu răspund.

— Cum de i-ai dăruit câinele ăla lui Karin? Tocmai câinele ăla?

— Şi eu m-am întrebat de multe ori acest lucru din ziua aceea. Adevărul e că nu înţeleg nimic.

— Ba înţelegi, pe mine să nu încerci să mă păcăleşti.

— Şi dacă te păcălesc, ce ai de gând să-mi faci?

— Tot ce îţi poţi imagina mai rău.

— Nu mi-e frică de tine şi nici de Martín.

— Păi, ar trebui să-ţi fie. Nu încerca să faci pe deşteapta, ştiu despre ce vorbesc. Mai vrei ceva, ceva sărat?

— Mi-ar prinde bine să fac o plimbare, am mâncat prea mult.

Ţiparul nu era atât de teribil pe cât mi-l imaginasem, cel puţin, în aparenţă. Deşi spunea lucrurile astea, nu îl credeam în stare să mă omoare şi chiar mi-a dat impresia că mă privea cu îngrijorare. Oricum, nu trebuia să las garda jos şi trebuia să am tot timpul în minte cuvintele lui Martín.

Ne-am plimbat prin port. La un moment dat am rămas contemplând marea. Ne-am privit cu coada ochiului, el profilul meu, eu pe al lui. Cerul era plin de stele, era un moment minunat ca să fiu cu cineva de care să-mi pese.

— De ce a scris Martín bileţelul, şi nu tu? am zis aşezându-mă pe o băncuţă.

— Pentru că… Nu are nicio importanţă.

— Martín e bun prieten cu tine?

— Facem parte din Frăţie, suntem mai mult decât prieteni. Prietenia se poate destrăma, dar nu şi legăturile Frăţiei. Pentru binele tău, ar trebui să ştii că Martín nu are atâta răbdare ca mine, nu ştiu dacă mă înţelegi.

— Mă rog, e greu să înţeleg totul, de-abia am sosit.

— Ştiu. Dar nu ştiu dacă tu ai habar de ceea ce înseamnă asta. De ce crezi că suntem împreună? Ţi-au explicat asta cei doi Christensen?

— Nu, cred că nu. Credeam că vă simpatizaţi, că vă ajutaţi, oamenii încearcă să nu fie singuri. Să nu-mi spui că e o sectă.

— Ceva asemănător. Vai, Dumnezeule! a zis dintr-odată. De ce n-oi fi rămas tu acasă cu soţul tău, cu iubitul tău sau ce-o fi el?

— O să fiu mamă singură, am spus.

Şi atunci Ţiparul şi-a trecut mâna prin păr, s-a apropiat repede de mine, fără să-mi dea timp de gândire şi m-a sărutat.

Nu am reacţionat, totul s-a întâmplat foarte repede, în mod imprevizibil. Am stat lipită de el cel puţin un minut. I-am simţit buzele, limba, saliva, mâinile pe capul meu, aroma. Când s-a îndepărtat de mine m-a atins cu părul, şi eu pe el. S-a îndepărtat încet, aveam încă senzaţia sărutului lui, o senzaţie prelungă şi pătimaşă. Gura mea nu mai era aceeaşi, nici Ţiparul nu mai era acelaşi, lumea se schimbase dintr-odată. Nu am zis nimic, am rămas nemişcată, pentru că nu mă puteam supăra, pentru că sărutul lui era sărutul de care aveam nevoie, aveam nevoie de el exact aşa cum mi-l oferise şi niciodată, nici în cele mai îndepărtate gânduri, nici dacă aş trăi o mie de ani, n-aş fi crezut că cel care avea să-mi dea sărutul care-mi trebuia pentru ca viaţa să fie şi mai frumoasă avea să fie Ţiparul.

Nu am ridicat privirea. Şi el, tot cu privirea în jos, mi-a zis:

— Îmi pare rău. Nu m-am putut abține. Ești minunată.

Am tăcut mâlc în continuare, așteptând o calamitate care să mă scoată din starea asta de prosteală sau un al doilea sărut.

— M-ai omorî acum?

— Nu, și nici înainte, dar nu trebuie să spui asta nimănui. Și când spun nimănui, mă refer la nimeni, ai înțeles?

Am încuviințat dând din cap. L-am privit, nu mai era Țiparul, și această schimbare mă răvășea. Înainte era Țiparul, o ființă de temut, un dușman, și acum nu mai era. Mă simțeam atrasă de el, de canadiana lui de culoare albastru-închis ca noaptea care tocmai se lăsase peste noi, de cămașa lui mototolită. Aș fi mers prin port pe drumul de întoarcere la mașină agățată de el, mi-ar fi plăcut să-și treacă brațul peste umerii mei și să mă strângă la pieptul lui. O nebunie, ceea ce se întâmplase era o nebunie. Poate că de vină era magia nopții, a stelelor deasupra noastră și a luminilor din port, a sunetului mării, a brizei, a faptului că eram singuri…

— Asta-i o nebunie, a zis el îndrăznind să mă privească în față și fără să se eschiveze.

Acum îmi plăceau ochii lui. Îmi plăceau ochii lui migdalați și privirea lui alunecoasă. Nu exista nimeni prin apropiere care să mă facă să simt așa ceva. Nu simțisem asta nici măcar pentru Santi, cu toate că mi-ar fi fost foarte ușor. Nu era nevoie să faci nimic, doar să nu te împotrivești, așa că nu înțelegeam de ce trebuise să fie tocmai Țiparul, și nu tatăl copilului meu, cel care să mă facă să nu mai fiu cu picioarele pe pământ. Santi nu avusese nicio vină, vina fusese a mea, pentru că nu mă simțisem atunci cum mă simțeam acum.

În mașină, a fost cât pe-aci să ne sărutăm din nou, dar n-am făcut-o. Lăsam să ne scape un moment prielnic, care cine știe dacă avea să se mai repete.

— Crezi că trebuie să cedez, că trebuie să fac parte din Frăție?

A întârziat un minut până mi-a răspuns, se prefăcea că era atent la condus și apoi a zis sec:

— Ceea ce contează e ce crezi tu. Nu te-a chemat nimeni, tu singură te-ai vârât în asta.

M-am dat jos din mașină ușor, poate că o astfel de situație nu avea să se mai repete niciodată. Nici eu nu eram aceeași care ieșise din Villa Sol cu câteva ore mai devreme. Mă întorceam dintr-o călătorie lungă și ceea ce lăsasem aici acum mi se părea mai puțin important.

Fred și Karin mă așteptau în salon. M-au întrebat curioși cum a fost întâlnirea.

— Noapte bună, le-am zis drept răspuns. Am mâncat mult.

Și când am ajuns în cameră, m-am întins în pat. Pe fereastră vedeam stelele și, sub stele, frunzele palmierilor legănându-se. Mă simțeam puțin amețită, de parcă aș fi plutit.

Julián

Probabil că Sandra nu va veni la întâlnirea noastră după cele petrecute când ne-am văzut ultima oară. Dacă aș fi în locul ei, eu n-aș veni, de ce ar mai vrea să mă vadă cineva pe care îl înșelasem și pe care îl pusesem în pericol? Totuși, obligația mea era să fiu aici, în caz că se hotăra să vină. Tot ce puteam să fac era să-i arăt profundul meu dispreț pentru mine însumi.

Nu m-am dat jos din mașină, nu voiam să văd chipul chelneriței de la gelaterie înainte de vreme. Deși nu voiam s-o bag în seamă, nu puteam să evit asta. Nu poți să eviți să privești, să auzi și să simți simpatia sau antipatia oamenilor pe lângă care treci, oameni cu care stai cinci minute. Nu poți să fii mort înainte de a fi murit, oricât de mult ți-ai dori asta. Așa că, de îndată ce am auzit roțile motocicletei Sandrei, am apăsat ușor pe claxon, doar ca să-i atrag atenția. Inima mi-a tresărit de bucurie în mod periculos.

Sandra a parcat și a venit spre mine. I-am deschis portiera ca să se urce.

— Nu e loc înăuntru? a zis.

— Mă enervează chelneriţa aia, mă simt jignit că mă priveşte de parcă aş fi un dezmăţat.

Sandra râse fără chef. Era trasă la faţă, slăbise cel puţin două-trei kilograme şi nu-mi trecea prin minte alt loc unde să o duc ca să mănânce ceva. Aveam încredere doar în barul cu meniuri şi în acest local, pentru că în oricare altul din sat riscam să fim văzuţi împreună.

— Deşi, gândindu-mă bine, mi-e foame, am zis. Aş mânca un sandvici cald şi o felie de tort de ciocolată, nicăieri nu le prepară ca aici.

— Cum doreşti, mie nu mi-e foame.

M-a liniştit faptul că ne-am aşezat la masa noastră de lângă fereastră, făcea mai firească această întâlnire.

— Se pare că norvegienii n-au frigiderul prea plin.

— De ce spui asta? a zis în timp ce apuca meniul fără niciun chef. Ştiam pe de rost ce serveau în acest local, dar întotdeauna ne uitam pe meniu o bună bucată de vreme în timp ce vorbeam.

— Femeile însărcinate se îngraşă, nu slăbesc.

— Sunt bine.

Chelneriţa ne-a întrerupt. M-a privit cu antipatia ei obişnuită.

— Cafea la filtru pentru mine şi pentru domnişoara un sandvici cald cu pâine integrală şi şuncă, o felie de tort de ciocolată şi un milkshake.

Sandra nu voia tortul şi chelneriţa l-a tăiat de pe listă şi a privit-o cu îngăduinţă.

— Ăştia îţi sug sângele. Dacă vei continua să stai în casa aia, te vei îmbolnăvi până la urmă, am zis.

— Nu e vorba de asta, sunt nervoasă. Mă rog, „nervoasă” nu este cuvântul potrivit, sunt neliniştită, în aşteptare.

— În aşteptarea a ce anume?

Sandra a tăcut. Chelneriţa ne-a pus şerveţelele de hârtie şi tacâmurile.

— În aşteptare. Am impresia că viaţa mea, viaţa mea adevărată, o să înceapă în orice moment. Călătoria asta a fost foarte importantă pentru mine. Imaginează-ţi, credeam că îmi voi petrece tot timpul tolănită într-un hamac şi acum, uite…

Ascultam vag. De fapt, mă gândeam la Sebastian, la ce aş putea să fac pentru a-i identifica locuinţa fără să fiu nevoit să mă folosesc de Sandra.

— Căţelușul e bine, a zis dintr-odată.

M-a iritat faptul că mi-a trebuit un minut ca să înţeleg despre ce căţeluş era vorba. Ea mă privea cu ochii ei verzui, larg deschişi. I se măriseră şi-şi pierduseră din veselie, dar câştigaseră în intensitate. Căţelușul ne aducea aminte de răutatea mea. Eram atât de concentrat asupra turnurii pe care o luau întâmplările, încât dintr-odată am văzut pe masă ceea ce comandaserăm, de parcă ar fi apărut acolo ca prin minune.

— De unde ştii?

Mă privea în continuare, dându-mi timp să-mi aduc aminte şi ca să prind firul poveştii. Din câte îmi povestise Sandra, Ţiparul a luat cu el câinele chiar în seara petrecerii şi, în afară de asta, Ţiparul voia să iasă cu ea într-o zi.

— Să nu-mi spui că te-ai văzut cu ăla, cu Ţiparul.

A dat din cap în semn afirmativ şi privirea i s-a schimbat.

— Îl cheamă Alberto, a zis muşcând în silă din sandvici.

Carevasăzică Alberto.

— A venit să mă caute acasă la norvegieni şi mi-a adus câinele ca să-l văd. Era foarte grăsuţ, foarte bine îngrijit.

— Şi de aceea crezi că e un gagiu bun la suflet?

Gagiu? Mă molipsise vocabularul Sandrei. Mă simțeam ciudat spunând gagiu, era ca și cum m-aș fi transformat într-o altă persoană.

— Nu l-am mai văzut de atunci. Nu a venit pe acolo, nici nu mi-a mai lăsat vreun bilet, nimic, a spus cu melancolie.

Acum chiar că nu mi-a mai trebuit niciun minut ca să înțeleg. Ochii îi străluceau în mod periculos.

— Nu-ți mai este frică.

A ridicat din umeri. Băuse milkshake-ul și se limitase să ciugulească din sandvici.

— Situația s-a schimbat. Oamenii ăștia nu mai pot să ne facă rău, vor mai trăi cel mult cinci ani, chiar mai puțin cei mai bătrâni dintre ei.

A trebuit să ridic puțin tonul ca să o fac să reacționeze. Chelnerița mă supraveghea de la tejghea, probabil credea că e vorba despre o ceartă de cuplu.

— Situația continuă să fie exact la fel sau chiar mai rea și, tocmai pentru că atât ei, cât și eu suntem cu un picior pe lumea cealaltă, trebuie să lichidăm socotelile.

S-a uitat la ceas, purta un ceas mare cu o curea lată de piele albastră și avea mâinile foarte frumoase, dar nu delicate, nici sleite. Sandra nu părea sleită și, totuși, acum era la un pas de a fi.

— Nu înțelegi… Alberto nu va permite ca ei să-mi facă rău.

— De ce, mă rog? Dacă-mi poți spune.

— M-a sărutat în port.

Acesta era sfârșitul poveștii. Simțea nevoia să-i spună cuiva că se îndrăgostise. Prefera să mă ierte decât să nu poată să o spună.

— Aha, și tu pe el?

— Și eu.

— Și ce ai simțit?

— Că tot ce mi se întâmplă e cel mai frumos lucru din lume.

— Tot? Acum chiar că avem o problemă, am zis, deși ea nu păru să mă audă.

— Dar nu l-am mai văzut, nici nu știu unde să-l găsesc. De ce-mi face asta?

Până în momentul acesta, Sandra mă îngrijorase, acum mă speria. Și mai ales acum mi se părea puțin străină, se îndepărta de mine și de obiectivele noastre. I-am spus că, probabil, când îl va revedea își va recăpăta rațiunea și-și va da seama că totul fusese o iluzie. I-am zis că, în curând, va întâlni un bărbat care să o iubească cu adevărat și că, poate, după tot ce trăise în ultima vreme, ar putea să-l vadă pe tatăl copilului ei cu alți ochi. I-am spus că Țiparul nu i se potrivea, chiar dacă îl chema Alberto și o sărutase. I-am spus că el profitase probabil de faptul că era singură și avea nevoie de dragoste. Dar Sandra nu mă asculta.

Care erau oare adevăratele sentimente ale lui Alberto pentru Sandra? Oricât de puțin sânge ar avea în vine, s-ar fi putut îndrăgosti de ea. Doar un idiot nu s-ar îndrăgosti de acest suflet mare și pătimaș, de privirea ei transparentă, de sinceritatea și de tăria ei. Era nesfârșit de bună, mai bună decât noi toți, iar faptul că Țiparul ar putea să pătrundă atât de adânc în sufletul ei era îngrijorător, pentru că este foarte greu să te aperi de dragoste. Reușise să o prindă și mai mult pe Sandra în pânza de păianjen. Dacă Sandra rămânea în acea tabără pentru că se îndrăgostise de unul dintre ei va fi foarte greu să o scot de acolo.

Am plecat mai neliniștit ca niciodată după această întâlnire și cu un sentiment de vină mai acut ca niciodată, pentru că, dacă eu nu m-aș fi purtat ca un cretin, Sandra nu s-ar fi simțit atât de neajutorată și nu s-ar fi aruncat în brațele nimănui.

Sandra

Cred că, la fel ca mine, Fred şi Karin, la rândul lor, au început treptat, treptat să nu mai aibă încredere în mine, stăpâniţi de îndoiala că i-ar putea bântui paranoia. Eu încercam să am un comportament cât mai inocent posibil. Mă comportam ca înainte de a-i cunoaşte şi de a şti cine erau. Încercam să-i bag în ceaţă. Ce legătură aveam eu cu lumea lor de coşmar? Mă întâlniseră pe plajă, eram însărcinată (ce mamă şi-ar pune în pericol propriul copil?) şi mă dusesem să locuiesc cu ei pentru că aveam nevoie de bani urgent şi pentru că eram singură. Astea erau motive suficiente ca să nu observe cu claritate faptul că îi descoperisem. La urma urmelor, relaţia noastră începuse din simplă coincidenţă, printr-o întâlnire întâmplătoare la plajă. Şi de aceea nu mi-am dat seama că veninul bănuielii intrase cu adevărat în minţile lor, până când nu m-am întors de la ultima mea întrevedere cu Julián.

Când am ajuns, precedată de zgomotul motocicletei ca de obicei, Fred era la parter şi se uita la televizor şi Karin citea unul dintre romanele ei de dragoste. În momentul în care şi-a ridicat privirea de pe pagini, expresia feţei ei mi s-a părut ciudată, dar cum încă nu ştiam nimic, am rămas acolo o vreme, comentând cât de bine îmi prinsese plimbarea în această după-amiază atât de minunat înnourată, cum aerul mă lovea în faţă în timp ce mergeam pe motocicletă. Adevărul este că, după întâmplarea cu Alberto, produsesem numeroşi hormoni de fericire şi de aceea nu ştiam să interpretez zâmbetul cu jumătate de gură al lui Fred şi privirea pătrunzătoare a lui Karin. Mă priveau dintr-un alt unghi al creierelor lor. Dar la un moment dat am simţit nevoia să urinez şi, în loc să folosesc baia de jos, am preferat să urc la a mea şi, în treacăt, să fac un duş. Şi atunci lumea s-a schimbat.

Am urcat la mine în cameră fredonând un cântec, în şoaptă, pentru că n-am simţul melodiei, şi mi-am dat jos cizmele, pantalonii. Am deschis şifonierul în mod mecanic ca să iau un tricou curat şi ceva în oglinda de pe uşa şifonierului mi-a atras atenţia, mai bine zis, m-a redus brusc la tăcere. M-a paralizat, pentru că a trebuit să mă concentrez până la limită ca să înţeleg situaţia. Am simţit o căldură enormă urcându-mi de la gât spre faţă, ca un fel de ruşine sau de teamă şi am luat hotărârea să nu mă mai uit în oglindă şi să privesc patul, pe care se afla ceea ce reflecta oglinda.

Nu-mi venea să cred, acum chiar că eram pierdută. Aveam în faţa ochilor, desfăcut pe o pernă mare, decupajul de ziar pe care mi-l dăduse Julián cu poza norvegienilor. Cu siguranţă îl puseseră acolo norvegienii sau Frida şi, fără doar şi poate, îl găsiseră în geanta de voiaj. Nu am îndrăznit nici măcar să îl ating, de parcă s-ar fi declanşat toate alarmele din casă. Am rămas contemplând bucata de ziar, fără să ştiu ce să cred şi pe jumătate ameţită. Decupajul nu avusese cum să ajungă până aici decât dacă cineva îl scosese de sub haine şi, pentru asta, trebuia să fi căutat pe fundul genţii.

Şi dacă fusesem chiar eu? Poate că tot răscolind şi scoţând haine, hârtia alunecase în afară şi, într-un fel sau altul, căzuse pe podea, iar Frida o fi găsit-o şi o fi pus-o pe pat.

Îmi era greu să reacţionez şi am rămas în camera mea cât am putut, fără a avea îndeajuns curaj să cobor şi să îi înfrunt, nici să fug pe fereastră. Mi-a trecut prin minte că nu aveam de ce să suport o situaţie aşa de tensionată şi că voi aştepta aici, băgând hainele în geantă şi în ghiozdan, până când vor adormi, şi atunci voi pleca la căsuţa mea, cum o numea Julián, până avea să vină chiriaşul, sau îl voi ruga pe Julián să mă găzduiască la hotelul lui. Eram blocată, derutată, şi niciodată nu mă descurcasem bine când era vorba de confruntări, şi nu-mi trecea prin minte cum să-i mint pe cei doi. La urma urmelor, venisem aici ca să nu-l înfrunt pe tatăl copilului meu, să nu-mi înfrunt familia, să nu înfrunt faptul că nu aveam serviciu şi viitor, şi toate astea numai pentru a nu da piept cu realitatea, iar acum mă aflam în faţa acestor întâmplări, de parcă ar fi imposibil să scapi de probleme. Deşi e adevărat şi faptul că îl întâlnisem pe Alberto, care devenise o altfel de grijă, singura preocupare care-mi plăcea. De ce nu dădea semne de viaţă?

M-am aşezat puţin pe pat complet năucită şi apoi am tras adânc de trei ori aer în piept şi m-am hotărât să fac un duş, aşa cum avusesem de gând. Înfăşurată în halatul de baie, cu pielea catifelată, cu părul ud, picurând, lucrurile mi se înfăţişau mai puţin tragice, iar soluţia acestei stânjenitoare

chestiuni mi-a picat din cer, de parcă într-un colţ din lume s-ar fi întrunit un guvern de criză ca să cugete rapid asupra acestei încurcături şi mi-ar fi trimis în mod telepatic rezultatul, pentru că eu nu eram în forma necesară să fac un astfel de efort. Aşa că m-am îmbrăcat, am lăsat foaia pe comodă şi am coborât pe acele scări (făcute, din câte îmi spusese Karin, din marmură trandafirie adusă din carierele de piatră de la Macael[1]), din ce în ce mai infernale.

Stăteau tot pe canapea, făcând acelaşi lucru ca mai devreme, el uitându-se la televizor şi ea citind eternele ei poveşti de dragoste. Şi mi-au aruncat aceeaşi privire, a cărei semnificaţie o înţelegeam acum şi mă intimida. Dar m-am lăsat în voia sorţii şi, adunându-mi ultimele puteri, le-am spus: sunt foarte obosită, cred că o să mănânc un iaurt şi mă duc să mă culc imediat. Şi apoi am scos din punga de catifea puloverul şi i l-am arătat lui Karin. Am întrebat-o dacă ar fi prea greu să fac un desen pe partea din faţă ca să-l înveselesc. Ea continua să mă privească, încercând să-mi înţeleagă intenţiile şi, neavând încotro, luă tricotajul în mâinile ei chinuite şi începu să spună ceva.

Tocmai citisem în ochii lor că îmi percheziţionau camera în voie când plecam să fac cumpărături, să mă plimb sau să mă întâlnesc cu Julián. Îmi controlau printre lucruri chiar şi înainte de a se îndoi de mine, de parcă ar fi fost o datorie pentru ei să nu aibă încredere în nimeni. Şi cel mai rău era că puţin le păsa că eu aş putea afla că mă controlează, că nu au încredere şi că nu mă considerau cu adevărat prietena lor, poate pentru că, odată cu această descoperire, cărţile fuseseră date pe faţă. Era atât de evidentă această descoperire, încât Karin şi-a îndepărtat privirea. Dintr-odată, ochii ei, chipul modificat de trecerea timpului erau ale infirmierei Karin după şaizeci de ani. Frumuseţea şi tinereţea nu-i mai puteau ascunde adevăratul suflet.

— Ca să faci un desen ar trebui să începi din nou. Ar trebui să desfaci ce ai făcut deja. E mai bine să încerci să faci asta la altul. Mai întâi, termină-l pe ăsta.

Cuvintele ei răsunau de parcă ar fi avut o semnificaţie ascunsă. Ar trebui să desfaci ce ai făcut deja, îmi spusese. M-am aşezat pe canapea ca să-mi mănânc iaurtul şi, când mi-am luat la revedere şi le-am urat noapte bună, nu au insistat să mai rămân, cum ar fi fost firesc.

Încă nu desfăcusem ceea ce era deja făcut, dar mă simţeam uşurată să nu-i mai am în faţa ochilor. Mi-am dat jos pantalonii şi am rămas în tricou, am scos de sub pernă cămaşa de noapte din satin, am aruncat-o pe fotoliu şi m-am lungit. Am deschis puţin fereastra, aşa cum era recomandat, ca să respir mai intens şi pentru ca oxigenul să ajungă mai bine la creier, apoi m-am apucat să citesc puţin. Mâine va fi o altă zi.

Julián

Încă nu ştiam unde locuieşte Sebastian Bernhardt, Îngerul Negru. Nu îl vedeam pe la Nordic Club, nici nu-mi ieşise în drum pe când îl urmăream pe Fredrik sau pe Otto, în mod evident ducea un alt fel de viaţă când nu era obligat să-i întâlnească. Era făcut din alt aluat, mai inteligent şi mai puţin fanatic. Tot ce se spusese despre el indica faptul că probabil chiar credea că face un bine umanităţii. Era un bărbat activ, cu viziune şi având un model de viaţă a cărui aplicare presupunea suferinţă, pentru că orice schimbare ascunde durere, şi a schimba lumea nu avea să fie uşor, nici comod pentru nimeni. Şi tocmai de aceea inspira şi mai multă frică. Nu era sadic, dar crease premisele ca sadicii precum Heim să-şi poată cultiva instinctele şi să se remarce după pofta inimii.

În acest punct al vieţii mele ştiam, mai mult sau mai puţin, cum respirau cu toţii. Aveau o gândire rigidă, egoistă şi o viziune complet interesată asupra vieţii, fără niciun fel de îngăduinţă. Erau sociopaţi, iar cei care nu erau bolnavi sfârşiseră prin a se îmbolnăvi. Nu aveam niciun interes să vorbesc cu ei, dar Sebastian era o altă poveste, era mai complicat şi, în fond, mai periculos. Probabil că nu se bucura făcând rău, nici punându-le cuţitul la gât semenilor lui, probabil credea că răul este

necesar, că venea la pachet cu binele și că, cu cât ar fi mai mare binele pe care ai vrea să-l faci, cu atât ar trebui să fie mai mare răul.

M-am dus să supraveghez iahtul Măcelarului Heim având un presentiment sumbru. Un fel de presentiment sau un al șaselea simț pe care mi l-am dezvoltat în lagăr, poate că mi s-a dezvoltat la vârsta la care apar astfel de talente și care mi s-a revelat în acel loc dedicat morții. Cert e că am învățat să-mi dau seama în suflet sau în spirit când avea să se întâmple ceva mai rău decât ceea ce era firesc și, de asemenea, când avea să se întâmple ceva bun. Acolo niciodată nu te simțeai bine, dar când urma să fie asfixiat un prieten sau când, pe neașteptate, ne chemau de la infirmerie ca să verifice dacă încă mai eram apți pentru muncă sau, ceea ce e cam același lucru, pentru a trăi în continuare, cu o zi înainte mă simțeam insuportabil de rău, fără niciun motiv special. Dintr-odată, în cariera de piatră sau în pavilion, sau dezbrăcat în curte, în mijlocul vitelor omenești, umbra răului mi se vâra în suflet și lumea se întuneca, de parcă s-ar fi lăsat înserarea. La început, nu făceam legătura între lucruri, apoi am început să-mi dau seama că era ca atunci când pe bunica mea o durea un braț, pentru că urma să plouă. În ziua în care am încercat să mă sinucid am făcut-o pentru că sufletul sau spiritul a paralizat, nu mai puteam, umbra a fost prea mare și în capul meu nu se mai vedea nimic. Salva m-a surprins la timp, iar a doua zi a fost oribil. Cuptoarele scoteau atâta fum, încât mirosul de carne arsă era irespirabil, un nor cenușiu acoperea lagărul, și atunci m-am gândit că norul acela avea să vegheze asupra celor care rămâneau și m-am milogit de moleculele și de cenușa care formau norul să ne protejeze de toate relele și ca Salva, care deja cântărea treizeci și opt de kilograme, să nu fie considerat neproductiv și inutil. Și am fost ascultat. Într-un fel, Salva a devenit invizibil până au eliberat lagărul.

Până în momentul acela fusesem nevoit să inventez tot felul de strategii ca să-l protejez. Încercam să mă pun în fața lui, să-l acopăr când veneau paznicii carierei de piatră, studiasem unde trebuia să mă așez ca să nu fie văzut și îmi rupeam spinarea de-a lungul celor o sută optzeci și nouă de trepte care duceau în lagăr, susținându-i greutatea când nu eram văzuți și dându-mă drept el ori de câte ori puteam. Era un infern, Salva era la limită, iar eu nu mai puteam, se apropia momentul în care trebuia să-l abandonez în voia sorții. Atunci cerul acela acoperit de cenușă m-a înțeles și mi-a ascultat rugămințile și, începând din acel moment, nimeni nu mai era atent la Salva, astfel încât nu mi-a mai fost teamă pentru el. M-am obișnuit ca paznicii să nu-și dea seama că nu urca scările cu pietrele. Cobora și urca doar o singură dată pe zi, la începutul și la sfârșitul zilei, între timp se prefăcea că lucra ceva și uneori chiar se așeza puțin jos.

El, la cât era de epuizat, nu-și dădea seama ce se întâmpla, dar mie nu-mi venea să cred ceea ce-mi vedeau ochii: privirile treceau prin el de parcă ar fi fost un spirit, cu siguranță îl vedeau, dar nu prezenta interes, pentru că mereu exista ceva sau cineva care atrăgea atenția mai mult. Proba de foc a avut loc în ziua (n-aș ști să spun dacă era dimineață sau după-amiază) în care un paznic a rămas privindu-l fix, eu vedeam acel schelet prin ochii gardianului și când, dintr-un impuls, s-a îndreptat spre el, am crezut că avea să-i dea un brânci și să-l arunce în cariera de piatră. Eram atât de copleșit de spaimă, încât nici măcar nu mă gândeam la ceea ce vedeam, pentru că se desfășura sfârșitul, ajunsesem la final, în momentul în care îți dai seama că, orice ai face, rămâi tot o marionetă. Și atunci paznicul a trecut pe lângă Salva, care aștepta sprijinit comod de un bolovan să fie omorât, și și-a continuat drumul, spre un amărât căruia i-a tras un glonț pe loc. Acela a fost momentul cel mai uimitor în ceea ce privește noua constituție a lui Salva și de atunci înainte am început să nu-mi mai fac griji. Orice s-ar fi întâmplat, nici gardienii, nici *kapos*, nici măcar câinii nu-l miroseau pe Salva. Avea să scape și aveam să scap și eu, dacă mă aflam în sfera lui magică. Și, mai ales, îmi plăcea să fiu în sfera lui magică, care nu avea nevoie nici de pereți, nici de uși, ceilalți erau cei care își pierduseră capacitatea de a-l vedea. Și spun asta eu, care nu cred în chestii de-astea.

Nu credeam nici în umbra răului și, cu toate acestea, o simțeam mai mult decât îmi simțeam

braţele şi picioarele. Nu exista nicio umbră când avea să se întâmple ceva bun sau, cel puţin, nimic rău, în momentul acela simţeam căldura verii înăuntrul meu, revitalizându-mă şi dându-mi putere. Salva mă privea cu ironie şi îmi spunea să mă agăţ de tot ce pot, că ideea folosirii căldurii pentru a combate umbra era bună. Bineînţeles, nu i-am zis care era situaţia lui adevărată, nu i-am spus că trăia într-un cerc magic, pentru că mi-era teamă să nu se sfârşie. Deşi în ziua în care umbra a dispărut complet, în ziua în care i-am mărturisit că mă simţeam atât de bine, încât mi se părea că începeam s-o iau razna, s-a întâmplat ceva ce l-a făcut să creadă că uneori se petrec lucruri ciudate.

Nu ştiu dacă am ajuns chiar să fredonez în şoaptă. A fost ziua în care a apărut Raquel în lagăr. De cum am văzut-o, am înţeles că ea era cauza. Venea cu un transport de evrei şi a defilat printre ei cu o haină maro şi părul negru şi creţ, puţin răvăşit. Privea mirată şi îngrozită. Noi, eu şi Salva, scheletele noastre vârâte în nişte cârpe în dungi, făceam parte din această oroare. Nu avea de unde să ştie că ne fermecase şi că ne umpluse de lumină. Şi nici că, în scurt timp, avea să ajungă şi ea ca noi.

Măcar de n-ai avea nicio bucată de aur în gură, măcar de-ai fi sănătoasă ca să poţi munci, dar Doamne ajută să nu te remarce, să te considere un număr util şi să nu te bage în bordelul lagărului. Măcar de-ai supravieţui timpului suficient de mult cât să pătrunzi în cercul magic al lui Salva.

În ziua aceea, văzând-o cum înainta privind în jur cu ochii ei negri mari, Salva zise: Fata asta este minunată. Şi eu i-am răspuns: Vezi că azi trebuia să se întâmple ceva bun?

Bun pentru noi şi teribil pentru Raquel. Ştiam prin ce avea să treacă şi ne-am gândit că, dacă depăşea aceste prime zile şi rămânea în viaţă, o vom lua sub protecţia noastră. Salva s-a îndrăgostit. A spus că niciodată, dar chiar niciodată, în toată viaţa lui, nu simţise aşa ceva. A spus că era, poate, o cale să se simtă din nou om, dar că, în orice caz, era vorba de o emoţie necunoscută lui până atunci. L-am întrebat de ce era atât de sigur că se îndrăgostise.

— Pentru că mă face să zbor, pentru că mi se desprind picioarele de pe pământ, pentru că mă nelinişteşte atât de mult când este prin apropiere, încât îmi tremură mâinile şi pentru că am un chef nebun să o sărut, a zis lăsând capul în jos.

Din păcate, Raquel s-a îndrăgostit de mine şi eu de ea, deşi mereu m-am îndoit dacă dragostea mea era la fel de mare ca a lui Salva. Nu ştiu dacă am zburat destul de sus şi nu vom mai şti asta niciodată.

De atunci înainte, după ce ne-au eliberat, n-am mai ştiut mare lucru despre viaţa personală a lui Salva. Şi-a dat toată silinţa să ne răzbune pe noi toţi, să-i vâneze pe toţi naziştii care-i ieşeau în cale. Şi eu făceam asta, dar, în plus, eram atât de fericit pe cât ştiam să fiu. Ar fi fost fericit Salva alături de Raquel? Şi-ar mai fi îndeplinit misiunea cu atâta eficienţă dacă ar fi fost fericit? Adevărul e că viaţa nu are răspunsuri. Iar acum nu mai erau nici Raquel, nici Salva, cu toate că din acea relaţie se născuse o fiică pe care o iubesc, şi să iubeşti pe cineva te scuteşte de multă disperare, iar datorită acestei poveşti, am cunoscut-o pe Sandra, pe care probabil Salva o înconjurase cu un cerc magic, în timp ce eu o împingeam spre dezastru.

•

Deşi aş fi putut să parchez într-un loc de unde puteam supraveghea comod din maşină, cu binoclul, iahtul *Steaua*, aveam chef să iau aer şi am făcut o plimbare până la locul unde era amarat. Strălucea un soare foarte plăcut şi m-am aşezat la o distanţă de trei ambarcaţiuni ancorate, pe o băncuţă, mi s-a părut mai bine să stau cât mai aproape de maşină, în caz că trebuia s-o iau la sănătoasa. Heim se bronza sau îşi termina sesiunea de bronzat, căci, dintr-odată, s-a ridicat, a coborât scăriţele cabinei, aplecându-se jumătate de metru şi a urcat din nou cu un caiet, care în mâna lui enormă arăta ridicol, din cauza micilor sale dimensiuni. M-a enervat că mi-am uitat binoclul în maşină. Oare ce şi-o fi notând? Probabil ceea ce mâncase, îi plăcea să consemneze tot ce făcea, modul în care influenţa el lumea. Graţie felului său de a fi, atât de meticulos, cunoşteam chiar din însemnările lui bestialităţile pe care le săvârşise în sala de operaţii şi caietul acela ne confirma că era un criminal de război. Scria încet şi, la un moment dat, s-a oprit şi a rămas uitându-se la cer, poate pentru a se gândi mai bine sau

poate pentru a descrie norii.

Într-un minut, scriitorul Aribert Heim a trecut pe un plan secund când am văzut oprindu-se între *Steaua* şi locul unde mă aflam eu un automobil 4x4 care mi se părea familiar. Cu câţiva ani în urmă, n-ar fi trebuit să-mi amintesc, n-ar fi trebuit să caut în mintea mea afurisitul acela de 4x4, s-ar fi identificat singur, ar fi ieşit ca o rază dintre celelalte 4x4 văzute de-a lungul vieţii mele. În schimb, acum trebuia să aştept câteva minute să se facă lumină şi, în situaţii extreme, câteva minute pot să însemne prea mult timp.

Automobilul 4x4 şi un pastor neamţ care scotea capul pe fereastră. Maşina şi câinele lui Elfe. A coborât o femeie cu o coadă blondă. Era de-a lor, fără îndoială. Văzând-o, Heim s-a ridicat din hamac. De fapt, o văzuse cu mai multe minute înainte, astfel că ar fi putut să reacţioneze mai din timp, dar i se întâmpla acelaşi lucru ca şi mie.

Ea a ajuns pe puntea lui dintr-un salt. Nu s-au salutat, nici nu au schimbat vreun gest prietenos. Au vorbit, dar nu am mai putut să-i spionez în continuare, deoarece câinele m-a mirosit şi m-a recunoscut şi şi-a ieşit din minţi. Lătra în direcţia mea şi părea că avea să sară ca din puşcă pe fereastra pe jumătate deschisă. Era câinele care îi salvase viaţa lui Elfe şi voia să mă salute, îşi scosese deja pe fereastră jumătate din trup, iar femeia cea blondă s-a întors să se uite la el, aşa că am decis să mă retrag. Ea şi Heim schimbau impresii despre ceva mai important decât agitaţia câinelui şi credeau probabil că l-a iritat în halul ăsta cine ştie ce fleac.

Câinele a lătrat în direcţia mea până când am intrat în maşină şi am continuat să-l aud în depărtare în timp ce porneam motorul. Situaţia nu arăta prea bine, o ştiam, observasem eu că se întâmpla ceva rău. Trecuseră mulţi ani de când umbra răului dispăruse din viaţa mea, dar rămăsese amintirea ei. Am verificat rezervorul cu benzină şi m-am îndreptat spre casa lui Elfe. Era o îndrăzneală fără margini, pentru că prin zonele acelea drumurile erau foarte înguste, o adevărată cursă de şoareci dacă mă descopereau, dar trebuia să-mi confirm bănuielile.

În această regiune, te puteai înşela cu uşurinţă când trebuia să alegi drumeagul potrivit. Peste tot era aceeaşi vegetaţie şi, ca să ajungi la casele care voiau să pară tradiţionale, trebuia să manevrezi maşina până te apuca disperarea. M-am rătăcit de două ori şi a treia oară am recunoscut casa lui Elfe, unde nu era nicio maşină sub şopron. Liniştea era absolută şi nu îndrăzneam să staţionez prea mult. Pe de altă parte, mă aflam aici şi ştiam că exista un chepeng prin care se intra în pivniţă. M-am scărpinat la ceafă până aproape m-am zgâriat. În mod evident, nu puteam să las maşina aici, să atrag atenţia în chip sinucigaş, aşa că am riscat şi am intrat într-o grădină de zarzavat, strivind salata verde şi roşiile. M-am întors spre casă mergând pe jos, am dat la o parte ghiveciul cel mare şi am deschis chepengul. L-am închis la loc când am coborât. Mai presus de toate, voiam să-mi păstrez calmul. Nu intenţionam să mor în acea casă atât de tristă, care duhnea a alcool şi a vome râncede. A trebuit să aprind lumina în pivniţă şi mi-a atras atenţia ceva de pe podea. Pe dalele de teracotă era desenat un soare negru, ceea ce însemna că probabil în această pivniţă avusese loc vreo ceremonie. Am urcat temându-mă ca nu cumva uşa care despărţea pivniţa de parterul casei să fie închisă, dar s-a deschis, ceea ce însemna că nu se aştepta nimeni la vreun intrus.

Bucătăria şi salonul erau în dezordine, mai mult decât data trecută. Deschiseseră sertarele şi uşile mobilelor şi nu se mai obosiseră să le închidă la loc. Probabil că umblaseră după Dumnezeu ştie ce, oare căutaseră albumul pe care l-am luat eu? Cu siguranţă, şi alte lucruri. M-am aventurat să urc scările, alungând din minte gândul că, dacă mă prindeau, m-ar fi omorât. Călcam cu grijă, deşi eram sigur că în casă nu se afla nimeni. Pe Elfe probabil o lichidaseră, trăia o viaţă pe care nu o merita, după părerea prietenilor ei. Mi-am vârât nasul în camera ei, care era într-o dezordine totală. Nu m-am obosit să caut, pentru că n-aş fi ştiut de unde să încep. Orice ar fi fost, ei ar fi găsit deja şi, dacă nu, eu n-aş fi în stare să descopăr. Am aruncat o privire superficială în şifonier. Câteva umeraşe erau libere şi sertarele pe jumătate goale. Am deschis uşile şi la celelalte camere şi nimic nu mi-a atras atenţia în

mod special, cu excepţia cercului lăsat pe perete de tablourile pe care probabil că le dăduseră jos din cui. Cine ştie dacă nu cumva era vreun Rembrandt sau vreun Picasso!

Era timpul să ies în stradă. Acum am făcut în grabă drumul de întoarcere. Am coborât în fugă scara principală şi am deschis uşa, temându-mă să nu dau nas în nas cu cineva care ar intra. Am pus ghiveciul cel mare pe chepeng şi am pătruns în grădina de zarzavaturi, unde îmi lăsasem maşina. Era tot acolo, slavă Domnului! Înainte de a porni pe drumul de întoarcere, am condus până la aşa-zisa casă a Fridei (poate blonda care era cu Heim în aceste momente), unde se putea vedea parcată cealaltă maşină a lui Elfe.

Se descotorosiseră de Elfe şi, aşa cum se descotorosiseră de ea, o puteau face la fel cu oricine. Erau încă activi, iar eu încă nu găsisem un loc unde să ascund albumul şi caietele cu notiţele. În orice moment mi-ar putea jefui maşina, iar în camera de hotel era de neconceput să le ţin.

Sandra

Uneori, în timpul viselor vin soluţiile, pentru că eu ştiam deja ce trebuia să fac şi îmi doream să o fac. Am băut în grabă o cafea cu lapte, nu voiam să stau o veşnicie aşteptând lentele lor sorbituri de ceai. Le-am spus că voiam să caut cursuri de pregătire pentru momentul naşterii, că nu închisesem ochii toată noaptea gândindu-mă la asta şi că plecam în oraş. Nu s-au opus, nici măcar nu mi-au amintit că după-amiază Karin trebuia să meargă la gimnastică. Cântăreau situaţia. Foarte bine. Aveam decupajul din ziar în buzunarul hanoracului. Aş fi putut să-i cer sfatul lui Julián, dar era o copilărie să-l consult la fiece pas pe care îl făceam şi, în plus, situaţia avea să se prelungească.

•

După vreo două ore eram înapoi. Fred pregătea alt ceai care ţinea locul mâncării şi Karin se aşezase afară deşi era răcoare, dar pentru un norvegian conceptul de răcoare este diferit faţă de al nostru. Nici Fred, nici Karin nu purtau încă mânecă lungă, nici pantofi şi nici nu simţeau nevoia să se încălzească în vreun fel.

Am aşteptat să se aşeze la masă ca să mă ridic şi să scot din ghiozdan ceva înfăşurat în hârtie de cadou. I l-am întins lui Karin, spunând că nu le dăruisem niciodată nimic şi că speram să le placă. Karin l-a despachetat şi a rămas fără grai când văzu pagina din ziar cu poza ei într-o frumoasă ramă aurie cu geam, care avea să se potrivească foarte bine în dormitorul ei.

— De când am găsit poza asta cu voi am păstrat decupajul ca să-l înrămez, voiam să vă fac o surpriză, dar bănuiesc că aţi văzut-o deja. Sunteţi faimoşi! Este incredibil, sunteţi celebri!

Nu ştiau ce să-mi spună, ce să creadă. Eu îi priveam cu cel mai frumos zâmbet al meu.

— Mulţumim, a zis Fred. Este o atenţie foarte drăguţă, nu trebuia să te fi deranjat.

Karin era foarte dură, nu a roşit, nu şi-a cerut scuze pentru că răscolise printre lucrurile mele.

— O vom pune aici, a spus aşezând fotografia pe poliţa de deasupra şemineului. Este un ziar cam vechi, a adăugat.

— L-am văzut din întâmplare la sala de gimnastică în timp ce te aşteptam şi l-am luat. Probabil cineva l-o fi lăsat acolo.

În sfârşit, îi minţeam. Le-ar fi fost extrem de simplu să mă descopere, erau experţi în ceea ce priveşte interogatoriile şi în a sta de vorbă cu oameni disperaţi, în stare de orice ca să se salveze, era firesc să nu creadă asemenea minciuni, dar nici nu puteau să fie complet siguri că nu spuneam adevărul, pentru că uneori adevărul pare minciună şi invers.

— A fost o coincidenţă, am conchis ducând o chiflă la gură. Nu-mi puteam închipui că aici s-ar publica ziare în norvegiană. Apropo, ce scrie în el?

— M-am gândit la ce desen s-ar putea pune pe puloverul copilului, a spus Karin cu o expresie care

încheia discuţia. Hotărâse să mă creadă.

Julián

Nu ştiam dacă să-i povestesc sau nu Sandrei ceea ce descoperisem despre Ţipar (dacă într-adevăr era cine bănuiam eu că este).

Mi-am dat seama că evitam să o văd. Joi după-amiaza, când mă pregăteam să arunc o privire casei lui Otto şi a lui Alice, în caz că trecea pe acolo Sebastian Bernhardt sau că ieşeau şi puteam să-i urmăresc, o maşină care îmi era familiară s-a oprit în piaţeta din Tosalet cu doi băieţi înăuntru. În timp ce mă băgăm pe prima stradă la dreapta şi parcam în faţa unui zid de piatră trandafirie, mi-am dat seama că era una dintre maşinile lui Elfe, cea mai nouă. Prin oglinda retrovizoare puteam să văd tot ce se întâmpla. L-am zărit pe Martín dându-se jos din maşină cu un pachețel în mână. Celălalt, care trebuia să fie Ţiparul, a rămas înăuntru. După direcţia pe care o luase Martín, se îndrepta spre casa norvegienilor şi, cu toate acestea, Ţiparul preferă să rămână în maşină în loc să se ducă să o vadă pe Sandra. Probabil Sandra era acolo, în acea închisoare ciudată pe care ea însăşi şi-o impusese cu ajutorul meu. Probabil că aştepta ca Ţiparul să dea semne de viaţă. Poate că atunci când va suna soneria şi va auzi nişte paşi intrând, care să nu fie ai lui Fredrik, nici ai lui Otto, i se va umple inima de speranţă. Probabil că şi Ţiparul gândea tot cam aşa şi totuşi rămânea aici, la o distanţă suficientă ca să nu-l poată vedea. Mă durea că Sandra suferea din cauza acestui măscărici.

După vreo zece minute, măscăriciul s-a dat jos să fumeze o ţigară, sprijinit de maşină. Nu era mare lucru, era ceva foarte obişnuit, dacă n-ar fi să judecăm după mişcările lui şi trăsăturile care îl făceau să pară alunecos şi înfricoşător. Avea chipul palid şi alungit, iar chica i se rărise de-o parte şi de alta a frunţii, ameninţând să-l lase în scurtă vreme fără acel delicat păr şaten deschis. Îl credeam în stare să ademenească o fată ca Sandra. Nu era primul pe care îl cunoscusem în stare să se transforme din broască râioasă în prinţ, cu atât mai mult dacă îl săruta minunata gură a Sandrei.

Dacă eu aş fi tatăl Sandrei şi aş fi tânăr, l-aş duce de o ureche să o vadă, deşi realitatea este că nimeni nu poate fi scutit de decepţii. Dacă scapi pe cineva de vreuna, vine alta, ca şi cum ar exista o cotă rezervată pentru fiecare muritor. Dacă pe Sandra n-o va trăda Ţiparul, o va trăda altul, la fel cum ea îl trădase pe Santi, şi dacă n-ar fi făcut ea asta, ar fi făcut-o alta. Era mai bine ca această fiinţă vrednică de dispreţ să nu fie doar puţin sau pe jumătate demnă de dispreţ, ci una complet vrednică de dispreţ cum era Ţiparul.

Când termină de fumat, strivi chiştocul cu piciorul şi-şi trecu mâinile prin cap, dându-şi la o parte părul de pe faţă. Trase adânc aer în piept şi privi în depărtare timp de mai multe minute. Nu părea a fi felul de a privi al unuia care nu se gândeşte la nimic. Se gândea la ceva, foarte concentrat, aproape fără să mişte un muşchi. Apoi urcă în maşină şi, sprijinit de volan, scrise într-o agendă timp de un sfert de oră.

Am avut răbdare să aştept aproape o oră până când s-a întors Martín. Dar înainte să apară în câmpul meu vizual, Ţiparul şi-a vârât agenda în buzunar, a înconjurat volanul cu braţele şi a pus capul deasupra, ca şi cum ar fi dormit.

Am îndrăznit să-i urmăresc. Era aproape o sinucidere, pentru că erau tineri şi sprinteni. Dacă puneau mâna pe mine eram pierdut. Îşi vor da seama că îi urmăresc, m-ar salva doar dacă i-aş surprinde cu garda jos, când nu aveau chef să bage de seamă ce se întâmplă prin jur. Mergeam la distanţă, dar să ai mereu în spate aceeaşi maşină ar fi bătător la ochi, aşa că, atunci când am văzut că o luau pe drumul lăturalnic spre casele lui Elfe şi Frida, m-am oprit la intrare între alte maşini parcate printre buruienile de pe un maidan. Era foarte riscant să intru pe un drum atât de îngust, care se putea transforma într-o capcană. Dacă maşina nu revenea într-o jumătate de oră plecam, în caz contrar, i-aş fi urmărit din nou.

Nu a întârziat nici zece minute. O conducea Țiparul, era singur. Bănuiam eu că la ora asta a după-amiezii nu aveau să se închidă până a doua zi într-o casă și ghicisem. Încă mai era destul de multă zi pentru toți. Țiparul conducea ca un nebun. Mă rugam doar ca în această cursă să nu mi se aburească lentilele.

A parcat lângă restaurantul Bellamar, închis până la vară, și s-a așezat pe nisip, destul de aproape de mal, dar nu într-atât încât să se ude. Apoi s-a lungit cu brațele întinse, cu o senzație de libertate. Îl vedeam din mașină. După câteva minute, s-a apropiat de el o fată, și el s-a ridicat și s-au îmbrățișat. S-au așezat contemplând marea, ea ținând capul sprijinit de umărul lui. Erau cu spatele la mine și nu vedeam dacă vorbeau, bănuiam că da.

Au stat așa o jumătate de oră, apoi au făcut o plimbare pe malul mării. Mi-a părut rău pentru Sandra și m-am întrebat dacă ea ar trebui să știe asta, poate ar ajuta-o să și-l scoată din minte, poate că ar trebui să afle că era în plus, că ea fusese fata din port și că mai era cea de pe plajă și că, mai mult ca sigur, or mai exista și altele. Țiparul și-a dat jos pantofii și șosetele și și-a suflecat pantalonii. La un moment dat, a cuprins-o de umeri și ea pe el de mijloc și, la scurt timp, și-au luat rămas-bun. Țiparul străbătu încă o dată plaja până în dreptul mașinii, urcând apoi malul până la ea. Mă prefăcui că dorm pe volan ca să nu mă vadă. Când am ridicat din nou capul, era în mașina lui, cu ușa deschisă și picioarele în afară, scuturând nisipul și punându-și șosetele și pantofii. Apoi își potrivi oglinda retrovizoare și mi se păru că îmi aruncă o ocheadă, dar cu siguranță era doar imaginația mea.

Oare și fata aceasta de pe plajă era una de-a lor? Nu eram sigur că aș putea s-o recunosc dacă aș întâlni-o din întâmplare. Nu l-am mai urmărit. Se lăsa seara, noaptea avea să vină brusc și nu voiam să conduc pe întuneric prin locuri necunoscute, așa că eram obligat să închei ziua și să mă întorc în singurătatea camerei mele, dar trebuia să parchez într-un loc unde mașina să rămână neobservată și asta lua timp. Toate comorile mele se aflau în mașină și nu aveam bani de parking, unde, pe de altă parte, ar fi mai ușor de localizat de către dușmani, iar în timp ce o parcam mi-a venit în minte imaginea celor doi îndrăgostiți de pe plajă și ceva ce nu se potrivea, era ceva derutant în acea despărțire îndelungă. De ce nu plecaseră împreună? Cine îi împiedica?

Sandra

Julián mi-a făcut un semn din mașina lui când porneam cu jeepul ducând-o pe Karin spre sala de gimnastică. Voia să-mi spună că, după ce o voi lăsa acolo, mă va aștepta parcat pe banda a doua și mă va urma, dar de îndată ce va putea, mi-o va lua înainte și eu trebuia să-l urmez, pentru că el știa unde să parcheze. Cunoștea deja satul ca pe liniile din palmă și știa cele mai lăturalnice ulicioare. Pentru că n-am găsit niciun loc de parcare lângă sala de gimnastică aveam libertate timp de o oră și jumătate, mai mult sau mai puțin. Uneori, când mă întorceam, Karin mă aștepta deja afară cu geanta de sport în mână și părul pe jumătate ud de la duș și atunci eu îi spuneam că nu puteam să risc să ajung prea devreme sau că trebuise să mă învârt prin împrejurimi.

De îndată ce Karin dispăru pe ușa sălii de gimnastică, am pornit pe urmele lui Julián. Am lăsat jeepul pe un mic maidan dintre case și m-am urcat în mașina lui Julián, parcată în alt loc. Mi-a dat apă din arsenalul de sticle pe care le avea acolo. În afară de apă, avea caiete, un binoclu, o pătură, pălăria, o pernă, un prosop de plajă și altul de la hotel. Avea și mere, iar mașina mirosea puțin a ceva dulce. Mi-am pus perna la spate și l-am întrebat ce vrea. Speram să nu mă întrebe de Alberto, speram să nu mă calce pe bătături cu chestiunea asta, care era exclusiv problema mea. Dar nu, nu mi-a zis nimic despre el, mi-a spus că o uciseseră pe Elfe. Nu voia să mă sperie, dar nici nu avea dreptul să-mi ascundă așa ceva. Julián o cunoscuse din întâmplare. Era soția lui Anton Wolf, cel care murise făcând infarct pe când juca golf. O femeie care se îmbăta într-un mod impresionant și vorbea ca o moară

stricată despre lucruri care nu trebuiau rostite, aşa că i-au făcut de petrecanie. Era pe deplin pierdută, reprezenta o piedică şi un pericol. Dacă omorâseră atâţia oameni care nu-i deranjau, de ce nu şi pe Elfe? Înţelegeam ce vrea să-mi spună? Da, înţelegeam, deşi eu credeam că îi respectau pe cei de-ai lor.

— Elfe nu mai era ca ei, era o lepădătură. Nu o suportau.

Acum casa cea frumoasă a lui Elfe era goală, şi câinele şi maşinile fuseseră duse acasă la Frida, deşi se părea că acasă la Frida totul era al tuturor, căci maşinile lui Elfe erau folosite şi de Martín, şi de Ţipar. Am simţit ceva dulce-acrişor în stomac. Dacă Alberto ar vrea, eu aş putea fi fericită, dar cum nu voia, eram cam fără speranţe.

— L-ai văzut pe Alberto? l-am întrebat.

— În treacăt, mergea într-una dintre maşinile lui Elfe spre plajă.

— Spre plajă? Elfe încetase să mă mai intereseze. Nu mă mai interesa că se omorau între ei, nici măcar nu-mi mai păsa că îi omorau pe alţii, mă întrebam doar de ce Alberto nu venea să mă vadă, de ce nu-mi dădea niciun semn, de ce nu-mi trimitea niciun bileţel prin Martín. De ce?

Îmi dădeam seama că Julián ştia mai multe decât lăsa să se înţeleagă şi că voia să mi le spună, deşi nu trebuia să o facă.

— L-am urmărit până la plajă.

— A, şi? am întrebat nervoasă, ştiind că ceea ce urma nu era ceva de bine.

— Până la acel restaurant care e închis, Bellamar.

— Deci, nu a intrat în restaurant.

— Nu, a rămas pe nisip. S-a aşezat îmbrăcat, fără să-şi dea jos haina şi şi-a întins braţele în lături, de parcă ar fi vrut să se purifice.

Ce mult mi-ar fi plăcut să fiu acolo şi să mă îmbrăţişeze cu trupul său purificat sau nepurificat, că mie mi-era totuna. Ştiam că era o iluzie şi că nu puteam să iubesc cu adevărat pe cineva pe care îl văzusem atât de puţin, nici măcar nu ştiam ce fel de om era, nici dacă era un asasin sau un amărât. Mă sărutase doar, cu un sărut pe care îmi era frică să-l uit. Povestea asta nu putea să sfârşească bine. Nu puteam continua să trăiesc doar amintindu-mi acea gură. Toată lumea avea buze şi limbă, şi tocmai asta era înspăimântător, că nicio limbă nu era ca a lui şi că, în mod sigur, nu voi mai întâlni niciodată vreuna ca a lui. Şi mai ales când mă întindeam în pat sau mă uitam la televizor lângă Fred şi Karin îmi veneau în minte imagini cu scene care nu se întâmplaseră, în care Alberto era dezbrăcat şi eu la fel, şi îmi lua capul între mâini, privindu-mă fix, şi apoi închideam ochii, pentru că era timpul să facem dragoste intens. Uneori, îmi imaginam totul cu atâtea detalii, încât nu puteam să suport şi trebuia să mă ridic şi să ies în grădină. Iar în grădină era şi mai rău, căci, stând lângă Fred şi Karin, trebuia să-mi înghit dezamăgirea şi să rezist.

— Şi ce s-a întâmplat pe plajă? am întrebat, deşi nu mai aveam încredere sută la sută în Julián, din simplul motiv că avea un mod diferit de a vedea lucrurile şi nişte obiective mai clare decât ale mele. Acum obiectivul meu era Alberto.

— Când stătea pe nisip a venit o fată şi s-au plimbat.

Inima mi-a tresărit.

— Doar s-au plimbat?

— Nu ştiu ce să-ţi spun, acum voi, tinerii, sunteţi altfel. Voi, prietenii, vă sărutaţi de parcă aţi fi iubiţi. N-aş şti să-ţi spun ce relaţie au. N-au stat împreună nici măcar o oră.

Ce caraghioasă! De o mie de ori caraghioasă! Eu nu însemnam nimic pentru el şi de aceea nu a mai apărut, nu voia să-şi asume obligaţii cu mine, poate chiar îi părea rău.

N-am putut să nu mă simt tristă, şi tristeţea a pus lucrurile la locul lor. Dintr-odată, lumea a încetat să mai aibă acel strat de bezea care o acoperise de la întâlnirea din port când ne sărutaserăm. Acum era din nou reală şi serioasă. Şi în lumea reală se întâmplă lucruri cumplite, cum ar fi, de exemplu,

faptul că o omorâseră pe Elfe. S-ar putea spune că moartea lui Elfe mi-a venit în ajutor, ca un balsam pentru sufletul meu.

M-am dat jos din mașina lui Julián și am urcat în jeep. Atâtea precauții… pentru ce? Eram sătulă. Nu m-am uitat la ceas. Când am ajuns la sala de gimnastică, Karin mă aștepta cu o mutră acră, dar și mai prost dispusă eram eu. Nu i-am deschis portiera, nici nu am ajutat-o să urce, am lăsat-o să se descurce singură, în timp ce eu mă uitam la păsări cum zboară și la oamenii care treceau, și mă gândeam cum îmi scapă viața printre degete. Fiul meu s-a mișcat în burtă. Cel puțin, îl aveam pe el și toată compasiunea din lume pentru mine însămi. Simțeam privirea răuvoitoare și apăsătoare a lui Karin îndreptată asupra profilului meu. Nu mai putea să-mi facă rău. Răul ei nu reprezenta nimic în comparație cu cel cauzat de Alberto.

6. Eterna tinerețe

Sandra

Karin trecea prin niște stări îngrijorătoare, patru zile îi era bine și cinci, rău, până când venea Martín cu un pachet de-o palmă, pe care Karin îl lua în camera ei. La început, nu am observat legătura dintre pachet și sănătatea ei, dar, încetul cu încetul, am pus lucrurile cap la cap. Ochii înregistrau aducerea pachetului și faptul că sănătatea lui Karin se ameliora, apoi mintea își făcea treaba, până când n-am mai avut încotro și am început să bănuiesc că era ceva putred la mijloc. Ce conținea pachetul ăla afurisit? Nu-l lăsau niciodată la îndemâna mea. Dacă, atunci când venea Martín, Karin era în pat, i-l ducea sus chiar el sau Fred, sau cobora ea. Dacă erau plecați, deschidea salonul-bibliotecă cu o cheie pe care o avea în buzunar, lăsa pachetul acolo și ascundea din nou cheia. Toate gesturile care mi se păruseră la început simple obiceiuri se transformară treptat în adevărate mistere: uniforma, pachetul, crucea de aur, ușa închisă. Poate că fusesem atât de ocupată căutând crucea de aur, încât nu-mi dădusem seama de ceva atât de simplu. La asta probabil că făcea referire Julián când îmi spunea întruna să casc bine ochii, căci omul are impresia că nu vede nimic, când de fapt vede multe lucruri. Cu siguranță că, la fel ca în cazul pachetului, or mai fi multe alte indicii interesante, prin urmare, ei mereu vor fi bănuitori în legătură cu ceea ce aș fi putut descoperi. Când m-au adus în casa lor, chiar în gura lupului, nici nu le trecea prin cap că o persoană așa tânără ca mine, atât de îndepărtată de lumea lor, o ființă dezorientată, care nu știa ce să facă cu viața ei, care vomita pe plajă singură cuc când au întâlnit-o, o persoană care nici măcar nu avea studii superioare, nu le trecea prin cap, cum spuneam, că această persoană s-ar putea întâlni din întâmplare cu cineva ca Julián și că acest Julián ar da la o parte un văl, iar în spatele acestui văl s-ar afla adevărul.

La începutul lui noiembrie, Karin era de mai multe zile sub limita minimă cu artroza într-o stare gravă și foarte obosită, nu putea nici să urce scara, și Fred a spus că trebuiau să se gândească la posibilitatea de a instala un scaun mecanic, ceva ce Karin refuzase mereu, din cauza senzației de decrepitudine pe care i-o dădeau acele scaune. Își petrecea ziua stând în pat. Nici eu nu mă simțeam bine, tușeam, strănutam și uneori mi se părea că am temperatura mai ridicată.

Fred era foarte îngrijorat din cauza soției lui, chipul lui, deja serios, devenise și mai grav, de parcă fiecare trăsătură, fiecare rid, fiecare mușchiuleț ar fi cântărit tone de piatră. Toată ziua și-o petrecea observând cum starea de sănătate a lui Karin se înrăutățea și urca și cobora scările în permanență neliniștit. Din zece în zece minute întreba dacă fusese adus vreun pachet, din când în când i se părea că aude soneria de la intrare. Am presupus că Martín nu venea cu pachetul așa cum era prevăzut și că era vital pentru Karin, ca să se facă bine. Adevărul ieșea la iveală încetul cu încetul și, după cum stăteau lucrurile, în orice clipă aveam să descopăr totul, iar eu, pe de o parte, îmi doream să aflu, să-mi potolesc curiozitatea, dar pe de altă parte, îmi era teamă ca ei să nu-și dea seama că știu, și punându-mi pe mine hanoracul, i-am spus lui Fred că plec.

— Nu poți să pleci acum, a zis având o față supărată.

— Am treburi de făcut. Trebuie să mă duc la farmacie să-mi cumpăr ceva pentru guturai.

— Nu-ți face griji din cauza răcelii, asta n-are importanță.

Nu-mi plăcea tonul lui Fred, era încărcat de o mânie care putea să explodeze în orice moment.

— Sincer, îmi pare rău, am zis. O să vin de îndată ce îmi va fi posibil.

— Nu! a spus Fred. Și a adăugat ceva în norvegiană sau germană, în cazul de față era totuna, ceva ce dădea de gândit.

Mi-am dat seama că, dacă ajungeam la îmbrânceală, eu aș fi mai sprintenă, dar el era mai voinic, deși era așa de bătrân, și avea putere, putea să desfacă conservele pe care eu nu le puteam desface, iar dacă fusese ofițer de grad înalt al trupelor SS, probabil că știa o mulțime de modalități de a mă imobiliza. Aș putea să-i trag una între picioare cu ghetele mele de alpinist, dar nu eram sigură că o să nimeresc și după ce aș fi încercat, situația ar deveni îngrozitoare. Am stat locului, cu hanoracul pe mine, privindu-l și tușind, o tuse mai mult nervoasă decât de răceală.

— Azi am eu nevoie de tine. Până azi ai avut tu nevoie de noi.

— Poftim? am zis, intuind că nu se referea numai la faptul că îmi dăduseră o slujbă.

— Da, micuțo, ai fi putut să te afli pe fundul mării dacă eu și Karin nu te-am fi protejat.

M-am lăsat să cad pe canapea, încercând să gândesc repede, cum să ies din situația asta. Știau deja că eu știu, cam ce știau? Merita osteneala să fac în continuare pe proasta?

— Nu înțeleg, am spus, în caz că-l puteam păcăli.

— N-am timp de prostii. Vremea prostiilor și a fetelor vesele și inocente, cu piercing și tatuaje, s-a terminat. Acum suntem cu toții în aceeași barcă.

— Vreau să știu de ce sunt în pericol și cine vrea să mă omoare.

— Nu e timp, dar fii sigură că, dacă te las în voia sorții, te vei putea urca pe motocicletă de cel mult două ori. Nu-mi arde de glume, și nici ție, ți-o spun eu. O să faci ce-ți zic, a continuat fără ca eu să scot vreun cuvânt, nu-mi trecea prin minte nimic să spun. Eu și Karin nu vrem să pățești nimic rău și asta nu se va întâmpla dacă mă asculți.

În timp ce Fred vorbea, mă întrebam dacă nu cumva îl descoperiseră pe Julián. Eu venisem la Dianium fugind de orice fel de dependență, venisem de teamă să nu-mi pierd libertatea, să nu mă simt prizoniera cuiva, și acum nu numai libertatea mea, ci chiar și viața erau în mâinile unor oameni pe care nu-i cunoșteam.

•

Mă simțeam încolțită de Fred, niciodată nu-mi vorbise așa. Nu am găsit altă soluție decât să fac ceea ce-mi cerea el. Trebuia să mă duc acasă la Alice și să mă descurc într-un fel ca să fur una dintre acele cutii care o făceau pe Karin să revină la viață și care conținea fiole.

Era mai indicată motocicleta decât jeepul, jeepul îmi amintea de Fred și Karin, așa că am luat motocicleta ca să ajung la casa lui Alice. M-a tentat ideea de a mă duce să-i povestesc tot lui Julián sau de a fugi și de a uita de toate astea, dar eram deja vârâtă în situația asta și probabil că nu era așa de ușor să scap, aveau să tabere pe mine și, în afară de asta, într-o clipă, m-am gândit că, dacă viața îmi lansase această provocare, un motiv trebuia să existe. Am parcat, am sunat la vila numărul 50 și mi-am făcut semnul crucii ca în momentele tragice din viață. Am făcut asta stând cu spatele la camerele de supraveghere și am tras adânc aer în piept. Nu făceam bine punându-mi în pericol copilul, dar aș face bine dacă aș elibera lumea în care fiul meu avea să trăiască de scursuri. Nu a răspuns nimeni la interfonul video, ceea ce era aproape o ușurare. Am sunat din nou și, când mă pregăteam să plec, s-a deschis poarta. Deși era frig, am început să transpir, în momentul acela mi-am dat seama că sunt lașă, n-aș recunoaște-o niciodată, dar sunt lașă și de aceea făceam asta, ca să mă prefac că nu sunt. Doar lașii sunt în stare să facă astfel de lucruri.

Cea care apăru între grădină și stradă era Frida.

Am suportat privirea ei lipsită de delicatețe, de persoană care face tot ce i se ordonă și am zis că am venit să o văd pe Alice.

— E la yoga, a spus Frida, dar o poți aștepta.

— Alice știe că sunt aici? am întrebat închipuindu-mi că o sunaseră la telefon.

— Da, va veni în douăzeci de minute. Îți pot pregăti un ceai.

— Bine, am zis în timp ce ne îndreptam spre coloane. Și Otto?

— Este în biroul lui. Nu avem voie să-l deranjăm.

— Nici nu e cazul, am zis.

De îndată ce a deschis uşa casei, au ieşit în întâmpinarea noastră neastâmpăraţii căţeluşi ai lui Alice. Cum ea nu era acasă, nu m-am obosit să mă joc cu ei. Erau simpatici, dar nu-mi trezeau niciun sentiment. Şi m-am aşezat în salon în timp ce ei îmi ciuguleau ghetele. Deşi era cald, nu mi-am dat jos hanoracul. Pe când Frida îmi servea ceaiul, mi-am plimbat mâna pe burtă şi am întrebat-o unde era baia. Mi-a indicat baia de oaspeţi lângă scară. Am intrat la toaletă, era mică şi cu o chiuvetă foarte frumoasă, de porţelan rustic specific zonei. Nu ştiam ce să fac, nici de unde să încep să caut şi, în afară de asta, aveau să mă prindă, era prea riscant cu Frida şi Otto în casă.

Fred îmi ceruse sau, mai bine zis, îmi poruncise să caut cutii cu fiole care conţineau un lichid incolor şi pe care nu scria nimic, nici pe fiole, nici pe cutie. Aş putea să le găsesc în dormitor, la primul etaj. De îndată ce aveam să intru, aveam să văd pe dreapta o comodă, poate că acolo ţinea câteva cutii, pentru că Alice şi le injecta încontinuu. S-ar putea să existe şi în dulăpioarele din baia principală şi în seif, mai mult ca sigur, dar trebuia, fără doar şi poate, să-l pot deschide. Nu eram în stare să inventez nicio scuză ca să urc la primul etaj.

M-am privit în oglindă, tu nu eşti făcută pentru asta, să o facă Fred, dacă vrea. Am ieşit din baie şi m-am îndreptat spre uşa de la ieşire, aveam totul cu mine, nu trebuia să mă întorc în salon, dar când pusesem mâna pe mâner, Frida m-a strigat să mă opresc, Frida cea blondă pe care mi-o puteam imagina asfixiind oameni, fără să clipească.

— Nu pot să aştept, nu mă simt bine, am zis.

Atunci a apărut Otto, dându-şi jos ochelarii de apropiere şi punându-şi-i pe cei de distanţă şi mi-a întins un pachețel, jumătate din ceea ce obişnuia să ia Martín, dar, la urma urmelor, un pachet.

— Poftim, du-i asta lui Karin, are nevoie. O să sun peste zece minute să controlez dacă ai ajuns.

— De acord, am spus. Salutări lui Alice.

M-am urcat pe motocicletă complet nedumerită. Nu fusesem nevoită să caut, nici să fur nimic din casa lui Alice, îmi dăduse pachețelul de bunăvoie. Mă considerau de-a lor şi fusesem cât pe-aci să fac o gafă din cauza lui Fred. El îmi spusese că prietenia cu Otto şi Alice se răcise din cauza mea, că Frăţia nu văzuse cu ochi buni că mă primiseră în casa lor. Eu nu întrebam, nu întrebam ce ştiam deja şi fusesem cât pe-aci să îl rog să nu-mi povestească mai mult.

Cu toate că Otto spusese că o să sune peste zece minute, m-am simţit tentată să mă opresc un moment să deschid cutia. La urma urmelor, trecusem prin clipe neplăcute încercând să fiu o hoaţă care umblă cu mănuşi. Într-adevăr, mă simţisem rău, niciodată nu fusesem implicată într-o situaţie ca asta şi eram de părere că meritam să văd cum arătau faimoasele fiole, să le privesc de aproape.

Ştiam că era imposibil ca pachetul să rămână exact la fel ca înainte şi că se va observa că îl deschisesem, dar curiozitatea era mai puternică decât orice altceva şi m-am abătut pe o stradă izolată de drumul principal. Am oprit motocicleta, m-am dat jos, am pus pachetul pe şa şi am început operaţiunea de a desface şnurul, de a despacheta hârtia şi de a deschide cutia, rugându-mă să nu-mi cadă fiolele şi să se spargă în mii de cioburi. M-am mai rugat şi ca niciuna dintre maşinile care treceau încet pe lângă mine să nu fie a vreunui membru al Frăţiei. A fost greu să desfac nodul şnurului subţire cu care era legată cutia, a trebuit să-mi ascut unghiile, ca să zic aşa, şi când am reuşit, tot mai trebuia să despachetez hârtia în care era înfăşurată, să desprind cu mare grijă scotch-ul care era lipit pe margini, şi apoi va trebui să încerc să-l împachetez la fel şi să se îmbine îndoiturile hârtiei şi să lipesc scotch-ul în acelaşi loc.

Nu erau decât patru fiole, erau destul de mari şi erau incolore şi fără niciun nume, aşa cum îmi spusese Fred. Şi dacă luam una şi o păstram ca să i-o dau lui Julián şi să o poată duce la un laborator să o analizeze? Ideea asta aproape m-a înnebunit. Ce să fac? Să risc un pic mai mult? Poate că doza era de patru fiole şi Fred avea să observe că eu luasem una. Însă cu siguranţă că avea să-i spună lui Alice şi lui Otto şi imediat îşi vor da seama că eu o luasem. Dar dacă nu păstram această dovadă, la ce

folosea tot ce făceam? La ce folosea că îmi puneam pielea în joc? Dar dacă era vorba despre o încercare la care mă puneau? Era foarte ciudat că îmi încredinţaseră cutia. Ar fi putut să o ducă Otto sau chiar Frida. Ceva nu se potrivea, prin urmare l-am împachetat din nou cât de bine am putut. Dacă te uitai cu atenţie la şnur, se observa că fusese desfăcut şi legat de două ori, dar cel puţin erau înăuntru cele patru fiole.

Când am sosit, Fred a ieşit aproape alergând să-mi deschidă uşa cu propriile mâini. A urmat fugind motocicleta. În garaj i-am dat pachetul.

— Otto a sunat acum zece minute. Mi-a zis că ar fi trebuit să fii deja aici.

— A trebuit să opresc să fac pipi, nu mai puteam să mă ţin.

Pe Fred l-a mulţumit această explicaţie. La fel şi pe mine. Am intrat în casă. Karin era lungită pe canapea îmbrăcată cu nişte blugi largi, oribili, pe care şi-i punea ca să se simtă comod. Cu siguranţă, se pregătise în caz că trebuia să se ducă la spital. Fred a desfăcut cutia în prezenţa mea, a scos o seringă dintr-o geantă din cele care se folosesc pentru păstrarea cosmeticelor, a spart o fiolă, a tras lichidul în seringă şi i-a înfipt-o lui Karin în muşchi prin ţesătură, apoi Karin s-a întins şi a închis ochii cu un suspin. Fred a aruncat seringa şi fiola spartă la coşul de gunoi şi a privit înăuntrul cutiei cu mai multă atenţie.

— Doar pe astea ţi le-a dat?

Am dat din umeri.

— Ţine totul pentru ea, a zis şi, de îndată ce a spus-o, i-a părut rău. Dacă voia să-şi verse amarul, ar fi putut să o zică în norvegiană, dar simţea nevoia să-şi împartă supărarea cu cineva.

— Uită tot ce ţi-am spus despre subiectul ăsta, a spus Fred. Era o exagerare. Este un medicament încă în perioada de probă, nu e brevetat aici, ne este adus din străinătate prin intermediul unui prieten de-ai lui Otto şi, dintr-odată, mi-a fost teamă că nu ni-l vor mai furniza niciodată. M-am neliniştit. Îmi pare rău.

— Bine, nu-i nimic, am zis eu ca să risipesc gravitatea situaţiei. Important e că acum Karin se va face bine.

— Cred că nu mai e nevoie să-ţi spun că e ceva ce nu trebuie povestit nimănui.

I-am făcut semn să nu-şi facă griji.

— Eşti foarte ciudată. M-ai surprins când ai acceptat să te duci acasă la Alice să furi.

— Da, nici eu nu ştiu de ce am făcut asta, poate că nu voiam să o văd pe Karin suferind.

Fred mă observa cu ochii lui de vultur. Probabil că nici el nu ştia exact ce vedea în mine. Şi eu mă întrebam de unde or fi provenind acele injecţii şi ce or fi conţinând.

•

În cele din urmă, am reuşit să scap de cuplul fericit şi să dau fuga la întâlnirea mea cu Julián la Faro, între palmieri sălbatici. Am spus că trebuia să mă duc la farmacie să cumpăr ceva pentru guturai, pentru că, deşi nu mă întrebaseră nimic, era mai bine să le-o iau înainte şi să nu trezesc bănuieli. Pe zi ce trecea se întuneca mai devreme şi se lăsa frigul şi, în curând, va trebui să ne dăm întâlnire într-un loc cu acoperiş. Am mers cât am putut de repede pe acele curbe, dorindu-mi din tot sufletul ca Julián să mă fi aşteptat, dacă nu aşezat pe bancă sau în cofetărie, măcar la adăpost în maşină. Speram să fi avut răbdarea de a rămâne cele aproximativ trei sferturi de oră cât întârziasem, aveam atâtea să-i povestesc, informaţia era atât de fascinantă, încât îmi clocotea în cap. În fond, îi mulţumeam lui Dumnezeu că mă implicase în această aventură. Ştiam lucruri pe care niciunul dintre locuitorii acestui sat nu şi le-ar putea imagina. Deşi, stau să mă întreb, chiar ştiam sau îmi închipuiam că ştiu cu ajutorul lui Julián?

Aşa cum făceam întotdeauna, din precauţie, am depăşit Faro, ca să parchez apoi lângă cofetărie, care pe vremea asta servea orice, numai îngheţată nu, şi m-am îndreptat pe jos spre zona pietruită. Nu se mai vedea marea, doar se auzea şi i se simţea mirosul, era ca şi cum aş fi fost oarbă. De îndată ce

am început să merg pe jos, s-a auzit un claxon, i-am urmat direcţia şi am dat peste maşina lui Julián. Ce uşurare! Ce enormă uşurare! Devenisem o jucărie dusă de valul emoţiilor rapide.

— Eram îngrijorat, spuse el de îndată ce am deschis portiera. Îl credeam pentru că, atât pentru el, cât şi pentru mine, aceste întâlniri erau sfinte, reprezentau momentul în care detaliile cele mai absurde şi comportamentele lui Karin, Fred, Otto, Alice şi Martín (mai puţin cel al lui Alberto) căpătau sens.

— N-o să pot să stau mult. Înainte de a mă întoarce trebuie să trec pe la farmacie să-mi cumpăr ceva pentru răceală.

— M-am tot gândit, a zis Julián, cred că sunt un nebun, te-am băgat într-o belea mare, te pun în pericol şi, la urma urmelor, pentru ce? Oricât de multe lucruri am afla, nu ne vor folosi la nimic. Suntem singuri, iar ei sunt mai mulţi şi sunt organizaţi. Nimic din tot ce am descoperi nu-i va putea duce la închisoare, sunt foarte bătrâni, sunt rămăşiţele a ceva ce s-a întâmplat într-un coşmar.

— Şi tinerii? Martín, Ţiparul (când am pronunţat Ţiparul mi s-a împleticit puţin limba) şi ceilalţi?

— Sunt mulţi cei care aparţin vreunei organizaţii secrete şi nu fac de petrecanie nimănui… cum ar fi… mă rog… lui Elfe. Auzi, serios îţi spun, nu vreau să te mai întorci acolo, nu ştim de ce sunt în stare.

— Încă nu-i momentul, după câte-mi dau seama. Viaţa mea mereu a fost un haos, am făcut totul aşa, din instinct, fără să gândesc, şi acum, dintr-odată, totul se îmbină, orice mişcare fac mă ajută să alcătuiesc un lanţ. Azi, de exemplu, şi-mi doream să-ţi povestesc asta, s-a întâmplat ceva ce pare important, dar nu ştiu până la ce punct.

Şi chiar era important, pentru că, pe măsură ce îi vorbeam despre injecţii şi despre ameliorarea uimitoare a sănătăţii lui Karin şi despre vitalitatea tuturor în general şi a lui Alice în particular, Julián dădea din cap, nu mult, dar îndeajuns, ca un semn inconştient că ceea ce auzea se potrivea cu ce avea în minte. Dar nu şi l-a mai mişcat şi a rămas încremenit când i-am spus că, în mod sigur, acel lichid avea o legătură cu tinereţea bătătoare la ochi a lui Alice. Şi acum, tocmai acum, îmi dădeam seama că mai mult ca sigur Otto şi Alice făceau pe proştii în ceea ce priveşte medicamentul nu din cauza mea, nu pentru că familia Christensen mă primise în casa lor, ci pentru că produsul se împuţina şi nu voiau să-l împartă cu nimeni.

Când i-am zis lui Julián bănuiala mea că Fred era un manipulator şi că încercase să se folosească de mine ca să fure ceva mult mai grav decât cocaină sau heroină, s-a limitat să-mi spună că poate că da sau poate că nu.

— Cum adică poate că nu?

— Până nu-i vom cunoaşte compoziţia, nu putem să fim siguri că se ceartă pentru acel lichid. Poate că are un efect plăcut, lumea bea multe poţiuni care nu sunt puse în circulaţie pe canalele comerciale obişnuite.

— Dar, dacă ei cred în efectul lui, e cam acelaşi lucru. Ar putea să se certe pentru ceva ce nu face doi bani, crezând că într-adevăr este de mare valoare, mai ales dacă are vreun efect asupra lor. Şi pot să te asigur că asupra lui Karin are efect. Suferă de artroză severă şi când îşi injectează lichidul ăla îi trec toate durerile.

— Dacă într-adevăr ar fi un medicament atât de eficient, ar vindeca-o pentru totdeauna.

După ce a spus asta, a tăcut şi am tăcut şi eu. Am abandonat discuţia în acest punct. Era clar că pasul următor avea să fie acela de a face rost de una dintre acele fiole. Julián nu avea să mi-o ceară după ce mă rugase să plec din casa aia, iar eu nu aveam de gând să mă ofer de bunăvoie, nici măcar nu i-am zis că fusesem cât pe-aci să şterpelesc o injecţie din pachet.

— Ţi-ai sunat familia? a întrebat în timp ce continua să se gândească la informaţia pe care i-o dădusem.

Am negat dând din cap. Ce să le spun alor mei? Şi, în plus, pe măsură ce treceau săptămânile, aveam din ce în ce mai puţine veşti să le dau. Ei erau acolo şi eu eram aici, cu vieţi total diferite.

— Ar trebui să vorbeşti cu ei, să le auzi vocile, în felul ăsta îţi vei aminti cum eşti cu-adevărat.

Şi mi-am păstrat mută dorinţa de a-i vorbi lui Julián despre ceea ce mă interesa cel mai mult, despre Alberto şi cum mă făcea să zbor.

Julián

După întâlnirea noastră la Faro am coborât în sat, eu în faţă cu maşina şi Sandra în spatele meu, pe motocicletă. Din când în când, dispărea din oglinda retrovizoare şi apoi apărea din nou. Trebuia să se întoarcă la Villa Sol cu ceva de la farmacie, să-şi justifice plecarea din acea după-amiază. Din nefericire pentru Sandra se deschisese deja poarta disimulării, a minciunilor, acum trebuia să fie atentă asupra anumitor detalii care să le acopere pe altele. Punga de la farmacie avea să ascundă întâlnirea noastră, la fel cum bătrâneţea lui Fred şi a lui Karin le ascundea răutatea.

I-am propus să cobor eu pe motocicletă, dar Sandra a refuzat categoric, a zis că ea era mai obişnuită cu acea vechitură, că putea să-mi intre un gunoi în ochi sau ceva de genul ăsta şi nu voia să păţesc nimic. Totuşi, eu nu-mi făceam griji pentru ea, mi se părea de la sine înţeles că, dacă supravieţuise până acum, va supravieţui şi de acum înainte. În fond, nu voiam să-mi fac mai multe griji decât era nevoie şi să pierd din vedere obiectivul care mă adusese până aici, mai ales acum că descoperisem ceva esenţial, mai bine zis, descoperise Sandra pentru mine. Tocmai înţelesesem că acele cuvinte din scrisoarea pe care mi-a trimis-o la Buenos Aires prietenul meu Salva, care spuneau că aici aş putea să găsesc tinereţea eternă, nu erau nişte vorbe goale. Era un indiciu, care ar fi rămas nedescoperit dacă n-aş fi dat peste Sandra, iar Salva nu putea să prevadă că o Sandra avea să se amestece în povestea asta, ceea ce mă face să cred că Salva doar avea indicii despre acest compus pe care îl aduceau de undeva din lumea largă şi nu voia să fac din asta o obsesie. Ar fi putut să-mi povestească în scrisoare tot ce ştia pentru ca eu să nu fi fost nevoit să o iau de la zero.

Când Sandra a parcat motocicleta în faţa crucii verzi a unei farmacii, m-am oprit câţiva metri mai departe şi m-am uitat prin oglinda retrovizoare să văd cum intra şi ieşea din farmacie şi apoi se urca pe motocicletă, privea în direcţia mea şi se punea în mişcare. Se întorcea la Villa Sol, trebuia să le vadă în continuare feţele acelor doi monştri fără putere care cunoşteau o mie de moduri de a distruge oamenii şi pentru care nu viaţa era sfântă, ci o armă.

Eu şi Salva am văzut multe la Mauthausen. Am văzut schelete ambulante şi o grămadă de trupuri goale în curte călcând pe zăpadă, o specie ciudată de bovine roz-cenuşii. Trupurile noastre deveniseră ruşinea noastră. Durerile de stomac din cauza foamei, bolile, lipsa de intimitate. Toate aveau repercusiuni asupra trupului. Nu era uşor să te ridici deasupra propriilor rămăşiţe trupeşti, aşa că, într-o zi da, în alta nu, mă gândeam la sinucidere. Era un mod de eliberare, mă alina gândul că acea situaţie putea să aibă un sfârşit, că, dacă eu voiam, se termina pentru mine. Moartea era salvarea mea. Hitler era bolnav mintal şi ne afundase pe toţi în mintea lui teribilă. Trăiam în dezgustătorul creier al acelui bărbat, unde se petreceau cele mai monstruoase atrocităţi şi nu exista decât un singur mod de a ieşi din capul lui: moartea lui sau a mea. Nu suportam ca minunata viaţă, cu soarele, copacii şi cântecele ei să fie înspăimântătoare. Nu voiam să mă omoare demenţa lui, aveam să fac asta de bunăvoie şi privind cerul dacă era posibil, aşa că, stând jos lângă viroagă, am scos din buzunar un ciob din piatra pe care o smulgeam din carieră şi mi-am tăiat venele, iar cineva care m-a văzut l-a anunţat pe Salva şi el m-a salvat. Nu ştiu cum s-a descurcat, dar m-a salvat, m-a vindecat şi mi-a spus că, orice s-ar întâmpla, chiar dacă eram băgaţi în rahat până-n gât, chiar dacă eram umiliţi, chiar dacă făceam parte din cea mai proastă categorie de sclavi, viaţa mea era a mea. Desigur că nu era o viaţă bună, nu era o viaţă decentă, nici demnă de a fi trăită, dar era a mea, nimeni nu putea să o trăiască în locul meu. Ei bine, Salva, în cele din urmă, Hitler a murit înaintea noastră, dar cât rău a lăsat în urmă,

cât rău în inima mea. De multe ori visez că au câștigat războiul și mă trezesc transpirat.

Te refereai la fiolele pe care și le injectează acești bătrâni naziști când ai menționat tinerețea eternă, nu-i așa? Poate că pe baza experimentelor lor numeroase și oribile au găsit vreo rețetă antiîmbătrânire, o rețetă de care se folosesc doar ei. Oare unde o produc?

Înțelegeam tot mai bine intențiile lui Salva. Lăsa în mâinile mele un mare proiect, dar un proiect pe care eu ar trebui să mi-l însușesc pe baza investigațiilor mele și a propriilor motivații. Cu siguranță, Salva știa multe lucruri, dacă reușise să dea de elixirul tinereții eterne, dar nu voia să mă influențeze, nu voia să se folosească de mine ca să se răzbune, cred că voia să-mi pună o jucărie în mâini, să-mi facă un cadou, voia să-mi dea o ultimă șansă.

Dacă toată această presupunere avea o bază reală, știam cum să le fac rău, trebuia să întrerup furnizarea elixirului. Karin s-ar schimonosi de durere până când ar sfârși chircită într-un scaun cu rotile. Alice s-ar scofâlci ca o stafidă și și-ar pierde cu toții vitalitatea. M-am întrebat dacă adepții lor, dacă Martín ăla știa ce transportă când ducea pachetele de la o casă la alta.

Problema era Sandra, Sandra era o problemă de conștiință. Dacă aș presa-o, Sandra ar fi în stare să-mi aducă una dintre fiole, pe care am putea-o analiza, să luăm urma laboratoarelor care le-ar fi putut produce. Dar aveam eu să îngădui să fie expusă pericolului o fată care are toată viața înainte, o fată care încercase să mă protejeze să nu mi se întâmple ceva când am vrut să conduc motocicleta? Și totuși, trebuia să merg până la capăt, îi datoram asta lui Salva, care își adusese aminte de mine în ultimele momente de viață și care-mi crease ocazia să n-o dau în bară.

Sandra

Nu mai ascundeau pachetul cu fiolele. Era într-un sertar al comodei, cu două seringi pentru momentul în care va avea Karin nevoie de ele. Dacă ar lipsi vreuna, ar ști că eu am luat-o și nu cred că ar considera-o o glumă. La urma urmelor, treptat-treptat mă eliberasem de multe lucruri, de multe sperieturi, și norocul nu ține prea mult.

Când am ajuns, am pus punga de plastic de la farmacie pe blatul de la bucătărie, am scos o lingură din sertar, am desfăcut sticluța cu sirop și l-am băut în fața lor.

— Eram îngrijorați, a spus Karin, ai întârziat mult.

— Nu știu, am zis puțin agitată. Nu m-am uitat la ceas.

Am tușit ca să nu mă mai interogheze. Și o tuse a dus la alta, la cea adevărată. Nu puteam să mă opresc din tușit.

— Nu vrem să ne amestecăm în viața ta, eram doar îngrijorați. Noaptea, pe șoseaua aia cu atâtea curbe și în starea ta… Trebuie să ai grijă, îți vrem doar binele.

Karin își revenise, avea privirea vioaie, îți provoca frică. Se uita la mine cum tușeam fără să facă nimic. A trebuit să mă sprijin de chiuveta din bucătărie ca să tușesc în continuare. Și Fred a fost cel care s-a ridicat și mi-a dat un pahar cu apă.

— Ar trebui să te culci, nu te simți bine, a zis Karin.

Nu mi-a spus să mă așez lângă ei. Dar și eu voiam să stau cât mai puțin timp posibil în compania lor. Nu-mi mai păreau atât de simpatici. În spatele acestor chipuri se aflau cele din tinerețea lor, obraznice și fără scrupule. Poate că pe Karin o îmblânzise puțin vârsta și ceea ce învățase pe drumul vieții până în acest moment și propria slăbiciune o făcuse probabil mai umană sau, cel puțin, o fi obligat-o să accepte că avea nevoie de ajutorul celorlalți. Dar, nici dacă aș trăi o mie de ani, n-aș putea să-mi fac o idee în legătură cu ceea ce gândea și simțea femeia asta, căreia nu-i tremura mâna când injecta tot felul de porcării în organismul deținuților, în cadrul experimentelor făcute pe diverși gemeni. Dacă toate astea i se păruseră normale, dacă printre aceste atrocități putea să se delecteze

citind romanele ei de dragoste, eu n-aș putea niciodată să reușesc să aflu ce gândește și ce planuri ar avea pentru mine.

Le-am spus că, dacă nu mă făceam bine, trebuia să mă duc acasă la familia mea.

Amândoi mă priveau foarte serioși.

Ca să scap de ochii lor, m-am întors spre frigider, l-am deschis și mi-am turnat un pahar cu lapte. L-am băgat în cuptorul cu microunde, în timp ce încercam să mă gândesc ce să mai spun fără să rostesc ceva care să mă compromită.

— Aici ai un viitor, a zis Fred. Fiul tău merită o șansă, iar pe familia ta o vei avea întotdeauna. N-ai să poți să te ascunzi după ei – așa se zice? – toată viața.

— Noi nu avem copii, nici nepoți, a spus Karin, dar cineva trebuie să ne moștenească, cineva va trebui să planteze în continuare flori în grădina asta și să umple piscina cu apă vara, nu știu dacă mă înțelegi.

Am scos paharul din cuptorul cu microunde și am început să beau cu înghițituri mici. Îmi confirmau că ei vor fi bunicii mei mult visați, bunicii care-mi vor aranja viața, problema era că nu mai simțeam niciun entuziasm ca ei să fie bunici.

— Ceea ce ai făcut azi, a spus Fred, a fost un act de curaj. Înainte ca Otto să-ți înmâneze pachetul, te-ai dus la baie și ai cotrobăit pe acolo. Ne-a povestit Frida. Vrem să credem că, dacă ai fi putut, ai fi furat ca să o ajuți pe Karin.

Nu am spus nimic, am zâmbit puțin în timp ce beam laptele. Nu era adevărat, n-aș fi riscat atât de mult pentru Karin, nici n-aș fi ajuns să fur. Ceea ce am făcut o făcusem pentru că voiam să aflu, pentru că mi se părea insuportabilă ideea de a mă întoarce la viața mea de dinainte lăsând lucrurile așa cum erau. Puțini oameni au ceva atât de important în mâinile lor. Nu știam nimic despre naziști înainte de a-l cunoaște pe Julián. El venise să-i caute, eu îi găsisem fără să-i caut sau ei mă găsiseră pe mine, și iată-ne aici, toți trei în bucătărie, jucându-ne de-a nepoata lor preferată.

— Nu poți să umbli singur prin viață, a spus Karin. Când ești singur, totul e mult mai greu, te limitezi doar la ceea ce poți face singur, pe când, dacă ești sprijinit de alții, de mai mulți, ceea ce înainte era imposibil poate deveni posibil. Grupul dă putere, greu este să existe un grup dispus să ne accepte și să ne protejeze.

Eu nu spuneam nimic, îi priveam și beam lapte.

— Ai o familie pe care o iubești și cu care ar trebui să fii mai unită, a continuat Fred.

De fiecare dată când Fred deschidea gura, Karin îl privea cu multă atenție, căscând ochii cât putea de mult. Acum îmi dădeam seama că era tensionată ca nu cumva soțul ei să facă vreo gafă.

— Și, în plus, ai putea să ne ai alături pe noi și pe toți prietenii noștri.

— Pe Otto și pe Alice? am întrebat.

Karin a întins brațul și m-a luat de mână. Am simțit un fior la atingerea pielii ei, a degetelor ei. Am reușit să nu fac nicio mișcare de repulsie până când am putut să mi-o retrag încetișor ca să iau paharul.

— Da, îi cunoști deja pe câțiva dintre ei.

S-au privit și mi s-a părut că-și dau acordul ca să dezvăluie ceva important. A luat cuvântul Karin.

— Am sunat pe la câteva uși, ne-au fost aduse informații despre tine și n-ar fi imposibil să poți să intri în Frăția noastră. Desigur, n-ar fi ușor, ar trebui să-i convingem pe unii mai căpoși. Toți suntem foarte bătrâni, foarte conservatori, ne este greu să ne obișnuim cu chipurile noi… totuși, nu știu dacă trebuie să-ți spun asta, tinerii sunt cei cărora le convine cel mai puțin ca tu să faci parte.

— Nu știu ce este o frăție, e ca un fel de sectă?

— Ceva asemănător, a zis Fred clătinând din cap.

Karin l-a mustrat din ochi, în vecii vecilor nu și-ar discredita opera măiastră, pe un ofițer cu crucea de aur, dar ar fi avut chef să o facă.

— Vorbim despre ajutorul reciproc între prieteni, despre mese festive de care să ne bucurăm împreună, despre petreceri, iar când cineva are vreo problemă, să-i întindem o mână de ajutor. Nu știu ce este o sectă, a conchis Karin.

— Sunt puțin cam obosită, am spus tușind din nou. Știți deja că puteți să contați pe mine pentru orice aveți nevoie, dar chestia asta cu Frăția… nu știu dacă aș ști să fac parte dintr-o frăție, nu știu ce trebuie să fac…

Karin s-a ridicat, a venit spre mine și și-a trecut mâna prin părul meu, nu m-am clintit, părea cu adevărat bunica mea.

— Odihnește-te și gândește-te, mâine vei vedea totul mai limpede.

— Noapte bună, am zis ridicându-mă și îndreptându-mă spre scară. După ce am pus piciorul pe prima treaptă, mi-am amintit de sirop și m-am întors să-l iau, m-am gândit că era mai bine să-l țin aproape.

— În caz că mă apucă tusea, am zis.

Karin a ridicat tonul ca să o aud în timp ce mă îndepărtam.

— Am cam neglijat hăinuțele pentru copilaș.

Am adormit gândindu-mă că va trebui să-i povestesc și asta lui Julián.

Julián

Când am ajuns la hotel, după ce am lăsat-o pe Sandra la farmacie, situația s-a înrăutățit. Deși după calculele mele era rândul lui Roberto să fie de serviciu, nu era nimeni la recepție, poate că se dusese la toaletă sau să bea o cafea sau să fumeze o țigară, m-am gândit în treacăt, unul dintre acele gânduri mecanice care apar singure, fără niciun consum de energie. Mă gândeam la injecții și la Sandra, la faptul că îi crescuse destul de mult părul și că îl purta strâns într-o coadă de cal, ceea ce o făcea să pară mai tânără. Își pierduse din spontaneitate, privirea ei era între serioasă și uimită, descoperise teama, nu teama de a nu ști pe ce cale s-o ia, ci frica față de ceilalți. Nu mai exista cale de întoarcere, Sandra sărea peste o prăpastie și nimeni nu o prindea, nimeni nu o ajuta, nici măcar eu.

Surpriza a fost că, atunci când am ajuns în dreptul camerei mele, l-am văzut ieșind de acolo pe Tony, detectivul hotelului. Ce o fi căutând?

L-am întrebat dacă era vreo problemă. El s-a dat la o parte ca să intru, dar n-am intrat, nu voiam să stau înăuntru cu el între patru ochi.

A spus, fără să se agite sau să se simtă incomodat câtuși de puțin, că îl surprinsesem percheziționându-mi apartamentul, că venise să verifice dacă sunt bine. Era o simplă rutină, spuse el cu fața lui rotofeie. Și a încheiat cu o întrebare fără răspuns posibil.

— E totul în regulă?

Hârtiuțele transparente erau pe podea și înăuntru nu se întâmplase în aparență nimic, cu excepția faptului că am observat urmele lui Tony pe mânerele sertarelor și ale ușilor și privirea lui unsuroasă pe hârtiile (notițe fără importanță) de pe masă.

Sandra

A doua zi m-am trezit cu chef să-i sun pe părinții mei, pe sora mea și chiar și pe Santi. Mă îndepărtam prea mult de viața mea normală, părea că aș fi plecat în călătorie pe o altă planetă și că s-ar fi avariat nava spațială la întoarcere și aș fi prinsă aici. Mă măcina neputința, pentru că, dacă cineva mă întreba dacă îmi făcuseră vreun rău, dacă se purtaseră urât cu mine sau dacă încercaseră ceva

împotriva mea, n-aș avea nimic obiectiv și concret să răspund. Ar trebui să vorbesc despre priviri, despre fraze cu dublu înțeles, despre bănuieli, totul ar rămâne într-o simplă confuzie, presupuneri și temeri. Dacă m-aș decide să intru în Frăție, poate că aș afla ce era de aflat, dar cine știe ce ar trebui să fac, nu cred că mi-ar permite să fiu una de-a lor fără să-mi murdăresc mâinile și, odată ce le-aș avea murdare, ar trebui să port acea povară pe conștiință. Nu ar fi așa de ușor să ies din clan sau din sectă sau din frăție. Nu era ușor pentru mine să ies din relația mea cu Santi și cu atât mai puțin avea să fie să abandonez acest grup ciudat.

Cum Karin se simțea bine, cu siguranță voia să alergăm cu jeepul de colo-colo, cu siguranță avea un plan pregătit, dar eu aveam nevoie de timp pentru problemele mele. După ce am făcut un duș, am aranjat patul și am făcut puțină ordine, am coborât să iau micul dejun și, așa cum îmi închipuiam, Karin era deja acolo. Și mai mult decât se auzea, se simțea mirosul că Frida făcea curățenie. De îndată ce m-a văzut, în timp ce-mi pregăteam o cafea cu lapte, Karin mi-a zis că avea un plan pentru ziua de azi. Temutul plan.

Era o zi însorită și mi-am băut cafeaua privind crengile copacilor. Deasupra chiuvetei și a blatului de marmură era o fereastră mare și frumoasă, care dădea bucătăriei un aspect foarte vesel și luminos. Karin s-a încăpățânat să-mi facă un suc, nu atâta pentru mine, cât pentru ea, ca să se simtă în stare să facă tot ce-și dorea. A stors chiar ea portocalele cu o vitalitate care te făcea să crezi că își injectase încă una dintre acele fiole. Așa că mai rămâneau doar două, nu puteam să iau una, era mult prea riscant.

Planul consta în a merge la cumpărături în centrul comercial. Îi plăcea la nebunie să parcurgă diferitele raioane, privind totul, mirându-se cât de mici erau prețurile, de lucrurile atât de frumoase care erau expuse. Îi plăcea la nebunie raionul cu obiecte de menaj și trebuia să o scot târâș de acolo. Pe mine mă epuiza și mă plictisea, dar ei îi plăcea să-și consume energia în felul acesta, trebuia să se simtă vie. Apoi vom merge la ședința de gimnastică, o voi lăsa acolo și voi avea la dispoziție o oră, timp în care voi încerca să-l văd pe Julián și voi amâna să-mi sun familia pentru altădată, când voi avea mai mult timp. Cel puțin, siropul îmi făcuse bine și tușeam mai puțin.

Dar acum aveam în minte injecțiile. De cum mi le-am amintit au pus stăpânire pe mintea mea. Fred plecase să joace golf cu Otto și cu alți câțiva „frați”, Frida era la parter, de unde se auzea zgomotul tipic de mișcare a mobilelor din salonul-bibliotecă și Karin a hotărât să mă aștepte pe verandă. I-am zis că mă duc să-mi iau geanta, ceea ce era adevărat, deși înainte de a ajunge în camera mea, am trecut prin cea a lui Fred și Karin, lăsând ușa deschisă, în caz că urca Frida. Frida avea un al șaselea simț foarte dezvoltat și intuia când cineva încerca să facă ceva care nu era reglementar, cum făceam eu acum. M-am dus glonț în baie și m-am uitat în coșul de hârtii. A trebuit să dau la o parte cu degetele câteva hârtii mânjite de muci și de Dumnezeu știe ce alte scârboșenii, și acolo se afla una din seringi și am continuat să caut mai înăuntru și am găsit-o și pe cealaltă. Karin și le injectase pe amândouă ca să se bucure mai mult de viață.

Ce neliniștită mă simțeam! Dacă Frida mă prindea aici eram pierdută. Am rupt o bucată de hârtie igienică și am înfășurat seringile, apoi am răscolit puțin ceea ce exista în coșul de hârtii și am intrat în camera mea chiar în momentul în care Frida începea să lustruiască bara scării. Am ieșit cu geanta, cu cea mai mică geantă pe care o aveam, atârnată în bandulieră și cu bareta în diagonală pe pieptul meu. Într-un buzunar interior erau seringile înfășurate în hârtie igienică. Mă rugam ca Frida să nu-și dea seama, ca altceva mai important să-i atragă atenția. Mi s-au năzărit vreo două idei, de exemplu să risc să intru din nou în dormitorul lui Karin, să desfac o sticluță cu parfum dintre cele care erau pe măsuța de toaletă și să mă dau cu câteva picături, suficiente încât copoiul de Frida să îl depisteze și astfel să-mi justific prezența în acel sanctuar auriu și roz, dar în cazul acesta aș confirma sută la sută că am intrat acolo și că, foarte probabil, eu am luat seringile. Era de preferat să nu fac nimic și să nu calc și mai rău în străchini.

Bara era din mahon, foarte frumos sculptată, cu crăpături pe unde intra praful şi, când eu şi Karin am plecat, Frida încă o ştergea. Oare la ce se gândea în timp ce-şi făcea treburile cu atâta pasiune? Am luat sacoşa de catifea cu puloverașul pe care îl tricotam şi cu andrelele, dându-i de înţeles că, pentru o vreme, în centrul comercial, o voi aştepta croşetând.

Karin se bucura de peisaj. Deşi nu era puternic, soarele încălzea geamurile, iar în interiorul jeepului se făcuse o căldură foarte plăcută. Uneori, Karin închidea ochii parcă pentru a se umple de şi mai multă viaţă. Oare nu se gândea niciodată în aceste momente la oamenii pe care i-a omorât sau la a căror moarte a contribuit, la oamenii pe care i-a privat de căldura soarelui, aşa, de bunăvoie, nici măcar dintr-un acces de furie? Am privit-o cu coada ochiului, aproape că zâmbea de fericire, se simţea atât de bine şi nu părea să o mustre conştiinţa, părea că îi pasă doar de ea însăşi. Şi tocmai această absenţă a sentimentului de vinovăţie era cea care mă făcea să mă îndoiesc şi să cred că Julián s-ar putea înşela în privinţa lor sau că nu era întrutotul adevărat ceea ce-mi spunea. S-ar putea ca Julián să fi suferit atât de mult, încât să nu mai poată face diferenţa dintre oamenii buni şi cei răi.

În centrul comercial, după o jumătate de oră de stat la raionul de grădinărit, i-am spus că mi s-au umflat picioarele şi că o aştept în maşină, croşetând. Ea a insistat să mai rămân. Îmi spunea că tocmai mergând dintr-un loc în altul aveau să mi se dezumfle picioarele, insista să rămân pentru că îi plăcea să comenteze ceea ce vedea. Dar eu nu eram dispusă să cedez şi m-am dus la jeep şi m-am simţit foarte bine fără să-i aud vocea. Am scos puloverul de care nu mă mai atinsesem de câteva zile şi, absorbită de această treabă, aproape că am uitat să mă mai gândesc la Alberto. La Alberto cel absent. Am deschis geamul ca să intre aerul şi zdrăngănitul cărucioarelor metalice împinse spre maşini. Viaţa putea fi atât de simplă, o viaţă liniştită de pensionari obosiţi să mai lupte, împingând cărucioarele de cumpărături şi bucurându-se de lucrurile mărunte.

După două ore, am văzut-o pe Karin în depărtare, printre străluciri metalice, şi m-am dat jos din maşină să o ajut. M-a lăsat pe mine să împing căruciorul, nu m-a întrebat dacă mă simţeam mai bine, nu mi-a vorbit. Am avut impresia că, în tot acest timp, neavând cu cine să vorbească, se gândise mult la mine, iar ceea ce gândise nu era de bine. Am înghiţit în sec. Am deschis portbagajul, am pus înăuntru cumpărăturile şi i-am admirat nişte ghivece de teracotă. Mi-a zis că se rănise când le ridicase ca să le pună în cărucior, bine că o brunetă (s-o fi referit la faptul că era negresă?) venise în cele din urmă să o ajute. A spus brunetă cu dispreţ şi a zis „să o ajute” cu intenţia ca eu să simt că o părăsisem. Am fost cât pe-aci să-i spun că nu era nevoie să cumpere ghivecele dacă nu le putea căra, dar asta ar fi înrăutăţit lucrurile, eu i-aş fi devenit şi mai antipatică, ar fi avut o părere proastă despre mine şi ar fi avut dreptate. Aşa că am preferat să zic:

— Îmi pare foarte rău, a fost un moment în care am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos.

S-a îmbunat cu vorbele astea? Eu n-aş spune că s-a îmbunat, nu se gândea la mine, se gândea la faptul că eu nu încetasem să ţin la ea, se gândea la faptul că îmi plăcea să stau cu ea şi că doar o indispoziţie m-ar putea îndepărta de lângă ea.

— Când o să ajungem acasă, o să poţi vedea tot ce am cumpărat.

I-am zis că îmi doream să văd acele lucruri atât de frumoase şi ne-am îndreptat spre sala de gimnastică. Azi era programată de dimineaţă şi, de obicei nici la ora aceea nu era loc de parcare prin apropiere, iar ea trebuia să se dea jos în faţa sălii de gimnastică în vreme ce eu continuam drumul, ca să caut un loc. Şi mă rugam ca şi de data asta să se întâmple aşa, să mă pot apropia de hotel şi să-l văd pe Julián sau să-i las un bileţel. În caz contrar, m-ar obliga să urc cu ea şi n-aş putea să refuz, iar dacă aş pleca în timp ce ea îşi face exerciţiile, ar afla şi ar trebui să mă justific.

Din nou, faptul că strada ar fi plină ochi de maşini îmi prindea bine, mai mult decât bine. Ea însăşi a zis că voi avea de furcă pentru a găsi loc liber.

M-am dus drept la hotel. Când am ajuns, un minivan plecă, lăsând practic un loc liber în faţa intrării. Am întrebat de Julián la recepţie şi au sunat în camera lui, dar nu era acolo. Era plecat, iar eu

nu voiam să mă întorc cu injecţiile, mai repede le-aş arunca, dar înainte de a face asta, trebuia să încerc să i le dau lui Julián.

Oare pe unde umbla? Ce făcea când nu era cu mine la Faro? Trebuia să fac eu totul. Eram sătulă, sătulă! Am ieşit grăbită din hotel şi am coborât pe Paseo Marítimo, acolo erau tarabe de flori. M-am apropiat de prima pe care am găsit-o şi am cumpărat cel mai ieftin buchet care exista. Erau flori de sezon, desigur, de seră, nu miroseau a nimic, mai frumos miroseau tulpinile tăiate şi umede. Florăreasa chinezoaică le-a scos dintr-o găleată cu apa curgând din ele şi le-a înfăşurat în celofan. I-am cerut puţin ambalaj în plus şi am rugat-o să se grăbească, deşi, dacă tot îl cumpăram, nu voiam ca buchetul să sară în ochi. Mi-a mai dat şi un plic cu o carte de vizită ca să scriu ceva.

M-am aşezat pe o bancă privind spre port şi am înfăşurat cele două seringi, fără să dau deoparte hârtia igienică, în celofanul pe care tocmai mi-l dăduse chinezoaica, fără ca ea să înţeleagă de ce voiam o bucată de ambalaj care nu ar fi de niciun folos. Am vârât acest pachețel printre lujerii florilor. Nu se observa absolut nimic, în plus, buchetul era legat cu o fundă foarte mare care avea să ascundă orice. Am scris pe cartea de vizită:

La mulți ani! *Sper să găsești mereu printre tulpinile gingașe ale acestor flori tinerețea care nu poate fi uitată.*

În loc de „tinerețea care nu poate fi uitată” aveam de gând să pun „tinerețea ta eternă”, dar mi s-a părut prea explicit, în cazul în care ar fi căzut pe mâini indezirabile. Desigur că era pur şi simplu paranoia, dar nu voiam să risc pentru o simplă frază. Speram ca, după tot riscul pe care mi-l asumasem, să fi rămas măcar vreo picătură în seringi, să poată fi analizată. M-am întors la hotel şi am lăsat buchetul la recepţie pentru Julián când se va întoarce.

Apoi am intrat într-un bar din apropiere şi am sunat-o pe mama.

Aproape că a ţipat când m-a auzit şi mi-a zis că erau îngrijoraţi din cauza mea, că unde mă vârâsem după ce sora mea m-a făcut să plec din bungalow. Când se supăra pe sora mea, mama îi spunea cabanei bungalow, ceea ce m-a făcut să deduc că, probabil, se certaseră din vina mea. I-am zis să nu-şi facă griji, că împărţeam un apartament cu nişte prietene şi că eram încântată de viaţă.

— Şi nu mai ai nimic să-mi spui?

— Nu. Doar atât.

— Eşti sigură? a spus cu acel ton inchizitorial pe care îi plăcea atât de mult să-l folosească când îl prindea cu greşeala.

— Ce vrei să spui? am zis.

— Mă refer la… ştii tu.

— Nu, nu ştiu, am spus eu ca să o enervez sau să mă enervez singură.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Sandra, sunt mama ta. Nu te-ai născut într-un ghiveci.

Într-un ghiveci? Când se înfuria spunea prostii de genul ăsta, aşa că m-am gândit că ar fi un moment la fel de bun ca oricare altul ca să mărturisesc.

— Te referi la copii, la copiii care vin pe lume?

— Da, la asta mă refer. Sora ta mi-a zis, nu putea să-şi încarce conştiinţa cu acest secret. Şi dacă ţi s-ar întâmpla ceva?

A început să plângă, îi luase ceva timp, ţinând cont de subiect.

— I-am spus surorii tale că nu trebuia să fi închiriat bungalow-ul, că trebuia să ţi-l fi lăsat până te întorceai acasă.

— Mamă, o fi având nevoie de bani, las-o, ţi-am mai spus că mă simt minunat.

I-am zis că mi-am făcut o ecografie şi că va avea un nepot, că era un copil perfect sănătos şi că plimbările pe plajă şi viaţa în aer liber îmi prindeau extrem de bine. A izbucnit în hohote de plâns.

Nimic din ce făceam eu nu se potrivea cu ideea ei despre orânduirea lucrurilor.

— Ai nevoie de bani? a spus cu voce înăbuşită.

— Am găsit un loc de muncă, o duc bine. Când vor pleca prietenele mele, veţi putea veni să mă vedeţi.

În fond, mă simţeam mai uşurată şi uitasem doar să o fac să-mi promită că nu îi vor spune nimic lui Santi, dar timpul mă presa şi trebuia să mă duc să o iau pe Karin. Şi nu ştiam dacă a mă întoarce la Karin însemna să mă întorc la realitate sau la cea mai absolută irealitate.

Când am ajuns, mă aştepta deja la poartă, cu geanta sport agăţată pe umăr. Ca de obicei, chipul ei schimonosit, mai ales acum că soarele îl făcea să se contracte şi mai mult, era inchizitorial şi plin de întrebări, dar eu nu aveam de gând să răspund. Nici măcar nu am recurs la scuza că am fost nevoită să las maşina la dracu'-n praznic şi că apoi am tot făcut ture până când a ieşit ea. M-am limitat să o întreb cum îi mersese la ora de gimnastică.

— De minune, a răspuns.

Ea şi Fred vorbeau spaniola cu mare uşurinţă, deşi cu accent, şi avea haz să-i auzi spunând expresii colocviale.

Karin era obosită şi nu am vorbit multe până acasă, a spus că profesoara îi ciomăgise. Brusc, Karin înceta să mai fie o vrăjitoare pentru a deveni o bătrână cu probleme. Nu a putut să care în casă nici măcar o sacoşă, îşi epuiza din ce în ce mai repede energia. A trebuit să fac eu totul. De îndată ce a intrat în casă, s-a trântit pe canapea. Frida pregătise o supă, era incredibil cum de avea timp să facă atâtea lucruri şi să mai fie şi cu ochii în patru, în caz că se întâmpla ceva ieşit din comun.

Pe măsură ce scoteam cumpărăturile din sacoşe şi le aranjam, spunându-i cât erau de drăguţe, ea m-a întrebat dacă m-am gândit la propunerea de a face parte din Frăţie, căci Fred tocmai încerca să-i convingă pe Otto şi pe ceilalţi să mă accepte.

— Pentru asta sunt de folos golful, prânzurile şi cinele cu prietenii, mi-a zis.

I-am mărturisit adevărul. I-am spus că uitasem, că nu mă gândisem şi că le mulţumeam mult pentru eforturile lor, dar că îi rugam să înţeleagă că pentru mine toate astea reprezentau o surpriză, ceva ce nu-mi trecuse niciodată prin cap să fac. A adormit şi am învelit-o cu pătura în carouri sub care obişnuia să-şi facă siesta. Am continuat să aranjez lucrurile pe care le cumpărase, temându-mă că în orice moment ar putea veni Fred, posibil cu prietenul său Otto.

Acum Fred nu mai era ca înainte. Era un mare abis între bărbatul din prezent şi acela care mă ajutase la plajă, cel care mă ridicase cu mâinile lui mari şi se arsese la tălpi ca să-mi aducă apă. Acesta era banal şi ascultător şi mi se părea în stare de orice. Dacă i-ar spune Karin să mă omoare, m-ar ucide, dacă Frăţia i-ar ordona asta, ar face la fel, m-ar omorî. De pe vremea când el şi Karin erau logodnici, trăiseră într-un grup şi pentru el adevărata lege, adevărata dreptate erau cele ale grupului, tot ce era în afară trebuia acceptat în silă, fără să protesteze în public.

Julián

Mi-am petrecut dimineaţa plimbându-mă dintr-o parte în alta, continuând să caut informaţii despre prietenii lui Fredrik şi Karin, şi ceea ce vedeam mi se părea un vis, un vis urât. Salva descoperise un cuib de nazişti, nazişti pe patul de moarte, dar, la urma urmelor, tot nazişti. Întrebarea era de ce nu mi-o fi lăsat la azil informaţiile pe care treptat-treptat le-a obţinut. Ar fi trebuit să lase vorbă să primesc valiza, cutia, plicul sau orice alt obiect în care le-ar fi păstrat. Cu siguranţă că, atunci când mi-a scris, că ştia deja câţi şi cine erau, ce fel de viaţă duceau şi ce puneau la cale, pe lângă faptul că îi unea tendinţa lor de a tortura şi omorî. Îmi vorbise despre tinereţea eternă şi probabil că mai ştia şi multe alte lucruri, ceea ce mă determina să fac, de îndată ce voi putea, o excursie până la azil. Acum

trebuia să mă odihnesc puţin. Să mănânc şi să mă odihnesc.

M-am dus la barul obişnuit şi am cerut un meniu. Acum chelnerul mă cunoştea deja, îi eram cumva simpatic şi, când mă vedea intrând, ieşea din spatele tejghelei ţinând tacâmurile într-o mână şi fluturând în cealaltă o faţă de masă de hârtie, aranja totul, dacă era liber, pe o masă din capăt, cu vedere spre uşă. Era ceva ce nu puteam să evit, sechele care-mi rămăseseră de la munca mea de la Centru. Să nu mă aşez niciodată cu spatele la o uşă, să-mi schimb brusc direcţia de mers pe stradă dacă cineva mergea prea aproape de mine şi să-mi acopăr numărul de pe braţ tatuat în lagărul de concentrare, chiar şi vara. Uneori îmi puneam o faşă deasupra sau o fâşie dintr-un material, căci, pe vremea când fiica mea era mică şi mă duceam cu ea la plajă, nu voiam să mă întrebe copiii ce era aia. Nu-mi plăcea să inspir milă, nici să fiu văzut ca un om diferit, fusesem deja diferit, şi pe de altă parte, nu voiam să încep să le amărăsc viaţa copiilor, nici să încep să-i amăgesc.

Copiii bagă imediat de seamă ceea ce este important, oricât de neînsemnat ar putea să pară la prima vedere. A fost o vreme când fiica mea prefera nisipul din curtea şcolii şi băga într-o pungă de plastic nisipul cel mai auriu şi mi-l aducea când se întorcea acasă. Încă mai păstrez câteva dintre acele punguliţe şi luasem cu mine una, ca talisman. O purtam mereu în buzunarul sacoului şi, când au percheziţionat camera, din fericire, nu au putut să mi-o ia.

Nu dăm atenţie celor mai evidente lucruri, iar secretul lumii, revelaţia, cu siguranţă se află în cele mai evidente lucruri, în firicelele de nisip auriu de pe sol. Fiica mea mi-a spus că acum, în mod sigur, numerele de pe braţ s-ar putea şterge cu laser, dar eu i-am zis că una e să ascunzi ceva, şi alta să elimini definitiv. Numărul acela făcea parte din mine, viaţa mea nu a mai putut să fie aceeaşi după ce mi-au tatuat numărul ăsta. M-aş amăgi dacă l-aş face să dispară. Şi, în plus, pentru ce? Viitorul meu era aici, ceea ce aveam să fac acum ar fi ceea ce mai rămăsese din acest viitor.

Trecusem de la omletele franţuzeşti din prima săptămână la meniul zilei. Preţul era cam acelaşi şi eu eram bine hrănit pentru toată ziua, chelnerul avea grijă să nu mi se pună prea multă sare şi îmi recomanda feluri de mâncare care să nu-mi pună digestia la încercare. Din când în când, îi lăsam un bacşiş onorabil. Cei de la bar ştiau că sunt cazat la hotelul Costa Azul şi îmi spuneau că fac bine că vin să mănânc aici şi nu voiau să vorbească nimic în plus, nu voiau să aibă probleme, făceam bine că nu mâncam la hotel şi cu asta, basta.

Hotelul îmi era cam antipatic, nu reuşeam să mă simt la hotel ca la bar. Şi culmea culmilor a fost când am ajuns la hotel, după ce am mâncat, ca să mă întind puţin şi să pun în ordine notiţele pe care le luam de la bibliotecă, de la primărie, din registrul funciar, din registrul de decese şi de la cadastru. Mă duceam dintr-un loc în altul şi ceea ce aflasem era că unii nazişti locuiau aici din anii ’40 şi ’50, că alţii se alăturaseră treptat-treptat celor care continuau să stea aici şi mulţi alţii plecaseră sau se prefăcuseră că pleacă. Ideea e că avuseseră o viaţă roz, puseseră pe picioare chiar şi afaceri foarte prospere, se ocupaseră cu promovarea imobiliară şi cu administrarea hotelurilor, iar unul dintre ei deschisese un cabinet de consultaţii particulare de ginecologie. Nu ştiam exact în ce an se stabilise Salva aici, dar probabil că adunase foarte multe informaţii. Probabil că s-a simţit extrem de neputincios când a înţeles că va muri înaintea multora dintre ei. Nu credea în Dumnezeu, nici în lumea de dincolo, şi nici eu nu cred, toată viaţa am fost republicani atei. După tot ce am văzut, negam existenţa oricărei entităţi care şi-ar fi putut face griji pentru noi. Şi, cu toate astea, mi-ar fi plăcut ca el să fi fost înmormântat şi să pot să-i duc prietenului meu nişte flori la cimitir.

După cum spuneam, mă întorsesem la hotel. Ca să ajung la lifturi nu aveam încotro decât să trec prin faţa recepţiei şi acolo se afla detectivul cu un buchet de flori în mână. Îmi cunoşteau obiceiurile şi cât de cât programul, tabieturile bătrâneţii, căreia ne este imposibil să-i supravieţuim dacă nu ne bazăm pe nişte obiceiuri şi ritualuri. Când eram tânăr, niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap aşa ceva, dar mă rog, iată-l pe Tony întinzându-mi un buchet de flori.

— Ce-i asta? am zis.

— La mulți ani! a spus Tony.

Admiram florile și am continuat să fac asta pentru ca nicio mișcare să nu mă dea de gol. Oare de ce mi-ar spune așa ceva?

— Mulțumesc, am răspuns luând o mutră de sărbătorit care îmi folosea atât pentru cazul în care ar fi fost adevărat, cât și pentru o eventuală glumă. Le știți pe toate.

Tony știa că era ceva în neregulă, și eu la fel, dar nu spuse nimic, nu făcea decât să mă privească. Roberto, recepționerul cu pistrui, a fost cel care n-a mai rezistat tensiunii.

— Ne pare rău, don Julián, n-a fost ideea noastră. L-a adus o tânără, o punkistă, a zis uitându-se fix în ochii mei, pentru ca eu să înțeleg la cine se referea.

Amândoi au rămas neclintiți, așteptând o explicație.

— Ia te uită, ce atenție! De-asta îmi era dor de patria mea, pentru că aici lumea este de o amabilitate exagerată, am spus încercând să mă retrag spre lifturi cu buchetul în mână.

Totuși, deși eram surprins și cam ghiftuit din cauza mâncării delicioase cu carne și cartofi de la bar, luciditatea nu mă părăsise pe deplin și am căutat în hârtia transparentă cartea de vizită care întotdeauna însoțește un buchet de flori și pe baza căreia bârfitorul Tony aflase despre falsa mea zi de naștere.

— N-a lăsat nicio carte de vizită?

Roberto s-a grăbit să mi-o dea, nu voia să intre în belele. Tony n-ar fi avut nicio problemă să o păstreze, se născuse și crescuse pentru a face asta.

Am scos cartea de vizită din plic și i-am aruncat o privire superficială, aveam să o citesc liniștit în camera mea.

— Să nu-mi spui că ai citit cartea de vizită, i-am zis lui Tony, ațintindu-mi ochii asupra lui, cunoșteam îndeajuns acest gen de animale, încât să știu că trebuia să-i faci să înțeleagă că nu îți este frică de ei.

— Plicul era deschis, a rostit fixându-mă insistent cu ochii lui de pește mort. Facem asta din motive de siguranță. Nu putem să preluăm nimic ciudat fără să ne asigurăm.

Să preluăm, ce tâmpenie!

— Un buchet de flori este ceva ciudat?

— Dacă eu aș fi în locul dumneavoastră, a zis Tony, mi s-ar părea ciudat ca o fată tânără, care nu pare chiar o călugăriță, să-mi aducă un buchet de flori. Ar putea fi vorba despre o acțiune teroristă sau despre vreo amenințare. Sunt răspunzător pentru tot ce se întâmplă aici.

— Înțelegeți-ne, a intervenit Roberto. Dacă am ști cine este fata asta, dacă am ști că dumneavoastră răspundeți pentru ea, nu ne-ar mai părea atât de ciudat când ar mai apărea pe aici cu alt buchet. După cele petrecute în camera dumneavoastră, suntem îngrijorați pentru domnia voastră.

— Nu este o teroristă și, după cum ați putut să vedeți din cartea de vizită, nici nu mă amenință, am spus înțelegând că era mai bine să le țin isonul. Este o fată normală pe care am ajutat-o la plajă, amețise și probabil că la un moment dat i-am spus că într-una din zilele astea e aniversarea mea… Este un mod de a-mi mulțumi pentru gestul meu.

În sfârșit, eram în lift. În condiții normale, nimeni nu s-ar fi lăsat interogat; în condiții normale, nici nu le-ar fi trecut prin cap să-și bage nasul în treburile mele, dar cu toții știam că ne aflam în mijlocul unui război rece. Și nu-mi plăcea absolut deloc că o văzuseră pe Sandra, era a doua oară când venise la hotel, va trebui să-i spun să fie mai prudentă, nu aveam încredere în Tony. La urma urmelor, ne aflam într-un sat, și într-un sat toți oamenii se cunosc și tot timpul fac legături între diverse evenimente, astfel că, până la urmă, se pun lucrurile cap la cap.

Am aruncat buchetul într-o vază care exista pe o măsuță, de parcă ar fi un lucru bine știut că într-un apartament, mai devreme sau mai târziu, se aduc buchete de flori. Am privit spre baie și m-am uitat la cartea de vizită. Ce să fac mai întâi: să citesc cartea de vizită sau să pun apă în vază? M-am descălțat

având această îndoială, dar cum mi-am dat jos pantofii aşezat pe marginea patului, m-am lungit şi am întins mâna ca să iau plicul acela mic.

Am citit cu atenţie. Am citit cuvintele Sandrei de mai multe ori. Sunau a poezie, dar era un mesaj în toată regula. Vorbea despre tulpini, despre tinereţea eternă printre tulpini. Am sărit din pat şi am luat buchetul. Am rupt panglica strâns legată folosind tirbuşonul, care, în apartamente, se pare că este mereu în aşteptarea unei sticle de vin. Mi-a fost greu să-o rup şi nu exista niciun indiciu că ar fi umblat cineva la ea, ceea ce însemna aşadar, din fericire şi printr-un mare noroc, că Tony nu a fost atât de perspicace precum credea el şi că eu eram primul care vedea ce se afla între tulpini.

Într-un celofan mai era ceva înfăşurat şi aproape că m-am înţepat în ceea ce era înăuntru. Doamne Sfinte! Seringile de unică folosinţă cu care probabil că îşi injecta Karin misteriosul lichid, aurul alb, pentru că, dacă n-ar fi misterios, s-ar putea cumpăra de aici, din orice farmacie.

La un laborator, ar putea să ia o mostră şi să o analizeze. O să cobor la cabina telefonică a hotelului şi o să caut în *Pagini aurii* numerele unor laboratoare medicale. O să sun la câteva, în caz că găsesc vreunul deschis.

Aşa am făcut, dar mai întâi am închis ochii timp de douăzeci de minute şi am încercat să mă relaxez şi să mă odihnesc, pentru că era inutil să mă forţez ca după aceea să nu mai fiu bun de nimic. Cu douăzeci de minute în plus nu se schimba nimic. În holul hotelului lângă toalete, exista o cabină telefonică, cu separeuri din lemn de mahon în ambele laturi, am luat ghidul şi am început să sun la cele trei laboratoare pe care le-am găsit. Relaţiile cu publicul erau disponibile până la prânz şi doar la unul dintre ele mi-a răspuns o voce umană. I-am spus că nu era vorba despre vreo analiză de sânge sau de urină, ci despre o altă substanţă pe care eu nu o aveam în corp. A zis că la ei se analiza orice tip de fluide organice şi neorganice şi mi-a făcut programare pentru ora nouă dimineaţă.

Acum aveam puţin timp liber să-mi revăd notiţele înainte de a mă întâlni cu Sandra. După Raquel, era cea mai minunată şi mai curajoasă femeie pe care o cunoscusem vreodată, fiica mea fiind un caz aparte. Pe fiica mea nu obişnuiam să o compar niciodată cu nimeni, niciodată n-aş fi fost obiectiv.

Sandra

Când am terminat de aranjat oalele de lut pe care Karin le cumpărase şi, în timp ce se încălzea supa pe care o lăsase gata pregătită Frida, am urcat să arunc un ochi în baia din camera lui Fred şi Karin. Încăperea aia impunea întotdeauna respect când intrai în ea, prin tăblia de la pat şi plapuma curată, şi perdelele, şi portretele lor pe pereţi şi poza din ziar înrămată pe care eu le-o făcusem cadou şi pe care, în mod sigur, s-au gândit că era de preferat să nu o vadă ceilalţi pe poliţa de deasupra căminului. Era impunător şifonierul acela bucşit cu rochiile lungi şi decoltate ale lui Karin, pe care probabil că şi-a plimbat mâna însuşi Führerul, şi pantalonii uriaşi şi sacourile lui Fred. Era o atmosferă specială, plină de gândurile acestor doi monştri, plină de coşmarurile lor, deşi nu observasem că ar fi avut vreo problemă în ceea ce priveşte somnul, pierdeau nopţile doar pentru coiturile lor sau dacă a doua zi aveau de făcut ceva ieşit din comun. N-aş spune că sunt persoane care să aibă vreun fel de remuşcări.

Uneori, mă miram să-i văd şi să constat că sunt oameni în carne şi oase pe care eu îi puteam privi, pentru că nu era posibil ca atrocităţile despre care îmi vorbea Julián să fi fost comise de fiinţe umane. Aşa că, după toate astea, când auzeam spunându-se despre o persoană că este foarte umană, nu ştiam dacă era ceva de bine sau de rău.

Şi baie era impunătoare. Era de marmură adusă din carierele de la Macael, la fel şi scările, ceea ce mereu mă ducea cu gândul la carierele de piatră de la Mauthausen, unde Julián stătuse închis, ca acei sărmani pe care îi văzusem de atâtea ori în filmele documentare. Era o marmură foarte fină, răcoroasă, de culoare roz şi pe ea ieşeau în evidenţă elegant sticluţele cu parfum ale lui Karin. În

dulapuri, erau borcănele cu cremă având capace aurii şi nume indescifrabile. Dar acum nu eram atentă la lucrurile astea, auzisem cum se deschide poarta din stradă cu zgomotul tipic al cheilor lui Fred. Îi plăcea să le zdrăngăne puţin în mână şi, în funcţie de zdrăngănit, îţi puteai da seama dacă era bine sau prost dispus.

Am ridicat capacul metalic al coşului de hârtii sanitar sau cum s-o fi numind asta şi, spre surprinderea mea, am văzut că Frida nu îl golise. Părea că hârtiile mototolite, sulurile de carton ale rolelor de hârtie igienică consumate, o sticlă de şampon goală şi alte câteva lucruri erau cam la fel cum le lăsasem eu. Părea că imaginea acelui conţinut pe care o vedeam acum se ajusta perfect cu ultima pe care o văzusem de dimineaţă, dar nu puteam să fiu sigură de asta, nu eram sigură că Frida nu se juca cu mine, căci după cum o cunosc, nu era logică această neglijenţă. Frida era susţinătoare necondiţionată a curăţeniei, nu se eschiva, nu lăsa nimic nefăcut, era conştiincioasă, era un soldat al curăţeniei. Am simţit un fior pe dinăuntru care m-a făcut să-mi piară orice chef de a mai mânca supă, la gândul că Frida şi-ar fi dat seama şi că ar da fuga să le povestească lui Fred şi Karin a doua zi, asta dacă nu cumva îl întâlnise deja pe Fred şi îi trăncănise tot. În cazul ăsta, ce scuză aş putea să inventez eu? Era cuvântul meu împotriva cuvântului Fridei şi aveau să o creadă pe ea.

Dar s-a petrecut ceva care m-a scos din încremenire şi m-a făcut să mă gândesc că, înainte de a lua decizii drastice, cum ar fi aceea de a mărturisi sau de a mă arunca pe o fereastră, ar trebui să aştept, ar trebui să aştept în linişte să se întâmple ceva, pentru că mereu se întâmplă, trebuie doar să ai răbdare.

Ceea ce s-a întâmplat a fost faptul că Fred vorbea cu Karin în norvegiană într-un mod care m-a speriat. Fred nu ridica niciodată vocea la Karin, Fred era căţelul lui Karin, de aceea am fost atât de surprinsă. Am ieşit pe vârfuri din camera aurită şi roz, exact la timp ca să-i văd pe ei doi urcând. Fred practic o împingea pe Karin, iar Karin se lăsa într-o parte, când pe un şold, când pe celălalt, agăţându-se cum putea de bară. La început, am crezut că eu eram de vină, probabil Karin mă proteja şi, dacă încă nu mă prinseseră spionându-i, asta se datora faptului că nu doriseră sau pentru că eu aveam un har special care îi orbeau sau pentru că, dacă e să ne luăm după legea probabilităţii, era foarte improbabil ca o fată pe care o întâlniseră vomitând pe plajă să fie un spion. Dar, din fericire, supărarea nu avea nicio legătură cu mine. Fred era atât de scos din pepeni, încât aproape că nici nu m-a văzut pe coridor când ieşeam din camera lui şi mă îndreptam spre a mea.

Karin a venit spre mine pe jumătate plângând şi, când a ajuns în dreptul meu, m-a luat în braţe. Fred ne-a privit înduioşat. Eu mi-am dat seama că femeia se prefăcea că plânge. M-am desprins puţin de ea şi mi-am trecut mâna prin părul ei, privindu-l pe Fred, întrebându-l din ochi ce se întâmpla.

Mi-au spus. Karin, cu plânsul ei prefăcut, mi-a spus că Fred nu înţelegea ce înseamnă pentru o femeie bijuteriile ei. Fred pretindea să i le dea lui Alice.

Am fost de acord, după vrerea lui Karin, în ciuda faptului că amândouă ştiam că eu nu aveam bijuterii şi că niciodată nu-mi trecuse prin cap să mă gândesc la ele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Karin, a zis Fred, există lucruri mai importante decât bijuteriile.

Karin n-a spus nimic şi Fred a continuat.

— Viaţa e mai importantă, nu crezi? Viaţa în schimbul bijuteriilor.

— Târfa aia…, a zis Karin. Mă lasă fără nimic.

Am înţeles că injecţiile pe care Otto şi Alice i le dădeau aveau un preţ şi că acela consta în bijuterii.

— Vreau să te duci la ea acasă, a zis Fred deschizând seiful încastrat în şifonier, şi să le spui că ai uitat să le dai acest mic cadou şi că-ţi pare rău. În viaţa mea n-am îndurat atâta ruşine ca atunci când Otto m-a pus la punct.

— Nu poţi să te duci tu? a întrebat Karin.

— Nu, a zis el, scoţând din seif cutia cu bijuterii, pe care eu o cunoşteam.

Şi în acel moment, am ieşit, mi s-a părut prudent să nu rămân să mă uit la bijuteriile lui Karin, mai

ales pentru că nu voiam să le văd.

— Să te însoţească Sandra. În felul ăsta, faceţi şi o plimbare.

Supa mirosea a ars şi am coborât în fugă. Atunci am reînceput să tuşesc la fel de tare ca acum câteva zile. Îmi curgea o sudoare rece pe ceafă. Am dat la o parte supa de pe foc şi m-am lungit pe canapea, practic în golul pe care îl lăsase Karin acum câteva clipe.

Probabil că alegeau bijuteriile pe care să i le ducă lui Alice şi am avut timp să-mi revin şi să servesc supa în nişte străchini de lemn, pe care le cumpărase Karin de la centrul comercial.

Am mâncat cu toţii, având pe masă punga de plastic pe care o adusesem de la farmacie. Fred a folosit-o ca să vâre bijuteriile pentru Alice şi a trântit-o pe masă cu un trosnet. Au vorbit puţin în norvegiană, reproşându-şi unul altuia diverse chestii, poate faptul că Fred nu reuşise să controleze acest produs care îi costa atât de scump, până când el a spus că o să-l sune pe Otto pentru a-l anunţa că soţia lui avea să se ducă s-o vadă pe Alice, deoarece îşi dorea foarte mult să-i facă un cadou.

S-a ridicat, a sunat şi a spus că eram aşteptate la ora cinci. Exact ora la care stabilisem să mă văd cu Julián la Faro.

— Nu credeţi că ar trebui să vă duceţi voi? Nu mă simt în largul meu, serios, să mă implic într-o chestiune atât de personală.

— De-aia vreau să te duci, a zis Fred, pentru că vreau să înţeleagă odată pentru totdeauna, fir-ar a dracului de treabă – Fred a dat cu pumnul în masă, ceea ce m-a încremenit – că faci parte din familie şi că meriţi să intri în Frăţie, că meriţi asta mai mult decât mulţi alţii, care şi-au arătat meritele făcând golănii pe stradă.

Karin se uită cu admiraţie la soţul ei şi apoi îmi zâmbi.

— Are dreptate, a spus.

Mă speria faptul că voiau să împărtăşească atâtea lucruri cu mine. Mă speria faptul că Fred s-ar fi putut răscula împotriva tribului său pentru mine, asta era ceva ce nu prevăzusem. Cu siguranţă că trecuse atâta timp de când păstrau secrete şi puneau la cale afaceri între ei, încât aveau nevoie disperată de un al treilea jucător care să intre în scenă, pentru a nu se plictisi. Frăţia le oferea siguranţă, dar niciun fel de distracţie. Petrecerile de odinioară erau plăcute, dar nu prea erau pe gustul lor. Şi, mai presus de orice, mă neliniştea gândul că nu mă voi putea întâlni cu Julián.

— Am o programare la ora aia ca să mă înscriu la un curs de pregătire pentru naştere. Putem să ne ducem mai devreme la Alice sau, mai bine, mâine.

Fred şi Karin au negat dând din cap.

— Mai devreme, a zis Fred, Alice îşi face siesta, este imposibil să fie văzută de la două până la cinci. Nu cred că se întâmplă nimic dacă amâni o zi pregătirea.

— Chestia e că se pot termina locurile, asta-i problema, am spus eu.

— Nu-ţi face griji, a zis Karin cu zâmbetul ei diabolic. Şi la sala de gimnastică la care mă duc eu se fac pregătiri pentru momentul naşterii, trebuie doar să vorbesc cu directorul. În felul ăsta, în timp ce eu îmi fac exerciţiile, tu le faci pe ale tale. Chiar mâine vorbesc cu el.

Era imposibil. Era imposibil ca ei să nu facă ceea ce-şi doreau în fiecare clipă. Îi enerva când erau nevoiţi să se adapteze la nevoile altuia.

•

La ora cinci fix parcam jeepul în faţa porţii lui Alice. Am apăsat pe sonerie şi a durat vreo cinci minute până ne-au deschis, ceea ce pentru Karin era o umilinţă. Fără să vreau, ţineam cu ea (căci mai multe îmi dădea Karin decât Alice). Locuiam în casa lui Karin, aveam mai mult contact cu ea, o cunoşteam mai bine. Deşi ştiam că, dacă s-ar ivi ocazia, amândouă s-ar gândi să mă elimine, era imposibil să nu mă implic.

N-am zis nimic ca să n-o supăr şi, mai mult, nici măcar nu mă uitam la chipul ei.

— Alice asta o să mi-o plătească, a spus în timp ce poarta se deschidea încetişor.

Şi, pe când ne îndreptam spre coloanele dorice, m-am întrebat cine era oare mai rea, care putea rezista mai mult în confruntarea dintre ele două. Deocamdată, Alice avea mai multă tinereţe şi putere şi ea controla acel lichid, prin urmare, Karin nu prea avea încotro, trebuia să îndure şi să înghită în sec.

Ne-a întâmpinat Frida, care după-amiaza făcea curăţenie în vila asta şi a trebuit să mai aşteptăm puţin în salon. Eu eram nerăbdătoare să văd pe chipul Fridei dacă descoperise furtul seringilor uzate, dar de-abia s-a uitat la mine. Acum, că eram mai atentă la ea, îmi dădeam seama că mă considera o intrusă în interiorul Frăţiei şi că prezenţa mea în casa familiei Christensen probabil că o iritase mult.

— Ce prost gust! a exclamat Karin în şoaptă, plimbându-şi privirea peste ceasurile de bronz, peste candelabrele de argint, peste oglinzile înrămate în aur, peste covoarele foarte vechi, peste tablourile de muzeu.

— Sunt autentice? am întrebat.

— Chiar dacă sunt, e ca şi cum n-ar fi, a zis Karin cu dispreţ.

Am întrebat-o dacă a luat punga cu bijuteriile şi şi-a atins geanta drept confirmare. Nici Karin nu avea un gust prea rafinat, dar prefera ceva mai intim şi îi plăceau lucrurile frumoase, chiar dacă nu erau scumpe, nici de lux. La Alice era numai lux, abundenţa luxului, care nu lăsa să iasă în evidenţă ceva în mod special. Mă simţeam ca într-un magazin de antichităţi, unde te opreşti şi priveşti cu atenţie fiecare lucru, imaginându-ţi-l într-un loc diferit. Eu nu cumpărasem niciodată vreun obiect de antichitate, nu aveam bani să-l cumpăr, nici casă unde să-l pun, dar din tot ceea ce vedeam îmi plăcea o vază chinezească care probabil că avea două mii de ani.

Pe neaşteptate, Alice apăru în partea de sus a scării. A început să coboare ca o actriţă, încet. Purta nişte pantaloni largi de catifea neagră de o lungime incredibilă care o făceau să pară foarte elegantă pe când cobora treptele. Din câte-mi dădeam seama, se pare că-i plăcea mult catifeaua, pentru că draperiile erau şi ele din catifea, în cazul ăsta albastru turcoaz. Purta o jachetă ajustată, din acelaşi material cu pantalonii şi îi mai lipsea o ţigaretă lungă ca să pară o femeie fatală demodată. Când m-a văzut, s-a schimbat la faţă, nu ştiu dacă în bine sau în rău. Şi-a înfoiat părul cu mâinile, ceea ce m-a făcut să presupun că era ceva de bine. Se bucura să mă vadă, şi ei ştiau asta. Fred şi Karin ştiau că văzându-mă aveau să o îmbuneze şi că totul avea să meargă mai bine. Tocmai îmi dădusem seama că gestul acesta îi favoriza mai mult pe ei decât pe mine. Poate că atunci când îi masacrau pe evrei şi pe cei ca Julián credeau că le fac o favoare.

Dar chiar şi aşa, eu eram de partea lui Karin, nu a lui Alice. Ne-a oferit ceai. O ţineau una şi bună cu ceaiul. Eu am refuzat ceaiul. Am spus că-mi provoacă insomnie.

— La cât eşti de tânără…, a zis Alice. Nu-mi vine să cred! Nici măcar nu ştii ce-i aia insomnie. O să-ţi fac unul de muşeţel.

Mi-a părut rău că nu m-am mulţumit cu ceaiul deja pregătit, pentru că muşeţelul avea să ne întârzie şi mai mult. Era deja cinci şi jumătate. Şi, pe deasupra, nu a consimţit să-l facă Frida, ceea ce cu siguranţă că o înverşuna şi mai mult pe Frida împotriva mea. Eram pierdută. S-a dus ea însăşi la bucătărie şi a fiert apa şi a pus pliculeţul în ceaşcă, a adus totul pe o mică tavă şi a pus-o în faţa mea cu oarecare adoraţie. Mi s-a făcut frică. Apoi s-a aşezat, încrucişându-şi elegant picioarele lungi şi a luat o ceaşcă dintr-un porţelan foarte frumos din care cine ştie cine o fi băut înainte.

S-a uitat fix la Karin pe deasupra ceştii.

— Ah! a zis Karin scoţând punga de plastic cu crucea verde a farmaciei. Sper să-ţi placă. Este tot ce am mai de valoare şi ceea ce te poate avantaja cel mai bine.

— Păi, ia să vedem! a spus Alice, răsturnând conţinutul pe masa de cristal, printre cești, zaharniţă şi linguriţe.

Karin mi-a adresat o privire de parcă ar fi vrut să spună: este o tipă vulgară şi nu merită nici măcar să privească bijuteriile astea.

— Un colier de rubine, a zis Alice ţinându-l în mână, cercei asortaţi, o brăţară de perle, un inel cu safir, dacă nu mă înşel, un inel cu ametist, este aur alb?

A luat brăţara care avea patru şiruri de perle.

— Mare păcat de brăţara asta, pentru că-i lipseşte colierul!

— Colierul? a zis Karin. Ah, da! Colierul. Mi-o fi picat în geantă.

Sub privirea nemiloasă a lui Alice, Karin s-a prefăcut că scotoceşte prin geantă şi a scos un colier de perle cu două şiruri, care trebuie să fi costat o avere.

— Mulţumesc, a spus Alice luându-l. Ştiu că ţie nu-ţi prea plac perlele, dar pe mine mă încântă.

S-a ridicat şi şi l-a pus la gât, în faţa oglinzii înrămate în aur.

— Cântăreşte ceva, a zis, dar e drăguţ.

Karin şi-a terminat ceaiul din ceaşcă, eu am făcut un efort să înghit muşeţelul fierbinte şi ne-am ridicat. M-am uitat la ceas, era şase fără cinci, s-ar putea ca Julián să fie încă acolo, aşteptându-mă.

— Nici prin cap să nu vă treacă, a zis Alice, nu plecaţi până nu gustaţi biscuiţii făcuţi de Frida.

I-am spus că nu ne era foame, că mâncaserăm foarte târziu şi că niciuna din noi două nu putea să înghită vreun biscuit.

— Doar puţin, doar cât să gustaţi, este nemaipomenit! a zis fără să se ridice şi având colierul de perle la gât.

— Frida! a strigat. Adu câţiva dintre biscuiţii ăia minunaţi făcuţi de tine!

Am fost nevoite să ne aşezăm. Şi Alice era obişnuită ca toţi ceilalţi să facă ce i se năzărea ei. I-a mai turnat ceai lui Karin, iar eu, ca să nu se mai ducă să mai pregătească altul de muşeţel, i-am spus că acum voi bea şi eu puţin. Frida a apărut cu aceiaşi biscuiţi pe care obişnuia să-i pregătească şi la Karin acasă şi ne-a servit o porţie ciudată fiecăreia, o porţie care aproape că ieşea din farfurie.

— Doar nu ai vrea să mâncăm tot ce-i aici, a zis Karin cu zâmbetul ei diabolic.

Atunci Alice i-a spus ceva în germană şi Karin i-a răspuns în aceeaşi limbă şi au petrecut aşa vreo zece minute, aruncându-şi nişte vorbe care păreau reproşuri, până când Karin s-a ridicat.

— Acum chiar că plecăm, a spus Karin. Tânăra asta are treabă, şi eu la fel. Îţi ies foarte buni biscuiţii, Frida.

Şi eu am îngăimat că era foarte bun, deşi mâncam aşa ceva cam la fiecare mic dejun. După faţa lui Alice, aveai impresia că, din discuţia în germană, cea care ieşise învingătoare fusese Karin. Iar mutra pe care o făcea Frida lăsa impresia că o satisfăcea faptul că eu încă nu puteam să depăşesc bariera limbii şi a marilor secrete.

— Aşteaptă puţin! a zis Alice pe când ne pregăteam să ieşim.

Karin a răsuflat şi s-a uitat la ceas, de parcă ar fi avut ceva de făcut, poate că în timpul vizitei i se năzărise să meargă la centrul comercial, nu m-ar mira. Alice a deschis o uşă de la parter şi, după cinci minute, a venit cu unul dintre pachetele obişnuite.

— Ăsta e un cadou personal, din partea mea.

Karin l-a luat şi a făcut un gest asemănător unei îmbrăţişări, o strângere de umeri. Se împăcaseră. La urma urmei, ca specie pe cale de dispariţie, erau condamnate să se înţeleagă.

Şi, la un moment dat, pe când se petrecea această scenă, m-am întors din instinct spre dreapta şi am surprins-o pe Frida uitându-se la mine. Şi-a abătut imediat privirea şi n-am putut să trag nicio concluzie, dar era evident că Frida mă studia sau mă supraveghea, şi era clar şi faptul că nu-i spusese lui Alice că luasem seringile folosite, fie pentru că nu ştia, fie pentru că păstra informaţia asta pentru o ocazie mai bună. S-ar putea ca, pe vremea când eu nici nu-i dădeam atenţie Fridei, ea să mă fi observat deja.

Când şi-a luat rămas-bun, Alice m-a strâns la pieptul ei la fel ca în seara petrecerii. Am simţit oasele şoldurilor ei lipite de trupul meu.

Când, în sfârşit, ne-am urcat în jeep, n-am îndrăznit să mă uit la ceas, nu voiam să-i dau de înţeles

că și eu aveam o viață personală.

— Se pare că ai pus-o la punct, am zis cu oarecare admirație, sinceră să fiu.

— A trebuit să-i aduc aminte câteva chestii, lumea e foarte uitucă. Și, dacă tot suntem în mașină, am putea să dăm o raită prin împrejurimi, nu crezi?

— De acord, am spus. Eram obosită să mă port cu atâta tact.

— Femeia asta mă scoate din sărite, vrea tot ce au ceilalți. Dacă ar găsi aruncat pe stradă diamantul cel mai mare și mai minunat din lume nu ar interesa-o, l-ar vrea doar dacă l-ar purta la gât cineva. Iar la tine, dacă n-ai fi cu noi, nici nu s-ar uita.

Alice, prădătoarea! Toți erau prădători, fiecare în stilul său. Mai puțin Alberto. El mai mult îmi dăduse decât îmi luase. Deși, dacă privim bine lucrurile, el îmi luase liniștea. Dragostea este o armă cu două tăișuri, te ajută să fii fericit sau nefericit. Mi-am amintit de Îngerul Negru, care părea cel mai inteligent dintre toți, cel care, poate, era șeful Frăției. Apăruse în casa noastră doar cu ocazia petrecerii lui Karin și lăsa impresia că era sătul de ei toți. Mi s-a năzărit să o întreb pe Karin de el.

— Și Sebastian? Domnul acela excesiv de elegant de la petrecerea ta…

— Sebastian… Da, el chiar are clasă. Nici nu se compară cu Alice. Alice este o parvenită, o recent-îmbogățită, cum spuneți voi, probabil că ai observat deja asta din apucăturile ei, în schimb, Sebastian este altfel, eu încă-mi măsor cuvintele când sunt în preajma lui.

M-am îndreptat spre El Faro. Karin se uita pe geam. Se întuneca.

— Unde mergem? a întrebat.

— Nu știu. Probabil că satul e plin de oameni și acasă la Alice a început să mă doară capul.

— Da, Alice a fost cam insuportabilă.

Ca să ajungi la palmierii sălbatici de la El Faro, trebuia să o iei pe un drum de țară, să te abați. Am încercat să zăresc de pe șosea mașina lui Julián și, așa cum era și firesc, la ora aia nu cred că mă mai aștepta, dar dacă tot ne aflam acolo, era o prostie să nu mă apropii, Karin nu putea să lege drumul nostru pe-acolo cu nimic altceva.

Am parcat lângă cofetărie. Luminile ei păreau fantome pe copacii din împrejurimi. Mie îmi plăcea senzația asta de pace și singurătate, dar știam că pe Karin o înspăimânta, ea avea nevoie de forfotă.

— Ce căutăm aici? a întrebat Karin, care ar fi preferat să se afle în centrul comercial uitându-se la oameni și la chestii drăguțe.

— Îmi vine să fac pipi. Cu siguranță acolo, înăuntru, o fi vreo toaletă.

— Ai fi putut să-ți faci nevoile pe câmp, nu te-ar fi văzut nimeni, a zis ea izbucnind în râs.

— Da, e adevărat, de vină e obișnuința. Dacă nu vrei să cobori, mă întorc imediat.

— Te aștept. Să nu stai mult, a spus necăjită pentru că nu făcea ce voia ea.

Era un gest foarte îndrăzneț s-o aduc aici și începea să-mi pară rău, mă bazam pe faptul că nu i-ar fi surâs ideea de a o duce în sat.

Am intrat fără să mă aștept să-l găsesc acolo pe Julián și fără să știu prea bine cum să profit de această situație. Erau vreo două, trei cupluri care stăteau așezate la mese și doi bărbați la tejghea, făcând glume. Chelnerița dintotdeauna, văzând că mă îndreptam spre toaletă, s-a uitat la mine și m-am uitat și eu la ea. M-am apropiat și am întrebat-o dacă îmi lăsase cineva vreun mesaj.

— Ție? a zis cântărind dacă era dispusă să-mi dea informația asta.

Inima îmi bubuia în piept. Dacă lui Karin i se năzărea să intre, eram pierdută. Chelnerița se uita pe sub tejghea. Am auzit cum se trântea portiera unei mașini și am fost cât pe-aci să o iau la fugă și să ies afară, când băgăcioasa aia a scos o hârtie, m-a privit cu atenție fix în ochi, vrând să-mi spună părerea ei în legătură cu relația mea cu bătrânul Julián și mi-a înmânat foaia. Am vârât-o în buzunar și am vrut să o rog frumos să nu spună nimănui, dar n-am spus nimic, pentru că asta ar fi însemnat să-i dau prea multă importanță, iar ea și-ar aduce și mai bine aminte de această întâmplare. Am ieșit fără să trec pe la toaletă și, odată ajunsă în stradă, am văzut o altă mașină lângă a noastră și am verificat dacă

prin fereastra localului Karin ar fi putut să mă vadă vorbind cu chelneriţa şi vârându-mi bileţelul în buzunar. Şi era posibil.

— Gata? a zis Karin.

N-am răspuns nimic, doar am suspinat ca şi cum m-ar fi apăsat diafragma şi am pornit maşina.

— Toate bijuteriile erau minunate, dar colierul de perle…, spuse ea în timp ce conduceam jeepul spre sat. Ţie ţi-ar fi stat foarte bine cu ele, nu acelei băbăciuni, nu ştiu cine se crede că e. Perlele sunt pentru femeile tinere. N-ai de gând să-ţi dai niciodată jos cercelul din nas?

— Dacă tot mi-am făcut gaură, vreau să profit.

S-a mişcat pe scaun ca să stea mai bine, îi făcea plăcere compania mea. Am trecut pe lângă drumul deviat spre Tosalet şi am intrat în vacarmul satului. Observam entuziasmul crescând al lui Karin, nu-mi spunea nimic, semn că nu-şi dăduse seama că am cotrobăit prin casă. M-am oprit în parcarea supermarketului.

— Nu ziceai că te doare capul? a spus puţin cam exaltată.

— Ba da, dar mi-a trecut şi trebuie să uităm cele petrecute acasă la Alice, nu-i aşa?

Era ca o fetiţă cu jucărie nouă, cum se spune. Nu se aştepta ca eu să fiu cea care-i propune să mergem la supermarket, fără să fie nevoită să mă roage ea. Speram că orice îndoială, orice bănuială, orice umbră care i-ar fi trecut prin cap cât am fost la El Faro să se fi risipit acum. Când eram deja înăuntru şi luasem căruciorul, iar ei îi fugeau ochii după chestii drăguţe, i-am zis că nu eram singură dacă am stins farurile şi că mă întorceam imediat, că ştiam unde s-o caut.

De îndată ce am pierdut-o din vedere, am scos bileţelul din buzunar. Era o schiţă fără nume. Erau desenate nişte cercuri, trei, ca să fiu mai exactă. Fiecare avea câte o literă: A, B, C. În cercul cu litera C era desenată o cruce. Mai erau şi un dreptunghi, şi nişte palmieri. Am închis ochii ca să mă liniştesc şi, când i-am deschis şi m-am uitat cu atenţie, desenul a început să-mi pară familiar. Palmieri scunzi, sălbatici, o bancă, pietre. Era locul de la El Faro unde eu şi Julián ne aşezam înainte de a se răcori, ceea ce putea să însemne că sub piatra C îmi lăsase vreun mesaj. Ar fi putut reprezenta un mod de a-mi spune să nu mă duc la hotel, ci la El Faro. Dar acum ar fi complicat să mă duc. Aş întârzia prea mult şi Karin şi-ar pune întrebări şi s-ar impacienta. Deşi aş putea să inventez ceva pe drum, când se simţea fericită, era în stare să creadă orice. Karin ştia că nu mai avea prea mult timp ca să fie fericită, când se va închide robinetul lichidului magic, ea se va gârbovi, va paraliza într-un scaun şi nu va mai putea să iasă din casă. Şi bijuteriile i se vor epuiza într-o bună zi. Trebuia să se bucure de acele clipe.

Am plecat de acolo, claxonând toate maşinile care îmi ieşeau în cale şi care mă încurcau. Pe motocicletă aş fi ajuns într-o clipită, dar cu tancul ăsta era mai complicat.

În sfârşit, am ajuns la El Faro. Era o nebunie că o lăsasem singură pe Karin. Mi-a luat un sfert de oră să parcurg drumul pe curbele alea blestemate. Am lăsat farurile aprinse luminând spre bancă şi spre palmieri şi, când am dat de piatra C, m-am năpustit asupra ei. Era destul de grea, dar în cele din urmă am rostogolit-o, am luat o hârtie care se afla dedesubt învelită în plastic, am pus piatra la loc şi am zbughit-o. Era ca şi cum m-aş fi aflat la un concurs din acelea de la televizor în care trebuie să depăşeşti obstacole în mare viteză. Oare îmi va face rău atâta agitaţie? Desigur că peste două luni nu voi mai putea face asta, acum, din fericire, încă puteam. M-am urcat în maşină, am pornit-o. La semafoare, mă rugam să se facă verde mai repede, mă rugam din tot sufletul, şi apoi am implorat să existe un loc liber în parcare. La ora asta, centrul comercial se umplea de lume şi, dacă nu găseam un loc de parcare, n-aş fi avut nicio explicaţie posibilă pentru asta. Şi rugile mele au fost auzite, am găsit loc cu un etaj mai jos. Dacă ar pune Karin vreo întrebare, poate că aş reuşi să o fac să se îndoiască de ea însăşi. Eram leoarcă de transpiraţie şi inima mi-o luase la goană. Când am intrat în supermarket, am încercat să-mi controlez respiraţia, nu voiam să mă vadă agitată. Mi-am şters sudoarea de pe chip. Întârziasem aproape trei sferturi de oră. Şi încă o rugăminte, mi-am jurat că asta va fi ultima din seara aceea. M-am rugat să fiu în stare să o zăresc imediat în acea mulţime de oameni.

M-am plasat într-un loc central, m-am concentrat măturând cu privirea raion după raion. Mă rugam, de asemenea, să nu fie în spatele vreunui raft. Am văzut-o. Am văzut-o la raionul de cărți, cumpărând diverse romane cu litere aurii.

M-am așezat lângă ea și i-am luat plasa cu cărți.

— Unde ai dispărut? Eram îngrijorată. Sper că n-ai avut amețeli.

Comentariul era o capcană, știam, așa că i-am răspuns că nu, că pur și simplu nu o găseam, era imposibil cu atâta lume, și că era cât pe-aci să mă dau bătută și să mă duc să o chem prin megafon, când deodată am văzut-o.

— Sunt bune romanele astea?

— Îmi doresc să le încep. Azi nu mă uit la televizor.

Era bine de știut, ca să urc și eu repede în camera mea. Nu voiam să rămân singură cu Fred. Aveam atât de multe lucruri de ascuns, că sigur îmi va scăpa vreunul.

Ca să-i distrag atenția lui Karin de la faptul că trebuia să luăm liftul ca să coborâm un etaj și pentru timpul scurt care apărea pe tichetul de la parcare, i-am spus că mi-ar plăcea să învăț germană, că eu credeam că acest lucru îmi va deschide alte orizonturi și că poate m-ar putea învăța ea.

— De exemplu, am zis, cum s-ar spune: „Locuiesc în casa lui Fred și a lui Karin. Fred și Karin sunt prietenii mei”?

Karin a ținut un logos în germană și apoi a rămas pe gânduri.

— Nu cred că am răbdare să te învăț, e mai bine să te duci la o școală. Cunosc una foarte bună.

În joacă, Karin plătise tichetul și eu îl luasem și-l aruncasem într-un coș de gunoi, coborâsem la primul etaj și deja deschideam portbagajul și puneam acolo cumpărăturile lui Karin. De data asta, în afară de capriciile ei tipice, cumpărase și chestii practice, ca de exemplu, fructe și lapte. Atunci s-a uitat în jur și a zis că noi nu parcasem aici. I-am spus că da, că singura diferență era că acum coborâsem cu liftul, nu pe scările rulante.

A mai aruncat o privire de jur împrejur și nu a spus nimic. Aș fi putut să-i fi spus că, atunci când m-am întors să verific dacă uitasem farurile aprinse, îmi dădusem seama că parcasem pe un loc rezervat invalizilor și că fusesem nevoită să o mișc, dar am preferat să recurg la soluția cea mai simplă. Dacă mă credea, bine, iar dacă nu, n-ar fi crezut nici cealaltă variantă.

— Mergem acasă? am întrebat ca să o scot din gândurile ei.

— Mergem, mai mult pentru tine decât pentru mine, eu nu obosesc.

Ca să o scot iar din gândurile ei, am întrebat-o dacă nu avea nimic împotrivă să trecem mai întâi pe acasă pe la sora mea ca să mă asigur că totul era în ordine și ca să iau o mapă pe care o uitasem acolo, o mapă care bineînțeles că nu exista.

Julián

Am stat la Faro așteptând-o pe Sandra timp de o oră, dar nu a apărut. Era foarte ușor să intervină ceva neprevăzut și să nu poată ajunge la întâlnire. Când se întâmpla asta, nu știam dacă să mai aștept sau să plec. Îmi părea rău că inventa o mie de povești ca să poată veni doar pentru a vedea că am plecat. Și ceea ce mi se părea cu adevărat periculos era faptul că putea să apară din nou la hotel. Mai presus de toate, voiam să o anunț să nu mă mai caute acolo și că, atunci când va dori să ia legătura cu mine, să o facă chiar aici, la El Faro. Problema noastră era că nu aveam unde ne lăsa mesajele către celălalt. Uneori, fusesem tentat să fac rost de un telefon mobil de prin părțile locului și să-i dau ei bani ca să mă poată suna, dar apelurile te dau de gol în cele din urmă, apelurile sunt indiscrete, nu poți ști niciodată în ce situație se află persoana pe care o suni. Era mai bine așa. Cu cât le era mai greu să ne identifice metodele de contact, cu atât era mai bine. De aceea cuplul de norvegieni nu folosea

telefon mobil, iar mulţi dintre cei care voiau să fie invizibili nu aveau nici telefon fix. În general, îl foloseau pe cel al vreunui cunoscut sau pe cele de la barurile din preajma casei. Atunci mi-a trecut prin cap care ar putea fi căsuţa poştală cea mai simplă pentru noi: locul pe care-l cunoşteam cel mai bine, banca de piatră pe care ne aşezaserăm de atâtea ori. Acela era locul unde puteam să ne lăsăm mesajele şi, în timp ce beam în cofetărie o cafea decofeinizată şi mâneam o pâinişoară cu unt şi zahăr, i-am desenat un mic plan al acelui loc. Era ceva foarte simplu, dar dacă nu se putea face legătura între cele două situaţii, nu era atât de uşor de descifrat.

Am îndoit hârtia şi am scris: „Să i se înmâneze fetei cu cercel în nas”.

Sandra

Am condus încet spre căsuţă, cu scopul de a o face pe Karin să uite întâmplarea din parcare înainte de a ajunge la Villa Sol. De îndată ce am lăsat satul în urmă, peisajul a devenit minunat, întunecat, cu mici lumini ici-colo, umbrele copacilor se mişcau şi cerul ne înghiţea. Iar eu împărtăşeam acest moment cu o fiinţă care omorâse sute de oameni fără să clipească, fără remuşcări şi într-un mod sadic. Îi simţeam parfumul în nări şi am deschis geamul.

— Eşti foarte romantică, nu-i aşa, Karin? Îţi plac mult poveştile de dragoste.

— N-aş putea să trăiesc fără ele, acum sunt bătrână, dar unele poveşti îmi amintesc de dragoste. Îmi place mult să le citesc. Reprezintă sarea şi piperul vieţii, dragostea, cucerirea, seducţia. Nu-ţi poţi imagina cum era Fred când l-am cunoscut! Era un bărbat extraordinar! Înalt, chipeş, sigur pe sine, era aşa cum mi-l doream. Era un atlet, practica tot felul de sporturi, călărea, schia, urca pe munte, era un bărbat superior… perfect. M-am îndrăgostit la prima vedere. Merita să fie personaj într-un roman sau într-un film. Acum suntem doi boşorogi. Ce vârstă au părinţii tăi?

— Mama, cincizeci şi tata, cincizeci şi cinci, am zis gândindu-mă că descrierea pe care mi-o făcea Karin despre Fred al ei era cam la fel ca aceea pe care mi-o făcuse Julián, doar că a lui era mai puţin idealizată.

Pentru Julián, Fred era materia primă de care avea nevoie Karin ca să urce pe scara socială, şi eu aş adăuga că şi pentru a da formă viselor sale romanţioase. Din ceea ce dedusesem până acum, Karin putea să fie teribil de practică, dar şi fantezistă.

— Şi bunicile tale?

— Nu mai trăiesc. Le-am cunoscut foarte puţin pe bunicile mele, uneori nu ştiu dacă-mi aduc aminte de ele sau mi le imaginez.

— Acum mă ai pe mine, a zis.

Şi, fără să vreau, i-am zâmbit mulţumită şi chiar dacă ştiam amândouă că jucăm teatru, m-am simţit reconfortată. Nici în momentele de slăbiciune maximă, nici în cele în care reuşea să fie mai umană, Karin nu oferea mai mult decât primea, nu era obişnuită cu generozitatea, aşa ceva era străin de comportamentul ei.

În căsuţă, aşa cum o numea Julián, era lumină. Am oprit jeepul şi i-am spus lui Karin că, dacă voia, putea să mă aştepte în maşină, dar, aşa cum mi-am imaginat, n-a vrut. Când se simţea bine, nu era dispusă să rateze nimic. A coborât din maşină, sprijinindu-se de mine şi am aşteptat amândouă să ni se deschidă. De fapt, o adusesem până aici ca să aibă multe chestii în cap şi să le încurce. M-am gândit că, în capul ei, acest amănunt va avea mai multă importanţă decât oprirea la El Faro sau decât faptul că se îndoise de etajul unde parcasem la supermarket. Dacă i-ar povesti ceva lui Fred, ar trebui să-i relateze conversaţia cu Alice. Pe Fred nu-l va întoarce împotriva mea decât atunci când nu va mai avea nevoie de mine sau când o voi dezamăgi, însă până atunci era dispusă să joace teatru.

A ieşit un bărbat în pantaloni scurţi şi cu părul răvăşit, genul care, atunci când stă în casă, arată ca

un porc. A deschis grilajul încet, umbla desculț, în ciuda frigului de-afară, tipul de bărbat pentru care a intra în casa lui este acelaşi lucru cu a i te băga în pat. Era profesor la un liceu. Știam de la sora mea că solicitase să fie transferat într-un loc cu plajă, fugind de un divorț. I-am spus că am venit să văd dacă are nevoie de ceva şi să iau un dosar pe care îl uitasem. S-a dat deoparte ca să putem face cei patru paşi şi să ajungem în pragul casei. Nici nu voiam să mă gândesc la cum arăta salonul.

— Un dosar, ai zis? Şi a râs ca un nebun.

După cum mă temeam, peste tot erau numai dosare, hârtii şi praf de două degete.

— Dacă mă laşi să-mi arunc un ochi, o să-l recunosc.

— Hai să facem altfel: mă laşi pe mine să-l caut şi mâine treci pe aici. Şi a râs din nou, divorțul îi luase minţile sau soția lui divorțase tocmai pentru că el se sonase.

— Locuieşti singur? am întrebat ca să degajez atmosfera.

— Ai grijă cu întrebările, a spus apropiindu-se într-un mod care mă intimida, apoi să nu te plângi de răspunsul meu.

Doamne sfinte! Era cumplit.

— Foarte bine, a intervenit Karin cu accentul ei străin. Mâine la ora asta vom trimite pe cineva să ia dosarul.

Şi, în continuare, a rostit o frază în germană cu o seriozitate şi o cadenţă care nu doar pe profesor l-au nedumerit, ci şi pe mine.

— N-am înţeles nimic, a zis profesorul.

— Am spus, a precizat Karin privindu-mă foarte serioasă cu chipul ei capricios, să-ți bagi limba-n cur şi să te speli, aici miroase a bălegar!

M-am simțit foarte ruşinată din cauza lui Karin, a profesorului, a întregii umanități, dar şi foarte uşurată, pentru că de o astfel de situaţie aveam nevoie ca să o fac pe Karin să nu se mai gândească la faptul că eu mă comportam ciudat.

— Dacă sora mea ar vedea cum arată locuinţa…, am spus când ne-am urcat în jeep. Nu are nicio mobilă în stare bună în toată casa, dar are grijă de ele de parcă ar fi cele ale lui Alice.

— Unele lucruri sunt intolerabile, a spus Karin supărată. Ce crede ăsta, că doar dosarele lui scârboase sunt importante? A râs de dosarul tău. Spre binele lui, sper să-l găsească.

Dintr-odată, m-a cuprins frica din cauza acelei duşmănii pe care Karin începuse să o simtă împotriva sărmanului profesor cu minţile zdruncinate.

— Karin, n-a râs de dosarul meu, nimeni nu poate să râdă de un dosar, este puţin sărit de pe fix, atâta tot.

— Ți-a făcut propuneri sexuale de foarte prost gust.

— Voia doar să ne sperie, sunt sigură că nu este în stare să omoare nici măcar o muscă. Şi îți mulţumesc că m-ai apărat, dar chiar este inofensiv.

— Mâine o să trimitem pe cineva să ia dosarul şi să-l pună la punct. Nu fac asta doar pentru tine, ci pentru elevii lui. Ce fel de pregătire le va oferi tinerilor?

— Nu-ți face griji pentru asta, Karin, oamenii se schimbă mult la locul de muncă. Şi cine o să vină să ia dosarul, Fred?

— O să-l trimitem pe Martín. El ştie cum să se poarte cu gloata asta.

Noaptea aceea luase o întorsătură neaşteptată, mă preocupa viaţa acestui bărbat nepieptănat pe care tocmai îl abordasem la el acasă şi care, hodoronc-tronc, se afla într-un mare pericol. Cine îmi putea garanta că unele dintre asasinatele rămase nerezolvate şi petrecute prin această zonă nu erau comise de Frăție?

— Ar trebui să fim mai milostive. Sora mea mi-a povestit că l-a părăsit soția. E foarte îndrăgostit de ea şi nu poate să îndure asta, e dus puţin cu capul.

— Demenţa este un defect teribil, a zis accentuând ultimul cuvânt cu răutate.

Mi se părea că norvegianca avea chef să pedepsească pe cineva şi că îi căşunase pe bietul om.

•

Am parcat lângă un bar şi, în timp ce Karin bea o cafea decofeinizată cu lapte şi analiza oamenii din jur, am sunat-o pe sora mea de la telefonul public şi i-am povestit cum era chiriaşul şi că s-ar putea să-i creeze probleme. Sora mea mă asculta, era mai puţin vorbăreaţă decât de obicei.

— Îmi pari schimbată, a zis.

— Sunt bine, am spus, fără să ştiu ce să răspund la un asemenea comentariu.

— Te cunosc după voce. Pari mai matură, o fi presiunea asupra diafragmei.

— Nu mă gândisem la asta, dar eu arăt la fel ca întotdeauna.

— Ca întotdeauna, nu, a spus ea, scoţând la iveală gena ei autoritară. Ai şi o voce mai tristă. Sper că n-ai intrat în niciun bucluc, da?

— În ce bucluc aş putea intra aici? Am şi eu grijile mele.

— Păi, ia să vedem dacă ai grijă să-i găseşti un tată copilului tău.

Voiam să-i spun că nu era problema ei, că mai bine îşi vedea de-ale ei şi că eu îi făceam un serviciu ocupându-mă de supravegherea chiriaşului şi a casei, dar bineînţeles că nu i-am spus nimic din toate astea, voiam să-i aud vocea, atât de bine cunoscută ca propria-mi persoană. Între noi era o diferenţă de vârstă de doi ani şi nu puteam să spun dacă asta îmi plăcea sau nu, pur şi simplu crescusem cu ea, îmi era dor de ea şi de aceea o sunasem. Acum când îmi povestea că părinţii noştri se certaseră din nou, îmi venea să închid telefonul, deja n-o mai auzeam, şi singurul lucru pe care-l voia corpul meu era s-o ia la fugă.

— Eşti o intrigantă, acum mama îmi reproşează că nu ţi-am lăsat bungalow-ul până ţi se va năzări să te întorci. Ai reuşit să o faci să se supere pe mine.

Mă făcea să-mi amintesc cum eram eu înainte să-i cunosc pe Fred, pe Karin, pe Julián, pe Otto, pe Alice, pe Martín, pe Ţipar. Îmi amintea că există o viaţă în care nu se întâmplă nimic ieşit din comun, oricât de tragic ar fi. Karin se afla la câţiva paşi distanţă, aşezată pe un taburet, cu ceaşca în mâini şi privind oamenii, pe care din fericire nu-i mai putea băga într-un vagon de mărfar să-i trimită într-un lagăr de concentrare.

I-aş fi spus ceva surorii mele, i-aş fi dat un indiciu că, într-adevăr, intrasem într-un bucluc, într-o belea, că aveam o problemă de conştiinţă, dar mi-ar fi cerut tot felul de amănunte şi eu nu voiam să afle, ci doar să intuiască, să ghicească. Aşa că am întrebat-o despre cumnatul şi nepoţii mei cu un sentiment de înstrăinare, ca şi cum, brusc, eu aş fi avut optzeci de ani şi aş fi încercat să nu pierd legătura cu trecutul.

— Spune-le să nu-şi facă griji în privinţa motocicletei, mereu îi pun lanţul.

•

Când am ajuns acasă, Fred ne-a făcut scandal pentru că am întârziat vreo patru ore. A zis că se pregătea să cheme poliţia. Poliţia? Karin mi-a zâmbit complice şi eu am răspuns la fel. Voia să se joace de-a fetele nebunatice, Fred fiind cel care ne proteja. În fond, el era bucuros să-şi vadă soţia atât de veselă. M-a rugat să-i aduc geanta şi a deschis-o. I-a arătat lui Fred pachetelul, de data asta cu un rânjet chiar diabolic. Eu aveam de gând să intervin ca să-i spun lui Fred că soţia lui o pusese la punct pe Alice, dar un al şaselea simţ m-a oprit. Existau chestii, detalii care ne priveau doar pe noi două. Karin a desfăcut pachetul cu stângăcie din cauza degetelor deformate.

Chiar dacă a spus-o în norvegiană, am înţeles. Trei. Alice, în infinita ei zgârcenie sau generozitate, nu-mi era prea clar, îi dăruise trei fiole. Decât deloc… Încă trei injecţii cu narcotice pentru energie. Probabil că nu va aştepta să se simtă rău, chiar în acea noapte îşi va injecta una ca să-şi facă efectul în timp ce o să doarmă şi, aleluia!, va arunca seringa folosită în coşul de gunoi din baie şi poate că Frida, văzând-o, va fi puţin nedumerită. Trebuia să uit de Frida, nu puteam să fiu atentă la tot, făcusem deja ceea ce era de făcut şi îmi asumasem riscul în totalitate.

M-am trezit foarte devreme ca să iau micul dejun şi pastilele şi ca să fiu la prima oră la laborator. Duceam seringile exact aşa cum le scosesem dintre tulpinile florilor, înfăşurate în hârtie igienică şi apoi într-o bucată de celofan. Nu voiam să le scot şi să ia contact cu aerul şi, în felul acesta, să se strice puţinul lichid care probabil mai rămăsese. Speram să găsesc la laborator nişte experţi, capabili să facă o analiză cu atât de puţin lichid şi speram, de asemenea, să nu mă refuze.

Îi dădusem Sandrei întâlnire la ora trei şi jumătate, la locul nostru obişnuit. Oare o fi ridicat piatra şi o fi luat bileţelul cu mesajul? Bine ar fi să pot avea la ora aia rezultatul analizelor!

Nu se putea. M-a primit mai întâi o asistentă şi, când a văzut despre ce era vorba, a venit să vorbească cu mine şeful laboratorului, care era aproape la fel de bătrân ca şi mine. Mai erau doi pacienţi în sală şi asistentei i-am spus că mi-aş dori să fie ceva confidenţial, atunci m-a condus spre un birou de mahon care părea recuperat dintr-un cabinet de avocaţi de acum o sută de ani. Am scos seringile înfăşurate.

— Au fost deja folosite, am spus în timp ce el le despacheta, şi aş vrea să ştiu dacă a mai rămas ceva ce poate fi analizat.

— Despre ce substanţă este vorba?

— Asta e chestia, că nu ştiu, habar n-am şi sunt foarte îngrijorat. Este vorba despre unul din copiii mei, l-am prins de mai multe ori injectându-şi această substanţă. Nu vreau să devină un drogat.

— Ce vârstă are?

— Treizeci şi opt de ani, major, dar un copil rămâne un copil. Nu pot să mă fac să nu bag de seamă.

— Înţeleg, a zis. Locuiţi aici?

— Nu, suntem în trecere, în vacanţă, am crezut că, dacă-l aduc la mare şi la soare, va înceta să mai ia chestiile astea, dar nu am avut sorţi de izbândă.

— Bine. Voi face tot ce-mi stă în putinţă. O să văd dacă pot să folosesc vreo picătură. Aveţi vreo adresă?

— Tocmai ne mutăm de la hotel. Fiul meu ne pune în situaţii dificile. O să vin când ziceţi dumneavoastră.

— Va fi gata mâine după-amiază sau poimâine, depinde cât va fi de greu.

— Bine, o să trec mâine pe aici, poate am noroc.

Eram neliniştit, ştiam că acest bărbat atât de experimentat avea să găsească ceva cu adevărat surprinzător. Cu siguranţă că Salva nu avusese acces la această substanţă. Probabil că aflase de existenţa ei, dar nu avusese niciodată vreo picătură la îndemână, deşi poate că reuşise să afle unde o produceau. S-ar putea să fie vorba despre unul dintre multele experimente ale naziştilor. Erau foarte interesaţi de nemurire şi însuşi Führerul organizase expediţii pentru a găsi elixirul vieţii veşnice, la fel cum poruncise să se caute Chivotul Legii sau Sfântul Graal. Ar putea să fie vorba despre un experiment genetic în toată regula.

Deocamdată nu aveam nimic urgent de făcut până la întâlnirea mea cu Sandra, de aceea m-am hotărât să rezolv ceva: să mă duc la azilul în care stătuse Salva, Tres Olivos, şi să pun mai multe întrebări despre bunurile prietenului meu. Am vorbit cu aceeaşi infirmieră de data trecută, mai voinică, dacă este posibil, decât îmi aduceam eu aminte. Era extrem de brunetă.

— Din nou pe aici?

Spunea multe în favoarea ei faptul că-şi aducea aminte de mine, însemna că dădea atenţie detaliilor, pentru că noi, bătrânii, depindem de mici nevoi şi amănunte de care trebuie să ţii seamă.

— Aveţi o memorie de invidiat.

— N-am încotro, dacă n-aș avea-o, aici ar fi un haos.

— Uitați ce este, am venit de foarte departe ca să-l văd pe prietenul meu Salva și, când am ajuns aici, am aflat că a murit și că mi-a lăsat doar un bilet. Nu vă amintiți ce ați făcut cu lucrurile lui?

— Mi se pare că v-am spus, hainele le-am dus la o parohie, iar hârtiile le-am ars.

— Le-ați ars? Pe toate?

Femeia începea să se impacienteze. Nu-i plăcea să se învârtă în jurul cozii.

— N-o mai fi rămas vreo cutie pe aici cu ceva de-al lui?

Nu scotea niciun cuvânt, mă privea fix, spunând fără să vorbească: „ți-am zis deja tot ce aveam de spus”.

— Salva merită să ne interesăm încă puțin de el chiar dacă a murit.

— N-am nici cea mai mică îndoială, a zis, dar uitați-vă ce este în sala de mese. Și aceștia au nevoie să le dau atenție.

Și atunci mi-a trecut prin cap o întrebare absurdă sau care nu urma firul discuției.

— Scuzați-mă, dar cine finanțează azilul, este de stat?

Atunci, a început să mă privească altfel.

— Este particular, cu o mică subvenție din partea guvernului, dar este supus la aceleași controale ca orice alt azil de stat. Totul este în regulă. Pentru Salva nu s-a mai putut face nimic și el știa asta. Până în ultima clipă a fost conștient de situația lui. Era un om excepțional. Mi-a părut foarte rău că a murit.

M-a lăsat să intru în camera lui Salva, era pustie, păturile îndoite pe saltea. De la fereastra camerei se vedea o grădină de zarzavaturi și niște munți la orizont. În locul acesta Salva medita, aici mi-a scris scrisoarea, aici și-a petrecut ultimele zile din viață. Am deschis dulapurile fără prea mare noroc, erau goale, m-am uitat apoi sub saltea, cu același rezultat. Totuși, Salva era prevăzător, foarte prevăzător și bănuiam că, dacă ar fi vrut să-mi lase vreo informație, ar fi căutat vreun loc pe care eu trebuia să-l descopăr. Pe Salva nu l-a chinuit ideea că moartea îi dădea târcoale, pentru că el cunoștea moartea, o privise în ochi și o sfidase. Pe Salva acela pe care-l cunoșteam eu nu l-ar fi speriat moartea.

Eram convins că Salva luase în considerare posibilitatea că se vor descotorosi de lucrurile lui și că eu, când voi veni, nu voi mai găsi nimic. Era, de asemenea, posibil ca mesajul lui să nu fie în această cameră, ci în afara ei, undeva în grădină sau într-un loc unde se țin, de obicei, documente. Poate în bibliotecă. Am închis ușa cu senzația că vedeam ceva, dar nu știam ce.

•

Nu mă așteptam la o bibliotecă cu atât de multe exemplare, vreo cinci mii, care, după spusele bibliotecarei, erau donația unui istoriograf care-și petrecuse ultimii ani în acel azil, uitat de toată lumea. Aici sunt mulți oameni, mi-a zis bibliotecara, care-și dau ultima suflare fără să-și amintească nimeni de ei, iar prietenii pe care și-i fac aici și noi înșine suntem singura lor alinare. Apoi familia protestează pentru că ne-au dăruit biblioteca sau că ne-au făcut vreo donație în bani. Am întrebat-o ce cărți obișnuia să citească Salva.

— Salvador… era un bărbat foarte inteligent, își păstrase mintea într-o stare foarte bună și era singurul care nu te amețea povestindu-ți viața lui. Citea mai ales cărți de istorie și câteva de medicină. În general, oamenii în vârstă care au trăit în vremea războiului civil sunt interesați mai mult de istorie și de fasciculele – mi-a arătat mai multe rafturi pline de fascicule uzate – despre cum să ai grijă de propria persoană și să-ți prelungești viața. Cred că Salva le-a citit pe toate, dar a fost o vreme când în biblioteca asta nu mai exista ceea ce el căuta și atunci se ducea la universitate. Până când s-a îmbolnăvit, rău de tot, umbla toată ziua cu taxiul în sus și-n jos, câți bani o fi cheltuit omul ăsta pe taxiuri!

Mi s-a părut că banii bătrânilor (cum ne numea ea) chiar o interesau, dar nu era nici momentul,

nici persoana potrivită pe care să o întreb despre banii lui Salva. M-am îndreptat spre secţiunea de istorie şi am luat două volume despre Al Doilea Război Mondial. Dacă ar fi notat ceva, dacă ar fi lăsat vreun indiciu, ar fi făcut-o la capitolul care mie îmi era cel mai familiar: Mauthausen.

Nu i se acorda prea multă atenţie acestui lagăr, nici nu era nimic subliniat. Am căutat la capitolul „Republicani spanioli în lagărele morţii" şi nici acolo nu am observat nimic semnificativ. Trebuia să mă uit în fiecare carte, dar îmi era teamă că vreo neplăcere pe şosea m-ar împiedica să ajung la timp la El Faro, ar fi ceva de neiertat, şi, pe de altă parte, poate că eu şi Sandra avansasem mult mai mult cu investigaţiile decât şi-ar fi putut imagina Salva. Nu era posibil ca el să fi avut serul în mâini, ar fi fost un vis pentru el. La urma urmei, tot ce-mi lăsase moştenire Salva erau nişte bănuieli. Şi mai mult de atât, dacă aş fi credincios, aş crede că Salva, de pe lumea cealaltă, mi-a trimis-o pe Sandra ca să pot să termin ceea ce începuse el.

Şi mai era ceva, s-ar putea să-l fi supraevaluat pe Salva. Când mă gândeam la el, îl vedeam mereu pe bărbatul de patruzeci de ani, transformat într-o maşină de vânat nazişti. Ca orice altă fiinţă umană, probabil că-şi pierduse unele capacităţi şi s-ar putea să fi ştiut mai puţin decât credeam eu. Chiar şi aşa, fusese în stare să descopere singur că acest sat devenise cuibul unei frăţii de nazişti şi că se foloseau pe propria lor piele de un experiment de acum cincizeci de ani, care îi reîntinerea. Sau poate că de mai puţini ani. Eram convinşi că naziştii se limitau la a nu fi descoperiţi, la a îmbătrâni şi a muri liniştiţi, dar s-ar putea să fi dezvoltat, în continuare, invenţii pentru uzul lor particular şi pentru a le vinde.

Pe drumul de întoarcere în sat, am stat în cumpănă dacă să trec pe la bar. Azi se serveau macaroane cu sos de roşii şi somon la grătar, mâncare grea, şi, în plus, vizita la azil mă făcuse să-mi piară foamea. Dacă Salva, aşa cum spuneau cei de la azil, poruncise să mi se trimită acel plic după moartea lui, ar fi trebuit să-mi fi povestit totul cu lux de amănunte şi să-mi fi dat toate informaţiile care mi-ar fi putut fi de ajutor, nu aşa, să-mi spună jumătăţi de adevăruri, m-am mai gândit încă o dată la asta, dar de data aceasta destul de supărat din cauza comportamentului de neînţeles al lui Salva. Mi-am cumpărat un sandvici şi o sticlă mare de apă şi m-am dus drept la El Faro. Am mâncat jumătate de sandvici şi mi-am luat pastilele pe banca dintre palmierii sălbatici, unde ne aşezam eu şi Sandra când era vreme frumoasă. Apoi a început să-mi fie frig şi am intrat în maşină, voiam să profit şi să moţăi puţin până când avea să sosească.

Sandra

La ora două luasem deja prânzul frugal obişnuit, ne ghidam după un orar jumătate european, jumătate spaniol. Am avut timp să mergem la sala de gimnastică şi să facem o plimbare pe plajă. Karin mi-a zis că a vorbit cu directorul sălii de gimnastică şi că puteam să mă înscriu fără nicio problemă la cursul de pregătire pentru naştere. Spunându-mi asta, mi-am dat seama că aproape uitasem de fiinţa pe care o aveam înăuntrul meu şi m-am întrebat dacă nu cumva eram o mamă denaturată, dacă nu cumva intrasem în beleaua asta ca să nu mă gândesc tot timpul la ceea ce avea să vină. Nu e vorba că uitasem că sunt însărcinată, asta era imposibil, ar fi echivalat cu a uita să merg, dar nu-i mai acordasem importanţă. Deşi, dacă privim bine lucrurile, din punct de vedere practic şi realist, fie că mă gândeam, fie că nu mă gândeam la asta, sarcina îşi continua cursul şi niciunul din noi nu era cuminte, fiecare în lumea lui făcea ceea ce avea de făcut. Viitorul era o enigmă, după cum se spune, pentru că atunci când am aflat că sunt însărcinată, mi-am imaginat nouă luni într-o lume aparte, în cea a femeilor însărcinate, plină de chestii noi şi intime. Şi ia te uită ce viaţă duc acum, desigur că nu duc o viaţă de femeie însărcinată şi s-ar putea să nu trăiesc niciodată în felul acela, acea viaţă nu există.

De asemenea, mi-a mai spus că, dacă mă hotărăsc să merg la sala de gimnastică unde se ducea ea, va suporta cheltuielile. N-am răspuns nici da, nici nu, nu m-am angajat cu nimic, dar hotărâsem că atât asta, cât şi orice altceva avea legătură cu fiul meu o să plătesc eu din ceea ce câştigam muncind pentru ei. Până acum, trupul meu îl despărţea de ei, nu-i puteau face nimic şi, când toate astea se vor termina, nu vor avea niciodată contact cu el. Doar pulovărașele pe care le făceam, la care lucram din ce în ce mai rar, vor ţine loc de amintiri. Bineînţeles că nu-l voi îmbrăca niciodată cu cel pe care i-l tricota Karin. Şi în această privinţă Karin îşi arătase adevărata faţă. După ce m-a atras spre ea cu pretextul de a mă învăţa să împletesc, practic de atunci încolo nu mai pusese mâna pe andrele. Puloverului îi lipseau mânecile şi gâtul, iar ea nu părea să se mai gândească să-l termine, cu toate că era micuţ. Karin nu era casnică, atunci când stătea acasă o făcea pentru că nu avea de ales. Azi îşi recăpătase puterile şi se încăpăţânase să facă o excursie la un târg de antichităţi din zonă. A trebuit să-i spun că tarabele erau strânse la amiază şi că Fred ar putea să se supere din nou dacă ne întorceam aşa de târziu. Karin a ridicat din umeri, nu-l lua în serios pe Fred. Atunci a trebuit să-i spun ceva ce, într-o oarecare măsură, era adevărat: că Fred era cu ea şi la bine, şi la rău, că Fred era acolo când ea nu se simţea bine şi că lui Fred nu-i păsa că trebuie să renunţe la bijuteriile ei în schimbul unui medicament care-i făcea mult bine. Fred trăia pentru ea, şi ea, ca o compensaţie, nu trebuia să-i provoace griji.

— Ţi-ai dat seama, nu-i aşa? a spus. L-am avut pe cel mai bun. Toate mă invidiau, chiar şi Alice m-a invidiat la un moment dat. I-ar fi plăcut să mi-l ia, dar nu a putut, nu-mi poate smulge decât bijuteriile.

M-am întrebat dacă l-o fi iubit vreodată pe Fred cel real, dacă l-o fi iubit cu defectele lui sau dacă nu cumva Fred-cel-din-romanţe îl înghiţise pe cel real. El chiar părea că o iubeşte aşa cum este, cu artroza ei şi faţa de vrăjitoare, cu fanteziile şi răutăţile ei, poate pentru că, dacă n-ar fi fost ea, l-ar fi aşteptat prăpastia. Cu adevărat important a fost faptul că, după această conversaţie, s-a împăcat cu ideea de a se întoarce acasă, iar eu puteam să dau fuga la întâlnirea cu Julián. Faptul că în chiar acest moment exista cineva din afara acestei case aşteptându-mă, cineva care nu semăna deloc cu Fred şi Karin, îmi dădea aripi şi putere să lupt.

Şi, ca să continue să vorbească despre Fred şi să nu găsească altă scuză ca să umble brambura, am întrebat-o cum îşi dăduse seama că se îndrăgostise de Fred. A trebuit să se gândească. Poate căuta vreo frază pe care o citise într-unul dintre romanele sale.

— Nu ştiu, a zis, e ceva ce nu se poate explica.

Asta aş răspunde şi eu dacă m-ar întreba cineva ce simt pentru Santi. Totuşi, ceea ce simţeam pentru Alberto era ceva asemănător cu senzaţia pe care o ai când sari cu paraşuta. Ştiam asta, deşi trecuse mult timp de când nu-l mai văzusem pe Alberto şi nu sărisem niciodată cu paraşuta.

Julián

Am auzit ca prin vis cum cineva bătea în geam. Am deschis ochii şi era Sandra, lovind cu nodurile degetelor. M-am blestemat că adormisem, dacă ea n-ar fi văzut maşina… Dar era adevărat şi faptul că mă simţeam mai vioi după această aţipeală. Sandra îşi recăpătase puţin din roşeaţa din obraji, de parcă s-ar fi obişnuit să fie o îndrăgostită căreia nu-i era împărtăşită iubirea şi, de când purta ghetele de urcat pe munte, părea mai înaltă. Am intrat în cofetărie şi ne-am aşezat la masa noastră. Aveam deja banca noastră, masa noastră. În toată această incertitudine, din atâtea umbre şi bănuieli reuşisem să creăm o mică ordine. Nu ştiam dacă era din cauza stării ei sau a întâmplărilor petrecute, cert e că Sandra părea mult mai matură decât atunci când am văzut-o la plajă pentru prima dată şi, apoi, în căsuţa ei. Lăsa impresia că trecuseră peste ea cinci ani, poate chiar zece.

— Mâine, probabil, ne vor da rezultatele analizei. Jos pălăria în faţa ta, Sandra, eşti foarte

curajoasă, dar nu vreau să mai fii. Și-a dat cineva seama de dispariția seringilor folosite?

A negat dând din cap, dar Sandra încă nu învățase să mintă fără să clipească, ochii ei nu erau atât de convingători, ochii ei verzui, lăsați puțin în jos, ceea ce făcea să nu pară frumoși pentru restul lumii, dar mie îmi plăceau la nebunie, aveau strălucirea șmecheră a celui care încearcă să-și păcălească adversarul.

— A putut să-și dea seama de ceva Frida? N-am lăsat-o să răspundă. Frida este o armă letală. Am făcut cercetări pe urmele ei. O cheamă Frida… Mă rog, e mai bine să nu știi cum o cheamă, ar putea să-ți scape numele. Locuiește într-o casă la țară cu încă alți câțiva tineri, care probabil că fac parte din Frăție. Doi dintre ei, Martín și iubirea ta, sunt oameni de bază, la ordinele acestei șlehte de ramoliți căreia îi sunt devotați. În compensație, boșorogii îi întreține foarte bine. Cu siguranță, fiecare dintre ei trebuie să fie demn de o sumă frumușică în vreun paradis fiscal și, între timp, aparțin unui grup cu ideologii, cu arme, cu o religie proprie și cu un trecut, ceea ce-i face să se simtă speciali. Am văzut-o pe Frida, am urmărit-o și m-am convins că este indiferentă și nemiloasă și că va face orice i s-ar porunci, deoarece pentru ea singura lege care există este aceea a grupului și tot ce este în afara acestuia este ireal. Nu știu dacă mă înțelegi.

Adevărul e că nu o văzusem pe Frida omorând pe nimeni, dar mi-o imaginam foarte bine omorând-o pe Elfe sau pe oricine i-ar fi poruncit șefii ei. Oare cine era șeful ei direct? Heim, Sebastian, Otto, Alice? Era cu neputință ca ea să se supună autorității unui străin precum Fredrik Christensen.

Sandra a fost de acord și a spus ceva de mi-au trebuit două minute ca să înțeleg. Țineau morțiș să o determine să intre în Frăție, ceea ce însemna că Fred și Karin își dădeau seama că ea vedea prea multe lucruri și aveau nevoie să o implice și mai mult, poate că bănuiau că știe atât de multe, încât cel mai bine ar fi să o vâre imediat în grup. Altfel, poate că însăși Otto și Alice ar porunci să fie eliminată, iar Fridei nu i-ar păsa câtuși de puțin, căci Sandra nu fusese obligată să dovedească aceleași merite pe care le demonstrase ea, nici să treacă prin același antrenament, nici să facă treburi gospodărești, oricât de încredere ar fi fost ea, nici nu trebuise să ducă o viață aproape monahală ca să intre în Frăție. Probabil că era foarte geloasă pe Sandra și voia să-i facă de petrecanie sau să-i dea o mamă de bătaie.

— Adevărul e că nu știu dacă și-a dat seama sau nu de seringile folosite, niciodată nu poți să știi ce e în mintea ei, spuse Sandra.

— Sfatul meu este să nu te mai întorci azi pe acolo, ci să pleci la Madrid la vreun prieten, unde să nu te poată găsi. Le-ai vorbit despre Santi?

A dat din cap afirmativ.

— Du-te în vreun cartier de la periferie, unde să le fie imposibil să dea de tine.

— Nu vreau să fug, a spus. Nu vreau să am senzația că sunt urmărită. O să mai aștept puțin, poate că, dacă strângem mai multe dovezi, poliția va putea interveni și le va face ceva. De ce nu voiai să vin pe la hotel?

— Pentru că nu se știe niciodată cine iscodește, nu e bine să facă legătura între noi doi, ar putea să afle cine sunt și tu ai fi pierdută. Lasă-mi mesajele sub piatră, eu tot acolo ți le voi lăsa.

— Trebuie să-ți spun ceva, a zis atunci Sandra total deprimată. Ieri am adus-o aici pe Karin, nu s-a dat jos din mașină, i-am spus că trebuie să opresc ca să-mi fac nevoile, asta s-a întâmplat după povestea cu bijuteriile. Ne întorceam acasă, dar m-am gândit că poate mi-ai lăsat vreun mesaj și ia te uită unde mi l-ai lăsat, sub o piatră! Ce idee ți-a venit!

— Care-i povestea cu bijuteriile?

Din câte mi-a povestit, Sandra era băgată până-n gât în toată afacerea asta. Asista la bișnițele lui Karin și Alice, injecții în schimbul bijuteriilor furate de la evrei. Karin încă mai cumpăra viață cu ajutorul vieții celor la a căror moarte a contribuit sau pe care i-a omorât chiar ea. N-am făcut niciun

comentariu. Mi-a povestit scena dintre Karin şi Alice, cu Frida şi ea însăşi la mijloc. I-am zis că, fără îndoială, încă îl considerau pe Fred un nazist de mâna a doua şi că de aceea n-aveau acces direct la achiziţionarea lichidului; că s-ar putea, de asemenea, ca Otto şi Alice să fi pus monopol pe acel lichid. Se spunea că, în tinereţea ei splendidă şi răuvoitoare, Karin îi căzuse cu tronc Führerului, care a tras sforile să ajungă la ea. Mai întâi reuşeşte ca soţul ei să-i atragă atenţia pentru că era demn de crucea de aur şi, prin intermediul lui, părea dovedit faptul că Karin avusese o oarecare legătură cu Hitler, căruia probabil că îi spusese ceva în favoarea lui Otto, la un moment dat în decursul vieţii lor. Karin ar putea să aibă vreo influenţă morală asupra lui Alice, dar Alice avea totul, avea elixirul tinereţii veşnice.

Dar de unde făceau rost de ser? De la vreun laborator din zonă sau le era trimis din străinătate? Cât timp am petrecut urmărindu-l pe Otto n-am văzut niciodată nimic ciudat, dar cu siguranţă că asta se datora faptului că nu ştiam că el caută ceva.

7. Talismanul

Sandra

Julián mi-a zis că, dacă n-o întind cât mai repede, nu-mi va mai rămâne decât să intru în Frăţie, dar că va fi ceva care-mi va marca viaţa, că voi fi o filonazistă şi că el nu va fi aici ca să spună întregii lumi că eu eram un agent secret, o eroină care-mi propusesem să descopăr o bandă de criminali. Poate că ar fi putut să scrie organizaţiei unde el şi prietenul lui munciseră atât de mult timp vânându-i pe naziști, dar aveau să creadă că era o ţicneală, nici măcar nu şi-or mai aminti că trăia, nici măcar n-or fi aflat că Salva, prietenul lui, murise, după o viaţă întreagă în care se dedicase luptei pentru dreptate. I-am spus că poate pe mine m-ar lua în serios, dar a negat cu încăpăţânare.

— Atunci… suntem doar doi, i-am zis. Tu eşti în vârstă, iar eu sunt din ce în ce mai puţin sprintenă. Nu vom face faţă.

— Suntem trei: tu, eu şi Salva. El m-a călăuzit spre această pistă şi probabil că s-o fi descurcat el ca să ne mai ajute încă puţin. Organizaţia, cu toate mijloacele ei, n-a fost în stare să descopere ceea ce am descoperit noi singuri. Oportunităţile şi curajul laolaltă sunt mai puternice decât orice organizaţie. În momentul de faţă, oricine ar veni din afară ar putea să calce în străchini şi să ne strice munca. Ori pleci, ori rămâi, dar suntem singuri în asta.

— În cazul în care mi s-ar întâmpla ceva, mi-aş dori să-mi suni rudele şi să le povesteşti ce am făcut. Am luat şerveţelul albastru turcoaz care era sub tacâmurile mele şi i-am scris adresa părinţilor mei şi numărul de telefon, precum şi adresa lui Santi şi numărul lui de telefon. Dacă fiului nostru i s-ar întâmpla ceva rău, nu cred că Santi m-ar putea ierta, dar mi-ar plăcea să înţeleagă că nu eu am căutat pericolul.

În aceste două săptămâni înţelesesem că este imposibil să trăieşti în afara pericolului. Oricât de mult mi-aş fi propus, nici eu, nici fiul meu nu puteam fi complet în siguranţă. Pericolul este peste tot şi nu putem şti care dintre pericole va fi cel care ne va ucide. Există pericole foarte evidente şi altele care stau ascunse în culise, la pândă, şi nu se poate şti care este cel mai rău.

Julián mă asculta foarte atent şi mă privea de parcă ar fi fost prima dată când mă auzea vorbind. Atunci si-a vârât mâna în buzunarul de la pardesiul atârnat pe speteaza scaunului şi a scos o punguţă de plastic cu ceva înăuntru.

— Poftim, e un talisman. Acum îţi va fi mai util ţie decât mie.

În punguţă era pur şi simplu nisip, nisip ars de soare, încă mai avea câteva sclipiri, şi am băgat-o în buzunarul de la pantaloni. De mult timp încetasem să mai cred că Julián era un nebun. Era un bărbat foarte zdravăn la minte şi cu spirit practic, în schimb, lumea era nebună.

Am stabilit să ne vedem a doua zi în acelaşi loc, pe la ora opt, când bănuiam că vor fi gata analizele şi, dacă eram nevoiţi să lăsăm vreun mesaj, să-l punem sub piatra C. Şi m-am întors acasă oarecum bucuroasă, deoarece problema în care eram implicată începea să se mişte, mergeam înainte, pentru că nu eram singură, îl aveam pe Julián şi pentru că, pentru prima oară în viaţă, voiam să duc la bun sfârşit ceea ce începusem. Dar nu mă aşteptam la un nou şoc.

•

Am intrat veselă la Villa Sol. Era cinci şi jumătate, şi Fred şi Karin păreau că abia se treziseră după siestă, se întindeau, căscau şi încercau să se dezmeticească. M-am oferit să le pregătesc un ceai şi li s-a părut o idee bună. Fred a deschis televizorul la un meci de tenis, probabil Cupa Davis, şi Karin a urcat în camera ei să se schimbe, pentru că ea obişnuia să-şi facă siesta pe canapea, inundând casa cu

sforăituri.

După ce am pus apa la fiert, am simţit nevoia să merg la baie şi m-am dus în cea pe care revistele o numesc baie de serviciu. Ca să ajung la ea trebuia să trec prin salonul-bibliotecă şi am văzut că uşa era întredeschisă, ceea ce însemna că era cineva în vizită, poate Martín făcând socoteli. Nu era în interesul meu să fiu în relaţii proaste cu Martín, aşa că am băgat capul, pregătită să-l salut, să-i spun: „Bună, Martín, cum îţi merge? Vrei un ceai?", dar am văzut că nu era nimeni înăuntru. Fred era entuziasmat cu meciul şi comenta, iar Karin încă nu coborâse, probabil că-şi încreţea părul, imitând vechile ei bucle din tinereţe. Am intrat fără să las garda jos, atentă la orice zgomot, oricât de mic, dar ştiind că trebuia să-mi înving teama şi să profit de şansa aceea. Călcam pe covorul persan pe care văzusem că-l scuturase Frida, aşa că nu făceam zgomot, şi nu îndrăzneam să deschid sertare, ci doar să iscodesc. M-am apropiat de birou, acel birou interzis ochilor mei, şi inima mi-a tresărit.

Deasupra era o fotografie a lui Julián. Am privit-o şi răsprivit-o, nu era nimic scris pe partea cealaltă, nicio notiţă, doar fotografia. Purta hainele lui actuale, scurta bej pe care am cumpărat-o împreună, cu manşetele şi gulerul de piele maro, şi eşarfa la gât. Părea un bătrân actor de film, nimeni n-ar crede că a suferit atât de mult în viaţă.

Fotografia îi fusese făcută pe stradă, pe o stradă din sat. Am ieşit din încăperea interzisă cu inima bătându-mi tare şi am lăsat uşa aşa cum o găsisem. Fred continua să vorbească singur, iar Karin nu se auzea. Am intrat în baia de serviciu, am făcut pipi, am tras apa şi m-am spălat pe mâini. Şi aproape că am ţipat când am deschis uşa şi am dat nas în nas cu Karin.

— Te simţi bine?

— Da, foarte bine, am răspuns mirată.

— Am dat la o parte ceainicul de pe foc, a zis, şuiera întruna.

— Timpul trece cât ai clipi, nu-i aşa? am spus în chip de explicaţie.

Uşa de la salonul-bibliotecă era la fel cum o lăsasem, Karin nu părea să-i fi dat atenţie şi nu o închisese.

Fred continua să fie absorbit de jocul de tenis şi Karin s-a aşezat lângă el. Eu am pregătit tava cu ceştile aurii pe margine, zaharniţa, deşi niciunul nu consumam zahăr, şi linguriţele, în timp ce mă gândeam că poate acum nu vor mai închide uşa de la salonul-bibliotecă, fiindcă mă considerau membru al Frăţiei sau poate, şi asta chiar că îmi făcea părul măciucă, pentru că voiau ca eu să văd că îl descoperiseră pe Julián, deşi mai rău ar fi fost ca în fotografie să fi apărut amândoi. Astfel stând lucrurile, exista posibilitatea ca ei să nu facă legătura între mine şi el. Oare ar fi cu putinţă? Mi-am dus mâna la buzunarul unde aveam săculeţul cu nisip pentru ca toată puterea lui magică să mi se transmită şi am început să servesc ceaiul, apoi m-am aşezat pe fotoliul pe care-l considerau deja cu toţii al meu.

— Cred că o să mă duc la coafor, am spus trecându-mi mâna prin păr. De multe luni nu m-am mai tuns.

Era adevărat, firele scurte de păr deveniseră plete de-a binelea, iar şuviţa roşcată se decolorase. Acum îmi strângeam chica într-o coadă. Avea mare dreptate Julián: dacă tot aveam adevăruri la îndemână, de ce să recurgem la minciuni? Minciunile se uită şi te pun în încurcătură, când e vorba despre adevăr, lucrurile stau altfel. Dar nu luasem în considerare că ideea de a merge la coafor o va înnebuni pe Karin.

— Şi eu, a zis. Şi eu vreau să merg. Vreau să-mi fac o coafură modernă, sunt sătulă de bigudiuri.

Karin avea mereu pe buze cuvântul „vreau", ca şi cum prin simpla lui rostire ar fi atras spre ea tot ce-şi dorea.

Fred ne-a privit cu coada ochiului, fiind în continuare atent la meci. În ciuda tuturor lucrurilor, era mulţumit că o distram pe soţia lui.

Adevărul e că încercam prin toate mijloacele să mă duc să-l văd pe Julián. Cu siguranţă, după

întâlnirea noastră, s-o fi dus la hotel să se odihnească şi, oricât de mult insistase să nu mai apar pe acolo, acum era un caz de forţă majoră, trebuia să găsesc o metodă de a-l avertiza, de a-i spune că îl urmăreau îndeaproape şi că se afla în vizorul celor din Frăţie şi că ştiau cum arată. Cu toate astea, nu puteam să dau înapoi în ceea ce o priveşte pe Karin şi să renunţ la ideea de a merge la coafor. Karin se entuziasmase. Când se afla sub efectul injecţiilor, se entuziasma foarte repede.

— Păi, hai să mergem, am spus. Dacă n-ai nicio preferinţă, mi se pare că am văzut un coafor mai de Doamne-ajută pe Paseo Marítimo.

— M-am săturat să mă duc la acelaşi dintotdeauna. Vreau să încerc ceva nou, a zis râzând şi uitându-se la Fred.

Fred i-a înapoiat zâmbetul.

— Baftă, draga mea, a spus râzând la rândul lui.

Părea că Fred nu are nevoie de injecţii. Sigur, încerca să nu aibă nevoie, ca să i le lase pe toate lui Karin.

Faptul că şi monştrii pot să simtă iubire era ceva tulburător, pentru că, atunci când ştii ce este dragostea, ştii şi ce este suferinţa.

Din nou în jeep. Eram obosită de atâtea plimbări şi de atâta mers pe şosea. Şi ce dacă uitam pentru câteva clipe de Julián şi mă relaxam la coafor? Alesesem un presupus coafor de pe Paseo Marítimo, pentru că era în apropiere de hotel, dar nu ştiam dacă o exista vreunul.

Am mers încet, încercând să-mi aduc aminte de ceva ce nu cunoşteam. Karin a zis că, în caz că nu găseam niciunul, am putea să mergem acolo unde se ducea ea de obicei. Atunci am pus mâna pe buzunarul unde aveam săculeţul cu nisip şi, după câteva minute, am zărit un coafor. Nu era cine ştie ce, dar se afla cam pe unde mi-l imaginasem şi asta era minunat. Eram foarte îngrijorată pentru Julián şi preferam să risc puţin decât să continui cu incertitudinea asta.

Din fericire, am fost nevoită să las maşina pe jumătate urcată pe trotuar, deşi ştiam că la vreo două sau trei străzi mai încolo aveam să găsesc parcare. Şi, din fericire, trebuia să aşteptăm să ne vină rândul şi eu am spus că, o coafură modernă durând mai mult, preferam să fie Karin prima. Între timp, eu aveam să mă duc să parchez maşina într-un loc mai sigur.

•

Am pornit în direcţia hotelului. Am parcat foarte bine şi am intrat alergând, nu i-am dat atenţie portarului, n-am întors capul, dar simţeam că mă urmărea cu privirea. Am hotărât să urc direct la apartamentul lui Julián şi, când eram în lift, l-am văzut trecând fantomatic, ca într-un film, pe Martín cu un individ robust, cu înfăţişare de ucigaş plătit. Am bătut cu nodurile degetelor şi, cum nimeni n-a răspuns, am scris pe o hârtie: „Sunt Sandra” şi am vârât-o pe sub uşă. Julián a deschis şi m-a invitat să intru, în timp ce verifica să nu fie nimeni pe coridor.

— Eşti nebună că ai venit până aici, a zis supărat, cu adevărat supărat. Chiar azi ţi-am spus să nu mai faci asta niciodată.

— Ştiu, dar n-am timp să stau la discuţii. Când m-am întors de la El Faro, ţi-am văzut fotografia la Villa Sol. Sunt interesaţi de tine, cineva te urmăreşte. Şi aici, în hotel, tocmai am dat nas în nas cu Martín şi un tip voinic. Nu-ţi face griji, eram în lift şi ei treceau, nu m-au văzut.

Fără să vreau, fără să dau atenţie, pentru că nu aveam timp pentru astfel de lucruri, mi s-a părut că nu arăta rău camera. Nu mi-aş fi imaginat-o aşa de mare şi luminoasă.

— Tipul ăla în costum şi cu faţă de măgar?

— Da.

— Se îndreptau spre ieşire sau spre cafenea?

— Spre cafenea.

— În orice caz, nu trebuie să te mai expui, asta se complică din ce în ce mai mult.

Atunci a sunat telefonul şi Julián a şovăit o clipă dacă să răspundă sau nu. În cele din urmă, a

ridicat receptorul şi apoi a închis.

— A închis, a spus el. Semn rău. Eşti sigură că nu te-au văzut?

— Cred că da.

— Haide, a zis Julián. Trebuie să pleci de aici, dar nu pe uşa din faţă. Vino cu mine!

În loc să coborâm, am urcat nişte scări şi am intrat într-o sală cu maşinării care, la rândul ei, avea alte scări pe care se cobora. Nu vorbeam, Julián găsise o cale de a fugi, astfel că, în cele din urmă, am ajuns la bucătărie şi am ieşit pe uşa din spate a hotelului.

Julián trebuia să străbată acelaşi traseu la întoarcere şi îmi făceam griji ca nu cumva inima lui să cedeze la urcarea atâtor trepte, deşi la fel de bine ar putea să urce doar la primul etaj şi să ia de acolo liftul, el nu trebuia să se ascundă.

Odată ajunsă în stradă, am alergat spre maşină, rugându-mă talismanului să o găsesc la locul ei, să nu fi fost ridicată sau să nu fi primit vreo amendă. Şi talismanul m-a ascultat. Am pornit maşina şi am parcat în spatele salonului de coafură. Am intrat în local transpirată. Mi-am dat jos hanoracul şi, după ce i-am spus lui Karin că, în sfârşit, reuşisem să parchez, am ieşit în pragul uşii. Simţeam că mă sufoc şi am început să tuşesc la fel ca zilele trecute, de parcă doar ar fi încetat, dar nu mi-ar fi trecut de tot. O adiere de aer rece şi umed m-a reconfortat.

Coafezele mişunau în jurul lui Karin cu vopseaua pregătită şi se gândeau ce să mai facă pentru a-i aranja părul la fel ca celei din fotografie. Karin luase cu ea o poză de când era tânără şi chipul ei era altul, iar părul îl avea blond şi ondulat. Coafezele îi spuneau lui Karin că se vedea că avusese un păr minunat, iar ea era încântată, ca de obicei, că se afla în centrul atenţiei. M-am alăturat corului de elogii şi ea nu părea că se gândeşte şi la altceva. Am tuşit şi, brusc, m-a cuprins frigul şi mi-am pus hanoracul pe mine, dar după câteva minute mi-a fost cald şi iar a trebuit să mi-l dau jos.

Am stat la coafor vreo trei ore. Karin îşi luase cu ea unul dintre romanele sale, dar a fost atât de distrată ascultând laude, încât de-abia l-a deschis. A plătit şi coafura mea, care a constat în a-mi îndepărta şuviţa roşcată şi a-mi vopsi părul şaten-deschis, cu şuviţe de culoarea mierii care, după cum mi s-a spus, îmi scotea în evidenţă ochii verzui, şi mi-a tuns vârfurile. Îmi convenea să nu atrag prea mult atenţia şi m-am lăsat pe mâinile coafezei, aducându-mi aspectul fizic pe un teren ceva mai puţin bătător la ochi. Şi, în plus, plătea Karin, care a lăsat un bacşiş substanţial. Toată lumea era mulţumită.

Pe drumul de întoarcere acasă, mi-a spus că este entuziasmată de schimbare şi că, de acum înainte, se va duce mereu acolo să-şi aranjeze părul şi avea dreptate, pentru că, după această şedinţă la coafor, părul ne devenise mătăsos. Pe drum, s-a privit neîncetat în oglinda retrovizoare. Îi plăcea de ea, probabil că arăta pe jumătate ca acum şi pe jumătate ca în poza din tinereţea ei. M-am întrebat dacă injecţiile acelea pe care şi le făcea nu i-or fi prostind pe toţi, dacă nu cumva le crea în mintea lor bolnavă o imagine complet deformată a propriei persoane. Mai puţin în cazul lui Fred, desigur, care nu părea să-şi bage nimic în vene. O singură chestie o enerva pe Karin, aceea că eu strănutam şi tuşeam atât de mult. Îşi punea mâna la gură fără nicio jenă, ca să nu ajungă la ea microbii mei.

Julián

La hotel, după incidentul cu Sandra, în aparenţă nu se întâmplase nimic. M-am întors pe ieşirea de urgenţă sau ruta alternativă la primul etaj şi de acolo am luat liftul până jos, m-am dus la recepţie, de parcă aş fi coborât direct din cameră, şi l-am întrebat pe Roberto cine m-a căutat, căci, atunci când am ridicat receptorul telefonului, nu mi-a răspuns nimeni. Roberto a dat din umeri, de la recepţie nu mă sunase nimeni. Nu l-am crezut pe deplin. Cum era logic, Roberto era, probabil, mai degrabă de partea lui Tony decât de partea mea. M-am îndreptat spre lifturi, dar, ajungând într-un loc de unde Roberto nu mă mai vedea, am luat-o spre cafenea şi, fără să intru, i-am identificat pe Tony şi Martín, robust,

dar nu la fel ca Tony.

Părul tuns periuță, cu un tatuaj pe ceafă, favoriți foarte fini coborându-i spre bărbie, costum gri-închis sau negru, cu o croială bună, dar care nu se asorta cu adidașii pe care-i purta în loc de pantofi, poate că așa era moda, și în loc de cămașă, un pulover pe gât, tot negru. Tony era îmbrăcat în stil clasic și, lângă celălalt, costumul lui părea de duzină. Vorbeau cu oarecare familiaritate, dar cum nu puteam să ghicesc ce-și spuneau, nici nu voiam să fiu surprins privindu-i, m-am strecurat spre lift și asta a fost tot, deocamdată.

De la efortul pe care îl făcusem ca să merg repede pe coridoare și să urc pe scări, eram răvășit. La ora cinei, am mâncat o omletă franțuzească în barul la care mă duceam de obicei și, la întoarcere, am sunat-o pe fiica mea de la telefonul public din hotel. Trecuseră atâtea zile de când nu mai vorbisem cu ea, încât dintr-odată m-am temut să nu fi păţit ceva, eram mult prea preocupat de oameni pe care nu-i cunoșteam și neglijam persoanele cu adevărat importante, cele pentru care eu însemnam ceva. Așa mi s-a întâmplat întotdeauna. „Întotdeauna”, adică de pe vremea când eram în lagăr. Tot ce am cunoscut începând cu acea perioadă se încadra în termenul *întotdeauna*. Întotdeauna am fost mai preocupat de aceia care-mi făcuseră rău decât de cei care mă iubeau și întotdeauna exista ceva mai urgent decât să mă întind pe plajă și să mă uit la fiica mea cum crește și cum se unge soția mea cu cremă, încet și meticulos.

Ea îmi spunea că-mi va părea rău când voi constata că viața a trecut și-mi voi da seama ce anume era cu adevărat important. Important este ceea ce rămâne în mod involuntar în mintea omului – o zi cu soare, o mâncare bună, o plimbare la asfinţit. Raquel avea dreptate, până nu trece timpul, nu ne dăm seama ce a fost cu adevărat important în viețile noastre. Îmi rămăsese întipărită în minte imaginea fiicei mele jucându-se în curtea școlii, în timp ce eu mă uitam la ea din spatele grilajului, și cea a lui Raquel, când în fiecare vineri se aranja ca să mergem la film și apoi să luăm cina.

Fiica mea se simțea bine, dar era foarte îngrijorată pentru mine. M-a rugat în numele tuturor sfinţilor să-mi cumpăr un telefon mobil ca să mă poată găsi. M-a întrebat dacă mă hrănesc bine, dacă urmez tratamentul, dacă-mi iau tensiunea la vreo farmacie, dacă-mi controlez glicemia, întrebările tipice pentru un bătrân șchiop. I-am spus că niciodată nu m-am simţit mai bine și că afacerea căsuței de vară mergea ca pe roate. I-am zis că îmi făcusem câțiva prieteni și aveam de gând să-i vorbesc despre Sandra, că ar putea să-mi fie nepoată, dar fiica mea e sterilă și mi s-a părut o cruzime din partea mea să-i spun așa ceva. I-am povestit că era vorba despre un grup de persoane care locuiau într-un azil pentru oameni de vârsta a treia și că, în aceste locuri, existau mulţi bunici care-și foloseau ultimele cartușe.

Fiica mea nu m-a crezut pe deplin, dar a tăcut, pentru că-și dorea să mă creadă, își dorea din tot sufletul ca eu să fiu un pensionar văduv cu chef de distracţie și să profit de timpul care-mi mai rămăsese. Problema e că avea să închidă telefonul dusă pe gânduri, pentru că mă cunoștea și știa că nu-mi stă în fire să mă distrez așa, pur și simplu. Înaintea acelui „întotdeauna” poate că aș fi făcut asta, dar după aceea, deja era imposibil. Ființele anoste și mediocre ca Hitler nu puteau să suporte ca alte ființe umane să știe să profite de viață mai bine decât ei. Prin urmare, nu voiau doar să înspăimânte și să anihileze, ci și să taie pofta de viață, Hitler voia ca lumea să fie oribilă. Și așa a fost mereu pentru multe ființe. Și pentru mine lumea a devenit un loc care putea fi infernal dacă așa-i venea cuiva pe chelie.

Am deschis ușa camerei. Nu intrase nimeni. S-ar putea ca în noaptea asta lumea să fie destul de liniștită. Prin ușile cu geam care dădeau spre terasă se vedeau stelele și luminile vreunei discoteci, iar norii de ploaie negri se risipeau într-o obscuritate profund albăstrie, și am aprins veioza de lângă pat. Dar, odată cu o nouă zi, cu lumina soarelui, se declanșa acțiunea. Nu voiam să mă impacientez în ceea ce privește rezultatele analizelor și am așteptat până după-amiază, nu voiam ca cei de la laborator să devină și mai suspicioși.

Ca să profit de acea dimineaţă, m-am dus până la Nordic Club, unde obişnuiau să joace golf Fred, Otto şi alţi nazişti bătrâni, străini şi simpatizanţii lor spanioli. Era şi Martín acolo şi, mai târziu, li s-a alăturat şi Ţiparul. Ţiparul juca. Era foarte bine echipat şi se comporta delicat. Martín se limita să privească, dar cu toţii vorbeau, poate că vorbeau despre Sandra, pentru că, la un moment dat, Fred a lovit cu crosa în pământ, îl scoteau din minţi. Ceilalţi au reluat jocul, fără să-i acorde prea mare atenţie, şi unul dintre ei a lovit mingea şi a aruncat-o departe. I-am observat până când s-au îndepărtat spre alte găuri şi m-am întors la maşină. Nu trebuia să mă las văzut după ce aflasem de la Sandra că aveau fotografia mea, cel puţin nu era indicat să-i provoc pe aceşti tipi să mă elimine.

Aveam de gând să aştept să iasă vreunul dintre ei, ca să-l urmăresc şi mi-a trecut prin minte că, fiind acum adunaţi aici, ar fi momentul să supraveghez ce făcea frigida de Frida. Aveam să trec mai întâi pe la casa comunitară pe care o împărţea cu Martín şi alţii ca el, deşi la ora asta probabil că făcea curăţenie în casa lui Fred şi Karin. Trebuia să acţionez cu grijă, pentru că, din câte îmi povestise Sandra, probabil că distribuiseră deja fotografia mea între membrii Frăţiei. Era un mod de a-i întărâta şi pe ceilalţi împotriva mea sau de a le cere capul meu. Habar n-aveam ce descoperiseră despre mine, dacă ştiau cine sunt, când nici măcar oamenii mei nu ştiau asta, deşi ar fi putut să o deducă uşor, din faptul că un om de vârsta lor, cineva pe care nu-l puteau înşela, era atât de interesat de ei.

Sandra îmi spusese că Frida muncea trei ore pe zi, de la opt la unsprezece, şi că uneori rămânea mai mult timp dacă era nevoie. Aşa că mi-am fixat un punct de observaţie lângă piaţă, de unde puteam vedea Villa Sol. Era unsprezece fără zece şi n-a trebuit să aştept decât până la şi cinci. Atunci am văzut-o închizând grilajul şi urcându-se pe bicicletă. Am lăsat-o să se îndepărteze destul de mult şi m-am luat după ea. Imediat mi-am dat seama că se ducea acasă la Otto şi Alice. Poarta mare de la numărul 50 s-a deschis, a intrat, am aşteptat o vreme, până când am fost de părere că era o prostie să stau de pază, cu siguranţă Frida avea să facă şi în casa asta curat. Dar nu, făcusem bine că aşteptasem, uneori intuiţia este mai puternică decât raţiunea, mi s-a confirmat când am văzut cum ieşea un Audi mare şi strălucitor. La volan era Frida, iar Alice stătea în dreapta ei.

Unde se duceau? Mi-era teamă să nu mă descopere Frida şi să nu mă recunoască, aşa că am mers în urma lor cât mai departe cu putinţă şi cu inima cât un purice, până la şoseaua principală. Pe o stradă lângă port, s-au oprit în faţa unui mic magazin cu obiecte de artizanat, care se numea *Transilvania.* Prima care a coborât din maşină, cu o vioiciune uimitoare, a fost Alice. Avea părul drept, de o nuanţă între şaten şi blond, până la nivelul gâtului, atât de perfect încât părea o perucă, şi purta nişte blugi sub o haină de piele, poate o îmbrăcăminte excesivă pentru vremea asta, dar în ton cu Audi-ul. După mersul şi comportamentul ei, nimeni nu i-ar fi dat mai mult de cincizeci de ani. Frida a ajuns-o imediat din urmă, îşi etala picioarele zdravene înfofolite în nişte ciorapi negri pe sub pantalonii scurţi, o vestimentaţie ciudată. S-a uitat în spate ca să verifice dacă era cineva pe stradă, dar nu m-a văzut. Alice a trecut în faţă şi Frida a urmat-o. La scurt timp, au ieşit cu o cutie de carton pe care Frida o ţinea în braţe. Cutia era sigilată, nu era acea cutie tipică de care te foloseşti ca să duci ceva până la maşină, eu folosisem multe cutii cu acest scop. La supermarket, de multe ori îmi puneau cumpărăturile într-o cutie ca să le transport mai uşor, dar în cazul de faţă nu era vorba de asta. Timp de un moment am şovăit dacă să mă iau după ele sau să intru în magazin. De data asta m-am gândit cumva la repezeală că magazinul va fi aici şi după-amiază. Am manevrat maşina cu o îndemânare care m-a uimit, fără să-mi fie teamă că aş putea să ating bara de protecţie a aceleia din spatele meu. Dacă i-aş povesti lui Leónidas, prietenul meu din Buenos Aires, aventurile prin care treceam, în timp ce el juca o partidă de cărţi, nu i-ar veni să creadă. Nu m-am deranjat să mă prefac că nu le urmăream. Vorbeau atât de însufleţite, încât nu aveau să-mi dea atenţie.

Ne-a luat aproape o jumătate de oră să ajungem la apartamentele Bremer. Numai lux, o fortăreaţă cu un sistem de pază foarte strict la intrare. Chiar şi mirosurile şi zgomotele care străbăteau zidurile de flori inspirau un aer mai prosper decât al celorlalte case.

Dar cum era să aflu dacă aveam sau nu dreptate, dacă ceea ce luaseră de la magazin erau faimoasele injecţii? Erau simple bănuieli. Eram atât de agitat gândindu-mă la rezultatele de la laborator, încât nu puteam sta locului.

•

Paznicii de la complexul Bremer au ridicat bariera ca să intre Audi-ul strălucitor şi lung al lui Alice. Într-un fel, mi se părea că Salva mă ghida din trecut. M-am pregătit să aştept în maşină, ţinând sticla de apă aproape, la urma urmei, n-aveam nimic mai bun de făcut, nici vreun loc mai bun unde să mă aflu. O fi făcut aceleaşi trasee şi prietenul meu Salva? Nu ştiu cum s-o fi descurcat fără să conducă şi fiind nevoit să depindă mereu de taxiuri. Probabil că i-a fost foarte greu. Eu, cel puţin, aveam o maşină şi nu depindeam de nimeni. Am fost de părere că Salva, dacă ar fi fost în locul meu, ar fi făcut la fel.

După o oră, simţeam că mă ia somnul în maşină şi am dat drumul la radio. Din când în când transmiteau ştiri despre ce se petrecea în lume, spre deosebire de ceea ce mi se întâmpla mie, care chiar se întâmpla, dar nu era ştire. Nu mă grăbeam, Alice nu putea să rămână o veşnicie într-o casă care nu era a ei, cândva tot trebuia să iasă. Şi, într-adevăr, pe la unu şi jumătate, au ieşit Alice şi un bătrân playboy îmbrăcat cu un costum de lână gri-închis şi cu pantaloni cu manşetă, reverul hainei ridicat, un fular negru înnodat la gât ca în reviste şi ochelari de soare.

Există dăţi în care nu trebuie să gândeşti, pentru că universul se ordonează singur şi, fără alte amănunte, piesele puzzle-ului încep să se îmbine. Îl aveam în faţa mea pe Sebastian Bernhardt, Îngerul Negru, cum îl numea Sandra. L-am recunoscut imediat, de parcă prezenţa lui ar fi provocat o scânteie în interiorul meu. Azi era o zi plină: cel mai invizibil dintre toţi invizibilii şi, probabil, cel mai important membru al Frăţiei, cel care avea ultimul cuvânt, se afla la câţiva metri de mine. El şi Alice vorbeau, mergând pe stradă în jos. Se simţeau tineri şi frumoşi, fără îndoială mai mult decât erau. Am pornit maşina şi m-am apropiat de capătul străzii, pe unde o cotiseră. I-am văzut pe terasa acoperită a unui restaurant care se întindea deasupra mării. El îi lua mâna şi i-o săruta, iar ea râdea. S-ar putea să fi fost amanţi, iar asta ar explica controlul pe care îl avea Alice asupra lichidului nemaipomenit şi faptul că Otto se distra în aceste clipe pe terenul de golf. Apoi mi s-a părut că vorbeau despre ceva serios. Au mâncat două salate şi au băut două cafele şi, după o oră, au urcat din nou coasta. Am rămas la jumătatea străzii, destul de departe, iar ei s-au oprit la intrarea în complexul de apartamente vorbind fără întrerupere, mai ales el, lăsând impresia că-i dă instrucţiuni. Ea încuviinţa. După cinci minute, a ieşit Frida şi au plecat amândouă cu Audi-ul.

De data asta nu m-am luat după ele. Aveau să se întoarcă acasă la Alice, aveau să intre direct în garaj, iar eu n-aş putea să verific dacă scoteau sau nu cutia cu care ieşiseră din magazinul *Transilvania*. Probabil i-or fi dat-o lui Sebastian.

Nu ştiam ce să mai fac. Asta mă exaspera, dar avea să-mi vină mie vreo idee. Văzându-i pe Alice şi pe Îngerul Negru mâncând, mi s-a făcut şi mie poftă de mâncare, aşa că m-am dus la barul meu obişnuit şi am comandat un meniu al casei. Am mâncat nişte linte şi sepie la grătar cu apă plată şi, ca desert, o şarlotă. Am plecat de acolo destul de ghiftuit, dispus să-mi fac o mică siestă până la ora când va trebui să mă duc să iau rezultatele analizelor.

•

La cinci şi jumătate nu mai puteam să rezist şi m-am dus la Transilvania, magazinul de cadouri. Asta avea să mă ajute să-mi omor anxietatea, aşteptarea rezultatelor de la laborator mă ţinea ca pe ace.

În magazin nu era decât un vânzător de vreo treizeci şi cinci de ani, care nu prea avea treabă. I-am zis că vreau să fac un cadou şi că nu ştiu ce să cumpăr.

— Sunt obiecte de artizanat din România şi din Balcani, a spus fără vreun interes de a vinde, nici pentru obiectele expuse. Avea accent românesc.

M-am uitat la preţurile acelor obiecte, de pe unele nu ştersese nici măcar praful, şi am cumpărat o cutie lăcuită, destul de drăguţă, ca să i-o fac cadou Sandrei. Ţinând cutia în mână, am continuat să mă uit, trăgând de timp, în caz că se întâmpla ceva interesant. Vânzătorul a primit un telefon şi, dintr-o pălăvrăgeală pe care nu o înţelegeam, am reuşit să disting numele Fridei şi al lui Alice. E posibil să-mi fi imaginat şi dorinţa mea de a auzi ceva cunoscut să mă fi făcut să aud numele celor două şi se prea poate să fi avut simple obiecte din magazin în acea cutie de carton, deşi era ciudat că nu o împachetaseră în hârtie de cadou.

Românul a luat cutiuţa lăcuită fără chef şi a împachetat-o cu stângăcie şi, culmea, cum nu aveam decât cincisprezece euro cash, a zis că nu contează, că îi prefera pe aceştia cincisprezece decât să-i plătesc cu cardul. Fără îndoială, locul acela părea un paravan. Dacă se ocupau cu aducerea produsului cine ştie de unde, probabil că îl ţineau ascuns în partea din spate a magazinului până când venea să-l ia Alice. Cu siguranţă, datorită relaţiei speciale pe care o avea cu Sebastian, Alice avea sarcina de a păzi şi de a împărţi o asemenea comoară. Şi încă ceva: oare ştiau Fredrik, Karin şi ceilalţi care era locul de unde luau substanţa? Chiar dacă ar fi ştiut, probabil că n-ar fi îndrăznit să facă absolut nimic, căci dacă Alice primise acest privilegiu era pentru că avea şi altele, care îi protejau bine spatele.

•

Laboratorul se afla în afara satului, în apropierea zonei industriale, iar aparatura era nouă şi modernă, deşi directorul era cam de vârsta mea. M-au rugat să revin peste o oră, cu puţin înainte de ora de închidere, directorul voia să mă vadă personal şi să-mi explice rezultatul analizelor. Pacienţii care stăteau în sală aşteptând şi ei rezultatele s-au uitat la mine cu părere de rău şi oarecare uşurare. Credeau că starea mea era atât de gravă, încât directorul trebuia să-mi explice analizele şi, în acelaşi timp, preferau ca statistica, dacă tot trebuia să se îndeplinească, atunci să se împlinească în cazul meu, nu în al lor.

M-am plimbat prin acea zonă, admirând proiectarea originală a noilor clădiri industriale, fără nicio legătură cu acele cutii goale din beton pe care apoi le umpleau cu utilaje unsuroase. Acum totul era din cristal, oţel, plastic, erau luminoase. Eram agitat. Azi avea să fie ziua cea mare. Am intrat într-un magazin de bricolaj şi am văzut cum se tăiau scândurile. Mirosea foarte plăcut, a pin tăiat cu fierăstrăul. Lui Raquel i-ar fi plăcut la nebunie acest loc, îi plăcea tot ce era pe jumătate făcut pentru casă, lemne pe care ar fi trebuit să le asambleze şi să le picteze, lut pe care ar fi trebuit să-l modeleze, piele pe care ar fi trebuit să o vopsească. Mă înnebunea cu lucrurile astea. M-am plimbat puţin şi îmi părea rău că eu nu aveam să fiu niciodată client al acestui magazin, că nu profitasem de asta în anii în care aceste lucruri îşi aveau rostul. Cufere frumoase care trebuiau doar lustruite, dulapuri care imitau o antichitate de acum o sută de ani. M-am aşezat pe un scaun de papură ca să aştept. Cupluri care se entuziasmau de rafturi nelăcuite, în timp ce încercau să-şi ţină în frâu copiii. Studenţi care căutau o masă cu vreun defect şi mai ieftină pentru o locuinţă provizorie. Nu exista niciun loc mai bun pe lume ca acesta pentru a aştepta trecutul, analizele care mă duceau înapoi într-un timp care nu mai exista, dar care se încăpăţâna să existe cu orice preţ. Totul ar trebui să miroasă ca în acest magazin.

Mai era doar un sfert de oră şi am pornit încetişor spre laborator, admirând pomii şi oamenii care munceau, care-şi câştigau viaţa făcând ceva ce putea fi văzut şi atins de ceilalţi.

Când m-am văzut din nou în acea oază de pace, am simţit aceeaşi nervozitate ca atunci când îmi făceam analizele la inimă. Doctorul m-a invitat în biroul lui de mahon şi a închis uşa. Era foarte amabil, m-a întrebat cum mă simt şi a vorbit despre vremea frumoasă de afară. Părea că are tot timpul din lume. În cele din urmă, a deschis o mapă şi au ieşit la iveală buletinul de analize. Mi se făcuseră atât de multe, încât le recunoşteam dintr-o privire. Cel puţin, m-am gândit eu, au putut să extragă ceva din acel lichid.

— Bine, a zis, ar trebui să repetăm analizele. Am lucrat cu o mostră foarte mică şi am presupus că era contaminată, pentru că nu am găsit nimic deosebit.

— Nimic?

A ridicat din umeri.

— Și spuneați că fiul dumneavoastră își injectează substanța asta? Nu aveți de ce să vă alarmați. Este un puternic complex vitaminic.

— Domnule doctor, eu nu sunt medic, deși îmi petrec viața printre ei, așa că o să vă întreb fără ocolișuri: este posibil ca acest lichid să producă efectul de reîntinerire și să-i dea unui bătrân, să zicem ca mine, energia unui tânăr?

— Concentrațiile de vitamine și minerale precum fosfatildiserina, taurina, vitaminele B și altele sunt foarte ridicate. Desigur că pot să îmbunătățească senzația de concentrare și de vitalitate, dar nu fac minuni. Fără îndoială, este un compus mult mai eficient decât cel pe care-l iau în mod obișnuit studenții. Uneori, a continuat, oamenii dau o grămadă de bani pe formule obișnuite, atât pentru ingerat, cât și pentru uz local, mă refer la produsele cosmetice. Se lasă înșelați de iluzia de a fi mai tineri și mai inteligenți. Sper că fiul dumneavoastră nu este unul dintre acești oameni. La mulți dintre ei ceea ce funcționează cel mai bine este efectul placebo.

Doctorul și-a schimbat poziția în fotoliu. Ca oricărui om de vârsta mea, și lui îi plăcea să bată apa în piuă.

— Ne înspăimântă moartea, ne panichează, a zis, ceea ce este o adevărată prostie și o pierdere de timp, pentru că moartea nu lipsește niciodată de la întâlnire. Este punctuală. Nu o putem opri, o putem doar întârzia, nu sunt sigur de asta. Și știți de ce? Pentru că moartea este bună, este necesară pentru viață. Moartea unei celule presupune reînnoirea ei, dacă n-ar muri unele și nu s-ar naște altele, n-am putea să trăim. Spuneți-i fiului dumneavoastră să mănânce bine, să facă exerciții, să facă dragoste ori de câte ori are ocazia, să se bucure de viață și să nu se mai complice.

— Și eu, domnule doctor? El este tânăr, dar eu…

— La fel, dar în doze mai mici.

Când am plătit, a trebuit să scot cardul. Oricum trebuiseră să muncească mult la acele analize și alți laboranți lucraseră până în zori. M-a costat două mii de euro și m-a întrebat dacă am nevoie de factură. I-am spus că în acest caz nu era deloc necesară.

Am ieșit de acolo mai amețit decât atunci când mi-au adus la cunoștință că trebuia să-mi schimbe o valvă cardiacă. La urma urmelor, experimentele sadice ale Doctorului Moarte sau ale lui Himmler nu folosiseră pentru a descoperi imortalitatea sau tinerețea veșnică, nici măcar pentru a prelungi viața. Îmbutelierea băuturii fermecate în aceste fiole dubioase și distribuirea lor din magazinul-paravan Transilvania erau o pură scenografie și o escrocherie.

Abia așteptam să-i povestesc Sandrei. Stând de vorbă cu doctorul se făcuse opt și un sfert și nu voiam să creadă că nu m-am putut duce la întâlnire. Mi se accelerase pulsul și în mașină am băut o gură mare de apă și am încercat să mă liniștesc. Dacă mi se întâmpla ceva, ei aveau să doarmă buștean în continuare și să creadă până la sfârșitul zilelor lor că erau niște ființe privilegiate. Controlează-te, mi-am spus, și am pornit înspre El Faro.

Țineam în mână mapa cu analizele și aveam de gând să-i propun Sandrei să mergem în alt loc, în caz că vreodată ne urmăriseră pe mine sau pe ea. Mă gândisem să ne ducem fiecare pe cont propriu la o biserică situată la intrarea în sat. Acolo puteam să stăm liniștiți. Dar când am ajuns, ea nu mai era. Era opt și jumătate și uneori Sandra nu putea să jongleze cu timpul din cauza capriciilor plictisitoare ale lui Karin. M-am dus până la piatra C, nu era nimeni prin împrejurimi, am ridicat-o și nimic. Niciun bilețel. Nu venise, dacă ar fi venit, ar fi lăsat vreun indiciu. Am intrat să beau un ceai, ca să mai trag de timp.

M-am așezat la masa noastră obișnuită și s-a apropiat chelnerița.

— A venit și a plecat.

— Poftim? am zis.

— Fata, a venit şi n-a aşteptat nici zece minute. Ştiu că mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar nu vă mai pierdeţi timpul. Fata aia nu vă iubeşte.

Era să izbucnesc în râs.

— Şi de unde ştiţi? am întrebat.

— Se vede de la o poştă, poate să vă fie nepoată. Uitaţi-vă la dumneavoastră, dacă aţi fi în locul ei v-ar plăcea de cineva ca dumneavoastră?

— Mulţumesc pentru sfat, o să comand un ceai de muşeţel.

— O să vă ia toţi banii, a zis femeia asta de vreo cincizeci de ani, pe care nu voiam să o jignesc prin ceea ce s-ar putea întâmpla.

— În cazul ăsta, ar fi trebuit să-şi fi ales pe altul, pentru că eu n-am prea mulţi. Trăiesc pe baza ceaiului de muşeţel şi a meniurilor de nouă euro, iar atunci când mănânc de prânz, nu mai iau şi cina.

— Tot e ceva, pe aia n-o interesează.

— Nu credeţi în niciun caz că s-ar putea îndrăgosti de mine?

— Nici vorbă. Sunteţi nebun dacă vă faceţi astfel de iluzii. Este ridicol că vă poate trece aşa ceva prin cap.

— Prin cap ne trec multe lucruri. Să nu-mi spuneţi că dumneavoastră nu vă gândiţi niciodată la vreun actor celebru pe care nu-l veţi cunoaşte nicicând.

— Un actor, ca de pildă cine?

— Un actor… nu ştiu, ca Tyrone Power, de exemplu.

— Ca cine? Ăsta a murit demult, nu ştiu nici ce faţă avea.

— A fost un june-prim al filmelor clasice.

— Fetei ăleia nu-i plac curtezanii, nu-i place de dumneavoastră. Întorceţi-vă acasă. N-aş fi putut să am conştiinţa împăcată în seara asta dacă nu v-aş fi spus asta.

Aveam de gând să-i spun că mereu mi se păruse că era de partea Sandrei şi că fusese o adevărată surpriză să aflu că îşi făcea griji pentru mine.

I-am mulţumit lui Dumnezeu că ceaiul de muşeţel frigea ca să trag de timp, pentru că ştiam că Sandra va veni fugind până aici de îndată ce-i va fi cu putinţă. Trebuie să se fi întâmplat ceva de forţă majoră de nu venise la întâlnirea cea mai importantă pe care o avusesem până acum şi care probabil nu se va mai repeta, descoperirea Comorii celei Mari. Fără Sandra, fără curajul ei, ar fi fost imposibil să o descoperim. Într-o bună zi i se va recunoaşte curajul. Tot ce făcusem eu nu reprezenta nimic în comparaţie cu acţiunile ei, pentru că eu eram plin de ură împotriva acelor oameni şi în orice faptă de-a mea exista o răzbunare personală, dar ea făcea asta în numele tuturor. Chelneriţa nu avea nici cea mai mică idee în privinţa celei despre care vorbea şi pe care o judecase cu atâta josnicie. Am privit-o cu dispreţ când mi-a adus nota de plată.

Am scris pe un şerveţel cuvântul *reuşită*. „Aştept un semn şi sper că eşti bine.”

Mi-am băgat şerveţelul în buzunar, am luat dosarul şi am ieşit. M-am aşezat câteva minute pe banca noastră şi am pus şerveţelul sub piatra C.

Sandra

Aveam timp să mă uit prin vitrinele magazinelor înainte de a mă întâlni cu Julián. Ajunsesem să simt o mică plăcere în simplul fapt de a putea să păşesc în ritmul meu, şi nu în acela al paşilor mici ai lui Karin sau ai lui Julián însuşi. Pentru că, deşi mereu vorbeam stând jos, îi lua un secol să pună ceaşca pe farfurie, să plătească şi să-şi ia haina pe el. Aşa că, simţindu-mă în largul meu, fără greutatea lui Karin atârnată de braţul meu, era o desfătare. M-am îndreptat spre strada cu artizani şi artişti, unde se găseau lucruri unice, pantofi făcuţi de mână, rochii foarte originale, obiecte din

ceramică, din lemn şi din piele.

Mă uitam la vitrine şi intram şi ieşeam din magazine dând frâu liber capriciului. Ceea ce înainte de a-i cunoaşte pe norvegieni, înainte de Villa Sol, înainte de Julián, înainte de a simţi o furnicătură în stomac care nu-mi trecea în niciun fel, ceea ce înainte făceam fără să stau pe gânduri şi fără să-i acord importanţă, acum îmi oferea o senzaţie de libertate şi mă făcea să mă simt stăpână pe mine însămi. Unul dintre magazinele care-mi plăceau cel mai mult era acela în care se vindeau hăinuţe de copii făcute manual, pulovere ca acela pe care încercasem să-l fac eu la Villa Sol. Şi tocmai studiam o răscroială când, prin faţa vitrinei decorate cu scutece, cu cearşafuri fine brodate, prosoape cu danteluţe şi mii de lucruşoare pentru ca un copil să se simtă ca în puf, am văzut-o trecând pe Frida.

Nu era ceva ciudat că m-aş fi putut intersecta cu ea oriunde în sat, dar văzând-o în afara perimetrului Villei Sol, am tresărit şi furnicătura din stomac şi-a pierdut controlul. Frida nu se încadra în lumea normală, deşi nimeni de pe această stradă, în afară de mine, nu şi-ar da seama. Primul meu impuls a fost să mă dau într-o parte ca să nu mă vadă, dar apoi mi-am dat seama că mergea orbeşte, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta. Probabil că şi ea credea că eu nu exist în afara Villei Sol şi a supravegherii celor doi bătrâni şi că ea îşi putea lua o pauză de la atâta observare şi atenţie la toate detaliile. Am lăsat puloverașul pe tejghea şi am ieşit din magazin. Eram aproape sigură că Frida nu avea să-şi întoarcă capul. Era frig şi avea, peste un pulover roşu, o vestă căptuşită de culoare albastru marin, fustă mini şi ghete de piele întoarsă, şi îşi strânsese părul într-o coadă împletită.

A intrat la Transilvania, un mic magazin de cadouri, şi a ieşit cu o pungă mare. Pentru prima oară în viaţă, nu avea faţă de criminală. Părea o fată aproape normală, având o privire uşor visătoare. Îşi vedea de ale ei fără să-i pese ce se întâmpla în jur şi eu îi urmăream cu oarecare comoditate pulpele zdravene care-i ieşeau din ghete, pe stradă în sus. Speram doar să nu ia bicicleta, pentru că eu parcasem motocicleta mult mai jos. A cotit-o spre cartierul pescarilor, mergând din ce în ce mai repede. Fie era în întârziere, fie îşi dorea să ajungă cât mai repede acolo unde se ducea. Şi deşi mie uneori îmi era greu să respir, nu eram dispusă s-o pierd din vedere. Instinctul mă ghidase să o urmăresc şi tot instinctul mă obliga să aflu unde se ducea. Aş fi putut să rămân să mă uit la hăinuţe pentru copii şi să mă simt liberă, dar dorinţa de a afla ce făcea Frida era mai puternică decât senzaţia de libertate.

S-a oprit în faţa unei cârciumi ca să se privească în geamul de la uşă. Şi-a aranjat coada şi a intrat. Pe geam era desenată o caracatiţă şi nu se vedea bine, aşa că am ocolit colţul şi, cum era de aşteptat, acolo era o fereastră mare şi, prin ea, puteam să o văd pe Frida stând cu spatele şi pe Ţipar cu faţa. Ţiparul! M-am îndepărtat puţin ca să-i observ mai bine, ei nu puteau să mă vadă pe mine. Ţiparul! Ea vorbea, el o privea. Ea a scos ce avea în plasă. Era o haină de piele foarte drăguţă. El a luat-o şi, fără măcar să o privească cu atenţie, i-a dat-o înapoi. Ea l-a luat de mână, iar el, încetişor, fără violenţă, şi-a retras-o. Au vorbit, el rezemat de speteaza scaunului, trecându-şi din când în când mâna prin păr, şi ea cu capul şi umerii înclinaţi spre el. Eu mă ascunsesem în spatele unei maşini şi nu aveam de gând să mă mişc de acolo până când povestea asta nu avea să se încheie. Cum puteam să am încredere în cineva care se vedea între patru ochi cu Frida?

După o jumătate de oră, Alberto a plătit şi s-au ridicat. Frida i-a întins punga cu haina de piele, şi el la început nu a luat-o, îşi vârâse mâinile în buzunarele pardesiului ca să nu o ia, dar ea a insistat, îl implora cu toată fiinţa ei să nu-i dispreţuiască acel cadou şi el nu a avut încotro şi a acceptat. Chiar şi pe mine m-a încordat situaţia, încât m-am bucurat că a acceptat punga şi că s-a isprăvit povestea aia. Nu mi s-a părut prudent să-i urmăresc, cu siguranţă fiecare avea să-şi vadă de drumul lui, aşa că m-am dus să-mi caut motocicleta.

Am urcat la El Faro cât de repede am putut şi l-am aşteptat pe Julián zece minute. Am crezut că poate plecase deja, dar cum nu exista niciun bileţel sub piatră, poate că nu putuse să vină. Era să o

întreb pe chelneriță, dar din fericire m-am răzgândit imediat, pentru că în felul acesta n-aș fi reușit altceva decât să atrag și mai mult atenția asupra noastră și, în plus, tot ce aș fi putut să obțin ar fi fost să mă asigur că Julián plecase.

8. Săpun, floare, cuțit

Julián

Am simțit o ușurare enormă în ziua în care Sandra mi-a confirmat că Fredrik era Fredrik, pentru că găsise crucea de aur. Îmi imaginam cât trebuia să-i fie de greu pentru că nu putea să facă paradă de ea purtând-o la piept, nici să o arate altcuiva în afară de „frații” lui. Probabil că frații lui erau deja sătui de crucea aia plictisitoare, pentru că Fred era un parvenit, arian, într-adevăr, dar în fond, o persoană care ajunsese până în inima Reich-ului pentru a smulge gloria altora, pentru a pune stăpânire pe un loc. Pe el îl disprețuiseră puțin, iar de Karin se temuseră, pentru că, pe vremea când ea s-a înhămat în treaba asta, avea niște scopuri clare: să se apropie de Führer și să-l seducă, să se molipsească de puterea lui și să poată controla întreaga lume. Se răspândise zvonul că încercase să-i ia locul înseși Evei Braun în inima lui Hitler. Oare fusese Führerul în stare să se îndrăgostească în timp ce orice mișcare a lui, oricât de mică, provoca valuri de moarte? Oare suspina după Eva sau după Karin în timp ce la Auschwitz sau Mauthausen erau omorâți mii de oameni din simpla lui dorință? Ce a văzut Karin în ochii lui? Oare vedea în ei tot răul din lumea umană și din univers, din stele și din cer și din infern, din viitor și de la originile vieții?

Nici măcar Satana, care se presupunea că este întruchiparea răului, n-ar fi îndrăznit să reprezinte tot răul deodată.

Dar nu voiam ca aceste gânduri să mă distragă de la ceea ce era fundamental, și anume să-i iau urma lui Aribert Heim, cunoscut ca Măcelarul de la Mauthausen. Aparținea grupului, dar trăia o viață puțin diferită. Își petrecea aproape tot timpul pe iahtul *Steaua*, ancorat în port, făcând să-i trosnească lemnul frumos și plăcut. Își petrecea timpul mort ștergând-o și făcând curățenie, și când nu era pe iaht, se afla la băcănie cumpărând cel mai bun pește la cel mai bun preț. Când găsea o langustă bună, creveți și calcan, se întorcea mai repede, murind de poftă să-i încerce.

Era evident că făcuse din iaht și din mâncare centrul existenței sale. Chiar și iarna purta pantaloni scurți. Viața permanentă în aer liber îl menținuse puternic, mai ales în ceea ce privește picioarele, cu mușchii și încheieturile. Ale mele, din contră, erau slabe și albe, aproape albăstrii. Mergea cocoșat, ceea ce îl făcea să pară un animal orbit, cu un singur obiectiv. Nu privea nici în stânga, nici în dreapta, iar dacă privea, nu se observa. Destinațiile lui erau iahtul, băcănia și supermarketul, nu avea nevoie de altceva. Foarte des se împrăștia în aer de pe iaht un miros intens de pește fript și îl puteai vedea luând cina singur și mâncând acele extraordinare bucate, cu o sticlă de vin, care părea destul de bun. După ospăț, rămânea tolănit într-un șezlong privind firmamentul și, când spectacolul de pe cer se sfârșea, intra în cabina iahtului ca să se uite la televizor, dat la maximum, pentru că probabil era surd de-o ureche.

Eram sigur că Salva îl localizase aici și că îl observase așa cum făceam eu chiar acum și că se gândise la mine în acele momente. Și, la fel ca mine, probabil că și el se întrebase cum se comporta un asemenea psihopat în intimitate cu femeile lui, cu cea legitimă și cu amanta, cu copiii lui. Oare uita în acele momente de impulsurile lui de asasin?

Era cel mai plictisitor din Frăție, atât de metodic, încât provoca scârbă. Verificasem că îi lua o oră și jumătate să se ducă și să se întoarcă atât de la supermarket, cât și de la băcănie, uneori întârzia mai mult la băcănie, dar niciodată mai puțin. Și îi lua o oră să cineze și să se uite la stele. Avea o mașină parcată în garajul casei unor vecini din port și, până în momentul ăsta, nu l-am văzut decât o singură dată scoțând-o, poate pentru a se duce să-și întâlnească prietenii. Era o mașină mare, strălucitoare,

imaculată, poate o scotea şi pentru a face nişte cumpărături mai consistente, ceea ce se întâmpla din când în când. Pe când l-am observat, am băgat de seamă că cele necesare îi încăpeau în două sacoşe şi le transporta pe fiecare într-o mână.

Acum două sau trei zile, profitând că plecase în direcţia băcăniei, unde petrecea cel mai mult timp, m-am strecurat în iaht. Ar fi putut să mă vadă cineva, dar mi-am asumat riscul, am făcut asta repede şi în mod firesc. Văzusem deja foarte bine ceea ce exista pe covertă, aşa că am coborât scările, care erau la fel de strălucitoare ca tot ce zăream. Un sanctuar pentru un porc. Mirosea a cafea recent pregătită, perdeluţele erau cu mici pătrăţele roşii. În sertarele de la bucătărie, tacâmurile erau perfect aranjate, şi în dulăpioare, vesela şi obiectele de cristal. Am luat un cuţit, în caz că se întorcea înainte de vreme şi m-aş fi pomenit faţă-n faţă cu el.

În frigider avea cutii de plastic *tuppers,* pe care scria ce conţineau, şi pusese la punct chiar şi un mic refrigerator de sticle pentru vin. În baie nu lipsea nimic şi mirosea a flori. Într-o savonieră de argint erau adunate mici pastile de săpun, din acelea de care găseşti la hoteluri. Am luat una şi am vârât-o în buzunarul de la haină. M-am dus în salonul-dormitor. Acolo existau floricele naturale într-o vază şi am luat şi din acestea una, care a ajuns să-i ţină companie pastilei de săpun. Într-un mic dulap îşi pusese chiloţii şi şosetele în grămezi excelent aranjate. Nişte ochelari pentru citit se odihneau pe un raft şi am fost tentat să le schimb locul ca să-l descumpănesc, deşi ştiam că avea să observe lipsa floricelei şi a săpunului, şi speram să creadă că începea să-şi piardă minţile.

Oare unde ţinea sutele de notiţe pe care le luase referitoare la experimentele lui? În vreun loc trebuia să existe caiete scrise de mână, unde nota absolut tot ce făcea. Câteva dintre aceste caiete ar fi fost de folos ca să fie judecat şi condamnat, dar ar trebui să mai existe şi altele. În mod sigur, se descurcase ca să ia cu el acel material care să-i amintească de zilele lui de glorie, când el era Dumnezeu, şi fiinţele umane, nişte cobai. Chiar şi acum continua să noteze ceea ce făcea, deoarece, fiind în continuare la fel ca odinioară, deşi nu putea să facă tot ce-i cerea corpul, îşi permitea să trăiască mai bine decât alte persoane care nu omorâseră niciodată pe nimeni. Şi eu îmi notam acţiunile, în privinţa asta ne asemănam, aşa că m-am întrebat unde aş fi ascuns eu informaţia aceea. Desigur, el se baza pe faptul că nimeni nu ar înţelege-o, pentru că o scrisese în germană, şi că nimeni n-ar căuta-o, fiindcă nimeni nu ştia cine era el. Un bătrân străin într-un iaht. Oare ce nume adoptase?

Eu n-aş ţine caietele în sertare, nici sus pe micul dulap, nici între haine, nici între pliurile unei pături îndoite. Dacă nimeni nu avea să le caute, de ce să le ascundă? Probabil că le avea la vedere, printre lucruri asemănătoare. Mi s-a făcut pielea găină când am luat unul. Erau pe etajeră, ordonate ca nişte cărţi. Le pusese copertele romanelor de aventuri.

Avea să se întoarcă.

Am ieşit la fel cum intrasem, am şters cu batista scara şi, când am ajuns pe chei, mi-am dat seama că nu pusesem la loc cuţitul. Îl băgasem în buzunarul de la haină şi era tot acolo. Eu chiar îmi pierdeam facultăţile mintale. Era să-l arunc în mare, dar m-am abţinut. Cine ar fi crezut că acestui bărbat, al cărui simplu nume producea teroare, că acestui bărbat care-mi prădase totul, chiar şi viaţa, cine ar fi crezut atunci că eu îi voi lua din propria casă o pastilă de săpun, o floricică şi un cuţit?!

Am plecat să mă întâlnesc cu Sandra.

Sandra

Cum nu-l găsisem pe Julián la El Faro n-am putut să-i povestesc că descoperisem că Frida era îndrăgostită de Alberto şi că, din cauza asta, putea să devină o duşmancă şi mai periculoasă. M-am băgat în pat gândindu-mă că trebuia să am din ce în ce mai mult tact cu norvegienii şi cu Frida. Faptul că eram în relaţii cu ei era ca şi cum aş fi mers pe o sârmă ghimpată. Cel mai bine era să le las impresia că mă controlau mai mult decât credeau, deşi nu mă puteau manipula, deoarece Julián

neutraliza puterea cu care încerca să mă domine Karin în mod constant, şi adevărul e că reuşea de cele mai multe ori. Era obişnuită să-şi impună voinţa şi să se poarte cu ceilalţi ca şi cum aceştia ar fi fost nişte jucării. Tensiunea îmi făcea rău fizic. Şi după tot ce văzusem în după-amiaza asta, nu ştiam sigur de-a ce se juca Alberto.

De îndată ce am stins lumina, i-am văzut pe monştri care se ascundeau în trupurile umane normale ale „fraţilor" şi am văzut cum eu eram o jucărie pentru ei şi că, atunci când vor pune complet stăpânire pe mine, asta se va întâmpla şi cu fiul meu. Într-un fel, a fi în minţile lor nebune, a fi în gândurile lor era ca şi cum ai intra puţin în infern. Dar când s-a făcut ziuă şi, ca prin minune, de parcă s-ar fi tras perdelele, totul s-a schimbat, şi ei au încetat să mai fie atât de periculoşi, iar eu m-am gândit că m-am lăsat purtată de panică. De asemenea, am pus tendinţa mea de a exagera stările acestea pe seama faptului că erau nişte situaţii necunoscute, că nu mă mai confruntasem cu ele înainte, dar şi pe seama dereglării hormonale de care sufeream şi care mă făcea să fiu atât de inconsecventă. Cel puţin, toată lumea vorbea despre chestia asta cu dereglările hormonale şi poate că acest lucru îmi schimbase mie existenţa.

•

M-am trezit târziu faţă de programul norvegienilor. Fred nu mai era acasă, probabil că plecase la treburile lui de la Frăţie, şi Karin m-a rugat să mă duc în sat şi să-i aduc nişte creme şi nişte reviste. Era un mod de a-mi oferi libertate şi eu am văzut calea deschisă. Muream de curiozitate să aflu dacă aveam deja rezultatele analizelor, şi asta mă încuraja, pentru că era ceva sigur. În fond, îmi doream ca faimosul lichid să merite atâtea trambalări, momentele acelea de neliniște maximă şi teama pe care o simţisem. Speram să nu fi făcut din ţânţar armăsar.

Cum era vorba de un comision pentru Karin, am luat jeepul şi într-un sfert de oră ajunsesem la banca noastră şi citeam un mesaj pe care Julián mi-l lăsase sub piatră, în care spunea că rezultatul analizelor fusese un adevărat succes. Eu i-am lăsat alt bileţel, în care i-am scris în câteva cuvinte că azi după-amiază voi mai trece o dată pe aici, la ora obişnuită, în cazul în care venea şi el.

Am făcut comisioanele cât ai clipi. Mi-am petrecut restul dimineţii plimbându-mă prin grădină, respirând aerul curat şi bând multă apă, ca să elimin mucusul din căile respiratorii. Karin era înăuntru, scriind scrisori şi dându-se cu creme până când a venit Fred şi am mâncat o supă pe care o făcuse Frida. Am pus faţa de masă brodată şi am aranjat farfuriile cu margine aurie şi am aşteptat să guste mâncarea mai întâi ei, ceea ce mi-a produs o senzaţie ciudată. Bănuiam că voiau să mă otrăvească? Oare îmi pierdeam minţile? Cum poţi fi sigur că eşti întreg la minte sută la sută? Era normal că luasem atât de mult în consideraţie un bătrân ca Julián? Pe mine mă tulburaseră mult certurile continue ale părinţilor mei, şi pe Julián o viaţă atât de lungă l-ar fi putut zăpăci. Ţicniţii nu ştiu că sunt ţicniţi. I-am văzut cum duceau câteva linguri la gură şi atunci am gustat şi eu supa. Era bună, avea bucăţi de pui şi verdeaţă. Mâncam această supă pregătită de o necunoscută, cu nişte bătrâni necunoscuţi, dar care, vrând-nevrând, făceau deja parte din lumea mea. Şi în timp ce-şi făceau siesta (Fred moţăind pe fotoliu cu televizorul aprins şi Karin sforăind pe canapea, învelită cu o pătură), am plecat la Faro cu motocicleta.

Julián era acolo. Îi trecuse prin minte să se ducă să vadă dacă îi lăsasem vreun mesaj şi dacă mă găsea cumva acolo. Gândisem amândoi la fel. Avusesem noroc.

Murea de nerăbdare să-mi spună că fiolele care pe Fred şi pe Karin îi costa o avere şi care aveau să-i ruineze în cele din urmă se puteau fabrica fără probleme. În fond, pentru aceşti bătrâni nazişti nu trecuse timpul, visau că oamenii lor de ştiinţă, o rasă superioară faţă de ceilalţi oameni de ştiinţă, reuşiseră prin experimentele lor să găsească cheia tinereţii veşnice, pe lângă alte descoperiri. Încă mai trăiau din acele fantezii de măreţie care-i făceau să-şi înghită propriile minciuni. Încercaseră să răsucească lumea ca să transforme ideile lor fantasmagorice în realitate. Cu siguranţă, doar unul dintre ei ştia că nu erau atât de puternici pe cât credeau.

Nu i-am povestit lui Julián că îi surprinsesem pe Alberto şi pe Frida împreună, pentru că era greu de explicat. Dacă i-aş fi spus, ar fi trebuit să-i mărturisesc şi faptul că nu mai ştiam cât din toate astea erau răutăţile lor şi cât, închipuirile mele.

În loc de asta, i-am zis că, după tot ce-mi povestise despre Elfe, despre faptul că bănuia că o omorâseră şi despre ceea ce erau în stare să facă, mă îngrijora integritatea fizică a chiriaşului din căsuţă. Karin nu-l putea suferi, îl detesta şi îmi spusese că avea de gând să-l trimită acolo pe Martín, să-i dea o lecţie.

Julián

Aveam un demon pe dinăuntru, nu puteam să evit asta. De ce făceam toate astea? De ce mă purtam aşa cu Sandra? Demonul dormise timp de mulţi ani şi acum se trezise. L-am simţit atunci când Salva s-a îndrăgostit de Raquel, în infernul ăla, şi îl simţeam şi acum, cu diferenţa că acum nu-l puteam domina, acţiona de unul singur, era mai rapid şi mai isteţ decât mine. Demonul voia ca Sandra să fie în continuare aşa cum am cunoscut-o, o fată dezorientată, care nu ştia ce vrea. Demonul nu voia ca ea să fie îndrăgostită de Ţipar şi ca acesta să o poată îndepărta de bătrânul Julián. Până acum, eu şi Sandra formaserăm o echipă, împărtăşeam un secret. Dintr-odată, toate astea puteau să se schimbe, şi demonul nu voia ca eu să rămân singur. Dar, când demonul îşi abătea atenţia, eu nu voiam ca Sandrei să i se întâmple ceva iremediabil, să sufere vreo deziluzie îngrozitoare care să o marcheze pentru tot restul vieţii ei, preferam să-i pun adevărul în faţa ochilor şi speram să decidă să se întoarcă la viaţa ei dintotdeauna.

Îi promisesem Sandrei să mă apropii de căsuţă, deşi ştiam că era o prostie. Sandrei îi era teamă că chiriaşul, un profesor care n-avea de unde să-i treacă prin minte cine pusese ochii pe el, ar putea avea aceeaşi soartă ca Elfe. Nici Karin, nici altcineva dintre ei nu-şi putea permite luxul de a-i elimina pe cei pe care nu-i puteau suferi, mai ales dacă aceştia nu reprezentau un obstacol în calea lor. Cu toate acestea, în ruptul capului nu voiam să o mint încă o dată şi m-am dus la „căsuţă” ca să verific dacă chiriaşul era în continuare în viaţă.

•

Parcă m-aş fi întors în trecut. Am lăsat maşina în golfuleţul de pământ, care părea întotdeauna rezervat pentru mine, şi am mers pe jos bucurându-mă de acel miros de flori şi de piuitul păsărilor, atât de răsunător încât te asurzea. Strada era uşor în pantă, iar în aer plutea o linişte absolută. Pe această verandă vorbisem cu Sandra pentru prima oară. M-am oprit în faţa ei şi mi s-a părut că avea să se ivească Sandra însăşi, cea cu piercingurile şi tatuajele, fata de pe plajă care se lăsa purtată de val, pentru că viaţa era transparentă şi proaspătă ca apa unui râu. Dar acum eram într-o altă viaţă şi pe un alt râu.

În spatele meu, cineva m-a întrebat dacă voiam ceva. Probabil că era chiriaşul, cu părul răvăşit şi o servietă în mână, poate că se întorcea de la liceu.

— M-a trimis Sandra, sora proprietarei. Vrea să ştie dacă totul este în regulă şi dacă aveţi nevoie de ceva.

— Dacă am nevoie de ceva? Măi să fie, ce întrebare! Am nevoie de mai multe mese şi de mai multe etajere. Casa asta pare de jucărie.

Am trecut în spatele lui.

A deschis uşa fără cheie, doar împingând-o. A aruncat servieta pe canapea şi mi-a arătat grămada de dosare de pe jos, cărţile puse unele peste altele, hârtiile care acopereau masa din sufragerie.

— Mă rog, casele astea sunt de vacanţă.

— Şi eu ce mă fac? a întrebat ştergându-şi ochelarii cu marginea cămăşii. Spuneţi-i că n-am reuşit

să găsesc dosarul.

— Nu ştiu… Citiţi toate astea?

— Nimeni nu citeşte chiar tot, dar trebuie să ai la îndemână informaţia, în caz că e nevoie de ea la un moment dat.

— Mă numesc Julián, am spus întinzându-i mâna.

— Juan, a zis el fără să mi-o întindă pe a lui.

— Scuzaţi-mi întrebarea, dumneavoastră nu închideţi poarta de la stradă?

M-a privit ţinând capul puţin aplecat, ca şi cum l-aş fi prins cu greşeala şi urma să-l pedepsesc.

— Am pierdut cheia. Puteţi să-i spuneţi, dacă vreţi, şi să mă dea afară de aici, ca să fiu nevoit să-mi caut altă casă la fel de absurdă ca asta şi să-mi mut toate lucrurile.

— Nu vă faceţi griji, n-o să spun nimic. Nu cred că o să intre cineva aici ca să vă ia cărţile.

— În cazul ăsta, a zis aşezându-se la masă în faţa unei grămezi de foi, mi-a făcut plăcere.

— Cum vă descurcaţi cu orele la şcoală? am întrebat îndreptându-mă spre uşă.

— Naşpa. Sunt nişte nătărăi.

— Şi aveţi ore în fiecare zi?

Am reuşit să-l descos şi să aflu că avea ore de la trei la şapte seara, uneori de la trei la şase, şi alteori de la trei la opt.

Nu mai trebuia să mă gândesc la ce strategie să adopt, ce paşi să fac, planul se trasa singur. Încet-încet, se crease o lume în jurul meu, invizibilă pentru alte persoane, o lume în care eu aveam ceva de zis şi de făcut. Aşa că, de îndată ce am îndeplinit sarcina pe care mi-o dăduse Sandra, de îndată ce m-am urcat în maşină, ştiam deja ce aveam de făcut.

Trebuia să mă duc din nou pe iahtul Măcelarului acum că el era la cumpărături sau se plimba, singura casă sau locuinţă a membrilor Frăţiei care era accesibilă, probabil pentru că trăia de mulţi ani în felul acesta, fără să i se întâmple nimic şi nu avea motive să se teamă. Era mai sigur pentru el să treacă neobservat, să se deghizeze, să fie unul din mulţime, să nu aibă aparent nimic de ascuns decât să fie înconjurat de ziduri şi de pază. Totuşi, dintr-odată, o pastilă de săpun mai puţin, o floricică în minus, un cuţit lipsă. Dar cine să urce pe iaht ca să ia aceste obiecte? Nu putea să pună toate astea decât pe socoteala faptului că se zăpăcise.

Mi-am dat pantofii jos ca să cobor scara. Totul era la fel ca ultima oară. Fiind atât de bine organizat, probabil că îi dădea senzaţia de stabilitate şi aceea că mica lui lume nu se putea schimba. Îl înţelegeam, pentru că şi mie mi se întâmpla acelaşi lucru. Dacă mutam ochelarii din buzunar, mă zăpăceam. Aşa că am pus săpunul la locul lui, cuţitul la fel, iar florile nu le-am atins. Apoi am luat de pe etajeră caietele scrise de Heim, atâtea câte am putut să car. Am ieşit, m-am încălţat şi, stând pe o bancă de vizavi, am aşteptat să se întoarcă.

A intrat cu picioarele lui noduroase şi capul în jos şi a coborât în acel loc sfânt. Mi-era frig, dar am aşteptat până l-am văzut ivindu-se pe covertă. A făcut câţiva paşi mari dintr-o parte în alta şi a coborât din nou. În ambarcaţiunile care existau de-o parte şi de alta nu mai era nimeni şi nu avea pe cine să întrebe dacă intrase cineva în iahtul lui. Şi de ce ar fi intrat cineva să facă prostia aia? O să încerce să fie prudent şi o să creadă că nu văzuse bine şi că şi-a închipuit că lipsea ceva ce de fapt nu lipsea. S-a hotărât să coboare iar. Când a urcat din nou, a scrutat podeaua de pe covertă, aşa cum probabil că o cercetase şi pe cea dinăuntru, precum şi scările. Şi la un moment dat a scuturat din cap, de parcă şi-ar fi spus în sinea lui că asta era o prostie şi că nu merita osteneala de a se mai gândi la ea.

Dar a doua zi, înainte de a mă duce la întâlnirea cu Sandra, la ora la care el obişnuia să se ducă la băcănie sau să facă o plimbare pe uscat nu a ieşit. Cu siguranţă, voia să verifice dacă se întâmpla ceva, dacă dispărea sau apărea ceva cât timp era el acolo. Îi încolţise sămânţa nesiguranţei, acum nu-i mai rămânea decât să crească. Eram sigur că avea să înceapă să facă exact ceea ce aş fi făcut eu. Chiar el avea să ude planta suspiciunii. O zi da, una nu, treceam pe acolo, nu voiam să-l scap din vedere pe

Măcelar. Îmi făcea rău să-l văd şi, în acelaşi timp, nu puteam să renunţ să-l privesc cum îşi îndeplinea sarcinile zilnice de a-şi curăţa îndrăgita covertă, aşa cum în vremuri de demult îndeplinise alte sarcini cotidiene, acelea de a elimina fiinţe umane, cu aceeaşi măiestrie şi spirit de organizare.

•

De îndată ce Sandra intra în bunkerul de la Villa Sol pierdeam orice mod de comunicare şi nu ştiam când o voi putea linişti spunându-i că chiriaşul se simţea bine şi că, oricât de nebuni ar fi fost ei, n-aveau să rişte pentru un capriciu de-ale lui Karin.

Trebuia să aştept să ne vedem la El Faro la patru după-amiază o zi da, una nu, ca să ne povestim noutăţile, asta în cazul în care Sandra nu s-ar fi descurcat să-mi lase vreun mesaj la hotel, în căsuţa poştală de la El Faro sau dacă eu mi-aş fi făcut simţită prezenţa când o aducea pe Karin în sat, la sala de gimnastică. Partea bună a faptului că suntem animale cu anumite obişnuinţe este că sfârşim prin a avea un orar mai mult sau mai puţin exact. Eu însumi, în ciuda felului de viaţă pe care îl aveam în ultima vreme, fără să dau socoteală nimănui şi fiind nevoit să profit de orice şansă care mi s-ar ivi ca să continui cu anchetele mele referitoare la Frăţie, nu aveam încotro decât să iau o pauză la prânz ca să mă odihnesc, iar noaptea să mă culc devreme.

Trebuia să-mi dozez energia şi să nu neglijez medicamentele. Şi datorită acestei călătorii mi-am dat seama că ştiam să am grijă de mine. Mă supravegheam de parcă aş fi fost o persoană din afară şi mă obligam singur să beau apă, chiar dacă nu-mi era sete şi să mănânc deşi nu-mi era prea foame, mă obligam şi să fac exerciţii de încălzire când mă trezeam dimineaţa, câteva minute de gimnastică suedeză, învăţată de la Salva în lagăr, îndeosebi atunci când ne-am pomenit acolo. În cele din urmă nu ne mai rămăseseră puteri nici măcar pentru a respira, dar până în acele momente, Salva spunea că exerciţiul fizic făcea bine la cap, pentru că activa circulaţia sângelui şi fluxul de oxigen spre creier. Şi după ce încercasem să mă sinucid în acel mod atât de jalnic, n-am încetat să fac genuflexiunile nici măcar o singură zi.

Nu-mi trecea prin minte cum aş putea să pătrund în cealaltă lume a Sandrei, când, deodată, m-a străfulgerat slăbiciunea lui Karin pentru centrul comercial. Era şapte şi jumătate seara, ceea ce însemna că norvegiana avea să o roage pe Sandra să dea o raită pe acolo. Şi deşi mă gândisem să trec pe la Nordic Club, în caz că aveam noroc şi-l vedeam pe Sebastian Bernhardt, am pornit-o spre centrul comercial.

Eram sătul până peste cap de magazine. Şi în apropierea casei noastre din Buenos Aires exista un centru comercial şi lui Raquel îi plăcea la nebunie să se ducă acolo o zi da, una nu, pe seară. La început, nu puteam să sufăr obiceiul ăsta, mi se părea o pierdere de timp, aveam lucruri mai importante de făcut, ca de exemplu să-l urmăresc pe cutare sau cutare nazist, dar după o vreme mi-am dat seama că mă relaxa, am observat că în acel loc uitam de toate şi nu mă gândeam decât la ceea ce vedeam, era ca şi cum ai fi dat o raită prin cornul abundenţei, prin peştera lui Ali Baba. Acolo exista orice, tot ce aveai nevoie şi ce nu vei avea niciodată. Aşa că nu mă deranja să intru în acel supermarket şi să profit ca să-mi cumpăr nişte şosete şi nişte batiste din material textil. Fiica mea îmi spunea că era mai igienic să-mi şterg nasul cu batiste de hârtie, dar mie îmi plăcea atingerea bumbacului moale pe nas şi n-aveam de gând să renunţ la asta. Nu ştiu dacă era vorba de un lux sau de manii, pentru că nu suportam nici şosetele din material sintetic, iar chiloţii trebuiau să fie din bumbac sută la sută, la fel ca şi cămăşile. Caroseria trupului meu trebuie să fie moale şi comodă şi să o simt cât mai puţin posibil. Şi când îi vedeam pe bătrânii din Frăţie, mă gândeam că şi ei poate că aveau maniile lor, precum cămăşile anormal de largi ale lui Fredrik, şi că ajunseserăm cu toţii în acelaşi punct, unii pe poteca călăilor şi alţii pe cea a victimelor. Ajunseserăm la marginea prăpastiei.

•

N-a fost nevoie să intru propriu-zis în magazin. De îndată ce am parcat între doi stâlpi şi am deschis uşa maşinii, cineva din spate m-a împins într-unul din stâlpi. M-am lovit de ciment în spate şi

la cap. Cum încă aveam în mână cheile, i le-am înfipt acelui energumen în stomac cât am putut de tare, dar eram atât de aproape de el, încât nu am putut să-l rănesc, s-a îndepărtat şi mi-a sucit încheietura mâinii în care ţineam cheile. Era Ţiparul.

L-am rugat să-mi dea drumul.

— O să-ţi dau drumul dacă o laşi în pace pe Sandra.

— Sandra? am întrebat.

— Da, Sandra, a răspuns sucindu-mi şi mai mult mâna.

— Bine, am zis smucindu-mă cum am putut, pentru că, dacă ar fi continuat să-mi facă rău, atunci chiar că nu ştiu dacă aş mai fi putut să o văd pe Sandra. Bine, am repetat. De ce-mi spui asta?

În privirea Ţiparului nu era furie, se vedea multă oboseală, poate chiar tristeţe.

— Pleacă şi nu te mai apropia de Sandra!

Cu o mână mă strângea de gât şi l-am rugat să-mi dea drumul, dacă nu voia să mor acolo. Când m-am văzut eliberat, mi-am dres glasul şi mi-am sprijinit mâna sucită cu cea sănătoasă. Asta avea să mă coste scump, avea să mă doară tot trupul timp de mai multe zile. Am deschis maşina şi m-am aşezat pe banchetă. El mă privea.

— Cine eşti? De ce ai venit în satul ăsta?

— M-a invitat un prieten să vin, dar când am ajuns, el murise. Aşa că, ori parcurgeam din nou drumul acela lung de întoarcere, ori rămâneam aici. M-am hotărât să rămân, de mult nu mai avusesem o vacanţă.

Ţiparul ştia că nu-i spuneam tot adevărul. S-a aşezat pe locul din dreapta şi şi-a aprins o ţigară fără să ceară voie. În mod evident, cineva care tocmai mă lovise nu avea cum să ţină cont de astfel de consideraţii.

— Şi de unde o cunoşti pe Sandra? a spus privind în jur.

Probabil se gândea că am multe chestii prin maşină. A văzut pătura de la hotel, apa, merele, binoclul, un caiet, ziare. Dacă acum nu-i va trece prin minte să controleze tot, cu siguranţă îi va veni această idee mai târziu.

— Am cunoscut-o la plajă şi am devenit prieteni. Când ne vedem, ne salutăm.

— Între voi e mai mult decât un simplu salut. Vă petreceţi mult timp împreună. Vă daţi întâlnire frecvent.

Tonul vocii lui era răuvoitor. Încheietura şi mâna mă dureau destul de mult.

— Poate că Sandra se simte singură şi are nevoie să stea de vorbă cu cineva. N-oi fi eu bărbatul visurilor ei, dar poate să conteze pe mine. Cel puţin, eu nu o înşel, nu-i creez false iluzii şi nu mă uit la ea cum suferă în timp ce eu îmi continui viaţa de Don Juan.

La auzul cuvintelor Don Juan a schiţat un zâmbet zeflemitor.

— Îi faci rău Sandrei afişându-te cu ea. Îmi închipui ce cauţi şi-mi imaginez că Sandra ţi-a ieşit în cale şi bănuiesc că-ţi trec prin minte multe lucruri pe care Sandra ar putea să le facă pentru a te ajuta, dar îmi închipui şi că n-ai vrea să mori tocmai acum când visurile tale ar putea să se îndeplinească sau acum când, cel puţin, ai visuri.

— Cu mult timp în urmă viaţa a devenit pentru mine un surplus.

— Asta era înainte, acum nu vrei să o pierzi. Şi crede-mă, dacă te mai vedem cu ea, s-a terminat, ai înţeles?

Am încuviinţat şi, în sfârşit, Ţiparul a coborât din maşină.

Mi-a pierit cheful să mai intru în centrul comercial şi să-mi cumpăr şosete.

Cel mai indicat era să mă întorc la hotel înainte să mă cuprindă frigul şi să nu mă mai pot mişca.

Am condus cu mâna sănătoasă, cea dreaptă, ţinând-o pe volan, iar pe cea stâlcită o pusesem pe schimbătorul de viteze. Mi-am adunat puterile Dumnezeu ştie de unde ca să las maşina cât mai ascunsă şi, înainte de a urca în camera mea, am cerut un pahar cu lapte cald de la barul hotelului şi l-am luat

cu mine sus. Îmi tremurau mâinile, nu de frică, ci de oboseală. Deşi era încă devreme, îmi doream să-mi iau medicamentele, să-mi dau jos lentilele, să mă îmbrac cu pijamaua şi să mă bag în pat. Nu aveam de gând să dau la o parte cuvertura vătuită, pentru că aveam nevoie de toată căldura posibilă şi trebuia să uit de Sandra şi de ceea ce i s-ar putea întâmpla, ca să fiu în stare de funcţionare a doua zi.

Când îmi pusesem deja ochelarii cu fund de borcan, s-au auzit bătăi în uşă. Nu mi se părea acesta momentul cel mai potrivit ca să vină sfârşitul. Dacă într-adevăr ar fi vrut să mă elimine, ar fi trebuit să o facă în parcarea de la centrul comercial, fiind îmbrăcat în haine de oraş şi lângă maşină, ca să pară un jaf. Aşa ceva n-ar fi meritat nici măcar un articol în ziare. În schimb, asasinarea unui bătrân lipsit complet de apărare în camera unui hotel ar atrage foarte mult atenţia. Aşa că am întrebat cine e.

A intrat Roberto privind prin apartament, de parcă ar fi vrut să verifice dacă nu cumva lipsea ceva. Mie nu mi se mai părea aşa de impresionant ca înainte, mă obişnuisem şi consideram că era un apartament pentru cei care vor, dar nu-şi permit.

— Vă simţiţi bine? Cei de la cafenea mi-au spus alarmaţi că sunteţi palid şi că vă tremură mult mâinile.

A văzut paharul cu lapte pe noptieră şi apoi a băgat de seamă că îmi ţineam o mână cu cealaltă.

— Am alunecat şi m-am rănit.

— Daţi-mi voie să-mi arunc un ochi, a zis.

— Mă doare din cauza contuziei, dar nu-i nimic grav.

Insista că trebuia să mi se facă o radiografie, dar eu i-am spus că îmi luasem deja pijamaua pe mine şi că nu aveam de gând să mai ies din hotel.

— Nu vreau decât să mă odihnesc.

Am început să cred că poate acel Roberto cu pistrui era prietenul meu şi că aş putea să-i povestesc ce fac eu aici şi să-i dau albumul de fotografii al lui Elfe şi caietele incriminatorii ale lui Heim şi ale mele. Prea uşor, prea multă prietenie şi prea multă slăbiciune din partea mea. Am renunţat la ideea asta, în ciuda faptului că a urcat din nou cu pomadă şi un bandaj pe care mi l-a fixat foarte bine şi pentru care i-am mulţumit mult.

•

Am visat că Ţiparul îi sucea mâna Sandrei şi că o durea, că îi zvâcneau articulaţiile din cauza durerii şi că eu i-o bandajam. Dar când m-am trezit, pe mine mă durea mâna şi nu puteam să fac nimic pentru Sandra dacă ea nu voia să se salveze. Ar putea să fugă de la Villa Sol profitând de oricare dintre momentele când s-ar duce în sat. Ar putea să se ducă la staţia de autobuze şi să dispară. Chiar dacă eu aş putea să intru în acea casă, să-i imobilizez pe toţi şi să o iau de mână ca să o scot de acolo, ea tot n-ar vrea, se otrăvise cu idei de răzbunare, de justiţie sau cu dorinţa de a termina ceea ce începuse, sau cu îndrăgostiri. Aşa că trebuia să mă gândesc la chestiuni mai practice.

Dintr-un moment în altul aveau să-mi jefuiască maşina. Ei ştiau că eu păstram dovezi şi că nu le-aş ascunde la hotel, aşa că maşina devenea cea mai bună opţiune. N-a trebuit să stau prea mult pe gânduri. De când am fost la „căsuţă” şi am vorbit cu chiriaşul, îmi venea întruna în minte haosul cărţilor şi al hârtiilor în care trăia cufundat profesorul. Acolo nu ar atrage atenţia caietele, nici albumul, sau cel puţin, el nu ar băga de seamă. Avea atât de mult de citit, încât nu ar căuta prin casă şi mai multe hârtii.

Am luat o pastilă de gelocatil la micul dejun. Nu-mi era foame, dar nu puteam să risc să leşin şi, cum afară era soare fără vânt, m-am gândit că cel mai bine ar fi să mă apropii de plajă ca să-mi fortific organismul cu razele lui. M-aş aşeza lângă acel zid unde soarele încălzea cel mai tare, apoi m-aş întoarce la hotel să mă întind puţin în pat şi pe la ora trei şi ceva m-aş apropia de căsuţă.

Totul s-a întâmplat aşa cum prevăzusem. Am aşteptat până când l-am văzut ieşind pe chiriaş cu servieta lui şi urcându-se într-un Renault luat la mâna a treia şi am intrat fără probleme. Dacă m-ar surprinde, aveam de gând să-i spun că venisem să iau măsuri pentru etajere, dar nu a fost nevoie. Am

deschis micul grilaj şi, din câţiva paşi mari, eram deja la uşa casei, care s-a deschis încet. Printre munţi de hârtii şi dosare, am reuşit să ajung la scară. Dintre camerele de la etaj, am dedus imediat că a lui era cea care avea patul răvăşit şi ziare şi reviste pe jos. Era şi un *Playboy* şi n-am vrut să mă mai uit. În celelalte camere, părea că intra mai rar. Una dintre ele, cea mai mare, avea două paturi (îmi aminteam vag că o văzusem când Sandra mi-a arătat casa) şi două birouri cu sertare de-o parte şi de alta, şi pe un perete, o etajeră cu cărţile de şcoală ale celor care probabil că erau nepoţii Sandrei. Nu credeam că acele lucruri ar putea să-i atragă atenţia chiriaşului şi, dacă l-ar fi interesat, le-ar fi cercetat până acum, aşa că am deschis unul dintre sertare. Înăuntru existau caiete şi foi capsate cu desene din clasele primare. Doar pe părinţii acelor copii i-ar putea interesa, aşa că am vârât dedesubt albumul cu pozele lui Elfe, iar caietele mele şi ale lui Heim le-am pus de-a latul în spatele cărţilor. Era imposibil să le găsească cineva care nu le-ar fi căutat în mod special. Şi dacă ar da de ele din întâmplare, n-ar şti să interpreteze însemnările lui Heim şi nici la ce i-ar folosi albumul.

Am plecat destul de uşurat, cu certitudinea că nici Ţiparul, nici altcineva n-ar putea să facă legătura între mine şi căsuţă, cel puţin, nu le-ar trece prin cap să presupună că aceea era seiful meu. Ceea ce nu-mi mai plăcea atât de mult era faptul că putea să intre oricine, în timpul dimineţii; când mă voi întâlni cu Sandra, îi voi povesti că l-am văzut pe chiriaş în perfectă stare şi că ar fi indicat să-i dea o cheie nouă.

După aceea m-am dus la secţia Urgenţe a spitalului ca să-mi consulte mâna.

Sandra

I-am dat o cheie nouă pentru căsuţă lui Julián şi el s-a oferit să i-o ducă chiriaşului. Păstrasem una pentru cazul în care apărea vreo urgenţă şi ia te uită care fusese urgenţa. Nu aveam de gând să-i spun surorii mele că deocamdată oricine ar putea intra în casă şi ar putea s-o jefuiască, pentru că nu voiam să vină şi să-mi dea lumea peste cap mai mult decât era deja. Julián era făcut praf, alunecase în parcarea de la centrul comercial şi îşi sucise mâna, dar nu era ceva grav. La Urgenţe îi puseseră un bandaj elastic.

Eu voiam să stau cât mai puţin timp posibil cu el la Faro, în caz că Alberto venea pe la norvegieni pe acasă şi m-ar prinde pe afară, ceea ce m-ar fi tulburat mult. Deşi uneori stând atât de mult în casă pentru ca, până la urmă, să nu apară mă tulbura şi mai mult. Uneori chiar îmi trecea prin cap să-i trimit un mesaj prin Martín când venea să-i aducă injecţiile lui Karin sau să vorbească cu Fred în salonul-bibliotecă, dar apoi mă răzgândeam, de parcă Alberto însuşi m-ar fi rugat să nu spun nimic. Doar sărutul acela în port, mărturisirea lui Julián că îl văzuse cu alta şi o totală lipsă de interes din partea lui Alberto după seara aceea, iar pe mine mă îngrijora ceea ce voia el să fac. Oare sunt cretină?

Ce voia să fac?

— Ai făcut multe prostii din dragoste?

Întrebarea l-a luat prin surprindere pe Julián. Şi probabil că nu făcuse prea multe, pentru că a trebuit să se gândească mult. Noaptea pe coastă era neagră şi umedă şi îţi pătrundea în oase. Casele de vacanţă erau slab iluminate, lumini izolate, care dădeau mai mult o senzaţie de întuneric. Totul era numai stele şi luna în al patrulea pătrar, marea mugea invizibilă. Lumina de la El Faro o făcea să se ivească în fiecare clipă din tenebre. Acolo erai în afara lumii cunoscute, te simţeai complet singur pe planetă, împreună cu alţi oameni, care şi ei erau tot singuri.

— Adevărul e că n-am făcut prea multe, a zis, n-a fost nevoie să le fac, n-am iubit decât o femeie şi ea mi-a împărtăşit sentimentele imediat şi nu m-a pus niciodată în situaţia de a fi nevoit să fac ceva ieşit din comun.

— Dar ceea ce faci acum, de ce o faci? De ce ai venit aici?

— Mânat de prietenie și de ură, a spus ridicând ceașca de cafea cu mâna bandajată. Am venit din prietenie pentru amicul meu Salva și am rămas din cauza urii pe care o simt pentru monștrii pe care tu îi cunoști.

— Doar pentru atât?

Nu știu de ce i-am pus această întrebare. L-am obligat pe Julián să-și întoarcă privirea în altă parte, spre chelneriță.

— Trăiesc, mă simt viu, mă expun riscurilor, aici am ceva de făcut și fac asta fără să o implic pe fiica mea, deși cred că Raquel, ascunsă într-un colțișor din mintea mea, mă ajută mult.

— Și doar pentru asta? am repetat fără nicio intenție, întrebându-mă de ce Alberto o fi vrut să-l păstreze pe Bolita. Norvegienii nu știau că el avea cățelușul, prin urmare, animăluțul devenise un secret minunat pe care îl împărtășeam amândoi.

— Ai dreptate, nu fac asta singur, o fac împreună cu tine. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că mi se va întâmpla așa ceva. Când am sosit aici, Salva nu mai era, dar erai tu și nu mi-a păsat de această schimbare – s-a uitat puțin în sus, de parcă ar fi vrut să-i ceară iertare prietenului său Salva. Situațiile nu se repetă exact la fel, iar în aceasta unul din noi era în plus, unul din noi doi trebuia să-ți lase locul ție.

— Crezi că totul este plănuit, că lucrurile nu se întâmplă așa, pur și simplu? Crezi că în acel plan era prevăzut ca tu și eu să ne aflăm acum aici, bând o cafea și un suc?

— Nu, nu cred, era doar un fel de-a spune. Noi suntem cei care facem legătura între situații pentru a le da un sens plăcut, dar în fond totul este sălbatic și brutal.

— Nu-ți poți controla sentimentele, ori le ai, ori nu le ai, am zis gândindu-mă că niciodată n-am putut să simt pentru Santi ceea ce simțeam pentru Alberto, deși Santi ar merita mult mai mult.

— Sandra, am fost foarte nepriceput cu tine, nu m-am ridicat la nivelul tău, sunt un bătrân egoist.

Tocmai când mă pregăteam să-i spun să nu se frământe și că trebuia să mă învețe cineva tot ce mă învățase el, chelnerița a trântit brusc farfuriuța cu nota de plată pe masă. Era o farfuriuță maro-închis cu un clește de care era prinsă factura și care probabil că era de folos ca să nu o ia vântul atunci când afară era vreme frumoasă și puneau mesele pe terasă.

Am păstrat în minte până acasă imaginea farfuriuței cu bacșișul pe care îl lăsase Julián. Când am ajuns, m-am interesat ce musafiri veniseră pe acolo, și norvegienii m-au întrebat unde fusesem, așa că eram chit.

Julián

Salva, dacă m-ai fi văzut intrând și ieșind din iahtul lui Heim după bunul meu plac… Salva, dacă ai putea să vezi asta… mă gândeam eu privind cum Heim, Măcelarul, simțea că înnebunește. Știam prin ce trece, pentru că pierderea memoriei este, dintre toate nenorocirile bătrâneții cu care omul ajunge să confrunte, cea care mă îngrozea cel mai mult. Și oricât de diferiți am fi fost eu și Heim, în această privință puteam să coincidem. Mai întâi au fost pastila de săpun, floricica din vază și cuțitul. Au dispărut și apoi au apărut, ceea ce pentru un om atât de metodic și organizat, care aranja la milimetru tot ce-l înconjura, probabil că a fost ceva destul de neliniștitor. Și acum se întâmpla la fel și cu caietele pe care își notase toate sălbăticiile comise la Mauthausen. „Oare unde le-oi fi pus?”, probabil că se întreba, „de ce le-oi fi luat de pe etajerele pe care le ținusem ascunse în niște coperte de cărți normale? Oare o fi urcat cineva pe iaht? Nu, niciodată nu urcase nimeni și, chiar dacă ar fi urcat, ar fi trebuit să știe foarte bine ceea ce căuta”. Și în cazul acesta, faptul că fuseseră furate caietele nu ar explica niciodată senzația că pierduse și apoi găsise cuțitul. Cu siguranță, se gândise vreodată la posibilitatea de a schimba locul caietelor, și dacă ar fi făcut-o și nu-și mai aducea aminte?

Într-o marți dimineață, cu vreme frumoasă, deși nu într-atât încât să umblu ca el, în pantaloni scurți, mi-am petrecut timpul privindu-l pe Heim cum scotea pe covertă, practic, tot ce era în cabină. A umplut-o de cărți, de cearșafuri, de pături, de caserole, de și mai multe caiete cu coperte negre din mușama, pe care eu nu le găsisem. Urca și cobora. În cele din urmă, s-a așezat în hamacul pliabil în care obișnuia să moțăie după ce mânca și a început să treacă în revistă fiecare obiect, pe care îl nota într-un alt caiet cu coperte negre. La un moment dat și-a pus mâinile enorme pe cap și apoi și-a continuat munca. Tot ce nota punea înapoi la loc, a făcut asta mai multe zile, de dimineață până seara. Eu îl observam cu întreruperi, puțin dimineața și puțin seara, savurând mereu o cafea espresso foarte bună în barul de vizavi și gândindu-mă la Salva și la cât de mult mi-aș dori să mă însoțească. Fusesem tentat să-i povestesc Sandrei, dar m-am gândit că era mai bine pentru ea să nu știe. Până când, în ultima zi, după ce-și scosese la lumina zilei vechiturile de mai multe ori și le notase meticulos și ajunsese la concluzia teribilă că numărarea nu se potrivea, l-am văzut părăsind foarte hotărât iahtul și îndreptându-se spre parkingul unde-și avea impunătorul Mercedes negru.

L-am așteptat. Gigantica mașină a ieșit lent din garaj, el privea în față fără să clipească, chipul lui era ca o piatră sub șapcă. Era ușor să-l urmăresc. Deși se fălea cu o mașină atât de impresionantă, stătea mai prost cu reflexele decât mine, la asta adăugându-se acum și nesiguranța care îl cuprinsese. Pui de căței, m-am gândit, sper să ajungi să te simți un rahat, o ființă inutilă, să dea Dumnezeu să simți că viața ta nu merită să fie trăită și să guști din propria momeală.

A părăsit satul și a mers vreo douăzeci de minute spre satul vecin, dar, înainte de a ajunge, a pătruns într-o zonă rezidențială pe care eu o cunoșteam, apartamentele Bremer, unde locuia Sebastian Bernhardt, rezidență extrem de bine protejată împotriva străinilor de către gardieni. Probabil Măcelarul se ducea să se consulte cu Sebastian în privința problemei lui, ceea ce confirma poziția Îngerului Negru în ierarhia Frăției, mai sus față de cele ale lui Otto, Alice și Christensen. M-a cuprins o mare agitație, începeam să înțeleg cum funcționa această comunitate de invizibili. Sebastian fusese cel care evitase în tot acest timp să se comită prea multe fapte necugetate, să se expună prea mult și cel care căutase modalitatea ca ei să aibă o viață exagerat de lungă, ca să nu rămână singur într-o lume străină. Probabil că el le insufla încredere și îi menținea uniți, prin lanțurile Frăției. Probabil că el era cel care îi instruia pe tineri. Probabil că era regina albinelor și, moartă regina, ceilalți n-ar ști ce să facă. Ca să le insufle încredere îi făcuse să creadă că era invulnerabil și că putea să-i facă și pe ei invulnerabili cu un produs destinat exclusiv lor.

După vreo trei sferturi de oră, Heim a ieșit pe unde intrase și Mercedesul lui negru a început să alunece pe străzile unei planete căreia i se adaptaseră ca insectele.

Am rămas, în caz că ieșea Sebastian.

Sandra

L-am văzut pe neașteptate joi, când mă duceam să mă întâlnesc cu Julián. De data asta n-a trebuit să dau multe explicații când am plecat, pentru că tocmai sosise Martín și avea ceva să le povestească lui Fred și Karin în salonul-bibliotecă, chestiuni de-ale lor, de-ale Frăției. Era trei și jumătate și măcar o dată aveam să fiu punctuală la întâlnirea de la El Faro. Am plecat cu senzația că această poveste nu mai putea să continue prea mult. Lui Julián i se terminau banii. Deși nu voia să se plângă, uneori îi mai scăpa faptul că nu mai putea să suporte cheltuielile de la hotel și că trebuia să pună benzină cu pipeta. Un bărbat de vârsta lui nu mai putea suporta prea mult timp o asemenea forfotă, iar eu nu mai puteam să continui încurcându-mă cu oamenii ăștia și cu lumea lor aparte. Trebuia să vină momentul în care această afacere va exploda sau în care fiecare din noi se va duce la el acasă. Nu trebuia să decidem nimic, va decide timpul.

Am ieşit de la Villa Sol şi pe stradă am simţit o lovitură de bici în ochi, în creier.

Maşina aia!

În maşină era Alberto făcând integrame, sprijinit de volan. Am rămas paralizată pe motocicletă.

Alberto!

L-am strigat fără să mişc buzele, iar el m-a auzit fără să audă. A întors capul spre mine.

Era tot el. Aceeaşi ochi, aceeaşi gură. A coborât din maşină îmbrăcat cu nişte blugi albaştri-închis, o cămaşă cu pătrăţele şi un pulover pe umeri. M-am bucurat să văd că nu-şi pusese pe el haina de piele pe care i-o dăruise Frida. S-a oprit în faţa mea, eu am continuat să stau pe motocicletă.

Părul şaten-deschis nepieptănat, fruntea şi nasul roşii de la vânt şi de la soare. Nu era vreo frumuseţe. Portofelul i se zărea într-un buzunar de la spate şi avea şiretul dezlegat la unul din pantofi.

— Ai şiretul dezlegat.

S-a uitat la el fără să-i dea atenţie şi fără să încerce să se aplece ca să-l înnoade.

— Unde te duci? a întrebat de parcă tocmai ne-am fi văzut acum cinci minute.

— Pe tine ce te interesează!

— Dacă te întreb înseamnă că mă interesează.

Era la câţiva metri de casă şi nu fusese în stare să intre să mă vadă. Mă durea atât de mult, încât nu mai ţineam la el.

— Nu cred, am zis. O să mă prefac că nu te-am văzut.

Ultima fărâmă de orgoliu care-mi mai rămăsese m-a împiedicat să-i spun că e un porc.

— Iar eu o să mă prefac să n-am coborât din maşină, nu-i aşa?

— Treaba ta. Se pare că ţi-e foarte clar ce trebuie să faci şi ce nu.

— Da, mi-e clar. Şi ţie ar trebuie să-ţi fie, dar preferi să te comporţi nebuneşte, fără să ţii seamă de consecinţe.

— Mereu mă ameninţi.

— Eşti ameninţată, dar nu eu te ameninţ. Ţi-am spus să pleci, să laşi baltă toate astea.

Îmi plăcea mult de el, voiam să fie tatăl copilului meu şi ştiam, de asemenea, că, în ziua în care nu-mi va mai plăcea de el, îl voi urî.

— Toţi îmi spuneţi acelaşi lucru, să plec, dar unde să mă duc?

— Toţi? Cine-ţi mai spune să pleci?

— E un fel de-a spune. Nu pot să plec, mă leagă mai multe lucruri de locul ăsta decât de orice alt loc.

— Vino, hai să facem o plimbare cu motocicleta, a zis urcându-se în spatele meu.

— Unde vrei să mergi?

— Hai la El Faro, se vede o privelişte foarte frumoasă de acolo.

Atunci mi-am amintit de Julián, care mă aştepta tocmai la El Faro.

— La El Faro? Eşti sigur? Nu preferi să mergi la plajă sau în port?

— El Faro este un loc mai liniştit. În plus, e un ţărm abrupt cu stânci enorme şi voi putea să te arunc de acolo. Nimeni n-ar putea să te găsească, e o minciună că marea aduce înapoi tot ce înghite.

Pornisem deja motocicleta. Bătea vântul şi, din cauza vitezei, vântul se înteţea. Am luat-o spre El Faro, nu puteam să mă prefac că nu cunosc bine drumul, aş putea să-l parcurg aproape cu ochii închişi. Totuşi, mergeam cât de încet puteam, îmi plăcea să-l simt pe Alberto în spatele meu. Mă proteja de vânt, era imposibil să-i treacă prin cap să-mi facă vreun rău. Mi se părea că toată perioada în care nu stătusem cu el fusese timp pierdut, timp de tatonare.

Când am ajuns pe esplanada unde nu aveam încotro şi trebuia să parchez, am văzut maşina lui Julián, care probabil că era în cofetărie şi care probabil mă văzuse de la fereastră. Aş putea să-i spun lui Alberto că am nevoie la baie şi să mă aştepte o clipă şi să profit ca să-i fac vreun semn lui Julián, dar nu voiam să pierd niciun minut cât timp eram cu el, aşa că l-am lăsat pe Julián să se plictisească şi

să plece în cele din urmă sau să facă ce-o vrea. Desigur, ceea ce nu aveam de gând să fac era să stric acest moment care mi se ivise când mă aşteptam mai puţin.

Am trecut printre palmierii sălbatici, călcând pe bolovani şi pietre mici, până am ajuns aproape de prăpastie. Marea începea de acolo, imensă, predominant albastră şi verde pe alocuri, la orizont se unea cu cerul. Eram doar noi doi.

— Pare de necrezut, a zis referindu-se la spectacolul pe care-l aveam în faţă sau la noi, sau la viaţă în general.

„Pare de necrezut" au fost trei cuvinte minunate. M-a luat de umeri şi apoi m-a sărutat. A fost un sărut deja cunoscut, un sărut aşteptat. Mi-a plăcut mai mult decât prima dată pentru că nu m-a mai luat pe nepregătite, a fost doar plăcerea gingăşiei lui, a căldurii lui. I-am simţit sexul lipindu-se de mine şi s-a retras.

— Acum nu-i posibil, a spus.

Eu i-am luat o mână într-ale mele. Era cam pătrată şi cu degete puternice, ceva neînsemnat în cadrul acelui peisaj grandios, în acea frumuseţe a mării şi a cerului, dar era singurul lucru cu adevărat important şi în stare să dea sens vieţii.

— Şi care-i treaba cu soţul tău?

— Nu sunt măritată.

— Mă rog, tatăl copilului tău, a spus retrăgându-şi mâna dintr-ale mele şi vârându-şi-o în buzunar ca să scoată un pachet de ţigări. Şi-a aprins o ţigară.

— Nu e nimic între noi. Nu eram sigură că-l iubesc.

— Dar el te iubea pe tine?

— Cred că da. Îmi pare rău pentru el.

Brusc, s-a întors cu spatele la mare.

— Trebuie să mă întorc. Ăsta va fi locul nostru.

Nu am vrut să-l întreb de fata aia cu care fusese văzut pe plajă. N-am vrut să-l întreb nici de Frida. Cealaltă ar fi fata de pe plajă şi eu aş fi fata de la El Faro. N-am vrut să-mi amărăsc momentul, şansa şi clipele de fericire.

Pe esplanadă nu mai era maşina lui Julián. Mă întrebam dacă ne-o fi văzut. Mi-ar fi plăcut să ne fi văzut ca să pot să vorbesc apoi cu el despre asta, ca să pot să prelungesc într-un fel aceste senzaţii. Poate că îmi lăsase vreun mesaj sub piatra C, dar acum nu puteam să verific.

A condus Alberto, eu m-am aşezat în spate şi l-am îmbrăţişat.

Julián

A meritat să aştept, în cele din urmă, când era cât pe-aci să renunţ şi să mă întorc la hotel, l-am văzut ieşind pe Sebastian, însoţit de Martín şi Ţipar.

Sebastian era cam de aceeaşi înălţime ca mine, deşi nu era atât de slab ca mine. Avea o ţinută elegantă. Purta o haină neagră trei sferturi, cu reverul ridicat şi un fular înnodat cu măiestrie. Au coborât încet, după ritmul lui Sebastian, până la faleză şi au intrat în restaurantul care se oglindea în mare, acolo unde îl mai văzusem şi cu Alice. Îi observam de afară cum mâncau stridii şi beau şampanie. Vorbeau şi uneori râdeau. M-am aşezat lângă o maşină, am scos aparatul de fotografiat din buzunar şi le-am făcut o poză. La un moment dat, mi s-a părut că Ţiparul se uita spre mine, apoi a întors din nou capul spre Sebastian.

M-am întors bucuros. Eram din ce în ce mai aproape de Sebastian şi, într-un fel, voiam să sărbătoresc asta cu Sandra şi m-am îndreptat spre locul nostru de întâlnire, El Faro, mai bucuros decât eram de obicei.

Sandra întârzia şi am aşteptat stând jos lângă fereastra obişnuită. De data asta, am comandat o Coca-cola light, şi aceeaşi chelneriţă a trântit-o sec pe masă. Începeam să mă obişnuiesc să fiu tratat urât de ea. În ciuda a ceea ce se crede, oamenii se pot obişnui uşor cu tirania şi despotismul celorlalţi, dacă nu mă credeţi, uitaţi-vă la popoarele care îşi aclamă dictatorii şi pe cei care îi torturau. Iar mie începea să-mi devină familiară asprimea acestei femei exaltate.

Îmi beam încet Coca-cola ca să ţină cât mai mult, pentru că Sandrei trebuia să-i plătesc un suc şi o bucată de tort, iar contul meu era deja sub nivelul minim. Nu voiam să-mi topesc toate economiile în hotelul Costa Azul şi în acest local, trebuia să păstrez ceva pentru vreo urgenţă şi, mai cu seamă, trebuia să mă gândesc la viitorul fiicei mele. Şi bine ar fi fost să pot plăti gustarea Sandrei, pentru că nu m-aş mai fi simţit atât de prost cum mă simţeam văzând-o cu Ţiparul, rezemată de umărul lui şi contemplând marea extrem de albastră şi romantică.

I-am văzut venind pe motocicleta Sandrei şi parcând în afara câmpului vizual al ferestrei. După un timp, văzând că nu intrau, am plătit şi am ieşit, m-am dus până la banca noastră şi i-am zărit printre palmieri stând cu faţa spre mare, i-am văzut sărutându-se şi, în momentul ăla, m-am bucurat mult pentru Sandra, deoarece, orice s-ar întâmpla, asta va rămâne în sufletul ei. În acelaşi timp, am simţit brusc un gol înlăuntrul meu. Desigur, niciodată n-aş fi îndrăznit să o privesc pe Sandra în alt mod decât ca pe-o nepoată, jur că niciodată nu m-aş fi uitat la ea altfel. Ceea ce m-a făcut să mă simt gol pe dinăuntru, fără viaţă, a fost faptul că rămăsesem singur şi că mă trezisem îndepărtat de viaţa fericită şi minunată într-un mod absolut şi ireversibil. Am şovăit dacă să-i las un bilet sub piatra C după ce au plecat şi, în cele din urmă, am renunţat. Am plecat aşa cum venisem, mai bine zis, am plecat mai rău decât sosisem, deşi în fond mă bucuram că Sandrei i se întâmplase ceva ce-şi dorea.

Sandra

Am recidivat. În drum spre Villa Sol, cu Alberto pe motocicletă, am simţit fiori pe care i-am pus pe seama emoţiei de a mă afla în preajma lui. Când aştepţi ceva de atâta timp şi pare că nu se va îndeplini niciodată, când în sfârşit obţii acel ceva, te copleşeşte. Pe ţărmul abrupt de la El Faro, Alberto m-a dezarmat, m-a lăsat fără mijloace de apărare şi la propriu, şi la figurat. Mi s-au deschis toate orificiile trupului în aşa fel încât puteau să intre oricâţi viruşi şi bacterii voiau, că nimeni nu i-ar fi gonit.

Când am ajuns în dreptul maşinii, în apropierea casei, l-am văzut pe Martín aşteptând deja, sprijinit de capotă. Era evident că nu-i făcuse tocmai plăcere să aştepte, dar se observa şi faptul că Alberto îi era cumva superior în ierarhie şi că nu putea să-i reproşeze nimic.

Nu ne-am luat la revedere. Alberto nu mi-a dat ocazia, de îndată ce a coborât de pe motocicletă, s-a îndreptat spre maşină fără să mă privească. A început să vorbească cu Martín şi eu am pornit-o spre casă. N-am avut parte de acel moment, oricât ar fi el de scurt, care există întotdeauna când se termină ceva şi care este de folos ca să ţi-l aminteşti de nenumărate ori.

Când am ajuns la poarta Villei Sol mi s-a părut că, în starea de agitaţie în care mă aflam, nu puteam să rămân acolo, înăuntru, şi mi-am îndreptat paşii spre plajă. Simţeam nevoia să merg repede, să alerg şi să-mi risipesc energia care nu mă lăsa să uit de Alberto. Nu puteam să mă închid între patru pereţi cu acest gând, pentru că aş muri.

M-am plimbat pe malul mării cu paşi repezi aproape două ore şi, când n-am mai putut, m-am întors la norvegieni. Picioarele îmi tremurau pe motocicletă. Aş fi putut să încerc să-l văd pe Julián, să-l caut la hotel sau prin port, unde îmi spusese că acum îşi petrecea mult timp, dar n-aveam chef să vorbesc despre nimic altceva în afară de Alberto, nici să fiu obligată să mă gândesc la altceva în afară de Alberto.

N-am dat atenţie la ceea ce făceau Fred şi Karin când am intrat în casă. N-am putut să reţin nici ce-mi spuneau. Am urcat în camera mea şi m-am lungit pe pat, eram transpirată, mi-am încrucişat mâinile pe piept şi m-am concentrat asupra sărutului de la El Faro.

9. Nu-ți fie teamă!

Sandra

De când am aflat că sunt însărcinată începuse să mi se dezvolte ceva asemănător cu un al şaselea simţ, observam schimbările climatice şi, mai ales, dacă avea să se întâmple ceva ieşit din comun, ceva ce m-ar fi tulburat. Mi se părea că bebeluşul devenea mai agitat sau paraliza complet şi asta mă speria. Îmi lăsa impresia că eram înțesată de senzori fără să ştiu şi că era de-ajuns să se apropie vreo plăcere sau vreo bătaie de cap pentru ca senzorii să se aprindă, chestie de care-şi dădea seama numai fiinţa din burta mea. Senzorii şi fiinţa din burta mea erau într-un alt plan şi pe o altă frecvenţă care anticipa cu câteva ore înainte ceea ce avea să se întâmple. Şi în zorii zilei m-am trezit fără să fi dormit şi cu o neliniște îngrozitoare. Nu voiam să mă ridic aşa repede din pat, pentru că nu voiam să mă simt obosită în timpul zilei şi să îndeplinesc epuizată tot ce-i trecea prin cap lui Karin până la ora la care aveam să mă întâlnesc cu Julián. Aşa că m-am apucat să citesc, dar nu puteam să mă concentrez. Nu aveam niciun motiv obiectiv ca să mă simt agitată, cel puţin, niciunul în afară de cele cunoscute şi cu care eram obişnuită să mă trezesc şi să mă culc, totuşi acel moment al zorilor de zi era foarte neplăcut, ca atunci când eram mică şi mă trezeau certurile fără rost ale părinţilor mei, şi atunci viaţa devenea amară, de parcă ei ar fi avut vreo putere asupra soarelui, a cerului şi a plantelor.

Era adevărat şi că azi-noapte tuşisem şi că probabil şi această tuse mă epuizase. S-ar putea să-mi fi înrăutăţit starea acum câteva seri, când am ieşit fără hanorac şi am stat la intrarea în coafor. Poate că era timpul să îi caut un nume copilului. Un nume practic era de folos pentru a striga pe cineva pe stradă şi pentru ca acesta să întoarcă privirea. Numele în esenţă nu reprezintă nimic, totul depinde de persoanele care le poartă. Ernesto, Javier, Pedro, Jesús, Francisco şi alte mii de nume. Dar cum nu-i ştiam nici chipul, nici vocea, orice nume ar putea să fie de folos.

M-am trezit pe la zece. Ia te uită cum, trecând în revistă nume, adormisem. Mai bine, cu cât o vedeam şi o auzeam mai puţin pe Frida, cu atât era mai bine. M-am ridicat încet, am tras pe mine nişte pantaloni ca să cobor să iau micul dejun şi, când am deschis uşa camerei, totul mirosea a pin. Mai era o oră până avea să plece acest spiriduş al pădurilor curate. Karin şi Fred luaseră micul dejun de ceva vreme şi nu mai erau acolo, probabil se duseseră să dea o raită pe plajă sau la cumpărături. Aveam casa la dispoziţia mea, dacă o excludeam pe Frida, care într-un fel mă supraveghea, chiar dacă eu nu o vedeam. M-am îmbrăcat ca să ies în grădină şi să-mi beau cafeaua cu lapte. Plantele mă făceau să gândesc pozitiv, dar, de îndată ce-mi întorceam privirea, ceva negativ îmi dădea târcoale. Karin şi Fred fiind plecaţi, aş putea să cercetez prin casă, aş putea să cobor în pivniţă şi să văd soarele negru, acum că ştiam ce însemna. Simboliza, din câte îmi spusese Julián, ceea ce se ascunde în spatele soarelui strălucitor, ceea ce nu vedem, iar razele lui se îndoiau formând svastica şi runele. Naziştii credeau în aceste lucruri, în ceea ce inventau ei şi în obiectele de care profitau pentru fanteziile lor. În fond, era vorba despre puterea de a domina şi de a face tot ce le trecea lor prin cap, şi toţi cei pe care îi cunoşteam eu aveau în comun aceste înclinaţii.

Nu voiam să stau cu Frida, aşa că m-am aranjat puţin şi am pornit motocicleta. S-ar putea să mă întâlnesc din întâmplare cu Julián prin sat sau poate o să fac o plimbare pe plajă. Dar când mă pregăteam să pun în mişcare motocicleta, a apărut Frida. Îşi făcuse două cozi împletite de-o parte şi de alta şi avea în mâini mănuşile de spălat vasele.

— N-ai voie să pleci, mi-a zis.

Am rămas uitându-mă la chipul ei alb. Am privit-o în ochi.

— Trebuie să rămâi aici până se întorc, vor să vorbească cu tine despre ceva important.

Am observat o scânteie răuvoitoare în acei ochi albaştri precum cerul, care ar fi în stare să-mi susţină privirea două, trei ore.

— Mulţumesc, am spus întorcându-mă înăuntru.

M-am prăbuşit pe canapea şi am luat plasa de catifea cu andrelele şi puloveraşul care părea condamnat să nu aibă nici mâneci, nici guler. Am început să împletesc. Împleteam şi tuşeam, tuşeam şi croşetam. Mi-am dat jos hanoracul, oare ce voiau să-mi spună Fred şi Karin? Chipul Fridei fusese de nepătruns. Cu mănuşile de spălat vasele inspira şi mai multă frică, ar putea să mă facă bucăţele şi apoi să le ia şi să le arunce la gunoi împreună cu rămăşiţele mele.

Am băut apă, pentru că tusea îmi irita gâtul şi mi-am pus iar hanoracul pe mine, îmi era şi cald, şi frig. N-aveam chef să împletesc, n-aveam chef de nimic, nu exista nimic care să mă facă să mă simt ca într-un loc unde ţi-ai dori să te întinzi pe canapea şi să citeşti o revistă. Dar nici nu mă aflam acolo pentru aşa ceva, nici nu treceam prin atâtea situaţii neliniştitoare ca să mă trântesc pe canapea şi să citesc o revistă. Aveam o misiune, o sarcină de îndeplinit. Eu şi Frida luptam pe acelaşi teren, deşi nu cu aceleaşi arme, căci eu nu aveam arme.

Am urcat în camera mea ca să-mi ocup timpul, patul era răvăşit, când mă trezeam puţin mai târziu, Frida nu-mi mai făcea curat în cameră, era felul ei de a mă pedepsi că eram leneşă, nu mă suporta. O surprinsesem privindu-mă cu coada ochiului când mă vedea că stau lungită fără nicio grijă într-un hamac sau pe canapea, sau căscând prin casă. Nu suporta oamenii ca mine, pe care, cu siguranţă, îi considera nişte paraziţi. Frida avea totul atât de bine stabilit, încât stârnea invidie şi teamă.

•

Am văzut pe fereastră cum intra Mercedesul în garaj. Ce ciudat, nu plecaseră cu jeepul, ci cu maşina pe care o foloseau atunci când voiau să impresioneze sau să pară mai oficiali. Aproape întotdeauna când îi vizitau pe Alice şi pe Otto plecau cu Mercedesul. Se cunoşteau foarte bine şi ştiau ce poseda fiecare, dar chiar şi aşa, nu voiau să cedeze în ceea ce priveşte aparenţele şi avuţia, prin urmare, probabil că se duseseră pe la Alice sau în alt loc asemănător. Poate fuseseră să rezolve ceva ce ţinea de birocraţie sau, pur şi simplu, la bancă. Când au intrat, am auzit fraze, apoi am înţeles că erau în germană şi, în cele din urmă, am deslușit vocea Fridei printre cele ale lor. Toată această situaţie nu-mi mirosea a bine şi m-am trântit pe patul nefăcut ca să chibzuiesc.

Nu înţelegeam ce s-o fi putut întâmpla, dar totul arăta că avea legătură cu mine. Să fie vorba despre întâmplarea de la hotel? Oare mă văzuseră intrând în hotelul unde era cazat Julián, în timp ce Karin era la coafor? Aş putea să spun că ajunsesem până acolo încercând să găsesc un loc de parcare şi că simţisem nevoia să mă duc la baie. Erau destul de obişnuiţi cu faptul că mă duceam des la baie. Poate că mă văzuseră cu Julián la El Faro, în sat. Existau atâtea posibilităţi… Dar… Vai, Doamne! S-ar putea, de asemenea, să fi descoperit povestea cu seringile, asta era! Aveam să mă apăr invocând că nu ştiu despre ce îmi vorbesc, la ce se refereau când ziceau de două seringi folosite? Cu siguranţă, cineva le aruncase la gunoi, iar gunoiul într-un container. Aveam să le spun că, dacă gândeau aşa ceva despre mine, cum aş mai putea eu să intru în Frăţie? De ce voiau să facă parte din Frăţie cineva pe care îl credeau în stare să fure dintr-un cos de gunoi două seringi folosite? De ce aş fi vrut eu două seringi folosite? Credeau oare că sunt vreo drogată şi că le folosisem ca să-mi injectez heroină?

•

Am auzit nişte paşi uşori apropiindu-se de uşa camerei mele. Nu erau paşii mari şi grei ai lui Fred, lenţi şi masivi. Şi nu erau nici paşii pe care-i târa Karin. Aceştia păreau că de-abia ating solul, erau ca un vânt razant, ca nişte frunze mari de toamnă căzând una peste alta. Erau ca paşii unei zâne sau a unei vrăjitoare.

A bătut sau, mai bine zis, a atins uşa cu nodurile degetelor şi a deschis înainte ca eu să răspund. Frida îmi declara război, ceea ce m-a iritat, m-a speriat şi avea să-mi facă viaţa mai grea. M-a

surprins trântită în pat, aproape fără să fi avut timp să reacţionez.

— Coboară, a spus. Vor să te vadă.

— De ce n-ai bătut la uşă? am întrebat ca să-mi revin în fire.

— Ba da, am bătut, dar nu m-ai auzit, probabil dormeai.

Am simţit în tonul vocii ei dispreţul faţă de mine şi că avea să-mi facă oricât de mult rău ar putea. Şi poate că sentimentele ei pentru Alberto aveau vreo legătură cu asta, şi dacă era aşa, mă bucuram mult.

— De ce spui că dormeam? Mă vezi prin vreo gaură? am zis ridicându-mă în capul oaselor şi vorbind cât puteam de tare. Ceva mă îndemna să mă răzvrătesc împotriva Fridei şi să le fie clar lui Fred şi Karin că nu ne înţelegeam deloc bine.

— N-o să-ţi folosească la nimic dacă reacţionezi aşa, a spus fără să ridice glasul, ca să o aud doar eu.

În acel moment m-a cuprins o criză de tuse. De când fusesem la coafor tuşeam întruna, dar acum, din cauza nervilor, gâtul începuse să mă mănânce şi mă durea în piept, şi îmi curgeau ochii, şi de-abia puteam să leg o frază.

— De când am venit… în casa asta… mi-ai…

Aveam de gând să spun: mi-ai declarat război, dar chiar în momentul acela a ieşit şi eu am trântit uşa. Tusea mă sufoca. Am auzit curgând apa în baie, care se afla pe coridor, în faţa camerei mele. Probabil că Frida se dusese să-mi aducă un pahar cu apă. M-am trântit cu faţa în jos pe pat ca să tuşesc mai bine. Alţi paşi urcau pe scară. Aveam nevoie de paharul cu apă, dar nu aveam să-l accept din mâinile ei.

— Putem să intrăm? a zis Karin.

— E deschis, am spus, ceea ce era absolut adevărat, pentru că asta era singura cameră din casă care nu avea zăvor.

Karin a luat paharul cu apă din mâinile Fridei şi mi l-a pus în dreptul buzelor. Am băut jumătate dintr-o înghiţitură şi m-am liniştit. Mi-am şters lacrimile. Eram obosită şi transpiram.

— Liniştește-te, a spus Fred. Cu siguranţă, există o explicaţie.

— Trebuie să existe, a zis Frida.

— Taci, te rog, a spus Karin aşezându-se pe patul meu.

M-am ridicat, nu voiam ca patul meu să devină un pat plin de monştri. Chiar dacă dormeam toţi sub acelaşi acoperiş, simţeam nevoia să am un spaţiu cât mai îndepărtat de trupurile şi de spiritele lor.

— Mă simt mai bine, am zis îndreptându-mă spre uşă.

•

Ei m-au urmat. Paşii grei, cei târâţi şi cei de gumă, au mers în urma mea pe scară în jos, iar în comparaţie cu ai lor, paşii mei erau normali. Mi-am ascultat paşii, ceva ce nu făcusem niciodată până acum, şi erau mai asemănători cu cei ai oamenilor obişnuiţi decât cu ai lor.

Am trecut în bucătărie, pe un teren mai neutru decât camera mea şi mi-am umplut un pahar cu apă proaspătă. Au venit în urma mea, nu vorbeau. Doar Frida a spus ceva în germană şi nimeni nu i-a răspuns. Aş putea să jur că spunea că eu exageram ca să trezesc milă şi că jucam teatru şi, într-un fel, avea dreptate, voiam să le distrag atenţia de la orice ar fi aflat despre mine. Nu voiam să mă simt ca o condamnată care-şi aşteaptă sentinţa.

M-am aşezat pe un scaun ca să beau şi s-au aşezat şi ei, mai puţin Frida.

— Sigur există o explicaţie, a repetat Fred.

Frida s-a uitat la ceas. Karin s-a uitat la Fred. Eu am băut iar.

— Lipseşte o fiolă din cutia pe care aţi adus-o de la Alice de acasă, a zis Fred.

Lipsea o fiolă din cutie? N-aveam nimic de-a face cu asta. Eram atât de surprinsă, încât mai-mai să izbucnesc în râs.

Toți trei mă priveau foarte serioși. Mi-a luat un minut să reacționez, am rămas cu paharul în mână, apoi l-am pus pe masă foarte încet și, când mi-am ridicat privirea, am dat de ochii de cățea ai Fridei. Nu voiam să-mi prind degetele și am cumpănit la ceea ce aveam să spun.

— Și ce vreți de la mine? Nu înțeleg nimic.

— Poate că ai luat-o fără să vrei sau ai luat-o și ai pus-o în alt loc.

— Și de ce-aș fi vrut eu să iau o fiolă de-ale lui Karin? N-are nicio logică.

— Va trebui să i-o căutăm cu toții, a zis Fred.

— Și celelalte? am întrebat. Le-ai epuizat pe toate?

— Nu, mai am una, a răspuns Karin. N-aveam de gând să încep cealaltă cutie până n-o terminam pe asta.

— Eu n-am pus mâna niciodată pe chestiile alea, nici măcar nu intru în camera voastră.

— Ba da, intri, a zis Frida. Alaltăieri ai intrat și ți-a căzut asta.

Mi-a arătat una dintre micile agrafe colorate cu care îmi prindeam de obicei bretonul înainte să-mi tund părul.

— Tu intri în camera mea, ai fi putut să o fi luat de acolo, am zis.

— Am găsit-o eu, a spus Karin cu o voce puțin cam abătută, de parcă i-ar fi părut rău că mă prinsese cu greșeala.

Trebuia să gândesc repede, pentru că eram sigură că nu-mi căzuse nicio agrafă în acea baie, cu siguranță o pusese acolo Frida.

— E posibil ca agrafa să fi fost târâtă cu mătura, Frida mătură și în camera mea.

Karin a rămas pe gânduri.

— S-ar putea, de asemenea, ca atunci când ai făcut curat, să-ți fi căzut cutia pe jos și să se fi spart o fiolă, iar acum să vrei să dai vina pe mine.

Tocmai îmi făcusem cea mai mare dușmancă din lume.

Karin și Fred au negat dând din cap.

— Ar fi trebuit să scoată cutia din sertarul comodei ca să-i cadă pe jos, iar în cazul acesta cutia ar fi trebuit să se ude cu lichidul din fiolă, a zis Fred.

— Nu știu ce să vă spun, nu știu nimic despre asta. S-ar putea ca soția ta să și-o fi injectat și să nu-și mai aducă aminte.

Karin s-a încruntat, nu i-a plăcut că am spus asta. Probabil că Frida își dăduse seama de absența seringilor din coșul de gunoi, o fi crezut că eu am vreun alibi și preferase să-mi întindă această cursă, nu-mi trecea altceva prin minte, voia să mă demaște odată pentru totdeauna. Atunci a intervenit Fred.

— Ce crezi că conțin acele injecții?

— Vitamine, presupun că trebuie să fie un complex vitaminic foarte puternic și complet pe care eu, fiind însărcinată, n-aș îndrăzni să mi-l injectez.

— Poate că voiai fiola pentru altceva, a zis Frida.

Frida era hotărâtă să termine cu povestea asta cu orice preț și avea de gând să mă acuze de spionaj și că luasem fiola ca pe o dovadă. Dar Karin s-a uitat la Fred, iar acesta a spus că era de-ajuns, că vor găsi ei metoda de a clarifica această situație și că Frida putea să plece. Karin încă nu voia să mă elimine, încă mai voia să-mi sugă sângele și nu era dispusă să-i permită Fridei să-i distrugă distracția așa de repede.

Frida a zis ceva în germană. N-aveam nevoie să mi se traducă pentru a înțelege că le spunea că vor da socoteală pentru ceea ce făcuseră. Ceilalți doi au încuviințat.

— Dacă tu ai făcut asta, e mai bine să ne-o spui, a zis Karin după ce Frida a închis ușa în urma ei.

— Eu n-am pus mâna pe fiolele alea, vă jur.

Am spus adevărul și i-am privit în față și le-am susținut privirile.

— Nu știu ce s-o fi întâmplat, dar eu nu sunt de vină.

— Poate Alice, a spus Karin, i-a poruncit Fridei să o ia, gândindu-se că vina va cădea imediat asupra Sandrei. În felul acesta, are o fiolă în plus, iar eu rămân fără Sandra, ştii doar că vrea tot ce nu este al ei.

— Trebuie să vă mărturisesc ceva, am spus, vreau să fiu sinceră. Acum câteva zile, am intrat la voi în baie. Voiam să mă dau cu câteva picături din parfumul lui Karin, este un parfum care-mi place la nebunie, dar am stat acolo doar cât mi-am dat cu el şi nu mi-a căzut nicio agrafă, vă jur.

— Asta schimbă lucrurile, a zis Fred. Înainte ai jurat că n-ai intrat niciodată în baie şi acum recunoşti că da, deja nu mai eşti o persoană de încredere.

— Nu am jurat, am spus doar că n-am intrat, şi i-am zis asta Fridei, nu vouă. Nu voiam ca Frida să folosească informaţia asta împotriva mea.

— Faci bine că ne spui adevărul, m-a aprobat Karin uitându-se la soţul ei cu dezaprobare. E normal ca, locuind aici, să fi intrat vreodată în camera noastră şi în baia noastră, şi ar fi normal şi să te fi uitat la rochiile mele şi să le fi probat.

— Nu, nu le-am probat, n-aş îndrăzni, nu sunt ale mele.

— Îţi plac?

— Sunt într-adevăr minunate. Le-am văzut o singură dată.

— Este firesc, a spus Karin adresându-i-se lui Fred.

— Dar ce conţine acest lichid pentru ca Alice să pună în pericol prietenia voastră?

— Prietenia noastră nu este în pericol, a zis Fred. Nu ne uneşte prietenia, ci Frăţia. Există fraţi care nu se suportă şi, cu toate acestea, tot fraţi sunt. Nu există nimic care să ne poată despărţi pentru totdeauna.

— Şi ce facem acum? am întrebat nevinovată, ştiind că cineva mă punea la încercare: ei, Frida sau Alice. Era ca şi cum m-aş fi aflat la un examen la care nu ştii nici măcar un răspuns pentru că nu se înţeleg nici întrebările.

Le-am zis că mi-e rău, că mi se pare că am gripă şi că situaţia asta atât de neplăcută mă făcuse să mă simt şi mai rău şi că plec la Madrid. Nu mai puteam, mă simţeam singură, urma să am un copil şi stăteam cu o familie care nu era a mea. Şi oricât ar fi spus ei că erau ca bunicii mei, nu erau, pentru că bunicii mei adevăraţi mă crescuseră pe mine, nu pe o străină. Dar pentru ei Frida nu era o străină, străina eram eu. Aveau mai multă încredere în menajeră decât în mine şi era de înţeles, eu eram o nou-venită, nu eram nepoata lor, mă întâlniseră pe plajă vomitând, singură, şi mă aduseseră în casa asta pe care Frida o cunoştea cu mult înaintea mea. Pe măsură ce vorbeam, mi se umpleau ochii de lacrimi şi acum izbucnisem. Chiar îmi venea să plâng. Nu eram nepoata lor, ei nu erau bunicii mei, eram o angajată ca şi Frida, pe care o plăteau, şi mă plăteau foarte bine, apropo, de-aia stăteam cu ei, dar nu totul se putea plăti cu bani, tocmai mă acuzaseră de furt, iar eu nu furasem niciodată nimic în toată viaţa mea, aşa că până aici ne-a fost. Plânsul amestecat cu tusea m-a lăsat fără grai. Degetele îndoite ale lui Karin mi-au adus mai aproape paharul. Am băut şi iar am băut şi m-am liniştit puţin.

— Mă duc să joc golf, în aer liber reflectez mai bine, a spus Fred.

Tuşeam în continuare când s-a întors îmbrăcat cu pantalonii în carouri, pantofii cu alb şi negru şi şapca pe care o folosea când juca golf. A luat din dulapul de la intrare geanta cu crosele şi a ieşit. Când am auzit pornind Mercedesul, am zis:

— Eu mă duc să-mi strâng lucrurile. A sosit momentul să-mi iau la revedere.

Am urcat sus cu o senzaţie de libertate, nu încercaseră să mă reţină, plecam, mă eliberam de acest coşmar. Voi mânca pe unde voi putea şi voi sta lungită pe plajă până când mă voi întâlni cu Julián şi-mi voi lua rămas-bun de la el. Acum că descoperiserăm că faimosul lichid era o înşelătorie, îmi îndeplinisem datoria faţă de întreaga umanitate şi nu mai trebuia să fac nicio altă faptă eroică în tot restul vieţii mele. Mă duceam într-o lume normală, unde oamenii iau ceea ce le prescrie un medic normal.

M-a mirat că Karin, care nu suporta ca cineva să acţioneze din proprie voinţă, m-a lăsat să urc. Când am ajuns în cameră, fereastra era deschisă şi se auzeau cântând păsările şi părea că totul era la fel ca înainte. Eram epuizată din cauza indispoziţiei fizice şi pentru că trebuia să ies din acel bucluc dând dovadă de cât mai multă sinceritate posibilă, dar nu aveam încotro decât să-mi revin. Singurul prieten pe care-l aveam aici de-abia îşi ducea sufletul, iar în ceilalţi nu puteam să am încredere. Aşa că am luat ghiozdanul, l-am deschis şi am băgat în el catrafusele mele, gândindu-mă că, dacă Fred şi Karin nu semănau deloc cu acei bătrânei de la plajă care ajutau fete ca mine, oare de câte ori nu m-oi fi înşelat şi n-oi fi judecat prea bine sau prea rău oamenii? Nu poţi nici să suspectezi toată viaţa pe toată lumea peste care dai în drumul tău, ca să poţi să nimereşti. Există oameni care imediat îşi dau seama de ceea ce se află în spatele unui chip sau al unui zâmbet. Eu trebuie să recunosc că sunt înceată şi de aceea Fred şi Karin profitaseră de mine, la fel cum făcuse şi Julián, într-o oarecare măsură.

Din ceea ce îmi plătiseră ar trebui să trăiesc o vreme. După ce am făcut toate astea, am mai atins încă o dată cu mâna ultimul raft al dulapului ca să verific dacă nu-mi mai rămăsese ceva, şi în acel moment am auzit nodurile degetelor lui Karin bătând în uşă.

— Intră! am zis înainte ca ea să pătrundă în cameră, ceea ce avea să facă dintr-un moment în altul.

— N-ar trebui să pleci aşa, nu te simţi bine, eşti răcită. S-ar putea să ai gripă. Mai rămâi câteva zile până ţi se ameliorează starea. Când o să te faci bine, noi înşine te vom duce la autobuz sau la avion, sau unde vrei tu, până atunci odihneşte-te.

Vedeam faţa de vrăjitoare a lui Karin şi mă cuprindea frica. Eu eram mai tânără şi mai puternică şi i-aş face faţă în caz că am ajunge să folosim forţa fizică şi, cu toate acestea, îmi inspira teamă. Ea cunoştea metode de teroare pe care eu nu le văzusem niciodată şi perversităţi pe care nici măcar nu mi le puteam închipui, intuiam că, şi dacă am fi singure, nu mi-ar fi atât de uşor să o învinge.

— Nu, m-am hotărât să plec azi, am spus încălţându-mă cu ghetele şi punându-mi ghiozdanul în spate. Vreau să plec înainte să sosească Fred.

— Nu atât de repede, a zis Karin, luându-mi geanta.

Era o geantă de piele scămoşată maro cu franjuri şi bareta foarte lungă ca să o port ca poştaşul. Era o geantă moale, comodă, care se potrivea cu stilul meu. Mi-o dăruise Santi. Tot ce-mi dăruia Santi îmi venea foarte bine. Mă gândeam la prostia asta în timp ce Karin deschidea geanta, era ca şi cum aş fi simţit nevoia să evit ceea ce mi se întâmpla în acel moment. Nu înţelegeam de ce Karin îmi scormonea prin geantă, era o faptă prea agresivă chiar şi pentru Karin. Şi când am reacţionat, când mă pregăteam să-i spun să-şi bage mâinile murdare în lucrurile ei, a scos ceva învelit în hârtie igienică, l-a despachetat şi era una dintre fiolele pe care le folosea Karin.

— Nu voiam să o cred pe Frida, refuzam să cred că tu ne trădai şi uite… avea dreptate.

— Frida a pus-o acolo, am zis cu un fir de voce. E îndrăgostită lulea de Alberto şi eu îi stau în cale.

— Nu vorbi prostii. În acest moment, Frida probabil că dă socoteală în faţa Frăţiei despre cele petrecute şi cum o să te apăr după ce am văzut asta?…

— Îţi jur, Karin, am întrerupt-o, că n-am luat, nici n-am ascuns în geantă acea fiolă, îţi jur pe ce vrei tu.

Nu-mi venea să cred că eu spuneam aşa ceva.

— Nu pot să-i trădez. M-au pus să aleg. Ori ei, ori tu.

— Dacă nu pot să fac nimic pentru a demonstra că n-am fost eu de vină, plec.

— Aşteaptă, a zis Karin tăindu-mi calea şi ţinând geanta în mână, în condiţiile astea, n-ai ajunge nici până la colţul străzii.

Karin a dat înapoi, mi-a aruncat geanta pe pat, a ieşit şi a închis uşa cu cheia.

Am rămas uluită.

— E pentru binele tău, draga mea, a spus din spatele uşii.

M-am aşezat pe pat şi m-am uitat pe fereastră. Nu vedeam cum aş putea să ajung până jos. Mă

aflam la etajul doi, era destul de înalt şi nu exista nicio ţeavă prin apropiere de care să mă fi agăţat, şi nu puteam să-mi asum riscuri în starea mea. Aş putea să încerc să deschid uşa lovind-o cu piciorul, deşi nu eram sigură că am atâta forţă, încât să o sparg. Karin mă închisese, mă sechestrase.

•

M-am trântit pe pat. Bine ar fi să am puteri supranaturale şi să pot comunica mental cu Julián. Bine ar fi ca el să presimtă că ceva nu este în regulă şi să vină să mă caute. Bineînţeles, cum ar veni să mă caute un bărbat de optzeci de ani atât de slab, încât şi un copil i-ar putea rupe un os! Bine ar fi ca Alberto să presimtă că intrasem într-un bucluc şi să vină repede să mă caute. Ce bine ar fi dacă m-ar iubi! Bine ar fi ca părinţii mei să facă ceea ce în alte circumstanţe nu i-aş ierta dacă ar face, să apară aici şi să mă caute, apelând chiar şi la poliţie dacă ar fi nevoie. Bine ar fi dacă sora mea s-ar şucări pe chiriaş şi ar veni să vorbească cu el, şi chiriaşul i-ar spune că eu fusesem pe la el cu o femeie în vârstă, care credea că era bunica mea, iar pe sora mea să o apuce curiozitatea şi să mă caute. Vă rog, veniţi să mă căutaţi, m-am gândit din răsputeri. Bine ar fi ca spiritul lui Salva ăla despre care-mi vorbea Julián să fie acum în camera asta şi să-mi trimită semnale ca să pot să ies, pentru că, fiind un spirit, o fi văzând tot ce se întâmplă şi şi-o fi dând seama de breşă de securitate pe unde aş putea scăpa.

Salva, am zis, tu care ai stat într-un lagăr de concentrare, tu care ai fost de multe ori în pragul morţii înainte să mori, dă-mi putere şi înţelepciune ca să depăşesc cu bine această situaţie. Mă gândesc la tine, Salva, la cât de puternic şi de viclean ai fost ca să învingi răul. Intră în capul meu, Salva, şi spune-mi ce trebuie să fac. Permite-mi să gândesc cu creierul tău şi să nu fiu nevoită să învăţ tot ce ai învăţat tu ca să nu mă las dominată de frică.

Am optzeci şi şapte de ani, m-am gândit, am optzeci şi şapte de ani şi vă cunosc, m-aţi exploatat şi torturat şi ştiu cum să vă ţin piept. În primul rând, sunteţi nişte vampiri din infern şi nu sunteţi în stare să trăiţi fără să le sugeţi viaţa altora. În al doilea rând, prin urmare, nu trebuie să am încredere în voi niciodată, sub nicio formă, pentru că voi mă veţi înşela şi veţi face tot posibilul ca să-mi sugeţi sângele. În al treilea rând, va trebui să devin ca voi ca să mă lăsaţi în pace. În al patrulea rând, sunteţi fiinţe ale nopţii, iar noaptea ascunde adevăratele intenţii, adevăratele dorinţe…

Eu încă eram fiică a zilei şi vedeam lucrurile la lumina zilei, dar să ne imaginăm că această lumină s-ar stinge, cum ar fi aceste lucruri în întuneric? Am închis ochii. Am luat săculeţul cu nisip pe care mi-l dăruise Julián şi l-am strâns tare în mână. Nu, nu era ca atunci când închizi ochii, pentru că, având ochii închişi, nu se vedea nimic. În întuneric continui să vezi, dar altfel, nu se vede totul ca la lumina zilei, ci unele lucruri care au mai multă strălucire sau care ies în evidenţă prin ceva. Am lăsat obloanele şi am tras perdelele, m-am întins în pat să văd ce disting. Pe sub uşă intra un firicel de lumină. Şi acel firicel de lumină, acele fărâme de lumină s-au îndreptat spre burta mea. Burta mea.

Ochii celor care privesc pe întuneric n-ar vedea la mine strălucirea ochilor, nici cercelul din nasul meu, l-ar vedea pe viitorul copil în burta mea. Aşa că nu era o nebunie să cred că Karin nu se expusese ca eu să-i descopăr secretele doar ca să-mi sugă timpul şi energia, ca să o însoţesc să trăiască aşa cu îi plăcea. Karin nu mă închisese aici pentru că eu aş fi bănuit-o pe ea şi pe Fred de cine ştie ce, pe baza faimosului lichid transparent, ar fi putut pur şi simplu să mă elimine. Făceau asta pentru că îmi voiau copilul. Am încercat să nu mă gândesc la asta, dar mi-a venit în minte filmul *Copilul lui Rosemary*[{2}] şi m-am simţit cu adevărat rău. În al cincilea rând, nu te lăsa influenţată de spiritul răului. Răul are capacitatea de a te face să crezi că are mai multă putere decât binele.

Fiul meu mă proteja, atâta timp cât îl aveam în interiorul meu, nu aveau să-mi facă niciun rău. Ar trebui să învăţ să mă mişc în întunericul răului şi să văd ceea ce vedeau ei. Ar trebui să fiu mai isteaţă decât fusesem până acum şi să nu mă las orbită de lumină.

Ei nu aveau nevoie decât de viaţă.

Căutau orice presupunea viaţă.

•

A trecut o eternitate până când am auzit poarta de la stradă. Fred tocmai sosise. El şi Karin vorbeau despre mine în şoaptă, căci nu-i auzeam. M-am dus până la uşă şi m-am îndepărtat când s-au auzit paşii lor pe scară. Unii grei şi alţii târându-se pe coridor până în dreptul camerei mele. Cheia s-a răsucit şi au intrat. Eu stăteam în pat. M-am lungit cu faţa spre fereastră şi le-am întors spatele.

— Karin mi-a spus ce s-a întâmplat şi că nu poţi să explici asta. Sau poţi?

N-am răspuns, mă gândeam cum să mă ridic dintr-o săritură şi să fug pe scări în jos.

— Hai să dăm dovadă de înţelepciune. Karin a închis uşa cu cheia pentru că nu ştia cum să reacţioneze, a făcut asta ca să te protejeze. Dacă ar depinde de noi, te-am lăsa să pleci, dar nu e vorba de noi, ci de Frăţie. Dacă membrii Frăţiei află că aveai de gând să scoţi din cercul nostru doctoria, s-ar agrava mult situaţia pentru tine, înţelegi? Trebuie să ne gândim împreună ce-i de făcut.

— Nici măcar n-o să te întrebăm pentru ce voiai fiola, a zis Karin, ca să o vinzi pe piaţa neagră? Crezi că este un drog?

Tot nu răspundeam şi stăteam cu spatele la ei. Trebuia să-mi muşc limba ca să nu le spun ceea ce ştiam despre serul acela, dar când s-au apropiat mai mult şi i-am simţit lângă mine, cu răsuflarea lor atingându-mi ceafa, m-am întors brusc şi m-am ridicat.

— Ştiţi foarte bine că nu eu am luat fiola. N-am luat-o eu, n-am luat-o. Este o capcană.

— Ar fi periculos pentru oamenii de pe stradă ca acest medicament să circule fără control. Este creat doar pentru noi, a zis Karin. Noi ne asumăm riscurile posibilelor lui contraindicaţii, nu ne pasă. Nu poate să părăsească acest cerc.

— Problema, a continuat Fred, este că Frida i-o fi spus lui Alice şi Alice i-o fi spus lui Sebastian, şi în momentul ăsta toată lumea o fi revoltată.

Nu mă mai puteau păcăli, vedeam prin întunericul lor. Vedeam aceleaşi lucruri ca şi ei.

— Va trebui să ne gândim ce-i de făcut, a spus Karin aşezându-se pe pat.

— Da, va trebui să concepem un plan, ceva, a zis Fred scărpinându-se în barbă.

— Am găsit soluţia, a afirmat Karin zâmbitoare, vom spune că a fost o greşeală din partea mea, că am pus-o în cutia în care nu mai era decât una, ca să am două şi că apoi am uitat.

N-am zis nimic.

— Dar, a intervenit Fred, or să ne creadă doar pe jumătate. Va trebui să intri în Frăţie pentru ca acest incident să rămână în sânul familiei. Din clipa când vei face parte din Frăţie te vei supune unei ierarhii, unor norme şi toţi ne vom simţi mai siguri, tu, noi şi ei.

Întunericul mă făcea să cred că, dacă se încăpăţânau atât de mult ca eu să intru în Frăţie era pentru că, începând din acel moment, aveam să mă aflu într-o închisoare fără gratii. Zăvoarele vor fi doar în mintea mea.

— Nu există altă soluţie, a zis unul din ei.

Ei erau în întuneric. În lumină era Julián, care curând avea să-şi facă griji pentru mine.

— Şi ce trebuie să fac ca să intru în Frăţie?

Amândoi au zâmbit. S-au apropiat şi mai mult de mine şi mi-au pus mâinile pe umeri.

— Vei vedea ce bine va fi, a spus Karin. În viaţa ta se va produce o schimbare extraordinară. Nu va trebui să-ţi faci griji pentru nimic. Vei fi protejata noastră şi toate astea, a zis învârtindu-se prin cameră, vor fi ale tale când noi nu vom mai fi.

— În seara asta îi vom invita la cină pe Alice şi pe Otto ca să le dăm vestea cea bună, poate îl vom invita şi pe Sebastian, poate va veni, fiind vorba de tine, cine ştie.

La cină s-a vorbit despre intrarea mea în Frăţie, deşi n-am reuşit să pricep nimic, pentru că eram foarte obosită şi mi se înceţoşa vederea. Pe la mijlocul cinei am spus că mi-e rău şi Sebastian mi-a dat scaunul la o parte.

10. Nimeni nu ne vede

Julián

Martín îl ducea şi-l aducea pe Sebastian de la Nordic Club, pe la bănci, la o firmă de avocaţi şi în călătorii lungi. Îngerul Negru petrecea multe ore pe bancheta din spate a maşinii revizuind documente. Martín îl însoţea şi la restaurantul de pe faleză. Uneori lua masa cu el, alteori îl aştepta afară. Odată, am profitat de unul dintre acele momente în care era singur ca să mă apropii de masa lui. M-am prezentat cu numele meu complet şi l-am întrebat dacă puteam să iau loc un moment.

Aşa cum mi-am imaginat, Martín a venit fuga, dar Sebastian i-a făcut un gest cu mâna ca să nu mă deranjeze. Reacţiona exact cum presupusesem, cavalereşte. Martín s-a apropiat de el şi i-a spus ceva la ureche, în timp ce mă privea. Sebastian a făcut o grimasă de neplăcere, nu ştiu dacă din cauză că auzise vocea lui Martín atât de aproape de el sau din cauza mea.

M-am prezentat în mod oficial. I-am spus că sunt un republican spaniol care a stat în lagărul de la Mauthausen în ultimul an al războiului şi că, după aceea, m-am înscris într-o organizaţie care se ocupa cu capturarea naziştilor. Mă asculta cu mare atenţie.

A luat o stridie din tava cu gheaţă mărunţită şi m-a invitat, făcându-mi semn cu mâna, să iau şi eu una. Eu am refuzat, tot printr-un gest cu mâna. Mi-a oferit şampanie şi am îngăduit să-mi fie servită o cupă, dar n-am băut.

— Nu-mi face bine, am zis şi nu minţeam.

— Îmi pare rău că a trebuit să treceţi prin acea situaţie grea, a spus.

— Chiar vă pare rău? am întrebat pe acelaşi ton ca el, un ton de conversaţie firească, chiar prietenoasă.

Pentru unii, probabil că păream nişte bătrâni care se cunosc, ceea ce, într-o oarecare măsură, era adevărat.

— De ce nu mi-ar părea rău? Niciodată n-am vrut ca oamenii să sufere. Luptam pentru o lume mai bună. Întotdeauna se îmbunătăţeşte lumea când câţiva oameni iau hăţurile şi îi conduc pe ceilalţi. Poporul în general nu ştie ce vrea.

— Poporul nu voia acelaşi lucru ca voi, aţi pierdut.

— A pierdut lumea, specia umană a pierdut. Voiam să evităm mediocritatea, voiam să facem un salt spre excelenţă şi în multe cazuri s-a obţinut asta, mulţi oameni au fost avantajaţi prin eforturile noastre. Deşi este adevărat, am pierdut războiul.

— Sunteţi prădători, jefuiaţi, vă însuşeaţi efortul şi talentul celorlalţi. Le furaţi viaţa celorlalţi, deşi desigur că nu o numeaţi viaţă, ci resurse umane.

Nu i-a plăcut că-l tutuiam, dar a trecut cu vederea, nici nu avea încotro. Ori asta, ori un scandal în restaurantul lui preferat.

— Au existat şi dezlănţuiri, cu care n-am fost niciodată de acord.

— A fost o dezlănţuire uciderea a milioane de persoane?

Se gândea în timp ce mesteca partea cărnoasă a stridiei.

— Ştiţi cine sunt? N-aţi făcut cumva vreo confuzie?

— Cred că nu. Fredrik şi Karin Christensen, Otto Wagner, Alice, Anton Wof, Elfe, Aribert Heim sau Măcelarul de la Mauthausen, Gerhard Bremer şi Sebastian Brenhardt şi alţii ca ei. Este o poveste interesantă, acest sat o să devină celebru. Paznicii lor, Martín şi Alberto, şi ceilalţi nu vor putea să potolească presa.

— Nu ne sperie presa.

— Nici justiția?

— Ce ne mai poate face justiția în acest moment al vieții noastre?

— Nu mă refer la această justiție, ci la cea care reușește să determine existența unui echilibru în univers, care deține cantitatea exactă de heliu ca noi să putem exista și proporția necesară dintre bine și rău, dintre suferință și plăcere ca să putem trăi. Voi ați destrămat acest echilibru.

— Acum, a zis înclinându-se cât putu spre mine, este foarte ușor să judeci, pentru că am pierdut, ne-au ieșit lucrurile prost, dar imaginați-vă pentru o clipă că am fi câștigat. S-ar fi obținut echilibrul despre care vorbiți, pentru că echilibrul înseamnă ordine, frumusețe și puritate.

— Te-am căutat multe zile, trebuia să vorbesc cu tine. Am nevoie să mă înțelegi.

Sebastian a consimțit și nu i s-a părut potrivit să mai ia încă o stridie. A încrucișat mâinile peste fața de masă de in.

— Nu mai e timp să dăm înapoi. Este momentul adevărului. Vreau să știu dacă-mi înțelegi suferința, umilirea, durerea mea de a fi fost redus la materie umană.

M-a privit în ochi, mă lua în serios.

— Nu mă bucur că ați suferit, dar în momentele istorice de transformare profundă a realității nu e timp pentru a separa grâul de paie.

— Iar datoria ta era să transformi realitatea, să faci în așa fel încât realitatea să fie alta.

— Exact. Întotdeauna am fost de părere că am venit pe această lume ca să o schimb. Viața mea avea un obiectiv, o misiune, în caz contrar, ar fi fost absurd să mă nasc, iar național-socialismul mi-a oferit șansa să acționez.

— Aveai o lume ideală în cap.

— Da, o planetă frumoasă.

— În lagărul unde am fost eu nu era nicio frumusețe. Ți se par frumoase experimentele pe care le făcea Heim cu noi?

— N-am avut timp să vedem rezultatele. Rezultatul e tot ce contează. Poate într-un alt moment din istorie…

— Nici eu, nici tu nu o să vedem asta.

— Am vizitat o dată lagărul în care te aflai, a zis tutuindu-mă pentru prima dată, în primăvara anului în care spui că erai acolo, ninsese mult.

Era teribil să împart ceva cu acest om, dar eu eram unul dintre cei care de-abia puteau să ridice lopata în acea primăvară.

— Nu m-am gândit la suferința voastră, nici măcar nu m-am gândit la voi. Vă vedeam fără să gândesc, așa stăteau lucrurile. Aparțineam unui sistem, unei organizații. Eu purtam uniforma SS, iar voi, uniforma în dungi a prizonierilor. Ne aflam în interiorul unei ordini stabilite, imposibil de destrămat. Nu aveam la ce să mă gândesc. Obținusem un echilibru, înțelegi?

— Și acum ce crezi? Lumea s-a schimbat fără voi.

— A fost o lovitură puternică, pentru că sunt absolut convins că societatea s-a înșelat. Sunt convins că acum totul ar fi mai aproape de perfecțiune.

— Și înțelegi că vă urăsc și că îmi doresc să vă văd suferind în ultimele voastre zile de viață mai mult decât am pătimit eu?

— Ar trebui să înțeleg dacă m-ar mușca un câine furios?

— Dar eu nu sunt un câine. Eu nu te-aș musca, aș face ceva mult mai rău.

— Ceea ce ți-am făcut eu n-a fost din motive personale, ci din rațiuni superioare, care depășesc binele și răul. De aceea, tu te comporți ca un câine, iar eu nu.

Vorbea serios, era convins de ceea ce spunea. Ei toți se agățaseră de idei și programe ca să îndepărteze vina.

— Nu simți niciun fel de responsabilitate pentru toate acele morți, mii de asasinate?

— Vina, remușcările și căința împiedică progresul umanității. Ai multe remușcări când este spintecată o vacă, când se tunde o oaie ca să-i fie folosită lâna? Dacă se privește cu claritate obiectivul și calea de a-l atinge și că acest obiectiv este benefic din punct de vedere global, cum se spune acum, nu trebuie să existe dubii.

— Și crezi că eu ar trebui să te înțeleg pe tine?

— Ar fi aproape imposibil, tu ai făcut parte dintre victime.

— Ceea ce mi se pare imposibil este faptul că nu a existat nimeni, niciunul printre voi, pe care să-l fi mustrat conștiința că a participat la atrocitățile astea.

— Aproape nimeni nu este frământat de ce a făcut, ci de ce n-a făcut și pentru faptul că va muri fără să fi reușit să facă acel lucru. Cum este cazul lui Elfe, care spunea că bea ca să uite, dar poate că nu era adevărat. Mereu căutăm scuze ca să ne justificăm viciile.

Biata Elfe! I-a spus numele fără să-i acorde importanță, pentru că nu-și putea imagina că eu o cunoșteam. Sebastian, m-am gândit eu, nu știi totul.

— Și nu mai bea?

— Dacă mai continuă să bea, probabil o face în altă parte, fără să ne oblige să-i suportăm dezechilibrul mintal.

— Nu știu dacă spui adevărul, și dacă nu mi-l spui acum mie, urma pe care o vei lăsa în această lume va fi mereu confuză. N-o să ajungi să fii cu totul real.

A consimțit cu o ușoară înclinare a capului. Lua foarte în serios conversația noastră.

— Ai dreptate. Acum, de bine, de rău, suntem invizibili, nimeni nu ne vede, în afară de tine, desigur.

— Dacă acum mi-i trimiți pe cap pe oamenii tăi, am zis, înseamnă că e o minciună faptul că acționai slujind o cauză importantă. Dacă o să mă omori, va fi din cauze strict personale, va fi din cauză că v-am descoperit și v-am pus în pericol viețile.

A încuviințat din nou. Nu știam dacă această afirmație însemna că urma să mă omoare sau că aveam dreptate și am așteptat un indiciu.

— E o fată care s-a integrat de curând grupului, mi-a adresat o privire iscoditoare care mi-a făcut pielea de găină, o cheamă Sandra. Nu știe prea bine în ce a intrat, nu e de-a noastră. Este un trandafir proaspăt, care în curând se va ofili în lumea mediocră în care i-a fost dat să trăiască. Își va căuta o slujbă care n-o va satisface, un soț, va avea copii, de fapt, cred că e însărcinată și va îmbătrâni fără să se bucure de viață. Poate că am putea să o salvăm de toate astea. Trebuie să o ajutăm. Nu oricine știe cum să se salveze. Lumea nu-și cunoaște destinul.

N-am zis nimic, m-am prefăcut că nu acord prea mare atenție, că nu-mi spunea nimic numele Sandra. Oare îi spusese Țiparul că Sandra se întâlnea pe ascuns cu mine? Și, în caz contrar, de ce nu i-o fi spus?

L-am lăsat bându-și altă cafea. Avea o sănătate de fier. Eu eram prea nervos, trebuise să mă controlez atât de mult ca să nu-i dau un pumn sau să-i sparg paharul în cap, încât îmi tremurau mâinile. Afară, într-o mașină, Martín stătea și-l aștepta, m-a văzut plecând, m-a urmărit cu privirea. Eram aproape sigur că Sebastian nu avea să-i spună cine eram eu, pentru că, la urma urmelor, eu veneam din lumea pe care el o pierduse și voia să stea din nou de vorbă cu mine. În timpul conversației, la un moment dat, m-am întrebat ce-ar fi făcut și ce-ar fi zis Salva în locul meu și cred că aș avea aprobarea lui pe jumătate.

Salva era mult mai isteț decât mine și cu siguranță l-ar fi băgat pe Sebastian în corzi, l-ar fi făcut să se îndoiască, l-ar fi năruit pe dinăuntru. La fel cum știuse de atâtea ori să-mi insufle curaj, la fel cum în ziua în care am încercat să mă sinucid m-a convins că viața merită să fie trăită mereu. Pe Sebastian l-ar fi făcut să-și dea seama că planul lui a fost mereu, absolut mereu, o imbecilitate. Din

contră, eu îi oferisem arme să se fortifice.

Mă simţeam foarte rău. Încă o ocazie pierdută. Îl lăsasem savurându-şi cupa de şampanie şi gândindu-se că noi, învingătorii, am pierdut de proşti ce eram. Am ajuns la maşină. Am înconjurat ansamblul rezidenţial al lui Sebastian şi m-am gândit că măcar operaţiunea Heim dădea roade. Vorbitul nu fusese niciodată punctul meu forte. Îmi plăcea să vorbesc cu Raquel despre nimicuri, despre ceea ce mi se întâmplase când am coborât să cumpăr ziarul, îmi plăcea să comentez ştirile de la televizor, să discut cu ea despre un film, să-i spun „draga mea”, şi ea să-mi spună mie „idiotule”, pe acelaşi ton de parcă m-ar fi strigat „dragostea mea”. Să folosesc cuvintele în mod serios mereu m-a intimidat puţin, pentru că-mi venea în minte Salva şi minunata lui dialectică. Sebastian ar fi trebuit să vorbească cu Salva, nu cu mine.

Sandra

Karin venea rar prin camera mea, pentru că îi era frică să nu se molipsească de gripă. Şi eu tuşeam cât puteam de tare, ca să se gândească de două ori înainte să vină, deşi alternativa lui Karin erau teribilii Frida sau Fred care, ca un bunic drăgăstos, obişnuia să apară cu un suc în mână şi puţină ciocolată. Eu nu voiam decât să dorm şi să mă gândesc la Alberto. Febra mă conecta cu el şi mă apuca un chef să-l văd, încât nu puteam să rezist. Mă simţeam dominată de o pasiune pe care n-o puteam controla, poate că mi se întâmpla asta pentru a combate situaţia atât de ieşită din comun în care mă aflam. Aşa că m-am ridicat şi m-am îmbrăcat. Era dimineaţă sau după-amiază? Era totuna. Am coborât scara semiconştientă. Nici adormită, nici trează. Când eram la ultima treaptă, Karin m-a întrebat surprinsă unde mă duceam. Nu i-am răspuns, am întrebat-o unde l-aş putea găsi pe Alberto.

După ce a cumpănit răspunsul cel puţin cinci minute, Karin m-a întrebat, la rândul ei, de ce voiam să ştiu asta.

— Ca să vorbesc cu el, am spus.

Aş fi putut să o fi întrebat altfel, mai pe ocolite, dar nu mă simţeam în stare de o asemenea ispravă, aşa că am trecut la subiect.

— Despre ce?

— Nu ştiu, mi se va năzări mie ceva.

A zâmbit şi m-a privit şmechereşte.

— Îţi place de băiatul ăsta…

Şi, fără să-mi dea timp să răspund, a continuat:

— Nu, nu-ţi place. Eşti îndrăgostită, a făcut o pauză. Păi, îmi pare rău, pentru că te-ai îndrăgostit de cine nu trebuia.

O ascultam cu adevărată nerăbdare. Pentru prima oară, ceea ce-mi spunea şarlatana asta acaparatoare mă interesa cu înverşunare.

— Are iubită. A fost văzut sărutându-se cu o fată pe plajă. Prefer să-ţi spun înainte să-ţi faci prea multe iluzii.

Informaţia asta se potrivea cu cea pe care mi-o dăduse însuşi Julián. Se pare că toată lumea îl văzuse pe Alberto sărutându-se cu fata aia, care, după descrierea făcută de Julián, nici nu era mişto.

Karin s-a însufleţit, era un ingredient nou în viaţa ei. Unul dintre romanele ei de dragoste devenea realitate.

— Eşti însărcinată şi nu-i bine pentru tine să ai neplăceri. Nu-ţi dai seama de starea ta? Cum de ţi-a putut trece prin cap că, existând milioane de fete de vârsta ta, libere pe aici, avea să te aleagă tocmai pe tine?

Karin întrecea măsura, era o căţea, dar scotea din capul meu adevăruri cu care nu voiam să mă

confrunt.

— Eu n-am zis că vreau să am ceva cu el.

— Atunci de ce vrei să-l vezi? Pe mine nu mă păcălești.

A fost cât pe-aci să-i spun că luase cu el câinele pe care i-l dăruisem ei și că voiam să știu dacă îi este bine. Ce bine că n-am deschis gura, că am rămas mută și am avut destul timp ca să-mi revin și să nu mă las pradă momentului și chefului ei de a-mi zdrobi amorul propriu. Înainte de a mă da de gol, am preferat să mă las purtată de febră și de mila pe care mi-o provocam singură și am început să plâng.

M-am așezat pe canapea și am dat frâu liber lacrimilor. Mă învingea oboseala. Ea mă privea de parcă s-ar fi uitat la un film. S-a așezat lângă mine și și-a trecut mâna prin părul meu. Mirosea a acel parfum atât de scump care impregna orice loc în care se afla și pe care speram să-l ia cu ea pe lumea cealaltă.

— Vreau să-l văd pe Alberto. Vreau să știu dacă simte ceva pentru mine, am zis.

— Dacă ar fi vorba despre Martín, aș putea să fac ceva, în cazul lui Alberto însă, nu. Este foarte rezervat, foarte serios, n-aș îndrăzni să-i spun nimic. Deși, a spus zâmbindu-mi răutăcios, mi-a venit o idee. Dacă ai deveni membră a Frăției, n-ar mai avea încotro și ar trebui să vină, pentru că este mâna dreaptă a lui Sebastian, șeful nostru.

M-am lungit cu totul pe canapea. Aveam un chef nebun să-i spun lui Karin că injecțiile pentru care-și pierdea toate bijuteriile le putea cumpăra de la farmacie. Aveam chef să-i spun că o trăgeau pe sfoară și că, dacă nu mă credea, atunci să le ducă la analizat și că poate că pe cele autentice și le păstra Alice pentru ea, dar nu voiam să irosesc această informație delicioasă. Voiam să o păstrez pentru un moment critic în care aș avea nevoie urgentă de o lovitură de grație și cred că am adormit.

Julián

Viața este surprinzătoare. Era singura certitudine pe care, după atâția ani, o aveam despre viață. Viața era cruntă și surprinzătoare, monotonă și surprinzătoare, minunată și surprinzătoare. Acum îi venise rândul să fie doar surprinzătoare.

S-a întâmplat când am ajuns în camera mea, după ce am supravegheat vasul *Steaua* și forfota lui Heim pe covertă. Mă întorceam bucuros, pentru că din zi în zi îl găseam într-o stare mai proastă pe Heim. Urca și cobora în cabină dezorientat. Nu se mai odihnea după masa îmbelșugată ca înainte, iar când se ducea la băcănie să cumpere acel tip de pește care-i plăcea atât de mult, se întorcea cel puțin de două ori ca să verifice că totul era bine încuiat. Se uita în toate părțile, de parcă l-ar fi supravegheat cineva, ceea ce, pe de altă parte, nu era departe de adevăr, și ultima oară când și-a scos impresionantul Mercedes din parking, l-a zgâriat la un colț. Probabil că se ducea la Sebastian să i se plângă și să-i mai ceară injecții. Ceea ce probabil că nu avea să-i spună era faptul că bănuia că fusese descoperit, pentru că, dacă era descoperit el, aveau să fie și ceilalți și asta ar presupune un pericol pentru întreg grupul. Nici faptul că-și pierdea memoria, nici că ar fi putut să fie descoperit nu era un lucru bun și nu mă mira că își zgâriase impunătoarea sa armură, cea pe care o folosea când îi vizita pe alți îngeri căzuți.

Roberto s-a făcut că nu mă vede când l-am salutat în drum spre lifturi, iar când am ajuns la ușa apartamentului meu, l-am surprins pe Tony, detectivul hotelului, vârând ceva pe dedesubt.

A tresărit când m-a văzut.

— Am fost rugat să vă las un mesaj. Când o să deschideți, o să-l găsiți.

— Ce amabil, ar fi putut să-l aducă îngrijitoarea, am zis sugerându-i că despre orice ar fi fost vorba, el avea sigur vreo legătură.

Cel puțin, nu intrase, hârtiile transparente erau la locul lor. Probabil că știa foarte bine că acolo, înăuntru, nu era nimic interesant. Când am intrat, am luat de pe podea o foaie îndoită și nu am citit-o imediat. Mai întâi am băut apă, apoi m-am dus la baie și, în cele din urmă, mi-am dat jos pantofii și m-am întins în pat. În aceste momente ale vieții știam că orice te-ar aștepta la colțul străzii e mai bine să te prindă cu anumite lucruri rezolvate.

Și deși, în timp ce făceam aceste lucruri, capul meu lucra încercând să descifreze de la cine putea să fie bilețelul și deși eram aproape convins că era de la Sandra și că fusese o imprudență că nimerise în mâinile lui Tony, am fost surprins și ușurat să văd că biletul era de la… Sebastian.

Am sărit din pat. Sebastian voia să mă vadă. Ce părere aveam dacă ne întâlneam din nou la același restaurant de data trecută? Puteam să mă duc mâine pe la unu și jumătate după-amiază să luăm prânzul? Spera că de data asta îi voi accepta invitația.

Am împăturit foaia. Am împăturit-o de două ori și am vârât-o în buzunarul de la pantaloni.

Mi-au trecut o mie de tâmpenii prin cap, ca de pildă că trebuia să ne fi dat întâlnire într-un loc ales de mine și că poate, la urma urmelor, o fi având regrete…

Sandra

Eram atât de slăbită încât nu mai încuiau ușa cu cheia. M-am ridicat bălăngănindu-mă și m-am dus direct la baie, aveam stomacul întors pe dos și febră din cauza gripei și stăteam toată ziua în pat. Frida mă obliga să mănânc și să beau și am început să mă tem că voiau să mă otrăvească, deși în fond, ceva îmi spunea că îmi voiau copilul pentru Frăție și că nu aveau să-i facă niciun rău. Am vomitat micul dejun și supa de la prânz în chiuvetă. Era foarte mare și dintr-un porțelan minunat, tipic zonei, cu floarea-soarelui galbene. Pereții erau tapițați cu mătase cu fir de aur, și ea tot galbenă, și avea, de asemenea, niște aplice vechi în cele două capete ale oglinzii. Am stropit materialul galben cu bucăți de pește și am încercat să îl șterg cu o hârtie, dar aveam amețeli, ce era în chiuvetă am strâns cum am putut, cu o mare cantitate de hârtie igienică și m-am blestemat că n-am aplecat capul deasupra WC-ului, mă gândeam întruna că va trebui să o șteargă Frida, mă îngrozea că s-ar supăra și mai mult pe mine.

Pe Karin o vedeam rar. Fred urca din când în când ca să se asigure că trăiam. Mie nu-mi era decât somn, iar în vis vedeam lucruri teribile, aveam senzații neplăcute, care mă făceau să deschid brusc ochii. Nu visam niciodată sărutul lui Alberto, dar când eram trează, îmi veneau în minte scene de dragoste pe care ar fi trebuit să le avem în acest moment. Îl vedeam dezbrăcat deasupra sau sub mine, dar îmi lipseau detalii ca să-l pot vedea complet gol, așa că imediat mi-l imaginam îmbrăcat cu hainele pe care i le cunoșteam, îmi plăcea foarte mult de el așa, cu pantalonii și cămașa lui semimototolită, și mă simțeam foarte excitată de mirosul pe care îmi aminteam că-l emana. În viața mea normală, înainte de a mă culca cu cineva, fără să vreau mă întrebam cum o fi arătând pe dinăuntru, cum o fi sexul lui… Totuși, despre Alberto nu-mi trecea prin cap nicio întrebare. La el îmi plăcea totul, tot ce-l făcea să fie așa cum era. Mă imaginam mereu îmbrățișată de el, lipită de el, și în cele din urmă, mă simțeam foarte frustrată, pentru că nu aveam nimic și adormeam.

Mai puțin acum, în acest moment când, închizând ochii, i-am auzit vocea și degetele zgâriind ușa încuiată, și i-am deschis.

— Sandra, ești bine?

Am deschis și mai mult ochii, fără să îndrăznesc să respir. Era foarte ciudat ca Alberto să fi urcat până la această cameră și să fi știut că mă aflu în niște condiții atât de grele. Cine ar fi putut să-i spună că această cameră era o închisoare pentru mine? Nu-mi venea să cred ceea ce auzeam.

— Sandra.

Numele meu a străbătut lemnul și a ajuns până la mine.

M-am ridicat în capul oaselor în pat. Totul se învârtea în jurul meu ca atunci când beam mai mult de două pahare de gin tonic.

— Da, am zis.

— Am chef să te văd, cred că te iubesc, spuse el.

Te iubesc? Chiar spusese asta sau eu voiam să o aud?

— Și eu, am confirmat.

Apoi s-a auzit o altă voce, diferită de cea a lui Alberto. Mi s-a părut că era a lui Martín. Ambele voci s-au amestecat, de parcă s-ar fi certat, și s-au îndepărtat. Mi-a lăsat capul pe pernă și am încercat să-mi amintesc „te iubesc”-ul lui Alberto așa cum îl auzisem, în șoaptă, de cealaltă parte a ușii. Te iubesc, te iubesc, te iubesc. Și eu ce făceam?

Julián

Înainte de a mă duce să mă întâlnesc cu Sebastian, am trecut pe la Villa Sol cu mașina. Mi se părea ciudat că trecuseră atâtea zile fără să am vești de la Sandra. Chiar începusem să mă îngrijorez, eram neliniștit. Nici la întâlnirile noastre nu venise, nici nu-mi lăsase vreun mesaj în cutia poștală de la Faro, nici nu primisem vreun mesaj de la ea la hotel. Știa cum să intre acolo și cum să ajungă până la camera mea fără să fie văzută și să furișeze o hârtiuță pe sub ușă. Nimic. Nu se întâmplase nimic din toate astea.

Ferestrele de la etajele doi și trei ale Villei Sol erau închise. Nu aveam cum să aflu dacă Sandra plecase pe neașteptate. Ar fi putut să se descurce și să-mi dea vreo veste, deși, dacă ar fi trebuit să fugă, n-ar fi fost atât de ușor. Dacă n-ar fi însemnat că o pun în pericol, aș fi fost tentat să-l caut pe Țipar ca să-l întreb de ea. Adevărul era că nu știam ce să fac. Aveau fotografia mea, mă cunoșteau, nu mă puteam prezenta în casa lor, așa, tam-nesam. Prin urmare, am continuat să mă îndrept spre apartamentele Bremer, care, după cum bănuiam, erau proprietatea lui Gerhard Bremer, alt nazist care juca golf cu ei, un inginer-constructor bogat, de care nimeni nu se atinsese. Acolo, fără îndoială, Sebastian se simțea în siguranță, dar era o stângăcie pentru cineva cu inteligența lui, doar dacă nu-i trecea prin minte că cineva ar fi putut să-l caute acolo. Mie, desigur, nu mi-ar fi trecut prin cap să-l caut acolo.

Am parcat în apropiere. Datorită faptului că soarele bătea în geamurile de cristal, părea că restaurantul avea să dispară contopindu-se cu țărmul abrupt. La intrare, Martín mi-a spus că se afla la o masă din capăt. Era foarte comod să nu fiu nici măcar nevoit să întreb de el.

La masa din capăt, învăluit într-o transparență diabolică, Sebastian avea o țigară în mână. Cred că o ținea mai mult ca să-și completeze imaginea decât ca să o fumeze, de fapt nu am văzut să fi dus-o în vreun moment la buze. Când m-a văzut, mi-a făcut semn să iau loc.

— Am comandat orez negru și langustă, a zis. Desigur că, dacă dorești altceva, o să cer un meniu.

I-am spus că mi se părea în regulă, ceea ce nu i-am zis e că nu aveam de gând să pun nimic pe limbă, nici măcar o boabă de orez, nimic din ce era plătit cu banii lui.

— Nu mă așteptam să vrei să mă vezi, i-am zis. Mă rog, de fapt, chiar mă așteptam, nu știu de ce.

— Nu vom reuși niciodată să ne înțelegem. Este imposibilă o împăcare. Tu nu ierți, iar eu nu regret. Cred că la un moment dat nouă ne-a lipsit viziunea asupra realității. Atâta tot.

— Și pentru asta m-ai chemat?

Chelnerul a început să umple masa de bucate și nu i-a mai lipsit decât să se aplece în genunchi în fața lui Sebastian, pe mine nu m-a privit.

— Te-am chemat ca să te rog să faci ceva pentru Sandra, fata care locuiește cu norvegienii. Și el îi numea la fel cum îi numeam eu și Sandra. Este bolnavă și nu vreau să pățească nimic. Lupta s-a

terminat. Am pierdut. Şi răul inutil nu foloseşte la nimic. Ştim că este cârtiţa ta, legătura ta în interiorul grupului. Ia-o, noi nu vom trăi o veşnicie. Ia-o şi du-o să o vadă un doctor.

— Pe Sandra am cunoscut-o pe plajă, când deja locuia cu norvegienii. Eu vă investigam şi am dat de ea, ne-am împrietenit, dar ea nu ştie ce fac, crede că sunt un bătrânel ca mulţi alţii, îi aduc aminte de bunicii ei.

A rămas pe gânduri. Mă îndemna să iau de pe tăvi, dar eu nu gustam nimic, apoi le punea iar la locul lor, în timp ce se gândea dacă ceea ce-i spusesem era adevărat.

— Nu bănuieşte nimic?

Nu aveam de gând să-i ofer argumente împotriva Sandrei, nu aveam de gând să recunosc adevărul. În astfel de cazuri, trebuia să negi, să negi până la moarte.

— Absolut nimic. Tu îi eşti foarte simpatic, îţi spune Îngerul Negru. Nu ştie nimic despre SS.

— Atunci, de ce nu te-a invitat niciodată acasă la norvegieni?

— Ba m-a invitat. Eu am tot născocit scuze ca să nu mă duc. Voi ar trebui să o convingeţi să plece, eu nu am motive întemeiate şi, în plus, n-am mai văzut-o de mult.

— Fata asta este minunată, a zis Sebastian. De ce îmi spune Îngerul Negru?

Am ridicat din umeri.

— Poate pentru că te-a văzut noaptea la lumina lunii şi i-ai părut mai bun decât ceilalţi.

— Mai bun? a întrebat cu un zâmbet sceptic, sarcastic, neplăcut. Sunt la fel ca ei, iar ei nu sunt mai răi decât mulţi dintre oamenii care merg pe stradă.

— Eu sunt destul de în vârstă şi n-am cunoscut pe nimeni mai rău.

Ne-au servit un orez negru aromatic în nişte farfurii, din care n-am gustat. El a luat câteva înghiţituri şi l-a lăsat deoparte. De data asta, ne serviseră cu vin roşu şi apă. Îşi umezea buzele cu vinul şi bea apă. Deşi mi-era sete, n-am băut.

— O să-ţi spun ceva, a zis ştergându-se cu un şervеţel alb de in, pe care ţi-era milă să-l mototoleşti, avem un trădător printre noi şi mă bucur că nu este Sandra. Mă bucur că nu va trebui să sufere niciun accident. Mă bucur că este pură şi fericită.

Sandra

M-au coborât susţinându-mă două persoane, mi se învârtea capul din cauza febrei şi a slăbiciunii pe care o simţeam. La baza scării mă aşteptau chipuri cunoscute şi altele pe care nu le văzusem niciodată în viaţa mea şi care probabil că erau tot membri ai Frăţiei. Erau câţiva tipi ca Martín şi însuşi Martín, un bărbat cu părul alb împreună cu încă doi sau trei care păreau spanioli, mai era şi un străin, iar ceilalţi îmi păreau cunoscuţi. Am închis ochii pentru ca feţele să nu se amestece unele cu altele.

— Te simţi bine? a întrebat vocea lui Karin cât a putut de blândă.

Am dat din cap în semn de negaţie. Cum era să mă simt bine? Era o întrebare absurdă, ea ştia foarte bine cât de rău mă simţeam, dar avea chef de o petrecere şi orice pretext era bun.

Reuşisem să mă îmbrac cu mare efort, adevărul este că mă îmbrăcase Frida. Îmi pusese pe mine una din cele două rochii pe care le aveam în dulap, pentru că în rest nu aveam decât blugi, tricouri şi pulovere. Ea, care nu obişnuia să vorbească, de data asta a făcut tot felul de comentarii în ceea ce priveşte îmbrăcămintea mea, ghetele de munte şi părul meu, piercingurile şi tatuajele mele. Pentru că-mi era greu să ridic braţele ca să îmbrac rochia, m-a tot zgâlţâit, până când m-am şucărit şi i-am spus să nu mă mai atingă, că n-am chef de ceremonii. Du-te dracului, i-am zis. Duceţi-vă toţi dracului şi lăsaţi-mă în pace, am spus şi m-am întins în pat pe o rână, cu rochia pe jumătate îmbrăcată.

— O să-ţi dau o aspirină, a zis.

— Să nu-ţi treacă prin cap să-mi dai vreo aspirină, n-am voie să iau nimic.

Ochii îi străluceau. Erau atât de albaştri şi atât de strălucitori, încât semănau mult cu nişte becuri pe care le atârna mama pe terasă de Crăciun. Voia să mă omoare, dar nu putea. Jos era o mulţime de oameni care aşteptau să mă vadă.

— Bine, hai să nu ne certăm. O să mă port frumos cu tine, iar tu o să faci ce-ţi spun eu. Haide, un braţ pe aici… Prinţesa este gata, a zis aşezându-mă pe marginea patului. Frida era foarte puternică, avea muşchi la braţe.

Cum, după părerea ei, ghetele de munte nu se potriveau cu rochia cu flori pe care o purtasem deja la ziua de naştere a lui Karin, am optat pentru sandalele cu platformă, deşi nu mai era vremea lor. Dar fiindcă deja aveam gripă, ce mai conta? Apoi s-a dus la baie şi s-a întors cu fardul şi o broşă şi m-a dichisit.

— În felul ăsta pari cât de cât normală.

L-a chemat pe Fred şi, susţinută de amândoi, am coborât scările. L-am căutat cu privirea pe Alberto şi nu l-am văzut. În acel moment Karin m-a întrebat, cu tot cinismul din lume, dacă mă simt bine. Am dârdâit şi ea mi-a pus pe umeri şalul ei, care duhnea a parfum.

— În pivniţă mereu este mai frig, a zis.

Nu mi-a plăcut când am auzit cuvântul pivniţă. Nu-mi făceau prea mare plăcere pivniţele, în filme, în pivniţe se întâmplă ce-i mai rău. Acolo era închis cineva, omorât sau era locul unde era ascunsă arma asasinatului. De când locuiam în casa asta, doar o singură dată am coborât în pivniţă şi de atunci n-am mai făcut-o.

Singurul lucru bun este faptul că toţi m-au tratat cu amabilitate. M-au întrebat cum mă simt, iar Îngerul Negru s-a apropiat de mine şi mi-a sărutat mâna, apoi a ţinut-o puţin între ale sale.

— Are febră, a zis adresându-se cuiva. Nu cred că este în stare să participe la ceremonia asta, n-o să reţină nimic.

— E timpul, crede-mă, a spus Fred.

În pivniţă m-au coborât Frida şi Martín.

Într-adevăr, era mai frig decât sus. Era o senzaţie umedă de frig.

Toţi s-au aşezat în jurul soarelui gravat pe podea, iar pe mine m-au pus în mijloc. L-am văzut pe Alberto, care mă privea fix şi foarte serios. Alberto venise, se afla aici. Mi-am trecut mâinile prin păr, din reflex, pentru a fi cât mai frumoasă. Nu-mi explicam cum de nu-l văzusem înainte şi cum de-l vedeam acum. Atunci Îngerul Negru (şi acum înţelegeam de ce mi s-a năzărit să-l numesc aşa) a rostit ceva, ca un fel de rugăciune. A zis cam aşa: Soare al înţelepciunii, care iluminezi lumea adevărată, lumea spiritelor. Prin intermediul tău, Sandra îşi consacră sufletul. Eşti ascuns în spatele soarelui de aur, care luminează lumea materială. Ne dorim să ajungem la lumina ta, la soarele înţelepciunii, ca să atingem iluminarea şi adevărata viaţă. Dincolo de ceruri şi în adâncurile inimii, într-o cavitate mică, se odihneşte universul, un foc arde acolo, iradiind în toate direcţiile. Întunericul dispare, acum nu mai există nici noapte, nici zi. Dincolo de digul care menţine lumea, nu există nici noapte, nici zi, nu există bătrâneţe, moarte, nici durere, fapte bune, nici fapte rele. Dincolo de acel dig, orbul vede, rănile se închid, boala se vindecă şi noaptea devine zi.

Am început să tremur şi am crezut că o să leşin, ceea ce l-a obligat să întrerupă ceremonia. Se pare că cel mai important lucru era deja făcut.

Îngerul Negru şi-a pus mâinile pe umerii mei.

— Ne aparţii şi noi îţi aparţinem ţie. Ne vei cunoaşte secretele şi noi pe ale tale.

— De acord, mulţumesc, am zis fără să ştiu ce spun.

Toţi mă priveau de parcă ar mai fi aşteptat ceva. Poate că ar fi trebuit să pregătesc ceva, dar nimeni nu-mi spusese nimic, iar dacă mi-o fi spus, eu n-am auzit.

— Îmi pare rău, am adăugat. Sunt foarte bucuroasă, dar mi-e frig.

Alberto m-a luat de braţ şi m-a ajutat să urc până în holul de la parter. Era totul pregătit ca să bem şampanie. Alberto nu s-a oprit, m-a împins în continuare pe scări în sus.

— Acum bagă-te în pat şi nu vorbi cu nimeni, mi-a zis. Odihneşte-te cât poţi.

— Te iubesc, am spus ca răspuns la fantomaticul te iubesc de acum câteva zile. Câteva zile? Cât timp trecuse?

Când am ajuns la uşa camerei mele, Frida deja se afla acolo şi ne privea.

— Mă ocup eu, a zis smulgându-mă din mâinile lui Alberto. Tu coboară, du-te la ceilalţi.

Alberto nu mi-a dat drumul, i-am simţit mâinile până-n ultimul moment pe braţele mele. Şi apoi am observat că nu mai era acolo şi m-am simţit complet singură.

Frida m-a azvârlit în pat şi eu m-am întins pe o parte, fără să-mi dau jos nici măcar sandalele.

— Ar trebui să mă vadă un doctor, am spus.

— Nu-ţi face griji, o să aduc imediat unul.

A avut amabilitatea de a pune o pătură pe mine şi a ieşit. De data asta n-am auzit zgomotul cu care se încuia uşa. Nici nu era nevoie, unde aş fi putut să mă duc în starea în care mă aflam? Şi cum aveam să fug în mijlocul unui asemenea batalion de duşmani? M-am făcut ghem şi am încercat să uit de toate, deşi ceva mă neliniştea, şi anume că avea să vină să mă vadă un medic.

•

Probabil că am adormit adânc, pentru că mi-a fost greu să mă mişc şi să deschid ochii. Visam oameni care vorbeau. Şi când în sfârşit am reuşit să scap din mijlocul acelor voci şi să mă trezesc, am avut impresia că intru în alt coşmar, văzând deasupra mea chipurile lui Fred, Karin şi al Măcelarului, care pregătea o injecţie. Asta nu putea să fie ceva real, asta nu mi se putea întâmpla mie. Am râs şi, în doar câteva secunde, am trecut de la râs la plâns. Ardeam de febră.

— Nu vreau, am zis.

— Drăguţo, a spus Karin, cu asta o să te faci bine, el ştie ce face.

Nu, nu, nu! am strigat cu o neliniște pe care până acum nu am simţit-o decât în coşmaruri. Nu! am strigat cu voce tare şi m-am trezit. De data asta eram cu adevărat trează. M-am ciupit ca să mă asigur. Mă ciupisem uneori şi în vis când nu ştiam dacă dormeam sau eram trează, dar niciodată în stare de conştienţă ca acum, doar că acum mă simţeam atât de rău, încât aveam îndoieli în privinţa stării mele reale.

Bineînţeles că se uitau la mine Fred, Karin şi Măcelarul.

— Draga mea, a spus Karin, ai febră.

Măcelarul a întins o mână spre mine. Era enormă şi plină de tendoane, ca rădăcinile unui copac. Am vrut să mă ascund sub pătură, am vrut să devin invizibilă şi să dispar. A dat puţin la o parte pătura, îmi căuta braţul, dar braţele mi se lipiseră de trup ca două bare de fier. Din fericire, n-a încercat să le despartă. M-a prins cu două degete de încheietura mâinii, şi eu am închis ochii şi am început să mă gândesc la posibile nume pentru copilul meu.

— Are treizeci şi nouă cu cinci temperatură. Trebuie să-i facem o baie.

— Bine. O să-i spun Fridei să i-o pregătească, a zis Karin.

N-am deschis ochii până n-au plecat toţi.

Apoi m-am schimbat de haine cum am putut. Mi-am pus pantalonii, ghetele de munte şi un pulover. Am băgat documentele în ghiozdan şi mi l-am pus în spate. Am vomitat în baie, cred că pe jos, şi m-am spălat pe faţă cu apă rece.

Am deschis geamul şi am aruncat ghiozdanul în grădină. Şi acum ce urma? Capul mi se învârtea. Am băgat mâna în buzunarul de la pantaloni şi am strâns tare săculeţul cu nisip, pe care mi-l dăruise Julián. Aş putea să încerc să mă agăţ de una dintre crengile care ajungeau până la fereastră şi să o balansez până jos. Ce uşor pare totul în imaginaţie şi ce greu era de făcut! Nici creanga nu era atât de aproape, nici săritura nu părea sigură, dar nu puteam să-i las să-mi facă baie. O baie cu ce? O baie cu

apă? Cuvântul baie, ieşit din gura Măcelarului, suna înspăimântător. Aşa că m-am întors înăuntru, am udat prosopul şi mi l-am pus de jur împrejurul capului. Febră, pleacă, am spus. M-am aşezat pe pervazul ferestrei. De sus am văzut o umbră care se mişca şi un punct roşu, ca de ţigară aprinsă. Am aşteptat să plece şi am încercat să ating creanga. Până când nişte braţe m-au prins pe la spate. Am încercat să scap de ele, dar apoi mi s-au părut familiare.

— Linişteşte-te! Să nu-ţi treacă prin cap să sari, ai putea să te răneşti.

Era Alberto, şi dacă nu puteam să am încredere în Alberto, viaţa nu merita osteneala. M-am întors spre interiorul camerei. Prosopul ud îmi făcuse bine, mă simţeam puţin mai vioaie.

— Vreau să plec. Vor să-mi facă o baie.

— Ca să-ţi scadă febra.

— Mi-a scăzut, ajută-mă. Trebuie să ies de aici. Trebuie să mă vadă un doctor adevărat.

Mă privea foarte serios, trist.

Mi-am înlăturat prosopul şi mi-a pus mâna prin părul ud.

— Bine. O să te ajut să cobori. Mai întâi o să sar eu, apoi o să-ţi apropii creanga asta şi o să te iau de jos de picioare. Haide!

Alberto a sărit pe creangă şi a căzut printre ierburile de jos. Mi-a fost frică să nu se rupă creanga, dar nu s-a rupt. Frida avea să vină, deşi poate că aştepta să plece aproape toţi invitaţii ca să-mi facă baia. Aşa că, atunci când am atins creanga cu degetele, am prins-o cum am putut şi cu slabele mele puteri m-am agăţat, m-am balansat şi în acele câteva secunde am simţit că mi se întindeau trupul, articulaţiile, vertebrele şi a fost foarte plăcut, dar, când am căzut, Alberto nu a putut să mă prindă la timp şi m-am lovit la o coastă şi m-a cuprins panica.

Alberto a acţionat repede, mi-a pus braţul stâng în jurul gâtului său şi m-a prins de mijloc. Mă ducea pe sus. Am plecat repede. Parcase maşina cam departe şi până am ajuns la ea, am început să-mi pară rău de tot ce făcusem, nu mi-ar fi păsat dacă m-aş fi pus în pericol doar pe mine, dar implicasem o fiinţă nevinovată, pe care se presupunea că eu trebuia să o protejez.

Am intrat în spital şi după ce Alberto i-a explicat unei infirmiere de la recepţie că aveam febră, poate chiar gripă, că eram însărcinată şi că suferisem o căzătură, ne-a pus să aşteptăm într-un salon. După cinci minute, Alberto a spus că trebuie să plece, dar să nu-mi fac griji pentru nimic, pentru că aici aveau să mă îngrijească şi că el avea să se întoarcă de îndată ce va putea. Atunci am închis ochii şi totul a început să se învârtă.

Julián

După tot ce mi se întâmpla, m-aş fi aşteptat la orice, mai puţin să-l văd pe Ţipar intrând în camera mea. Aproape că am rămas stană de piatră. Dintr-odată, am auzit pe cineva umblând la încuietoare şi, înainte ca eu să fi putut să sar din pat, l-am văzut venind spre mine. Am văzut venind spre mine moartea. Stăteam rezemat pe două perne mari, îmbrăcat în pijama şi cu ochelarii fund-de-borcan pe nas, şi citeam ziarul. Mâncasem la cină ceva uşor şi îmi luasem cele şapte pastile de rigoare. Mă relaxasem atât de mult încât îmi era destul de greu să fac vreo mişcare.

— Liniştiţi-vă! Vreau doar să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Ţiparul a rămas privindu-mă cum întârziam o veşnicie să dau la o parte păturile şi să mi se ivească slabele picioare şi să pun tălpile în papucii aşezaţi într-un loc anume la care nici nu trebuia să mă uit ca să bag picioarele în ei ca să nu-mi fie frig când mă ridicam să mă duc la baie.

— Trebuie să ne grăbim, a zis. Trebuie să vă duceţi la spital. Sandra se află acolo. Este într-o stare foarte proastă.

Vorbea telegrafic, ca să nu mă încurce niciun cuvânt în plus şi ca să-l înţeleg cât mai bine cu

putinţă.

— Ce i s-a întâmplat? am întrebat încercând să înţeleg situaţia.

— Am dus-o eu. A fost nevoită să fugă pe fereastra de la Villa Sol.

— Pe fereastră?

În sfârşit, mă dezmeticeam. Am vizualizat ferestrele de la etajul doi, unde probabil că-şi avea camera Sandra.

— Pe fereastră, am repetat. Şi tu cum ai intrat aici?

— Foarte uşor. În locurile astea nu există niciun fel de siguranţă. Îmbrăcaţi-vă şi duceţi-vă la spital, eu trebuie să mă întorc la familia Christensen. Veţi face asta?

Eu tocmai luam dintr-un cuier cămaşa pe care o purtasem în acea zi. A trebuit să-mi dau jos în faţa lui bluza de pijama ca să-mi pun cămaşa şi, după cum îmi imaginam, a rămas privindu-mi braţele slăbănoage. Mi s-a părut că văd pe chipul lui o umbră de compasiune şi admiraţie. Când va ajunge la vârsta mea, o să-şi dea seama că fiecare face ceea ce poate în orice moment al vieţii şi că în această privinţă nu exista nimic eroic.

Ca să mă zorească, m-a ajutat să mă îmbrac.

— Unde vă sunt pantofii? a întrebat privind în jur, în timp ce-mi dădeam jos pantalonii de pijama.

— În baie.

Mereu îi lăsam acolo, cu şosetele în ei.

— Când a sărit, s-a lovit. A căzut pe pământ într-o poziţie proastă, a spus în timp ce-mi aducea pantofii şi a plecat repede, fără să-i mai pot pune vreo întrebare.

Mai trebuia să-mi pun doar lentilele. Mi-am dat repede şi cu maşina de bărbierit şi am luat cu mine o porţie dublă de medicamente.

Noaptea era umedă şi, când am ajuns la spital, mi-au spus că Sandra era supusă unui control. M-au întrebat dacă sunt rudă cu ea şi eu am încuviinţat. Le-am spus că îmi voi asuma răspunderea pentru ea.

Ştiam în ce consta examinarea la Urgenţe. Te băgau într-un compartiment despărţit de nişte perdele, care se numea boxă, şi îţi luau mostre de sânge şi urină ca să le analizeze, îţi puneau ser. Am întrebat dacă pot să intru să-i ţin companie, dar nu m-au lăsat. Dintr-odată, m-am temut ca nu cumva ea să fie conştientă, iar ei să nu-şi dea seama că este însărcinată şi să-i facă o radiografie. Doar n-or fi prosti, asta era imposibil. În plus, Ţiparul nu-mi spusese că n-ar fi conştientă. În orice caz, m-am apropiat de recepţie.

— Vă rog, spuneţi-le doctorilor că fata este însărcinată.

— Ei ştiu ce au de făcut, a răspuns infirmiera. Nu vă faceţi griji.

Nu vă faceţi griji, nu vă faceţi griji. Cele mai mari necazuri din viaţă se întâmplă tocmai din cauză că nu ne facem griji. M-am aşezat pe un scaun în sala de aşteptare. De ce o fi sărit pe fereastră? Ar fi trebuit să fi ieşit mai demult pe uşă, nu pe o fereastră.

Eram atât de nerăbdător să aflu cum se simţea, să iasă vreun doctor să vorbească cu mine, încât nu îndrăzneam să mă duc să-mi iau o cafea de la automatul de pe coridor. Când în sfârşit m-am hotărât, am lăsat vorbă infirmierei, fără să am vreo garanţie că mă va lua cu adevărat în seamă. Aşa că, atunci când m-am întors, şi cu riscul de a fi considerat un nesuferit, am întrebat dacă nu cumva mă chemaseră cât timp mă dusesem la automatul de cafea.

— Staţi să văd, a zis infirmiera ridicând receptorul telefonului. Puteţi să intraţi.

Mi-am băut cafeaua dintr-o sorbitură, frigându-mă la limbă, şi am intrat în acel loc pe care eu îl văzusem de pe targă cu câteva săptămâni în urmă.

Sandra a fost surprinsă să mă vadă.

— Ai fost conştientă în tot acest timp?

— Da, cred că da, a răspuns.

— Nu ţi-au făcut radiografii?

A negat dând din cap și s-a uitat la mine extrem de obosită.

— Sunt bine, și copilul, la fel. M-au ajutat să-mi scadă febra și mi-au spus că trebuie doar să mă odihnesc, că totul se datorează unui stres prea mare. Și tu de ce ești aici? Cum ai aflat?

— Mi-a spus Țiparul, își face mari griji pentru tine.

— Unde este? a întrebat neliniștită, cum de altfel era de așteptat.

Eu am ridicat din umeri, pentru că adevărul e că nu știam.

Înainte să plecăm, ca să se asigure, i-au făcut o ecografie. Am plecat de acolo la șase dimineața, pe răspunderea Sandrei. Îi scăzuseră febra și îi dăduseră un tratament care consta mai ales în multă odihnă.

În mașină mi-a zis că nu avea absolut nimic. Ghiozdanul cu banii pe care îi primise treptat de la Fred și câteva lucruri de-ale ei îl lăsase aruncat în grădină. I-am spus să nu-și facă griji și am întrebat-o ce vom face. Mi-a zis că vom merge în camera mea pe ruta alternativă de la hotel, dar că înainte ne vom opri la o farmacie ca să cumpere siropul care îi fusese prescris și o periuță de dinți.

Am făcut tot ce m-a rugat, întrebându-mă cum ne vom descurca în patul matrimonial din camera mea. Dacă aș fi fost tânăr, mi-ar fi fost de-ajuns o cuvertură împăturită și două pături ca să-mi fac un pat pe jos, dar nu mai aveam vârsta pentru așa ceva. Dacă aș face asta, m-aș trezi cu oasele anchilozate și atunci Sandra ar trebui să aibă grijă de mine. De asemenea, aș putea să unesc fotoliile din salonaș, dar, mai presus de toate astea, mă îngrijora că m-ar putea vedea așa cum sunt eu în realitate, cu ochelarii fund-de-borcan, că l-ar vedea pe bătrânul pișăcios care trebuia să se dea jos din pat de cinci sau șase ori în timpul nopții, că m-ar vedea în maiou. Poate că asta era ultima lecție pe care trebuia să o învețe Sandra pe durata scurtei noastre prietenii și lecția pe care trebuia să o învăț și eu.

Am urcat pe scări și am străbătut coridoarele pe care le cunoșteam deja, uneori pe întuneric. Am deschis ușa încercând să nu facem zgomot, deși Sandra șchiopăta din cauza loviturii și mie îmi era frică să nu mă împiedic și să cad și eu. Am respirat ușurați când am ajuns la ușa camerei. Am scos cardul, l-am introdus prin fantă, s-a aprins lumina verde, am intrat, și Sandra s-a lăsat să cadă pe pat și a început să plângă încetișor. Doar îi curgeau lacrimile și își mușca buza.

Peste o oră aveau să deschidă restaurantul pentru micul dejun și puteam să-i aduc Sandrei niște bucate delicioase. I-am zis să se bage în pat pe partea nefolosită de mine și să nu-și facă griji pentru nimic, să se odihnească și că mâine totul o să i se pară altfel. Nu erau decât simple cuvinte, dar niște vorbe rezonabile, care au convins-o. După cinci minute dormea profund.

M-am întins pe partea pe care mă culcam mereu, lângă telefon și aproape de baie, și am luat de jos ziarul. Era ziarul de ieri, azi deja se întâmplau alte nenorociri. Nici măcar nu mi-am dat jos pantofii, nu voiam să adorm înainte de micul dejun, după aceea mă voi odihni și eu.

•

N-am coborât la restaurant la prima oră, voiam să fie mai multă lume ca, după ce aveam să mănânc eu, băga fructe, două croasante și un mic sendviș cu jambon și roșii într-o pungă. Aveam să iau un plic cu cafea decofeinizată din acelea care sunt puse pe mese și aveam să torn lapte cald într-un pahar și să-l iau în mână ținându-l în jos, pe lângă picior, astfel încât paharul să nu atragă atenția, iar dacă aveam să fiu întrebat, aveam să spun că nu mi-am dat seama, ceea ce nu era deloc surprinzător la un om de vârsta mea.

De îndată ce m-am văzut în ascensor, am considerat că treaba era rezolvată.

Deși aproape că am vărsat laptele când am deschis ușa, m-am simțit foarte mulțumit când am putut să așez pe măsuța-birou, pe niște șervețele de hârtie, croissantele, fructele și paharul cu lapte, cu pliculețele de zahăr și de cafea decafeinizată. Când Sandra se va trezi, va găsi toate astea, cu laptele rece, ce-i drept, dar poate va putea să bage acest pahar înalt și îngust într-unul larg din minibar cu apă caldă de la robinet.

Am pus afișul cu „nu deranjați” la ușă, m-am întins în partea mea de pat pe saltea, mi-am dat jos

lentilele, pantofii, m-am învelit cu o pătură şi am adormit ca un copil. Când m-am trezit, era ora unsprezece, Sandra dormea în continuare. Mi-am schimbat cămaşa şi m-am aranjat făcând cât mai puţin zgomot, n-am vrut să fac duş ca să nu o trezesc. Am lăsat un bilet lângă micul dejun.

Pe culoar încă trecea un cărucior de curăţenie, am căutat-o pe cameristă şi i-am spus să nu facă azi curat în cameră, pentru că eram obosit şi aveam de gând să urc imediat înapoi.

•

Am încercat să-l găsesc pe Ţipar. Am trecut pe la casa Fridei la ora la care ea trebuia să fie la Villa Sol, făcând curăţenie. Vechea maşină a lui Elfe pe care Ţiparul obişnuia să o conducă în ultima vreme nu era acolo. În orice caz, am aşteptat o oră la intersecţia cu şoseaua pe care toţi cei care locuiau prin aceste împrejurimi era inevitabil să o parcurgă oriunde. Înţelegeam că în ziua aceea, în parcarea de la supermarket, Ţiparul n-a vrut să-mi facă rău, ci să mă prevină că ar fi periculos pentru Sandra să fie văzută cu mine şi voia să-mi transmită intensitatea pericolului. Nu conta pe faptul că pe mine mă putea înlătura dintr-o lovitură. Mi-ar plăcea să ştiu dacă o ajutase pe Sandra doar din iubire sau dacă mai era şi altceva. Dar ce ar putea să fie mai puternic decât iubirea?

Pe de altă parte, eram neliniştit. Dacă aveau de gând să o caute pe Sandra, în cele din urmă aveau să facă legătura între ea şi camera mea, prin urmare, cu cât pleca mai repede, cu atât avea să fie mai bine. Trebuia să acţionez rapid şi să nu o întreb ce are de gând să facă, pur şi simplu, ar trebui să-i cumpăr un bilet de autobuz la o oră a dimineţii, când călătoresc mai puţini oameni.

Sandra

M-am trezit complet speriată, de parcă mi-ar fi tras cineva o palmă: nu Frida fusese cea care-mi pusese fiola în geantă. Responsabilii erau Fred şi Karin, ca să mă prindă şi mai mult în capcana pe care mi-o puseseră. Îmi întinseseră o capcană ca să nu mai am încotro şi să intru în Frăţie. Şi mă voiau acolo pentru că aveam să aduc pe lume o nouă fiinţă, pe care ei aveau să o educe după chipul şi asemănarea lor. Mă dureau coastele, dar nu mai aveam febră. Acum mă simţeam doar dezorientată, dintr-odată nu ştiam unde mă aflu. Era camera unui hotel. Am închis din nou ochii, era camera lui Julián, iar Julián nu era acolo. Era ora unu şi jumătate, la prânz. Îmi aminteam cum mă lovisem căzând pe pământ şi spitalul. Eram liberă. M-am ridicat ca să mă duc la baie şi am văzut micul dejun pe masă şi un bilet în care Julián îmi spunea să nu ies din cameră. Am tras perdelele. Ce terasă frumoasă! Se vedeau acoperişurile şi o dungă foarte subţire a mării în zare. Am deschis uşa din cristal şi am respirat. M-a învăluit un aer proaspăt foarte plăcut, care imediat a devenit rece. Am băut un pahar cu apă dintr-o sticlă care era pe acolo, apoi m-am întins din nou în pat. Poate că ar trebui să nu mă mai preocupe faptul că viaţa nu ar avea sens. Există oameni care-şi dau seama foarte repede că nu are sens, altora le ia mai mult timp şi, pentru o perioadă, trăiesc ca într-o iluzie, ca mine.

Eu trăisem într-o iluzie până în acest moment. De acum înainte ştiam că realitatea depinde de mine. Nu voiam şi nici nu puteam să mă întorc la Villa Sol şi, cu toate acestea, nu mă simţeam în stare să părăsesc Dianium fără să-l văd din nou pe Alberto şi să-i cer să abandoneze această Frăţie nenorocită şi să înceapă o nouă viaţă cu mine. Şi mă enerva că lucrurile mele, deşi erau puţine, rămăseseră în posesia norvegienilor. Aş fi preferat să le fi aruncat la gunoi.

Când m-am trezit din nou era ora trei. Îmi era foame. Am mâncat micul dejun şi am făcut duş şi m-am îmbrăcat. Am ieşit pe terasă să respir aer curat. Acum chiar se terminase pentru mine această aventură. Aveam înspăimântătoarea senzaţie că nu-l voi revedea pe Alberto. Îl simţeam ca pe iubirile de-o vară din adolescenţă, care rămâneau ferecate în acea lună de vacanţă ca fluturele pe care îl aveam tatuat pe gleznă.

Sandra se simţea mult mai bine, era chiar binedispusă. Mâncase micul dejun pe care i-l lăsasem de dimineaţă în cameră şi citea liniştită ziarul, întinsă în pat. A zis că a auzit paşi lângă uşă şi că s-a temut ca nu cumva să intre camerista.

— Pe măsură ce trec orele, acest loc devine din ce în ce mai nesigur, am spus. Ţi-am cumpărat un bilet de autobuz pentru mâine-dimineaţă la şase. Până atunci ai timp să te odihneşti şi să-ţi recapeţi puterile. Te doare lovitura?

— Mă simt puţin cam stâlcită în bătaie, doar atât, a zis căzută pe gânduri.

— Nu mai e cale de întoarcere, Sandra. Aici nu mai ai nimic de făcut.

— N-am să plec fără lucrurile mele. Vreau măcar ghiozdanul care a rămas în grădină cu banii şi documentele mele şi trebuie să înapoiez motocicleta, nu este a mea.

— Toate astea au rezolvare. Poţi să-ţi faci altă carte de identitate, iar motocicleta este veche. Nu merită osteneala să rişti.

— N-am de gând să plec cu mâna goală, a zis bosumflată, hotărâtă. N-am să permit ca ăia doi să rămână cu ce-i al meu. Au trăit pe seama a tot ceea ce au furat şi pe mine n-o să mă jefuiască.

— Nu cumva vrei să-l mai vezi o dată pe Ţipar?

— Dacă aş putea, l-aş lua şi pe Alberto, dar să decidă el asta, ştie unde mă aflu…

Dintr-odată, tonul ei a devenit mai melancolic şi visător, ca şi cum simplul nume al Ţiparului ar transporta-o într-o altă lume.

— Mă voi duce eu. Vreau să vorbesc cu Fredrik Christensen şi poate că ăsta este momentul. Dacă nu dau semne de viaţă până la noapte, pune ceasul deşteptător să sune când o să te culci şi ieşi din hotel pe ruta alternativă, dar pleacă din timp ca să poţi să ajungi mergând pe jos la staţia de autobuze, în caz că nu găseşti un taxi. În cazul ăsta, uită de ghiozdan şi de poveşti. Ia de aici douăzeci de euro de cheltuială.

— Dau dovadă de egoism, nu m-aş ierta dacă ţi s-ar întâmpla ceva rău, a zis.

— N-o să mi se întâmple nimic, dar trebuie să ne gândim mereu la ce-i mai rău ca să avem un plan B.

Sandra mi-a zâmbit oarecum îndrăgostită de Ţipar şi temătoare pentru integritatea mea fizică şi îngrijorată pentru ceea ce avea să se întâmple în intervalul de timp de azi până mâine şi pentru ce i s-ar întâmpla mai târziu, când va reveni la viaţa ei normală.

Am întrebat-o dacă-i este foame şi dacă vrea să-i aduc ceva de mâncare şi mi-a zis că încă mai are un măr şi că în ultimul timp este mereu constipată.

Timpul a trecut în zbor până când am considerat că a sosit momentul să mă duc la Villa Sol.

•

Am parcat aproape la poarta de la Villa Sol. Nu se auzea niciun zgomot în spatele zidurilor. Pe deasupra lor, se scutura din când în când o ploaie de frunze, care stropea strada. Se înseră şi am apăsat pe sonerie.

M-au întrebat cine sunt şi am spus adevărul, că sunt un prieten de-ai Sandrei.

A venit Fredrik în persoană ca să-mi deschidă poarta. Nu a deschis-o larg, ci doar cât să ne vedem.

— Am venit să iau lucrurile Sandrei. Zice că a lăsat un ghiozdan în grădină şi alte câteva lucruri în camera ei şi motocicleta în garaj.

— Sandra, a repetat ca să aibă timp de gândit. Unde este? Suntem îngrijoraţi pentru ea.

— Este bine, a plecat din sat.

S-a uitat mai atent la mine. Brusc, mă recunoscuse.

Eu l-am privit fără să clipesc.

— Da, sunt cel din fotografie, cel care te-a urmărit și pe tine, și pe ceilalți.

A deschis poarta ca să pot intra și aceasta s-a închis automat în urma noastră. Grădina era foarte plăcută. Piscină, șezlonguri în jurul ei, foișor, grătar. Pomi care ajungeau până la cer, plante semisălbatice, miros de pământ umed. Ne-am așezat pe niște scaune de fier forjat în jurul unei mese foarte frumoase și eu mi-am înnodat mai bine eșarfa de la gât. El era mai obișnuit cu frigul și era în cămașă cu mânecă scurtă.

— Știu cine sunteți, am zis, și mai bine s-o lăsăm deoparte pe Sandra. Ea nu știa nimic despre voi până când i-am povestit eu.

— Acum este de-a noastră.

— Știi bine că nu. Sandra nu va fi niciodată nici de-a voastră, nici de-a mea. Ea este în bătaia vântului. A ajuns în casa asta din pură întâmplare.

— Nimic nu este din întâmplare. Este cu noi, în viața noastră, iar asta e ceva ce nu poate fi schimbat de nimeni și de nimic.

Fredrik Christensen era un animal rău, încăpățânat și cu un aer de superioritate dezgustător. Vorbea cu bărbia în sus, privindu-mă ca pe un gândac.

— Dacă-mi dai lucrurile Sandrei și o lăsați în pace, n-am să vă denunț.

— Cum pot fi sigur de asta?

Am simțit un fior. Prin ferestrele mari de la salon ne observa cineva, fără îndoială, Karin.

— La vârsta noastră, niciunul nu ar ajunge la proces. La început, mă gândeam doar la răzbunare, acum mă gândesc la viitorul unor oameni ca Sandra.

— Pe mine nu mă păcălești, a spus Fredrik. Dacă cineva mi-ar fi făcut ce ți-am făcut noi ție, nu l-aș ierta niciodată.

— Nu uita că suntem foarte diferiți. Și, în afară de asta, o să muriți în curând.

A zâmbit în sinea lui.

— Am aflat un secret pe care tu cu siguranță nu-l știi.

În mod evident, lui Christensen îi era greu să-și țină cumpătul. S-a rezemat pe scaun întinzând brațele în față și lăsându-se mângâiat de aer.

— Atât de mult te interesează catrafusele acestei fete?

— Catrafuse sau nu, sunt ale ei.

— Bine, dacă secretul merită osteneala, o să ți le dau.

— Este vorba despre injecțiile pe care vi le faceți.

Era descumpănit complet.

— Am dus la analizat conținutul lor.

— Este imposibil, a zis.

— La laborator au reușit să extragă o mostră din unele folosite. Le-am găsit în coșul de gunoi.

Nu-i plăcea deloc ceea ce auzea.

— Pot să-ți arăt rezultatele, o să fii șocat.

— Acum ești în mâinile mele. Dacă vreau, nu mai ieși viu de aici.

— Atunci nu vei ști niciodată adevărul.

— Spune-mi mai multe.

— Este un compus multivitaminic cu o concentrație mare, dar în fond, la fel ca toate vitaminele care se vând prin aceste locuri.

— Nu este posibil în niciun caz, a spus neîncrezător. Karin se simte mai bine când și-l injectează.

— Este vorba despre un efect placebo. Mai întâi îmbunătățește și apoi înrăutățește starea. Nu-i spune adevărul, dacă asta o ajută. Dar nu vă prelungește viața. Într-o bună zi, o să faci o pneumonie și n-o să mai părăsești spitalul, iar Karin este la un pas de a ajunge într-un scaun cu rotile.

— Ești nebun!

— N-are importanţă, ceea ce contează este faptul că ăsta e adevărul. Du la analizat o fiolă dacă nu mă crezi, poate că după aceea o să faci economie la bijuterii şi tablouri.

Şi-a ridicat cu greu scheletul de oase şi a intrat în casă. Până când a ieşit din nou, Karin m-a spionat din spatele geamurilor. Deşi îmi îngheţase fundul pe fierul scaunului, nu m-am mişcat şi nu m-am gândit la nimic, nu voiam să-mi distrag atenţia cu gânduri. Am suportat frigul timp de o jumătate de oră cât am fost cu ochii-n patru şi am simţit o mare satisfacţie când l-am văzut întorcându-se cu ghiozdanul în mână şi o altă plasă cu haine înăuntru.

— Poftim, a zis. Am scos motocicleta din garaj, este lângă maşina ta.

Am desfăcut ghiozdanul ca să mă asigur că banii pe care îi câştigase Sandra în casa asta erau înăuntru. Erau vreo trei mii de euro, o revistă, cartea de identitate şi permisul de conducere. Nu m-am uitat în punga de plastic, îmi era de ajuns.

A trebuit să mă ridic ca să-mi bag mâna în buzunarul de la spatele pantalonilor şi să scot o hârtie împăturită cu rezultatele analizelor.

— Uite, nu te păcălesc. În plus, poţi să verifici şi singur.

— Îmi ceri să cred că aceste analize sunt ale fiolelor. Ar putea să fie de la orice altceva.

— Crezi ce vrei, dar ăsta e adevărul.

Nu m-am mai aşezat. În timp ce el citea ce scria pe hârtie, m-am îndreptat cu ghiozdanul şi plasa spre ieşire. Mi-a fost cam greu să deschid poarta dinăuntru, dar în cele din urmă a cedat şi m-am simţit atât de liber în afara zidurilor acelea, încât am avut chef să cânt.

A trebuit să mă duc la căsuţă şi să-l conving pe chiriaş să vină cu mine cu maşina până la Tosalet şi să coboare apoi conducând motocicleta. A fost o muncă grea să-l conving că nu era vreun matrapazlâc de-al soţiei sale pentru a-l face să se omoare pe şosea. M-am liniştit când am văzut-o în sfârşit legată de bougainvillea.

Înainte de a mă întoarce la hotel, am trecut pe la un magazin cu pui rotisaţi şi am cumpărat unul, cu cartofi prăjiţi. Când am ajuns la etajul meu, liftul duhnea a pui.

Am vârât agitat cardul în uşă. Nu ştiam ce s-ar fi putut întâmpla în lipsa mea, poate că veniseră deja s-o caute. Sandra! am strigat de îndată ce am intrat. Am strâns din dinţi neauzind niciun răspuns, niciun zgomot.

Am lăsat ghiozdanul şi punga pe pat complet abătut, îndurerat şi făcut zob de către duşman. Mă pregăteam să verific în baie înainte de a porni în căutarea ei, când a intrat de pe terasă.

— Cum ţi-a mers?

Sandra nu va şti niciodată cât am fost de fericit. A intrat de pe acea terasă ca noaptea care se lăsa peste noi şi ca norii de un albastru-închis care călătoreau pe cer.

— Mai bine decât mă aşteptam. Uite-ţi lucrurile.

— Am petrecut nişte clipe îngrozitoare gândindu-mă la ce ţi s-ar putea întâmpla la Villa Sol doar dintr-un capriciu de-al meu.

— Am lăsat motocicleta la căsuţă, am zis ca răspuns la minunatele ei vorbe.

Sandra

Julián s-a lungit îmbrăcat pe pat. A zis că preferă să fie pregătit, în caz că trebuie să plecăm în mare grabă, deşi mi-am închipuit că nu era doar acesta motivul.

— Odihneşte-te, nu-ţi face griji. O să te trezesc la cinci, eu dorm puţin.

Julián îmi oferea pace, atât de multă încât am adormit profund şi mi s-a părut că acum cinci minute m-am culcat când am simţit pe cineva atingându-mi braţul.

— E timpul, a zis.

Am ieşit clandestin pe ruta alternativă a hotelului la ora cea mai tristă din zi, când oamenii încă

dorm şi nu este nici noapte, nici zi.

Am avut timp să bem el un *espresso* şi eu o cafea cu lapte înainte de a mă urca în autobuz, l-am rugat să-i dea adresa mea lui Alberto. Şi apoi mi-am luat la revedere făcându-i cu mâna de la fereastră. Purta haina pe care şi-o cumpărase din sat şi eşarfa la gât, era la fel de bine bărbierit ca întotdeauna. M-am uitat la el până când l-am pierdut din vedere.

Julián

Poveştile nu se termină până când nu sunt nimicite, până când nu li se dă lovitura de graţie cu capul sau cu inima. Pentru Sandra, sfârşitul acestei poveşti sosise de îndată ce se urcase în autobuzul de întoarcere acasă, deşi continua să-şi facă iluzii în privinţa Ţiparului, dar chiar şi presupunând că această relaţie s-ar închega, ar trebui să aibă loc în altă lume, nu în lumea de ieri. Deocamdată, asta încă mă privea. Dacă după atâtea spaime încă nu murisem înseamnă că mai aveam ceva de făcut şi că trebuia să continui în pas de marş ca un soldat. Oare Fredrik Christensen a dat alarma după discuţia noastră din grădina lui? Dacă ar fi vrut să ia măsuri, le-ar fi luat Sebastian la prima noastră întâlnire. În fond, mă gândeam la toate astea ca să nu mă gândesc la Sandra cum se îndepărta cu autobuzul spre un viitor complet necunoscut pentru mine.

M-am lăsat dus de picioare spre un loc oarecare, aveam chef să umblu, în ultima vreme petrecusem prea mult timp în maşină. Mi-am ridicat gulerul de la haină, mi-am vârât mâinile în buzunare şi m-am lăsat ispitit de briza mării, de umiditatea ei, binecuvântată umiditate care-mi deschidea plămânii şi mă făcea să respir, de parcă n-aş fi fumat trei pachete de ţigări pe zi vreme de mulţi ani de-a lungul vieţii mele. Şi când m-am dezmeticit, eram deja în port. Se luminase complet şi nişte raze reci de soare făceau ca totul să pară normal. Am mers ca un robot, ghidat de amintirile propriilor paşi, până când am ajuns la *Steaua* şi la Heim sau, mai bine zis, până în locul unde era ancorat de obicei iahtul.

M-am uitat uimit de jur împrejur, probabil că simţul orientării îmi opunea rezistenţă, n-ar fi primul caz când, într-o bună zi, un bătrân ca mine, brusc, nu ştie unde se află sau nu se află unde credea el că este. Totuşi, tot ce lipsea era *Steaua,* barul de vizavi era la locul lui şi catamaranele de-o parte şi de alta, indicatorul cu două linii roşii, un teren viran care servea drept parcare la vreo două sute de metri distantă. *Steaua* nu mai era acolo şi nici Heim, şi asta chiar mă neliniştea, mai ales pentru că mi-l înşfăcaseră pe Heim. Dându-şi seama că nu mai era în toate minţile, probabil că îl eliminaseră la fel ca pe Elfe. Cei care încă erau în stare să se apere nu-şi doreau poveri inutile, nu aveau putere să tragă de ceilalţi. Oricât ar fi fost de important Heim, el însuşi devenise o povară.

Am băut încă o cafea, de data asta decafeinizată, calculând la câţi kilometri distanţă s-o fi aflând Sandra. Mi-ar fi plăcut să mă duc la Madrid cu ea, încă-mi puteam permite o cheltuială în plus, ca de exemplu o călătorie cu autobuzul, câteva zile în vreun motel şi câteva meniuri. Dar, pentru mine, simpla călătorie nu merita osteneala, nu mai aveam timp să văd nici măcar a mia parte din tot ce nu văzusem, aşa că era mai bine să las lucrurile ca până acum, să nu le răscolesc. O să rămân aici, în locul pe care Salva îl alesese să-şi sfârşească zilele, nu era nimeni mai asemănător mie decât Salva şi el îmi pregătise terenul, de ce să-l refuz? Chiar din clipa în care m-am urcat în avion din Buenos Aires am ştiut că voi porni într-o călătorie fără întoarcere. De ce să mă întorc? Amintirile nu se vor despărţi de mine. Tres Olivos era o opţiune bună. Cu pensia mea aş putea să-mi plătesc şederea la azil şi nimeni nu m-ar căuta acolo. Când viaţa îţi pune ceva pe tavă trebuie să-l iei, pentru că, în caz contrar, în cele din urmă, ajungi să plăteşti un preţ prea scump. Viaţa întotdeauna cunoaşte mai multe decât noi.

Din nou, picioarele mele slabe şi obosite, care aveau o memorie mai bună decât mine, m-au dus la

mașină, pe care o parcasem în apropierea stației de autobuze. M-am dus la hotel fără să mă gândesc la niciun fel de pericol. Mi-am scos lentilele, m-am îmbrăcat cu pijamaua și m-am băgat în pat, ceva ce nu făcusem niciodată în timpul zilei, cu excepția dăților când fusesem bolnav. Dar acum trupul îmi cerea odihnă și trebuia să mă refac după atâta tensiune și să dorm fără să mă mai gândesc la nimic, fără să-mi fac griji pentru nimic, încercând ca imaginea Sandrei privindu-mă prin geamul autobuzului să mă afecteze cât mai puțin cu putință.

Sandra

Până când n-am părăsit Dianium și n-am ieșit în autostradă, nu i-am dat atenție pasagerului de lângă mine. Mă concentrasem asupra gândurilor mele, în timp ce lumina zorilor, acea lumină împrăștiată prin ceață dispărea. M-am uitat la Julián până când l-am pierdut din vedere, îmi părea rău să-l pierd din vedere pentru totdeauna și nu știu de ce nu puteam să-mi iau ochii de la eșarfa pe care o purta la gât. A trebuit să respir adânc. Știam cât de slabe îi erau brațele, deși în cameră a avut grijă să nu-și dea jos cămașa în fața mea, dar le simțeam când le atingeam din întâmplare, și am văzut în baie arsenalul de medicamente pe care le lua. Era un om care avea zilele numărate și, cu toate acestea, nu-i era frică, și nu cred că teama ține cont de vârstă. Eu mă temeam mai mult de sfârșitul drumului vieții decât de pericolul prin care trecusem în mâinile membrilor Frăției. Îmi era mult mai frică de normalitate, de viața de zi cu zi, în care nu aveam niciun căpătâi. În orice caz, nu mai eram aceeași prostuță care a sosit la Dianium în septembrie, când credeam că lumea îmi este datoare. Acum simțeam ceva diferit, ceva mai amar și, în același timp, mai reconfortant. N-aș ști să explic. Când ne-am luat rămas-bun, a fost cât pe-aci să-l îmbrățișez pe Julián, să-l strâng în brațe, dar în acel moment m-am gândit că n-ar fi bine pentru niciunul din noi. Ce poate fi bun în faptul de a-ți lua rămas-bun? Cel de lângă mine avea vreo douăzeci și cinci de ani și a adormit de cum s-a așezat. Acum capul lui se odihnea pe umărul meu și își ținea picioarele atât de crăcănate, încât ale mele de-abia mai aveau loc. I-am înclinat capul în partea cealaltă și el și-a căutat din nou punctul de sprijin pe mine, dar eu nu eram dispusă să suport asta și l-am trezit. M-a privit uimit, de parcă aș fi apărut în patul lui dintr-odată, până când s-a dezmeticit.

— Scuză-mă, aseară am fost de gardă.

I-am zâmbit discret în semn că-l scuz, fără să-i arăt prea mare încredere, nu aveam chef să vorbesc cu el. Aveam chef să mă gândesc la norvegieni, la ce or fi făcând în aceste momente și la cum or fi primit vestea fugii mele. Era imposibil să mă găsească, pentru că habar n-aveau unde locuiam și le-ar fi cam greu să descopere. Dacă s-ar simți amenințați, mai degrabă ar lua-o ei la goană. Dacă i-aș povesti acestui băiat ce mi s-a întâmplat ar rămâne perplex. Ce-o fi știind el despre naziști?

I-am aruncat o privire cu coada ochiului, n-ar putea ajunge nici într-o mie de ani ca Alberto.

În Motilla ne-am oprit ca să ne ducem la toaletă și să mâncăm ceva la un restaurant cu autoservire, ticsit de drumeți. Colegul meu de voiaj a insistat să-mi ofere o Coca-cola și a spus căscând că i se pare că sunt tristă.

— Ești un foarte bun observator, am zis terminând de băut Coca-cola și încheind discuția. În acest moment, tot ce-mi place pe această lume este să fiu tristă.

Julián

Plăteam hotelul o dată pe săptămână și, când am plătit pentru ultima, i-am comunicat lui Roberto că voi părăsi camera. A fost surprins că urma să las un apartament pentru care plăteam un preț aproape

ridicol şi a încercat să-mi explice că, dacă aş face comparaţie cu alte hoteluri, mi-aş da seama că sunt un client privilegiat şi că întâmplarea neplăcută care m-a determinat să trec dintr-o cameră normală într-un apartament se poate produce oriunde, dar că el însuşi şi-a luat angajamentul să nu se mai repete aşa ceva şi, după cum puteam constata, nu se mai repetase. Am înţeles că era o perioadă cu puţini clienţi şi că obligaţia lui era să-i reţină pe cei existenţi cu orice preţ. Era mai bine să ţină ocupat un apartament la preţul unei camere cu pat dublu decât să îl ţină gol.

A trebuit să îi întrerup descrierea privilegiilor de care mă bucuram în acel hotel fără să ştiu, ca să-i spun că nu era vorba de bani, ci de faptul că plecam din sat. Desigur că, dacă aş mai fi stat, nu mi-ar fi trecut prin minte să părăsesc hotelul. Vacanţa mi se terminase şi mă întorceam în ţara mea. Roberto a fost nelămurit: noi, pensionarii, aveam parte de toată vacanţa din lume, dar nu a rostit nimic, ştia să-şi păstreze foarte bine curiozităţile pentru sine. I-am spus că renunţam şi la maşina închiriată şi că duceam înapoi în cameră o pătură pe care o luasem pentru cazul în care mi s-ar fi întâmplat ceva, şi un prosop. Ca să mă duc la aeroport, aveam să iau un taxi.

Roberto a dat ordin să-mi fie coborât bagajul şi a insistat să-mi comande un taxi prin telefon, dar am refuzat categoric. I-am spus că prefer să opresc unul pe stradă, pentru că, în afară de asta, trebuia să pierd puţin vremea până la decolarea avionului. Nu voiam pentru nimic în lume ca apoi să poată fi localizat taxiul şi să-l întrebe pe şofer unde mă dusese.

— Îmi pare rău, am spus pe un ton glumeţ. Este ultima mea dorinţă.

Astfel că am ieşit din hotelul Costa Azul la unsprezece ziua târând trolerul şi cu o geantă agăţată pe umăr.

Când m-am îndepărtat îndeajuns de hotel, încât să nu mă poată urmări nimeni, am strigat după un taxi să se oprească şi l-am rugat pe şofer să mă ducă la azilul de bătrâni Tres Olivos. Pe drum, m-am uitat de câteva ori în spate, dar n-am văzut nimic. Decizia mea îi luase prin surprindere, în absenţa lui Tony de la hotel şi neavând timp să acţioneze şi să mă controleze.

De data asta, când am ajuns la Tres Olivos, i-am spus taximetristului să plece.

Mi-a plăcut cum arăta grădina, în care mai mulţi bătrâni ca mine, foarte bine îmbrăcaţi, jucau un joc cu bile, vorbeau despre stângăcia fiecăruia şi despre fotbal. M-am îndreptat spre biroul de primire şi am dat din nou peste femeia aceea robustă de data trecută.

S-a prefăcut că nu-şi aminteşte de mine, dar se vedea clar că-şi amintea şi n-am înţeles de ce nega acest lucru, doar dacă nu cumva era obişnuită să spună nu din capul locului la orice.

Am vorbit clar. I-am spus că nu vreau să fiu o povară pentru fiica mea şi că, dacă-mi vor oferi un preţ bun de acum până când aveam să mor şi dacă-mi vor da camera pe care o ocupase prietenul meu Salva, voi rămâne la ei. A deschis gura, dar nu am lăsat-o să vorbească.

— Sunteţi foarte drăguţă şi foarte inteligentă şi mi-ar plăcea să-mi petrec restul zilelor într-un loc unde să vă pot vedea, asta mi-ar înveseli mult viaţa.

— Să nu-mi spui că şi tu eşti bun de gură ca Salva.

— Şi Salva a rămas aici tot ca să te vadă?

— Cu toţii se află aici pentru asta, a zis râzând în hohote. Camera aia este ocupată de vreo săptămână, a adăugat puţin mai serioasă, dar o să văd ce pot să fac ca să te pun pe tine acolo. Numele meu este Pilar.

Tocmai intrasem în adevăratul templu al bătrâneţii. Mă aflam în mâinile lui Pilar. Pilar mă tutuise de îndată ce a înţeles că eram al ei. Încă unul pentru Pilar. Şi cu mare plăcere. De asta aveam nevoie, de o Pilar, de jocul cu bile şi de oameni care-şi trăiseră viaţa şi cărora li se mai dădea încă puţin bacşiş.

•

Am aşteptat stând pe o bancă să rezolve Pilar problema camerei mele şi atunci a trecut prin faţa mea, ca o viziune, de parcă aş fi dormit şi aş fi visat întâmplări şi persoane din acele zile şi le-aş fi

amestecat fără sens. Spun deci că am văzut-o trecând şi ducându-se spre pădurice pe Elfe.

De îndată ce mi-am revenit în fire, am fugit după ea, dar Pilar m-a strigat să mă opresc.

— Unde te duci aşa grăbit?

— Mi s-a părut că recunosc pe cineva.

— Mă rog, vei avea destul timp, de aici nu pleacă nimeni. Nu a râs, aşa cum ar fi fost firesc. Acum haide să iei în posesie camera lui Salvador, ai avut noroc. Şi o să-ţi arăt puţin din tot ce avem pe aici.

O cameristă termina de aranjat camera şi am lăsat geamantanul într-un colţ şi geanta pe un mic birou. Fereastra era deschisă şi aerul care intra îndepărta umoarea chiriaşului de dinainte şi făcea să se strecoare prezenţa invizibilă a lui Salva.

Clădirea în ansamblul ei nu era cine ştie ce. Erau puţini bătrâni în putere, prin urmare terenurile de tenis şi de paddle nu erau rentabile. Bucătăria era curată şi partea cea mai bună era o mică piscină acoperită, care reprezenta mândria azilului. Pilar mi-a zis că, după ce o voi încerca, nu o să mai vreau să ies de acolo, dar mie gimnastica suedeză îmi făcuse bine şi nu ştiam dacă voi îndrăzni să fac o schimbare.

— Salva a făcut baie acolo?

— Nu, spunea că are mai multă încredere într-un tip de gimnastică pe care-o practica, cred că gimnastică suedeză.

Vorbeam şi o priveam pe Pilar şi-i ascultam explicaţiile gândindu-mă la Elfe.

A fost cât pe-aci să o întreb pe Pilar, ca să am confirmarea, dacă în azil aveau o nemţoaică, cam de vârsta mea, fostă alcoolică sau alcoolică, pe nume Elfe, şi, în caz afirmativ, cine o adusese. Dar n-am întrebat, pentru că nu voiam să sperii iepurele încă de la sosirea mea.

Avea dreptate femeia aceea robustă, voi avea timp destul pentru asta, se apropia ora mesei. La una ca asta chiar că nu m-aş fi aşteptat. Nu o omorâseră, o închiseseră. La urma urmelor, să o omoare era mai compromiţător decât să o aducă în această rezervaţie unde orice ar fi povestit ar fi fost considerate simple închipuiri.

N-am avut timp să-mi deschid valiza, simţeam miros de supă şi peşte şi se auzea zgomotul farfuriilor în sala de mese. Când am intrat, am rămas o clipă locului, pentru că toţi ştiau unde să se aşeze şi nu voiam să-i iau locul nimănui şi să fiu nevoit să mă ridic. Am aşteptat să rămână un loc liber, nerăbdător să o văd pe Elfe la vreo masă.

Un bărbat voinic mi-a făcut semn să mă aşez lângă el. În timp ce mâncam, vorbea întruna. Eu nu ascultam nimic din ce zicea, eram atent la sosirea lui Elfe. Ce departe erau acum Sandra şi viitorul ei copil! Ea fusese un cadou căzut din cer ca atâtea alte daruri pe care le primisem de la viaţă. Nu toată lumea era atât de generos recompensată cum fusesem eu. Fiicei mele îi spusesem că descoperisem un fel de hotel pentru oameni de vârsta mea şi că o să mai rămân aici încă o lună. În cele din urmă, proprietarii căsuţei care-mi plăcea atât de mult o închiriaseră şi nu aveam chef să mai caut. Va trebui să se mulţumească să stea la un hotel când va veni să mă vadă. I-am spus şi că-mi este foarte dor de ea, dar că era mai bine pentru noi să aibă fiecare spaţiul lui.

La desert, i-am spus bărbatului voinic că un prieten mă rugase să-i transmit un mesaj unei anume Elfe, o nemţoaică cu oarecari probleme.

— Uneori vine să mănânce, alteori nu, înţelegi ce vreau să spun. Şi a făcut gestul celor care trag la măsea.

Sandra

Am fost cam tristă o vreme. Era singurul mod de a reţine tot ce avea legătură cu Dianium, de a nu-l uita pe Alberto, nici pe Julián, nici măcar pe norvegieni, nici cât de rău o dusesem în acea cameră de

la primul etaj din Villa Sol. Era situată la dreapta, cum urcai pe scară și mergeai vreo zece metri pe coridor, zece metri cu pași diferiți, care mi-au găurit creierul. Cam în fața camerei se afla baia și îmi amintesc că o dată am vomitat în chiuveta decorată cu minunatele discuri de floarea-soarelui și am simțit o adevărată groază că o murdărisem și că nu aveam putere să fug. Acum știam cât este de important să nu te lași slăbită, să nu te lași înfricoșată și manipulată. Nu era ușor să eviți așa ceva, dar cunoșteam consecințele inocenței, acum știam că dușmanul poate fi oricine.

Când am ajuns la Madrid, m-am dus direct acasă la părinții mei. În oricare alt moment al vieții mele, n-aș fi suportat să mă gândesc la ceea ce m-ar fi așteptat, dar acum mi se părea o prostie. Câteva lacrimi ale mamei mele, niște sfaturi din partea tatălui meu, în timp ce țipau unul la altul și-și împărțeau dreptatea, o cină caldă, câteva reproșuri, un pat confortabil. Am intrat în camera mea și am lăsat ghiozdanul pe pătura albă din bumbac, de vară (mama încă nu scosese pilota, de parcă în adâncul inimii s-ar fi îndoit că mă voi întoarce). Mi-am dat jos ghetele pe care mi le cumpărasem în Dianium privind în jur, pe rafturi încă erau cărțile de la liceu. Posterele, lampa de birou cu braț flexibil, biroul, totul avea un oarecare aer adolescentin. Mintea mea începea să se limpezească, în mod clar mă întorsesem ca să plec.

•

Nu a fost greu, sora mea a închiriat la un preț foarte bun un mic spațiu în centrul comercial și am deschis un magazin de bijuterii de imitație. Ne-a mers atât de bine, încât am putut chiar și să angajăm o vânzătoare și eu mi-am făcut rate pentru un apartament. Santi s-a întors în viața mea într-un mod mult mai real decât înainte. Apreciam la el calități pe care înainte nici nu le băgasem de seamă și mi s-a părut că poate fi un tată bun. Nu poți să stai și să aștepți iubirea perfectă toată viața. Dragostea perfectă nu este reală, nimic perfect nu este real, prin urmare, nici relația noastră nu trebuia să fie perfectă și ne-am limitat la a ne vedea din când în când și să-l scoatem împreună pe Janín în parc. I-am povestit pe jumătate ceea ce trăisem în acele zile fantasmagorice și atât de izolate de restul lumii și de câteva ori mi-a scăpat numele Țiparului, preferam să-i spun așa în fața lui Santi ca să-i diminuez din importanță, ca să reduc ceea ce simțeam pentru el, deoarece Alberto a fost cu siguranță iluzia de care aveam nevoie ca să suport tensiunea de la Villa Sol și, cu toate acestea, numele lui nu era doar un nume, era geaca lui de un albastru-închis, cămașa șifonată, scrumul țigării căzându-i pe mocasini, era părul puțin lung și fruntea înroșită din cauza brizei mării, era mirosul lui și privirea îngrijorată și vocea auzindu-se prin ușă când mi-a zis „te iubesc”. Și apoi nimic, nu s-a mai întors la spital, nici în camera de hotel în care stătea Julián. Am fugit și el a rămas. Santi se bucura că-mi venise mintea la cap și spunea că trecutul este trecut, dar nu era adevărat.

O vreme am fost tentată să mă întorc la Dianium ca să-l caut și să mi-l scot din minte într-un fel, dar apoi copilul și munca îmi ocupau tot timpul, prezentul mă devora și uneori părea că dădusem pagina… până când seara cădeam moartă de oboseală în pat și adormeam, atunci acele zile se întorceau și erau atât de vii, încât aș fi zis că reprezintă chiar prezentul.

Julián

În prima zi la azil, Elfe nu s-a lăsat văzută până seara. M-am dus să iau cina fără chef, doar ca să nu-mi facă rău pastilele și să nu-mi vină rău așa, de cum am ajuns acolo, și ca să o văd pe Elfe.

Contemplând măslinii de la fereastră, m-am gândit fără să vreau la barul cu meniuri și la hărăbaia de cameră de la hotelul Costa Azul. M-am gândit la Sandra și la Țipar. Trecuse atât de puțin de la acele întâmplări și în același timp erau atât de departe. Când m-am hotărât să vin aici, știam că ăsta este un loc ca să dai târcoale trecutului, pentru că, atunci când trupul nu ne mai ajută, ne rămân puterea minții și imaginația ca să ne revedem în cele mai frumoase momente din viața noastră.

La asta mă gândeam când am văzut-o intrând pe Elfe în sala de mese aparent cherchelită, deşi mai aranjată decât atunci când am văzut-o la ea acasă, înconjurată de vărsături. Orice ar fi spus, nimeni n-ar fi luat-o în seamă.

I-am făcut semn să se aşeze lângă bărbatul voinic şi lângă mine. Am început să formăm un grup.

S-a aşezat şi nu m-a recunoscut, cum să mă recunoască? Femeia asta reuşise să trăiască precum o fantomă.

— Elfe are tablouri în camera ei care valorează milioane de euro. Nu-i aşa, Elfe? a zis bărbatul făcându-mi cu ochiul.

— Un Picasso, a spus Elfe, un Degas şi un Matisse, cred.

Elfe a rămas cu privirea în tavan, încercând să-şi amintească, şi bărbatul a dat din cap cu milă.

— Se pare că toţi provenim dintr-o viaţă mai bună, a rostit el, fără să bănuiască nici pe departe că era foarte posibil ca tablourile lui Elfe să fi fost autentice.

Apoi Elfe a întrebat cu o nesiguranţă jalnic de infantilă:

— Ştiţi unde este câinele meu?

Bărbatul mi-a adresat o privire care spunea: e ţicnită, fără să-şi închipuie că eu chiar ştiam unde era câinele, în casa Fridei.

Când am terminat de mâncat, m-am oferit să o conduc până în camera ei. Când am deschis uşa, am văzut tablourile atârnate pe pereţi. Erau atât de autentice, încât păreau false.

— Vrei să bei un păhărel? m-a întrebat vârând mâna în dulap ca într-un cuib de vipere.

Am plecat şi am închis uşa. Ar trebui să vezi ce se întâmplă, Salva, nu ţi-ar veni să crezi.

•

Nici eu n-aş fi crezut că după câteva zile avea să coboare dintr-un taxi un bărbat înalt, adus de spate, cam neîndemânatic, târând două trolere. Mi-a fost cam greu să-l identific pe Heim în mica grădină a azilului. Şi a trebuit să fac un efort ca să cred ceea ce vedeam: pe Heim vorbind cu Pilar.

Deci, fusese nevoit să-şi părăsească îndrăgitul iaht, *Steaua*. Fără îndoială, îi provocase o mare durere această decizie, dar probabil că-l convinseseră că, ţinând cont de pierderea alarmantă a facultăţilor lui mintale, trebuia să se închidă într-un azil dacă voia să supravieţuiască. Şi, în mod evident, preferase să supravieţuiască mai presus de orice. În fond, probabil că se gândea că făcând parte dintr-o rasă superioară, încă îi mai rămâneau mulţi ani de viaţă şi că avea să-i vină lui vreo idee pentru a-şi încetini demenţa. Oare ştia că şi Elfe se afla aici? Cum va reacţiona Elfe când o să-l vadă?

Asta părea povestea fără sfârşit, când eu nu mă îndreptam spre ei, se îndreptau ei spre mine, reînviau pentru mine. Probabil că exista vreun motiv. Simţeam că-i am în mâinile mele şi că spiritul lui Salva mă ghida.

Când în sfârşit Pilar a îndeplinit protocolul de a-l duce pe Heim în camera sa şi de a-i arăta clădirea în ansamblul ei, de a-i aduce la cunoştinţă orarul, de a-l întreba dacă era diabetic şi celelalte subiecte cu care m-a ameţit şi pe mine la început, m-am dus să vorbesc cu ea.

— Un nou client.

— Da, a zis în timp ce tasta pe calculator fişa lui Heim, bineînţeles cu un alt nume, pe care n-aveam chef să-l memorez, să vedem dacă ăsta-i un neamţ get-beget şi vine punctual la masă, nu ca Elfe, ce pacoste de femeie!

— Cei punctuali sunt englezii, nu nemţii.

— Dar se presupune că nemţii sunt cei mai organizaţi. Nici nu ştii cât de ordonate sunt valizele omului ăsta.

I-am dat dreptate, cei pe care-i cunoscusem eu erau foarte organizaţi.

— Ascultă, Pilar, i-am zis privind-o fix în ochi. Nu ştiu cum de suporţi să stai printre atâţia babalâci. O femeie atât de drăguţă ca tine ar trebui să-şi etaleze farmecele prin alte părţi.

A râs, nu foarte veselă.

— Prin alte părți, nu tot ce strălucește e aur, a zis.

— Și asta e adevărat, am recunoscut, și ce-ai zice dacă un bătrân ca mine ți-ar propune să mergem la un film sau să facem o plimbare?

Am suportat cu brio așteptarea până a răspuns.

— Nu mi se pare o idee rea. Sigur ai multe de povestit.

— Mai multe decât îți închipui.

11. Sub pământ, sub cer

Sandra

Am convins-o pe sora mea să mergem cu toţii la căsuţă, să petrecem câteva zile. I-am spus că băieţelului i-ar prinde foarte bine aerul mării şi să fie înconjurat de alţi copii şi de căldura familiei, inclusiv de bunicii lui. Avea şase luni şi era isteţ sau, mai bine zis, avea un spirit de observaţie foarte dezvoltat. Dacă era adevărat că fătul percepe senzaţiile exterioare, el probabil că a captat multă suspiciune, frică, precauţie şi mesajul clar că aparenţele înşală. Când ne privea, părea că încearcă să descopere adevărul în noi sau că ştia că în spatele oricărui lucru mai era ceva.

După ce mi-am bătut capul cu o sută de nume, i-am pus Julián şi îl strigam Janín. Mi-ar fi plăcut să afle şi bătrânul Julián şi i-am trimis o scrisoare la hotelul Costa Azul, dar mi-a fost înapoiată, nu mai era cazat acolo şi am presupus că s-o fi întors în Argentina.

Cred că dacă acum m-am hotărât să mă întorc la Dianium se datora faptului că speram să-l întâlnesc pe Alberto la orice colţ de stradă. La început, îl visam. Visam că eram amândoi şi coboram pe motocicletă de la Villa Sol, că ne plimbam pe plajă. Visam că lumea aceea avea o lumină foarte strălucitoare care mă orbea şi care mă împiedica să văd bine ceea ce exista în jurul meu. O visam pe acea fată de pe plajă, de parcă n-aş fi fost chiar eu. Nu mai eram pe deplin fata aceea. Mi-o aminteam ca pe o soră mai mică plină de îndoieli. Nu e vorba că acum aş fi foarte sigură pe mine, dar intrasem în casa răului, îl simţisem aşa cum simţi o boală sau mizeria, tot ceea ce te face să fii într-o lume aparte, iar asta nu se uită.

Am fost impresionată când am intrat în căsuţă. Mirosea a flori. Parcă trecuseră o mie de ani de când sosisem aici cu ghiozdanul şi cu mintea deloc limpede. Acum ne-am dat fuga jos din maşini, inundând grădina de strigăte. De cum au pus piciorul în grădină, părinţii mei au început să se certe. Janín se uita la ei cu ochii larg deschişi. Încă mai existau pe acolo unele cărţi şi documente ale chiriaşului. Cumnatul meu a găsit imediat motive să plece în sat fără trupă, cum ne numea el. În astfel de împrejurări, niciodată nu s-ar putea petrece ceva asemănător cu ceea ce mi s-a întâmplat mie. N-ar putea să existe un Fred sau o Karin, nici Villa Sol, nici Julián. Acum n-ar putea să existe Alberto.

M-am instalat în camera cea mai mică. Tata a montat un pătuţ de-al nepoţilor mei pe care l-a scos din garaj şi am deschis larg fereastra. Păsărelele zburau printre crengile verzi.

Julián

Zilele la azilul Tres Olivos treceau liniştit dacă te obişnuiai şi dacă înceta să te mai intereseze viaţa din afară. Uneori ne duceau în excursie la Benidorm sau la Valencia şi era plăcut dacă nu voiai să faci nimic de capul tău. Uneori murea unul şi se comenta evenimentul în salon, de parcă aşa ceva nu ni s-ar putea întâmpla niciunuia dintre noi. Heim era ca o caracatiţă într-un garaj şi Elfe umbla de colo-colo pe jumătate beată, fără să fie conştientă de nimic. Câteodată Elfe schimba vreo două vorbe cu Heim în germană, dar sincer nu cred că reuşea să-l identifice pe deplin.

Joia, Pilar îşi lua zi liberă şi ieşeam prin împrejurimi. Ea conducea BMW-ul ei şi eu îi vorbeam despre lagărul de concentrare şi despre epoca în care vânam nazişti. Încercam să nu o menţionez prea mult pe Raquel.

Îi păream un bătrân interesant. Când am înţeles că se îndrăgostea de mine, i-am povestit despre

boala mea cardiacă şi că iau zece pastile pe zi. I-am precizat că nu sunt în formă pentru a-i putea satisface necesităţile şi că în orice moment aş putea rămâne înţepenit. I-am zis că nu am bani nici măcar ca să-mi plătesc înmormântarea, că-mi ajungeau strict pentru plata azilului. Dar Pilar era foarte încăpăţânată. Pretindea că formăm unul dintre acele cupluri în care femeia pare infirmiera sau îngrijitoarea. Mie îmi era totuna, ultima femeie pentru care am putut să fac ceva a fost Sandra, acum căutam modalitatea de a-l chinui pe Heim. Mereu reuşise să scape de cei care-l vânau, dar de el însuşi nu putea să scape.

Într-o seară, am rugat-o pe Pilar să mă însoţească la căsuţă la ora la care chiriaşul avea ore la liceu. Ea a rămas în maşină şi eu am intrat încetişor, am trecut printre munţi de hârtii şi am urcat în camera unde, cu două luni în urmă, ascunsesem albumul şi caietele lui Heim şi ale mele. Erau toate acolo unde le lăsasem. Ca şi cum nici timpul, nici vântul, nici vreo privire n-ar fi trecut prin acei patru pereţi. Le-am luat şi m-am întors la Pilar.

— Ce sunt astea? a întrebat ea.

— Astea? Nimic, este o însărcinare. Trebuie să mergem la Poştă.

Pilar m-a privit cu admiraţie. Bănuia că orice aş face va fi interesant. Ce păcat că viaţa mea începea tocmai când era pe sfârşite sau poate că astfel o fi mai bine, nu-i aşa, Raquel?

Am trimis organizaţiei mele albumul cu fotografii al lui Elfe, caietele lui Heim şi notiţele mele, unde apăreau adresele de la Villa Sol, a familiei Christensen, a lui Otto şi Alice, a Fridei. În ceea ce-l priveşte pe Heim, am preferat să nu spun nimic, pentru că Heim era al meu.

Pilar se mulţumea cu puţin, doar să-i spun că era foarte frumoasă, ceea ce era adevărat şi că era cea mai simpatică şi mai veselă femeie pe care am cunoscut-o în toată viaţa mea, şi asta fiind total adevărat. Până la urmă cedam când se încăpăţâna să ne sărutăm pasional şi de vreo câteva ori m-am lăsat târât până în pat. Ea voia să lase impresia că-i place trupul meu, ceea ce nu avea niciun sens. Până când i-am zis că aşa ceva se terminase, că mă dezobişnuisem de sex şi că nu voiam să mă obişnuiesc din nou şi să mai am încă o necesitate.

În sfârşit, eu şi Pilar am alcătuit o echipă. Ne simţeam bine fără să fie nevoie să ne dezbrăcăm în grabă. Era mai bine să se dezbrace în faţa altora şi pe mine să mă lase în pătrăţelul meu pe care scria „foarte interesant”. Deşi cred că orice psiholog mi-ar spune că încerc să repet minunata relaţie care mă unise cu Sandra. Oare cum i-o fi mergând? Nu voiam să ştiu. Eu aparţineam trecutului ei.

Sandra

Motocicleta era tot acolo, legată de bougainvillea cu lanţul. Deşi eu acum aveam maşină şi nu-mi mai trebuia, m-am urcat totuşi pe ea. Am pornit-o cu plăcere, savurând momentul şi m-am îndreptat spre Tosalet. M-am simţit liberă ştiind că fiul meu venise deja pe lume şi că, dacă mi s-ar întâmpla ceva rău, nu l-ar afecta şi pe el. Misiune îndeplinită.

Când am ajuns la Villa Sol, s-au năpustit asupra porţii metalice nişte copii cu prosoapele pe umeri, urmaţi de tatăl lor. Le atrăgea atenţia să se astâmpere.

M-am apropiat de el şi l-am întrebat dacă locuieşte în casa aia. Era cam neîncrezător şi m-a întrebat de ce voiam să ştiu asta. I-am spus că din motive sentimentale, căci pentru o perioadă şi eu locuisem acolo. S-a uitat la mine neîncrezător.

— Cum sunt camerele de sus? m-a întrebat în timp ce le spunea copiilor să fie atenţi la maşini.

Le-am descris.

— Intră, dacă vrei, a zis. Cufundă-te în nostalgie.

Erau aceleaşi hamacuri, doar că acum erau pline de prosoape aruncate în dezordine. Piscina era aceeaşi, dar avea ceva diferit, diferenţa pe care o impunea prezentul, iar uşile casei erau larg deschise

şi la fereastra de la bucătărie nu se vedea chipul lui Karin.

— Am închiriat-o timp de o lună. Vino când doreşti. Te invităm la cină.

I se însufleţiseră ochii. Probabil că era divorţat şi era rândul lui să stea cu copiii. I-am mulţumit şi m-am întors la motocicletă. Cu siguranţă, nici măcar nu ştia cine erau proprietarii.

Am trecut pe la casa lui Otto şi Alice. Era linişte şi dădea o senzaţie de greutate, ca şi cum dintr-un moment în altul s-ar putea prăbuşi şi ar târî după ea vilele dimprejur, ţinutul şi lumea întreagă. M-am cocoţat pe şa ca în acea noapte ploioasă a petrecerii şi am văzut grădina făcută praf, cu buruieni peste tot. Nu ştiu de ce, dar coloanele dorice dădeau o senzaţie apăsătoare de abandon, ca acele temple pe care timpul le scorojeşte şi le izolează în trecut.

La întoarcere, am trecut pe la hotelul Costa Azul. Am intrat şi m-am plimbat puţin prin hol. Era acolo portarul acela cu pistrui mari pe faţă. S-a uitat la mine încercând să mă recunoască. Îmi scosesem piercingurile şi aveam părul mai lung şi castaniu, ca ultima dată când mă vopsisem împreună cu bătrâna Karin. Optasem pentru comoditate. De când devenisem mai plinuţă, eram mai atentă la haine şi voiam să fac impresie bună clienţilor, nu mă interesa decât să nu-i lipsească nimic copilului meu şi nu-mi păsa ce ar fi gândit lumea despre mine, ci ceea ce gândeam eu despre viaţă. Nu mai aveam nicio senzaţie de pericol aflându-mă în acest loc. Am ieşit imediat, din cauza privirii recepţionerului.

Şi asta era tot? Nu, mai lipsea El Faro. L-am lăsat la urmă. Cel mai rău era că nu puteam să împart cu nimeni toate astea. Simţeam că inima şi capul aveau să-mi explodeze. Acum, în locul cofetăriei era un restaurant mic cu o terasă mare sub o pergolă, întinsă pe o parte din esplanadă. M-am temut să nu fi luat banca dintre palmieri, dar nu, era tot acolo. Pe ea stătea un cuplu. Nu-mi păsa. În faţa lor, am ridicat piatra C.

S-au uitat la mine fără să ştie ce să creadă. Sub ea se zărea vârful a ceva din plastic. Am dat la o parte pământul bătătorit şi l-am scos. Era o pungă de plastic pe care era scris „Transilvania suvenire” şi în ea era o cutie lăcuită cât o jumătate de palmă. Înăuntrul cutiei nu era nimic, dar în acelaşi timp erau multe. Niciodată nu am crezut că viaţa mea ar putea fi atât de plină de emoţii. M-am aşezat pe bancă lângă cei doi. Pentru mine erau invizibili. Eu îi deranjam pe ei, le întrerupsesem momentul acela magic şi au plecat.

Mulţumesc, i-am zis în gând cuplului şi întregului univers. Am atins în buzunar săculeţul de nisip pe care mi l-a dat Julián, mereu îl purtam cu mine. L-am scos şi l-am vârât sub piatră, voiam să-l aibă el ca să-i poarte din nou noroc, eu avusesem deja destul.

La întoarcere, am alimentat motocicleta trecând printre necunoscuţi care umblau leneşi dintr-o parte în alta şi m-am întors la căsuţă. Am urcat în camera mea. Janín dormea buştean în pătuţul lui. Prin oblonul pe jumătate ridicat intra briza. Am pus cutiuţa pe comodă.

Julián

Adevărul e că de cele mai multe ori piesele puzzle-ului se îmbină prea târziu, când nu se mai poate fac nimic, şi atunci de ce să mai ştim unele lucruri? Sandra se întorsese la viaţa ei obişnuită şi noi ceilalţi am alergat spre împlinirea propriilor destine. Deocamdată al meu era reprezentat de Tres Olivos şi Pilar. Joi, ca în toate zilele de joi, Pilar m-a luat devreme. Ne-am plimbat cu maşina în timp ce ascultam muzică populară, ne-am oprit să mâncăm la un restaurant care arăta foarte bine, unde, ca de obicei, a plătit ea, şi apoi ne-am întors în sat ca să facem câteva cumpărături. Prima noastră oprire a fost la *boutique*-ul ei preferat. Îmi era foarte greu să înţeleg de ce-şi irosea timpul şi banii cu cineva ca mine, dar iată-ne acolo, ea probând rochii pentru noaptea de revelion, în timp ce eu căutam un loc unde să mă aşez.

Și în timp ce proba o rochie de catifea neagră și alta de mătase roșie, cred, am auzit o voce de femeie lângă mine.

— Scuzați-mă, pot să vorbesc cu dumneavoastră?

M-am întors spre ea. Cățelușul pe care-l avea în brațe m-a lătrat.

Era o fată între treizeci și patruzeci de ani, cu părul blond, prins într-o coadă de cal. Era slabă și robustă, se vedea cu ochiul liber că făcea mult sport. Purta blugi și un impermeabil galben cu o căptușeală albastru-deschis, cum au marinarii din filme. M-am dat puțin înapoi ca să o văd mai bine. Mi se părea cunoscută, o mai văzusem.

— Sunt prietenă cu Alberto, prietenul Sandrei. Dumneavoastră sunteți… Julián. De acum câteva săptămâni tot încerc să vă găsesc și tocmai când îmi pierdusem speranța, ia te uită, v-am văzut intrând în magazin.

— Fata care era cu Țiparul pe plajă.

— Cu Țiparul? Cine e Țiparul?

— V-am văzut cu Alberto într-o zi la plajă, acum câteva luni. Păreați iubiți, am dreptate?

A dat din cap afirmativ. Pilar a ieșit de la cabina de probă și s-a învârtit. Fusta probabil că era din paiete, căci a strălucit când s-a mișcat.

— Foarte drăguță, i-am zis. Te aștept afară.

Am ieșit și am dat de niște bănci care erau chiar în fața magazinului. Era un frig umed care intra în oase.

— Mă numesc Elisabeth.

Lui Elisabeth i se înroșea vârful nasului. Arăta bine, deși nu se putea spune că era frumoasă. A mângâiat câinele și l-a lăsat pe jos. A legat cureaua de o bancă. Și-a întins brațele, de parcă ar fi fost înțepenite.

— Alberto mi-a zis să vă caut în caz că lui i s-ar întâmpla ceva și să vorbesc cu dumneavoastră. Și eu v-am văzut atunci, la plajă, ne supravegheați.

Ne-am așezat pe bancă și amândoi ne-am băgat mâinile în buzunare. Am presimțit că urma să-mi povestească ceva neplăcut, una dintre acele întâmplări care întunecă viața.

— Alberto a murit. Mai bine zis, l-au omorât.

Asta era una dintre întâmplările care fac viața oribilă.

— Era infiltrat în Frăție, iar eu eram contactul lui.

— Polițiști?

— Cam așa ceva. Detectivi. L-au descoperit și l-au eliminat. Un accident de mașină, înțelegeți? Dar eu știu că n-a fost un accident.

Vestea m-a paralizat și mi-a fost greu să reacționez, trecutul se îmbogățea cu nenorociri. Țiparul rămăsese definitiv în trecut, pe când Sandra avea să navigheze spre viitor. Doar eu, Heim și Elfe eram încremeniți în cercul prezentului până când Heim va înnebuni complet, Elfe nu va mai depăși ultimul *delirium tremens*, iar eu voi suferi infarctul definitiv.

— Îmi pare rău, am zis. A ajutat-o pe Sandra și cred că, în ciuda tuturor lucrurilor, a încercat să mă ajute și pe mine.

— Acum îi căutăm pe Christensen, pe Alice și pe Otto. Sunt speriați și nu numai din cauza noastră. Se pare că mai mulți oameni sunt pe urmele lor. Știm că s-au ascuns. Poate și-au refăcut viața în preajma oricărei alte plaje, coasta este foarte lungă. Credem că Heim a fugit în Egipt. În ceea ce o privește pe Elfe, nu avem nicio urmă.

Am privit-o în ochi fără să spun nimic. Ochii ei erau albaștri, dar nu se puteau compara cu cei de un verde-închis ai Sandrei, care-ți făceau inima să râdă. Țiparul și Elisabeth nu formau un cuplu potrivit. Era evident că nu putea exista nimic între ei. În acea zi îndepărtată, la plajă, se prefăcuseră când se îmbrățișaseră și se sărutaseră. Cât de mult mi-ar plăcea să-i spun Sandrei: Știi, Țiparul și fata

aceea erau doar colegi de serviciu, un serviciu mult prea periculos. Şi aş vrea să-ţi cer iertare pentru că am permis ca uneori să mă învingă raţiunea şi că gândurile mele în ceea ce te priveşte n-au fost pe deplin sincere, aşa cum meritai. Au fost momente în care mi-am făcut iluzii că sunt şi eu tânăr şi, după cum ştim, am abuzat de încrederea ta în privinţa căţelușului. Sandra, sunt dezgustător.

— Alberto o plăcea pe fata aia, Sandra. Spunea că, atunci când era alături de ea, îi venea să râdă şi să înfrunte lumea şi că aşa ceva i se întâmplase de foarte puţine ori în decursul vieţii lui, dar că, din nefericire, o cunoscuse în cele mai nefavorabile circumstanţe posibile.

— Nu mai contează, am zis simţindu-mă neputincios.

— Da, a spus Elisabeth cu privirea pironită în pământ, este foarte ciudat cum se întâmplă lucrurile.

Când am văzut-o pe Pilar ieşind din magazin şi venind spre noi, m-am ridicat de pe bancă. Şi Elisabeth s-a ridicat şi a dezlegat câinele.

— Îl cheamă Bolita, a zis.

— Ştiu, am răspuns, şi nu ştii ce să faci cu el. Ai prins drag de el, dar în acelaşi timp este o povară, nu-i aşa?

A încuviinţat şi, contrar aşteptărilor, s-a înroşit puţin.

L-am luat în braţe pe Bolita. Cântărea ceva, câinii cresc repede. M-a lins pe gât şi l-am lăsat din nou jos.

— Îl păstrez eu. Am mult timp liber şi o casă cu grădină, dar n-o să poţi să-l vizitezi, ne-am înţeles? Doar unul din noi poate fi stăpânul.

Elisabeth l-a mângâiat pe cap şi pe spinare pentru ultima oară şi nu s-a mai uitat la el. Ştia cum să lase în urmă fiinţele dragi.

— Aţi face bine să-mi spuneţi orice lucru pe care eu nu-l ştiu, a păstrat tăcerea o clipă, folosind tactica de a mă privi în ochi fără să clipească. Nu vreau să se sfârşească totul aşa.

— Am înţeles, am zis în timp ce-i întorceam spatele ca să mă îndrept spre Pilar, trăgând de cureaua câinelui.

— Ştiu că nu mai staţi la Costa Azul, unde vă pot găsi?

M-am limitat să-i fac un semn de adio cu mâna şi am luat una dintre pungile pe care le ţinea Pilar.

— Cine-i aia? a întrebat Pilar foarte curioasă.

— O admiratoare. Cred că nu ţi-am povestit că am fost o vedetă de cinema.

Pilar m-a luat de braţ privindu-mă cu coada ochiului, punând la îndoială că era adevărat că eu fusesem o vedetă de cinema.

— Şi câinele ăsta?

— Un cadou de la admiratoare. Avem nevoie de un căţel.

Toţi trei am început să mergem. Probabil că Elisabeth ne observa, şi dacă nu renunţa chiar în acest moment şi-şi lua gândul de la chestiunea asta, avea să dea în cele din urmă peste Tres Olivos şi, prin urmare, peste Heim şi Elfe.

În ceea ce mă priveşte, de-a lungul mai multor nopţi, cu ochelarii fund-de-borcan, sub lumina lămpii de birou, mi-am dedicat timpul scriindu-i Sandrei o scrisoare lungă, în care-i aminteam întâmplările pe care le trăiserăm împreună şi am rugat-o pe Pilar să i-o trimită după moartea mea, aşa cum făcuse Salva cu mine. Am stat în cumpănă dacă să-i povestesc sau nu că Ţiparul a murit într-un dubios accident de maşină (în care nu puteam să nu-l văd implicat pe Martín) şi că n-am crezut niciodată cu adevărat că avea vreo relaţie amoroasă cu fata aceea de pe plajă, ci că între ei exista o altfel de relaţie. Dar până la urmă nu i-am zis nimic, pentru că speram să apară în viaţa ei o iubire atât de puternică, încât să distrugă iluzia pe care i-o crease Ţiparul, fără să fiu nevoit să i-o elimin eu. Nu i-am povestit nici că am reuşit să-l găsesc pe Bolita şi că de atunci se afla la azil şi că-l duceam, eu şi Pilar, să alerge pe plajă.

Între timp, până când va veni ziua în care această scrisoare va fi aruncată în cutia poştală, m-am

ocupat să-l înnebunesc pe Heim. Știam cum să fac asta, ei mă învățaseră.

Nota finală

Majoritatea bătrânilor naziști care apar în acest roman au ca sursă de inspirație personaje reale care, după Al Doilea Război Mondial, și-au găsit refugiu sub cerul cald și liniștit al țărmurilor noastre, unde au trăit fără să fie deranjați, până la vârste foarte înaintate. Doar personajul fictiv, Aribert Heim, poreclit și Doctorul Moarte sau Măcelarul de la Mauthausen, își păstrează numele adevărat.

Sfârșit

virtual-project.eu

[1] Municipalitate și oraș din provincia Almería, comunitatea independentă Andaluzia, Spania, faimoasă pentru carierele de marmură. (n.red.).
[2] Film horror (1968) în regia lui Roman Polanski. (n.red.).